

Review: Kiều Mạch

Cover: Anh Thảo

BẢN
TIỂU
CỬU

Mu Chôn sầu rồi

NỤ HÔN CỨU RỒI

Tác giả: Bán Tiểu Cửu

Editor: Jolina's land

Thể loại: Ngôn Tình, Đô Thị Tình Yêu, Định Mệnh Gặp Gỡ, Ngọt Vắn,
Chữa Lành, HE

Nguồn: Jolina's land

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Tequila

"Meo~"

Một tiếng meo meo yếu ớt từ sau bụi cây truyền đến, sau đó từ phiến lá cây phát ra tiếng kêu khe khẽ, nước mưa từ kẽ lá tí tách nhỏ xuống.

Đêm qua Vụ Thành đón trận mưa lớn, sáng nay vẫn tiếp tục từng trận mưa rào, trên mặt đất còn đọng lại những vũng nước nhỏ.

Một con mèo tam thể từ trong bụi cây nhảy ra, tròn tròn mắt nhìn ra ngoài.

"Tiểu Hoa"

Lương Hạnh đang đứng trên bậc thang, một chân giẫm lên bồn hoa bên cạnh, trên tay đang đưa cây xúc xích xông khói.

Tiểu Hoa kêu một tiếng meo meo dài, sau đó dựng đuôi chạy về phía Lương Hạnh.

Lương Hạnh ngồi xổm xuống đưa xúc xích trong tay cho nó, Tiểu Hoa vội vàng nhảy lên bậc thang cắn một miếng.

"Đói bụng lắm sao" Lương Hạnh vừa cho mèo ăn vừa nói, "Mập như vậy, ai nhìn còn tưởng mày là mèo nhà quyền quý."

Thôi đi, dù sao cũng đáng yêu, A Tứ hẳn là không trách tao đâu."
Vừa dứt lời, cánh cửa sau lưng bị mở ra, vang lên tiếng cọt kẹt cũ kỹ.

Lương Hạnh quay đầu lại, trong tầm mắt là đôi chân dài mặc quần đùi màu xám, dừng một chút, ngẩng đầu nhìn thấy một khuôn mặt lạnh lùng và thiếu kiên nhẫn khi vừa mới thức dậy.

Lương Hạnh lập tức nở nụ cười, giơ tay vẫy vẫy: "A Tứ, anh dậy rồi."
Mặt trời xuyên qua đám mây rơi xuống làm cho làn da Lâm Tứ có

chút tái nhợt, anh hơi híp mắt, vuốt mái tóc rối bù từ trước ra sau, lộ ra một đôi lông mày cứng cáp cùng một cái vết sẹo nông trên trán. Lâm Tứ đút tay vào túi quần, dựa vào cửa, cụp mắt nhìn con mèo đang ăn trộm xúc xích của mình.

Anh giơ chân đá vào mông Lương Hạnh, giọng hơi khàn: "Tôi còn tự hỏi sao đồ ăn vặt của tôi bỗng dưng biến mất, thì ra là cậu mang đi làm từ thiện."

Lương Hạnh nghiêng người về phía trước, suýt ngã xuống bậc thang.

"Mẹ kiếp!"

Lương Hạnh xoa mông đứng dậy, ủy khuất nói: "Đồ ăn vặt hết hạn rồi, sao không thể cho mèo hoang ăn?"

Lâm Tứ bật cười, vỗ vỗ con mèo mập tròn như con heo, "Cậu gọi đây là mèo hoang?"

Tiểu Hoa ăn xong xúc xích, thỏa mãn cúi đầu nằm trên mặt đất, lộ ra cái bụng mũm mĩm.

"..." Lương Hạnh lập tức đổi chủ đề, kéo Lâm Tứ trở lại sân, "Anh, tối nay có kế hoạch gì không?"

"Chuyện gì?"

Lương Hạnh vỗ vai Lâm Tứ, "Ra ngoài chơi đi, chúng ta chuyển đến đây đã một tuần rồi, còn chưa ra khỏi cửa, nghe nói quán bar cuối ngõ tên Sầu Nhiên khá nổi tiếng, chủ quán còn là một mỹ nữ, anh muốn đi xem thử không?"

Lâm Tứ nằm xuống ghế phơi nắng trong sân, giang rộng đôi chân dài, lấy điện thoại di động ra, uể oải đáp: "Không đi"

"Mẹ kiếp, mỹ nữ không hấp dẫn nổi anh nữa à, A Tứ, anh không phải muốn đi tu đúng không?"

Lâm Tứ bấm vào trò chơi, nghe vậy cười toe toét, "Ừm, tôi đích thị muốn làm tu sĩ."

Lương Hạnh khinh thường nói: "Em không tin, hôm qua em còn nhìn thấy trong máy tính của anh có video mới tải về, như vậy mà tu sĩ gì?"

"Cậu có chắc đó không phải do cậu tải xuống không?"

"Miễn đi, tôi không thèm xem ba cái loại đó."

"Tôi cũng không xem, vậy hẳn là của Huy Tử."

"Huy Tử thích xem loại đó à?"

"Chắc vậy"

Âm thanh của hai người khuấy sau cánh cửa đá.

Bên kia bức tường, một hình dáng mảnh khảnh xuyên qua cầu thang.

.

Truyện Full

"Lai Phúc."

Ôn Túc An gọi Tiểu Hoa đang nằm trước cửa, Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn cô, tiếp tục liếm bộ lông của nó.

"Ăn no xong không nhận người, đúng là mèo của trăm họ." Ôn Túc An đi tới, vén váy ngồi xổm xuống, khẽ khều cái đầu béo tròn của nó. Tiểu Hoa ngẩng đầu, hí mắt dụi dụi vào ngón tay Ôn Túc An, sau đó vươn đầu lưỡi liếm láp ngón tay cô.

"Thôi đi, bây giờ mới biết lấy lòng tao à."

Ôn Túc An sờ sờ, ngẩng đầu nhìn cửa hàng vừa khai trương một tuần trước.

— — 【Khổ Tư】

Một tiệm xăm được trang trí rất gọn gàng.

Ôn Túc An mỉm cười, hình như chủ tiệm xăm này cũng là một thanh niên thích văn chương, đặt tên cửa hàng mang theo một loại khí chất u sầu cô độc giống cô.

Trời đã khuya, Ôn Túc An dứt cho Tiểu Hoa một ít thức ăn cho mèo rồi đứng dậy ra về.

— —

Ở sâu trong đường Yên Lan, một quán bar treo tấm biển [Sầu Nhiên] chính thức mở cửa lúc sáu giờ tối.

Ôn Túc An đẩy một cánh cửa gỗ kiểu cổ, nhân viên quán bar đang chuẩn bị dọn dẹp, ban nhạc phía trên sân khấu đang điều chỉnh thiết bị.

Nhân viên nhìn thấy cô đứng ở cửa liền lên tiếng chào.

"Chị Ôn"

"Chào buổi tối chị Ôn."

"Ôn Túc An, chị tới rồi" Mai Túc chạy tới, nắm lấy cánh tay Ôn Túc An, kéo cô qua một bên.

Mai Túc chỉ tay vào ca sĩ chính trên sân khấu, nũng nịu nói: "Chị coi, ca sĩ chính kia đẹp trai không, em lúc đó cũng chỉ thử gửi lời mời thôi, ai ngờ họ thật sự nhận lời."

Ôn Túc An nghiêm mặt, gật đầu, "Ừm, cậu trai trẻ kia khá giống em."

"Đúng đó, vậy chị xem xét ký hợp đồng dài hạn với họ đi ạ."

"Em cho chị tiền?"

"Dạ?"

Ôn Túc An vỗ hông Mai Túc, nói: "Sắp mở cửa rồi, em đi chuẩn bị đi, nếu làm việc tốt thì chị sẽ thay em nói chuyện."

"Chị Ôn vạn tuế!!!"

Ôn Túc An đi tới quầy bar, người pha chế rượu chào cô một tiếng, bắt đầu pha đồ uống cho cô, cả buổi không dám ngẩng đầu lên.

Ôn Túc An nhận lấy ly cocktail, nhìn người thanh niên đang pha chế, im lặng cười cười, không nói gì.

Cô nhón gót, ngồi xuống chiếc ghế cao, chống tay lên mặt quầy, sau đó khẽ tỉ tay nâng mặt quan sát.

Buổi tối, đúng 6 giờ, quán bar mở cửa, khách hàng lần lượt bước vào.

Ôn Túc An dựa vào quầy bar, dáng người ở tư thế này càng thêm uyển chuyển, cô đưa tay nâng chiếc khăn choàng lên, cúi đầu gõ điện thoại.

【W.】 : Hôm nay mấy giờ anh tan làm?

【 Cố Chính 】 : Xem tình hình này chắc là phải tăng ca.

【W.】 : Đến đón em được không?

【 Cố Chính 】 : Cũng không biết, có thể sáng sớm mới về nhà, em xong việc thì về nhà trước đi.

【W.】 : Ừm.

On Túc An không trả lời nữa, đặt điện thoại lên bàn, hai tay siết chặt khăn choàng, nhìn màn trình diễn trên sân khấu.

— —

Mười giờ tối, trước quán bar.

"Đi thôi, hôm nay tôi đái anh em." Lương Hạnh gọi bạn bè tới, lại kéo thêm Lâm Tứ đi, nói là muốn dẫn anh đi phá giới.

Lâm Tứ không từ chối được, lại nghĩ mình và anh em lâu ngày không ở cùng nhau nên đành đồng ý.

Một nhóm bảy tám người tìm một chỗ ngồi trong quán, gọi vài chai rượu, mấy cô gái được La Tử Huy gọi đến lần lượt ngồi xuống.

Một cô gái tóc đen mặc váy ống ngồi bên cạnh Lâm Tứ, cô cúi người rót một ly rượu, đưa cho Lâm Tứ.

"Anh Lâm," Ôn Uyển Uyển khẽ gọi, giọng điệu e lệ và dịu dàng, Lâm Tứ quay đầu nhìn.

Cô gái ngược đôi mắt tròn xoe lên, đưa ly rượu cho Lâm Tứ,

"Rượu."

Lâm Tứ yên lặng nhìn cô một lúc, không nhìn ra đó là cảm xúc gì, một lúc sau, anh cong môi, cầm lấy ly rượu.

"Cảm ơn."

La Tử Huy nhìn thấy động tĩnh bên phía Lâm Tứ, cúi người nói:

"Anh, cô gái này có phải loại anh thích không?"

Lâm Tứ đặt lại ly rượu xuống bàn thủy tinh, dựa lưng vào sofa, liếc cậu ta một cái, "Tất cả đều nhằm chán."

"Ha ha, em đang lo cho anh thôi, anh thích loại nào thì phải nói để em nhìn giúp chứ."

Lâm Tứ lười nói chuyện với cậu ta, La Tử Huy còn đang nói tiếp thì đột nhiên vươn tay kéo anh lại, sân khấu bị chặn một lúc lâu bây giờ hoàn toàn mở ra.

Ánh đèn trên sân khấu mờ đi rồi sáng trở lại, dưới ánh đèn sân khấu, người phụ nữ có mái tóc xoắn dài màu đen, mặc chiếc váy hai dây màu đen đơn giản nhưng lại tôn lên những đường cong của cô, chiếc khăn choàng bông hồ hững trên cánh tay, đầu tua rua rơi trên mặt đất.

Cô một tay cầm micro, vuốt tóc, hơi hé đôi môi đỏ mọng: "Bài hát tiếp theo Kiss Everywhere là dành tặng cho mọi người."

Ngay lập tức, những tràng vỗ tay và cổ vũ nồng nhiệt nổ ra từ phía khán giả.

"Mẹ kiếp, quá xinh đẹp." Lương Hạnh trợn tròn mắt.

La Tử Huy lập tức nói: "Đây chính là cô chủ quán bar xinh đẹp mà tôi đã kể với mọi người đấy."

Xuyên qua đám đông đang cổ vũ cuồng nhiệt, Lâm Tứ sững sờ nhìn người phụ nữ trên sân khấu một lúc. Cô lắc lư theo điệu nhạc, phát âm tiếng Quảng Đông chuẩn, giọng nói lười biếng và gợi cảm giúp tôn lên vẻ ngoài của cô một cách hoàn hảo.

"Hãy cẩn thận

Một nụ hôn làm đảo lộn tất cả chúng sinh

Một nụ hôn cứu rỗi ai đó

Nhiệt độ cơ thể được hồi phục

Sẵn sàng tặng ai đó

Một nụ hôn đánh cắp trái tim

Một nụ hôn giết chết một con người..."

Cô thành thạo, giơ tay nhắc chân đều toát lên vẻ gợi cảm nhưng không dung tục, không khoe khoang nhưng có thể trói chặt lòng người.

Lâm Tứ nhìn cô từ xa, tâm tình dao động.

"Mẹ kiếp, đúng là tuyệt phẩm, Lâm Ca, có phải là rất đẹp không?" La Tử Huy nghiêng người, hưng phấn nói.

Một khuôn mặt to lớn che khuất tầm nhìn, Lâm Tứ hoàn hồn, khẽ nhíu mày, "Chặc chặc, mấy người thật ồn ào."

"Ồn ào gì, em chỉ vừa nói một tiếng."

Một bài chỉ dài ba bốn phút, Ôn Túc An hôm nay tâm tình tốt, hào phóng giảm giá 20% cho khán giả, khán giả lại reo hò ầm ĩ.

Cô đi xuống sân khấu, Mai Túc còn chưa hồi hồn, thấy Ôn Túc An đi xuống, cô ấy tiến lên đón, "Hát một bài thôi à? Chị hát thêm mấy bài nữa đi."

Ôn Túc An cười khẫn choàng, tùy ý gấp lại, nhét vào tay Mai Túc, "Đừng được nước lấn tới, chị nói một bài là một bài, được rồi, em quan sát giúp chị, chị về bên kia ngồi nghỉ ngơi."

Ôn Túc An đi lại quầy bar, ngồi lên ghế đẩu cao, giày cao gót nhẹ nhàng đá ngang dưới ghế.

Bên kia, La Tử Huy huých cùi chỏ vào Lâm Tứ, động viên: "Anh, người đẹp về chỗ ngồi rồi, anh đẹp trai như vậy, ra tay chắc chắn có kết quả."

Lâm Tứ liếc xéo cậu ta một cái.

Lương Hạnh cũng la ó: "A Tứ, đừng có giả bộ, vừa nãy ánh mắt anh dính chặt vào người ta, giờ lại giả bộ không quan tâm."

Lâm Tứ cảm thấy đêm nay nếu không chiều theo ý muốn của những người này, có lẽ mình sẽ không thể rời khỏi quán bar, liền uể oải đứng dậy đi về phía Ôn Túc An.

Tin nhắn gửi cho Cố Chính một tiếng trước vẫn chưa được trả lời, Ôn Túc An có chút buồn bực, nhưng cũng không thể làm gì. Đèn bên cạnh lúc này bị người che mắt, Ôn Túc An quay đầu lại nhìn.

Người đàn ông ngồi xuống chiếc ghế cao bên cạnh cô, dáng người cao lớn, một chân gác lên thanh ngang, mũi bàn chân còn lại khẽ chạm đất, đầu ngón tay gõ hai cái lên mặt bàn, nói: "Một ly Tequila." Một giọng nói dễ nghe.

Bartender lưu loát pha đồ uống, người đàn ông quay đầu sang một bên, ánh đèn trên sân khấu vừa vắn chiếu xuống dưới, ánh sáng xanh đậm lướt qua đôi lông mày sâu, chiếc mũi cao, cuối cùng quét qua đôi môi mỏng.

Họ nhìn nhau chằm chằm trong vài giây.

Trong quán bar có đủ loại người, Ôn Túc An đã gặp qua muôn hình vạn trạng, nhưng cô vẫn sẽ rất khách quan mà nói, anh chàng này là một anh chàng đẹp trai, cũng là loại đàn ông được các cô gái sẵn sàng lao đầu vào như thiêu thân.

Nói chính xác hơn, giống như một kẻ lưu manh đẹp trai.

Ôn Túc An không hoang mang, chỉ cong môi cười.

Tequila được đẩy tới, Lâm Tứ nâng ly rượu lên, thản nhiên nói: "Em hát rất hay."

Ôn Túc An bình tĩnh đáp: "Cám ơn."

Ly Tequila của Lâm Tứ bỏ thêm mấy viên đá, anh nhấp một ngụm, ngậm rượu trong miệng, đầu lưỡi hơi tê dại, chậm rãi nuốt xuống.

Ôn Túc An rất ít khi thấy người uống Tequila thế này nên bất giác

nhìn anh thêm vài lần, Lâm Tứ khẽ nhượng mày.

Ôn Túc An giải thích: "Chỉ là có rất ít người uống Tequila nguyên chất, mọi người bình thường đều thêm chanh và muối."

Lâm Tứ gật đầu, đặt ly xuống, "Ừm, uống thì có nhiều cách, chủ yếu là tôi thấy phiền phức thôi."

Ôn Túc An buồn cười nói: "Quả nhiên có quá nhiều quy trình, chi bằng cứ như vậy uống."

Âm nhạc trong quán bar không biết từ lúc nào đã chuyển sang điệu jazz tiết tấu chậm rãi, sự mơ hồ kèm theo cảm giác mập mờ dần dần ngưng tụ trong không khí.

Tâm điểm của những ánh mắt gặp nhau, trong một môi trường như quán bar, tình cảm của những người trưởng thành rất dễ bùng phát.

"Con gái thích hợp uống Tequila sunrise hơn." Lâm Tứ khóa chặt ánh mắt Ôn Túc An, đề nghị: "Uống chút gì không, tôi mời."

Đây là tín hiệu hiển nhiên giữa người lớn với nhau, Ôn Túc An nhìn anh, cũng không né tránh, một lúc sau mới cười nói: "Không có đạo lý để khách mời chủ nhà, anh muốn uống gì cứ nói, ghi sổ tên tôi là được."

Điện thoại di động trên quầy bar sáng lên, Ôn Túc An liếc nhìn thông báo có cuộc gọi đến, cầm di động bước xuống ghế cao.

"Chị"

Một giọng nói đột nhiên từ bên kia truyền đến, Ôn Túc An nhìn sang, một thiếu niên hình như khoảng hơn hai mươi tuổi, gãi đầu bối rối hỏi: "Có thể thêm Wechat không?"

Cách trò chuyện của mọi người bắt đầu bằng việc yêu cầu Wechat, nhưng rõ ràng, đây không phải là một cách hay cho lắm.

Ôn Túc An cười, trực tiếp trả lời: "Xin lỗi, tôi có bạn trai rồi."

Cậu bé lập tức đỏ mặt, nói: "Thực xin lỗi."

Điện thoại vẫn rung, Ôn Túc An nhấn nút trả lời rồi bước ra ngoài.

Phảng phất hương thơm mát lạnh tản ra, Lâm Tứ ngồi trên chiếc ghế cao, dựa vào quầy bar, nhìn cậu bé cười nửa miệng nói: "Cậu bé, cách làm quen như vậy ở quán bar hình như đã lỗi thời rồi."

Cậu thiếu niên càng xấu hổ hơn, chạy vụt đi như trốn tránh.

Lâm Tứ cười tủm tỉm, quay trở lại quầy bar, người phục vụ hỏi: "Anh còn muốn uống gì nữa không?"

"Không cần."

Lâm Tứ quay đầu lại, thấy Ôn Túc An đi ra ngoài, cánh tay trắng nõn như hoa sen mở cửa, gió bên ngoài thổi vào, thổi tung mái tóc xõa trên vai cô, cũng siết chặt đường cong trên eo cô.

Lâm Tứ thu hồi ánh mắt, uống cạn ly Tequila.

"Thật đáng tiếc"

*****

Chào chị em,

Chọn April Fool ra mắt, mong mọi người sẽ yêu thích bộ này.

Chương 2: Negro Negroni

"Vợ ơi! Anh sắp về rồi!"

Trong điện thoại vang lên giọng nói của Cừ Tiểu Chiêu.

Ôn Túc An lên tiếng: "Khi nào về?"

Cừ Tiểu Chiêu nói: "Bây giờ tôi đang ở sân bay, chiều mai cậu đến đón tôi nhé?"

Cửa quán bar bị mở ra, chuông gió trên cửa khẽ leng keng, Ôn Túc An bước sang một bên, vẫy tay với những khách hàng mà cô quen biết, "Bà chủ, tạm biệt"

"Được, tạm biệt." Ôn Túc An vẫy tay với bọn họ, tiết trời đầu thu có chút se lạnh, Ôn Túc An khẽ rứt vai, sau đó tiếp tục cuộc điện thoại: "Nhanh gửi số chuyến bay qua, mai tôi có thời gian sẽ đi đón cậu."

"Được"

Cừ Tiểu Chiêu nghe thấy thanh âm xung quanh, lại hỏi: "Cậu còn ở trong quán sao?"

"Ừ"

"Còn bao lâu nữa mới xong? Buổi tối đi về không an toàn đâu." Cừ Tiểu Chiêu có chút lo lắng.

Ôn Túc An cười cười, vén tóc ra sau tai, "Gần đây khách hàng ngày càng nhiều, không thể đóng cửa đúng giờ được."

"Xinh đẹp đúng là tốt, giờ cậu đã trở thành nhân vật nổi tiếng trên mạng rồi đấy."

Ôn Túc An mở quán cách đây 3 năm, do quán nằm ở cuối con hẻm nên thời điểm đó rất ít khách biết đến.

Ôn Túc An phải mất 3 năm mới có thể từ từ tạo ra chút lợi nhuận.

Ba tháng trước, cô vô tình bị chụp lén một tấm ảnh mặc một bộ sườn xám cách tân dựa vào cửa quán bar hút thuốc, tấm ảnh sau đó được

lan truyền trên mạng, nhờ vậy, cô bất ngờ trở nên nổi tiếng và được ca ngợi là "chủ quán bar xinh đẹp nhất." Kể từ đó, khách đến quán bar của cô ngày càng đông, trong vòng vài tháng doanh thu tăng chóng mặt.

Cô đương nhiên vui vì quán bar kinh doanh thuận lợi, nhưng việc này cũng mang đến phiền phức cho cô khi ngày càng có nhiều người đến quán bar chỉ để làm quen với cô.

Để tránh bị quấy rầy, Ôn Túc An có khi cả tuần không đến quán.

"Hy vọng sẽ giảm nhiệt từ từ, mỗi ngày đều có rất nhiều người kéo tới ủng hộ, sức tôi chịu không nổi." Chỉ có trước mặt người quen, Ôn Túc An mới có thể nói nhiều hơn vài câu.

Cô và Cừ Tiểu Chiêu là bạn thân, không có gì cố kỵ.

"Bây giờ cậu tan việc muộn như vậy, nhớ chú ý an toàn, tốt nhất nên để Cố Chính đến đón, mặc dù an ninh khu đó tốt, nhưng buổi tối vẫn có rất nhiều rủi ro." Cừ Tiểu Chiêu nhắc nhở.

Nụ cười trên mặt Ôn Túc An nhạt đi, nói: "Ừm, tôi biết."

"Nhân tiện, hôm qua không phải lễ kỷ niệm của hai người sao? Tình hình thế nào rồi?"

Nói tới đây, Ôn Túc An chột im lặng, Cừ Tiểu Chiêu cảnh giác hỏi:

"Hai người đang mâu thuẫn sao? Cãi nhau à?"

"Không có." Ôn Túc An khoanh tay ngẩng đầu nhìn sắc trời đen kịt,

"Gần đây anh ấy rất bận rộn, tận khi trời sáng mới trở về."

Cừ Tiểu Chiêu cười: "Công việc gì bận rộn đến mức không rảnh đi chúc mừng ngày kỷ niệm yêu nhau? An An, tôi nói cho cậu biết, đừng sống quá lý trí."

Phụ nữ càng lý trí thì đàn ông càng tự phụ, cuối cùng chính mình chịu ấm ức."

Ôn Túc An mặt không hề cảm xúc giật giật khóe miệng, thản nhiên nói: "Tôi có thể yêu cầu anh ấy việc gì, hiện tại anh ấy cố gắng làm việc cũng chỉ vì tương lai của cả hai, tôi làm sao có thể đòi hỏi ngang ngược vô lý?"

"Nói là như vậy, nhưng mà....!Quên đi, dù sao cậu biết chính mình muốn gì là được." Cừ Tiểu Chiêu nói, "Vậy hai người định khi nào thì kết hôn?"

Kết hôn

Lời này thật sự làm Ôn Túc An sùng sốt.

Cô nhớ mấy năm trước cô đã từng đề cập đến việc kết hôn với Cố Chính, khi đó Cố Chính nói hiện tại tài chính không tốt, sợ cô chịu thiệt thòi nên muốn kéo dài thêm vài năm để có thể cho Ôn Túc An một mái ấm trọn vẹn.

Ôn Túc An biết Cố Chính vất vả nên mấy năm nay cũng không oán trách, để giảm bớt gánh nặng cho Cố Chính, cô dùng tiền cha mình cho để thuê một cửa hàng, mở một quán bar để trang trải sinh hoạt phí.

Trong nháy mắt, đã nhiều năm trôi qua, bọn họ tựa hồ không còn nhắc tới hai chữ kết hôn.

Ôn Túc An không muốn Cừ Tiểu Chiêu hiểu lầm Cố Chính nên nói:

"Cũng nhanh thôi, dù sao anh ấy nói là đã có kế hoạch rồi."

"Được, vậy cho tôi đặt chỗ làm phù dâu."

"Không cần đặt trước, vị trí phù dâu nhất định để cho cậu."

— —

Lâm Tứ trở về chỗ ngồi, La Tử Huy và Lương Hạnh đứng từ xa chứng kiến toàn bộ quá trình vội vàng chạy tới.

"Tình huống như thế nào? Ngay cả anh cũng phải chịu thất bại?!"

"A Tứ, anh thật sự càng lớn càng mất đi sức quyến rũ sao? Không thể nào!"

Lâm Tứ mặt không chút cảm xúc đẩy hai người ra, dựa lưng vào sofa, "Cô ấy có bạn trai rồi."

La Tử Huy và Lương Hạnh sùng sốt một chút, sau đó thở dài: "Mẹ kiếp, mỹ nữ dạo này rất được săn đón đó, thật đáng tiếc."

La Tử Huy tròn mắt, ranh mãnh nói: "Anh, có bạn trai thì sao, còn chưa kết hôn, anh còn có cơ hội..."

Ầm một tiếng, Lâm Tứ giơ chân đá vào hông La Tử Huy không thương tiếc, may mà được Lương Hạnh đỡ lấy.

Lâm Tứ nhướn mắt, tràn đầy không kiên nhẫn, "Cậu bị bệnh sao?"

Lương Hạnh cũng gõ đầu La Tử Huy, "Huy Tử, anh có bệnh sao?"

Anh Lâm của chúng ta muốn dạng phụ nữ nào mà không được, làm gì thấp kém đến mức đi làm người thứ ba?"

La Tử Huy uống hơi nhiều, nhận ra trò đùa hơi quá nên vội xin lỗi Lâm Tứ.

Cô gái nhỏ tóc đen mặc váy ống quan sát động tĩnh của bọn họ, yên lặng đến gần Lâm Tứ nói: "Tôi nghe bạn bè nói bà chủ Ôn sống cùng bạn trai của cô ấy đã nhiều năm, quan hệ rất tốt, nhân viên của quán lần trước nói rằng họ có thể sẽ sớm kết hôn."

Lâm Tứ ngoảnh mặt làm ngơ, cầm ly rượu lên hớp một ngụm.

Cô gái này tên là Kỳ Kỳ, bạn cùng phòng của cô là bạn gái của La Tử Huy, hôm nay cô ta được bạn cùng phòng kéo đến chơi, vừa nhìn thấy Lâm Tứ đã cảm thấy yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên nên tìm mọi cách để thu hút sự chú ý của Lâm Tứ, nhưng Lâm Tứ lại thẳng thừng không để mắt đến.

"Anh Lâm," Kỳ Kỳ khẽ gọi Lâm Tứ, nhẹ giọng an ủi, "Anh là người tốt, nhất định sẽ gặp được cô gái tốt hơn."

Nghe vậy, Lâm Tứ rất cục phản ứng lại, nhếch môi cười một tiếng, quay đầu hỏi: "Phải không?"

Kỳ Kỳ ngây người nhìn anh, một lúc sau mới gật đầu.

Lâm Tứ nói: "Cô quen tôi được bao lâu mà biết được tôi là người tốt?"

Bị anh nhìn chăm chăm như vậy, Kỳ Kỳ không khỏi đỏ mặt, vội vàng tránh đi tầm mắt của anh, lắp bắp nói: "Chính là, chính là dựa vào cảm giác cho biết anh không phải người xấu."

Ánh mắt Lâm Tứ lơ đãng, một lúc sau mới ngoảnh mặt đi, lấy bao thuốc lá từ trong túi quần ra, lắc một điếu.

Anh cúi đầu cắn đầu lọc, trong miệng mơ hồ phát ra giọng nói trầm ấm, "Cảm giác của cô xem chừng không đúng lắm."

Nói xong, Lâm Tứ đứng dậy bước ra khỏi quán.

Có người hỏi: "Anh đi đâu vậy?"

"Hút thuốc"

...

Chuông gió trên cửa lại vang lên, Ôn Túc An còn chưa kịp vịn mạnh tay nắm cửa thì cửa đột nhiên bị kéo ra.

Gió ngoài trời thổi vào lập tức xen lẫn mùi hương thanh mát khiến thân thể Lâm Tứ có chút choáng váng.

Hai người sững sốt nửa giây, Lâm Tứ trước tiên giữ cửa tránh ra nửa bước, Ôn Túc An khẽ gật đầu, cảm ơn.

Đi ngang qua, không nói thêm lời nào

Người trưởng thành luôn sống bằng lý trí, không ai bám chặt đối phương chỉ sau một lần gặp mặt, Lâm Tứ không phải loại người như vậy, Ôn Túc An cũng không để bụng chuyện này.

Vì vậy, hai người trở thành hai người lạ, giống như một loại ăn ý ngầm.

Lâm Tứ cẩn điều thuốc nhếch khóe môi, bước ra khỏi quán bar, tiếng chuông gió khe khẽ vang lên, hai thế giới lại bị ngăn cách.

— —

Rạng sáng, quán bar đóng cửa.

Không như những nơi khác mở thâu đêm, quán của Ôn Túc An

không hẳn là một quán bar mà là một quán rượu nhỏ để nghe nhạc.

Sau khi tiễn vị khách cuối cùng, Ôn Túc An kiểm tra nguồn điện trong cửa hàng rồi mặc áo gió, cùng một nữ nhân viên bước ra ngoài.

An ninh trật tự ở Vụ Thành từ trước đến nay rất tốt, trên đường phố cho dù là sáng sớm cũng có rất nhiều người, lúc này về nhà cũng sẽ không cảm thấy quá sợ hãi.

Ôn Túc An kiểm tra tin nhắn trên điện thoại, phát hiện Cố Chính nhắn lại cho cô, nói công ty có việc nên phải tăng ca, chưa thể tan sở.

Trả lời tin nhắn xong, Ôn Túc An cầm điện thoại trong lòng bàn tay, cùng nhân viên chậm rãi đi về nhà, giày cao gót giẫm trên vỉa hè lát đá xanh, phát ra tiếng vang giòn giã.

"Bà chủ Ôn"

Đi được mấy chục mét, Ôn Túc An chợt nghe có người gọi mình.

Cô quay đầu lại liền thấy hai người đàn ông say rượu.

Ôn Túc An đánh giá họ một lúc, đoán họ là khách của quán bar.

Hai người tới gần cô, Ôn Túc An theo bản năng lùi lại mấy bước,

chặn người nhân viên phía sau cô lại, lạnh giọng nói: "Có chuyện gì vậy?"

Hai người sững sốt một chút, lại cười to, nói với cô: "Bà chủ Ôn

đừng sợ, hai cô gái về nhà giờ này không an toàn, để chúng tôi tiễn

hai người nhé?"

Ôn Túc An sắc mặt âm trầm, từ chối: "Không cần, cảm ơn."

Nói xong, cô kéo tay nhân viên, xoay người rời đi.

Đi được vài bước, người đàn ông phía sau đuổi kịp ngăn cô lại, Ôn Túc An vội vàng né tránh cánh tay đang giơ ra của bọn họ, nghiêm giọng nói: "Tránh ra!"

Người đàn ông có chút khó chịu trước thái độ của cô, giọng điệu cũng không còn tốt như trước, "Cô tưởng mình là ai? Tôi chính là khách hàng của cô, khách hàng là thượng đế, bây giờ thượng đế yêu cầu cô phải cùng chúng tôi ăn khuya, hiểu không?"

Nữ nhân viên chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhất thời bị kinh hãi, Ôn Túc An mím chặt môi, chậm rãi di chuyển bàn tay đang cầm điện thoại di động phía sau nhấn nút gọi khẩn cấp.

Một lần,

Hai lần,

Ba...

"À, thượng đế cũng ăn khuya sao?"

Một giọng nam khàn khàn đột nhiên vang lên, hai tên lưu manh giật mình, theo thanh âm quay đầu nhìn lại.

Trong bóng tối ở đầu ngõ, mơ hồ có một người đang ngồi, đột nhiên một ngọn lửa loé sáng, chiếu lên một nửa khuôn mặt của người đàn ông, lộ ra đường xương quai hàm nhẵn nhụi, môi mỏng cắn một miếng thuốc.

Đầu miếng thuốc lóe lên màu đỏ tươi, đôi môi khép lại rồi lại mở ra, nhả ra một làn khói trắng.

Hai người kia không ngờ còn có người khác xuất hiện, nhìn nhau một hồi, trong đó có một người dũng cảm hơn lên tiếng hỏi: "Mày là ai? Tránh ra chỗ khác, ở đây không có việc của mày."

Âm thanh nhẹ nhàng của chiếc bật lửa lại vang lên.

Những viên đá rải rác trên mặt đất bị đá bay, lăn ra khỏi bóng tối rồi dừng lại trước mặt hai tên lưu manh.

Bóng người trong bóng tối đứng dậy bước ra ngoài.

Lâm Tứ mặc đồ đen, hơi hếch cằm, nheo mắt, nụ cười qua làn khói có chút không đứng đắn.

"Thật trùng hợp, tôi cũng là thượng đế của bà chủ Ôn."

— —

Một tiếng "bịch" vang lên, người đàn ông bị ném xuống đất, kêu lên đau đớn.

Lâm Tứ vỗ vỗ ống quần bụi bặm, sau đó rút điều thuốc vừa mới cháy hết ra nhìn.

Anh cụp mắt xuống, cong ngón tay, tùy tiện búng một cái, tàn thuốc vừa vụn rơi xuống mu bàn tay của người đàn ông kia.

"A!"

Người đàn ông nóng đến mức run tay, đứng dậy khỏi mặt đất, nhưng anh ta không dám tiến lên sau khi nhìn thấy sự chênh lệch về chiều cao giữa hai người.

Lâm Tứ nghiêng đầu, "Tiếp tục không?"

"Mày..." Người đàn ông còn lại chỉ vào Lâm Tứ, sau đó quay đầu trừng Ôn Túc An, "Mấy người cứ chờ đó."

Nói xong, hắn ta chửi rủa và đỡ người bạn đồng hành của mình, rồi nhanh chóng rời khỏi con hẻm.

Con hẻm yên tĩnh trở lại, Ôn Túc An hoàn hồn, Lâm Tứ cũng đồng thời quay đầu, hai người lại chạm mắt nhau.

"..."

"Cám ơn." Ôn Túc An nói trước.

Lâm Tứ nhắm lại đôi mắt hơi chua xót, uể oải nói: "Đừng khách khí" Khi Lâm Tứ đề nghị hộ tống họ về nhà, Ôn Túc An cũng không từ chối, sau chuyện vừa rồi, cô quả thực có chút sợ hãi.

Tuy rằng cô và người đàn ông trước mặt mới gặp nhau hôm nay, nhưng cô cảm thấy anh ta không phải là người xấu.

Nhà của nữ nhân viên gần hơn, họ tiễn cô ấy về nhà trước khi đến nhà Ôn Túc An.

Dưới ánh đèn đường, hai bóng người một trước một sau kéo dài trên mặt đất, Ôn Túc An đi phía trước, Lâm Tứ theo sau, không ai lên tiếng, cứ như vậy đi tới cửa khu nhà của Ôn Túc An.

Cô vẫn còn hơi cảnh giác, dừng lại ở đây, quay người nói với Lâm Tứ: "Tới đây được rồi, hôm nay cảm ơn anh rất nhiều."

Lâm Tứ liếc nhìn khu chung cư cổ kính này, thản nhiên nói: "Em về muộn như vậy, bạn trai không đến đón sao?"

Ôn Túc An cầm túi xách không nói.

Bỏ đi

Lâm Tứ thờ ơ cười.

Một đường bình an vô sự cũng là nhờ Lâm Tứ hộ tống.

Ôn Túc An cũng không phải người vô tình, cho nên lúc Lâm Tứ định quay người đi, cô lên tiếng: "Anh này, chuyện hôm nay không biết nên cảm ơn như thế nào, lần sau tôi muốn mời anh và bạn bè anh một bữa, có thể cho tôi biết tên anh được không?"

Gió đêm thổi tung góc áo của cô, cũng làm tung bay mái tóc bồng bềnh của Lâm Tứ, đứng ở khoảng cách gần như vậy dưới ánh đèn đường, Lâm Tứ mới phát hiện ra trên sống mũi bên phải Ôn Túc An có một nốt ruồi nhàn nhạt, không hẳn là quyến rũ, nhưng lại làm tăng thêm nét đáng yêu trên mặt cô.

"Tên tôi sao?"

Rời mắt khỏi nốt ruồi nhỏ, Lâm Tứ nhìn cô, cong môi dưới.

"Lâm Tứ."

Ôn Túc An nghiêng đầu không chắc chắn: "Bốn?"

Anh cười, giọng điệu khá vô lại: "Tứ, không-chút-ý-tứ".

Chương 3: God Father

Lâm Tứ dọc theo con đường trống trải, trên đường trở về vẫn cảm thấy khó tin về hành động tối nay của mình.

Anh không phải là người thích xen vào việc của người khác, thậm chí có thể miêu tả bằng cụm từ "lãnh đạm, vô tình," những chuyện giúp đỡ người qua đường như đêm nay anh chưa bao giờ nhúng tay.

Trong lúc hút thuốc bên ngoài quán bar, anh tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của hai người đàn ông, toàn những lời khó nghe.

Lâm Tứ không thèm để vào tai, nhưng cuối cùng lại nghe thấy cái tên Ôn Túc An.

Người phụ nữ tối nay anh mới gặp, Ôn Túc An, quả nhiên là mẫu người của anh.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô trên sân khấu, anh không khỏi bị Ôn Túc An hấp dẫn, nhưng nhất thời động tâm cũng không tính là quá thích, sau khi biết Ôn Túc An Túc An đã có bạn trai, anh không định tiếp tục dây dưa với cô.

Lúc đó nghe được đối thoại của hai người, Lâm Tứ cũng không có phản ứng gì nhiều, hút một điếu thuốc rồi quay về quán bar.

Nửa đêm về sáng, Lâm Tứ sau khi tắm rửa chuẩn bị đi ngủ, lúc này trong đầu đột nhiên hiện lên câu nói của hai người đàn ông kia.

【Siêu hấp dẫn, ngực khủng mông to, thoát nhìn đã biết rất dễ làm!
】

【Lá gan ông cũng lớn đó.】

【Sợ cái gì? Làm không được thì sờ mó một chút cũng được, trên đường đi nơi đó không có giám sát, yên tâm.

】

Lâm Tứ ngồi trên giường nặng nề thở dài, sau đó lấy một chiếc áo khoác trong tủ rồi đi ra ngoài....!Hộ tống Ôn Túc An một đường đến cổng tiểu khu, cô đã nói với anh cả chục câu cảm ơn, tựa hồ thật sự coi anh là người tốt, cảm xúc bị đè nén trong lòng khẽ dao động.

Lúc này Lâm Tứ nghĩ, nếu Ôn Túc An còn độc thân, nhất định anh sẽ theo đuổi cô.

Nhưng, thật đáng tiếc.

Đèn trước cửa tiệm xăm vẫn sáng, Tiểu Hoa cuộn tròn ngủ trên bụi cỏ, Lâm Tứ bước tới nhìn một lúc rồi cho nó chút thức ăn.

Tiểu Hoa uể oải mở mắt, nhìn Lâm Tứ ngái ngủ rồi lại rụt cổ vào.

Bóng dáng con mèo dưới ngọn đèn khẽ run lên.

Lâm Tứ nhếch khóe môi, bỗng nhiên đại phát từ bi, phát tay với nó, "Vào đi.

"

Tiểu Hoa lại mở mắt ra, kêu meo meo.

Cửa vừa mở ra một nửa, Tiểu Hoa dường như hiểu lời anh nói, lập tức từ trong bụi cỏ đứng dậy, vẫy đuôi chui vào trong sân.

Nó không sợ người lạ chút nào, sau khi vào cửa liền nghênh ngang đi vào trong nhà, xem ra đây không phải là lần đầu tiên nó đến nhà anh.

Vào trong, Lâm Tứ từ bên cạnh kéo một tấm thảm, một người một mèo hai mặt nhìn nhau, Lâm Tứ nói với nó: "Buổi tối này ngủ ở chỗ này, không cho phép làm ồn, cũng không được lên lầu hai, nếu không tao sẽ ném mày ra ngoài đó."

Tiểu Hoa lần này cũng không biết có hiểu hay không, nghiêng đầu nhìn Lâm Tứ một hồi, sau đó sụp xuống, ngồi dưới đất bắt đầu liếm chân.

Khóe miệng Lâm Tứ giật giật, lắc đầu.

Đêm nay anh thật sự bị Bồ Tát nhập hồn, bằng không như thế nào lại làm anh hùng cứu mỹ nhân, rồi lại mang một con mèo hoang vào nhà, thật sự quá nhàn rỗi, không giống tính cách của anh.

Bên ngoài chỉ còn lại một ngọn đèn, Lâm Tứ tay cầm áo khoác chậm rãi đi lên lầu hai, bóng dáng bị kéo dài bởi nguồn sáng leo lét, tiếng khóa cửa kẽ vang lên, cảnh vật lại trở nên yên tĩnh.

Tiểu Hoa lẳng lặng đi đến bên thảm, tìm một vị trí thoải mái, híp mắt nằm xuống, sau đó há miệng ngáp một cái thật lớn, vươn hai móng vuốt nhỏ về phía trước, ngửa đầu chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

— —

Ôn Túc An về đến nhà, Cố Chính còn chưa xong việc, cô cũng không thềm đợi cửa, tắm rửa xong liền đi ngủ.

Nhưng đêm nay có lẽ là bị dọa sợ, Ôn Túc An trần trọc mãi không ngủ được, không biết qua bao lâu, ngoài cửa có động tĩnh.

Cố Chính đã trở về.

Ôn Túc An nhắm mắt nằm ở trên giường, giả vờ ngủ say, nhưng đợi thật lâu Cố Chính cũng không có vào phòng, cô không nhịn được định đi ra ngoài thì cánh cửa đã được mở ra.

Có tiếng sột soạt vang lên, Ôn Túc An cảm thấy một góc chăn bị

nhấc lên, đệm giường sụp xuống.

Cố Chính đang nằm nghiêng quay lưng về phía cô, năm phút sau truyền đến tiếng ngáy.

Trong bóng tối, Ôn Túc An mở mắt ra, dựa vào ánh trăng ngoài cửa sổ nhìn bóng lưng Cố Chính, tâm tình phức tạp.

Cô muốn đợi anh ta về, kể cho anh ta nghe đêm nay suýt chút nữa cô bị bắt nạt, cô muốn nghe anh ta an ủi, muốn được bạn trai ôm vào lòng dịu dàng vuốt ve, nhưng mọi chuyện khác xa với những gì cô tưởng tượng.

Ôn Túc An không biết trút bầu tâm sự với ai, chỉ âm thầm một mình ôm nỗi hoảng sợ.

Ôn Túc An mím môi, cười thầm một tiếng, cô nghiêng người đi, hai người quay lưng về phía nhau, không chạm vào nhau một chút nào.

Cô nghĩ, nói với anh ta thì có ích gì, Cố Chính còn không bằng người xa lạ mới gặp một lần.

— —

Sáng sớm hôm sau, Cố Chính lớn tiếng rời giường làm Ôn Túc An tỉnh lại.

Ôn Túc An ngồi ở trên giường nhìn Cố Chính ra vào phòng tắm, sau khi tắm rửa xong, Cố Chính đi ra, sờ đầu Ôn Túc An.

"Sao không ngủ thêm một lát?"

Ôn Túc An dụi dụi mắt, thanh âm khàn khàn: "Anh làm ồn quá."

"Thật xin lỗi." Cố Chính mặc áo sơ mi trắng, thắt cà vạt, trông rất giống một người thành đạt.

Anh ta đẩy chiếc kính gọng bạc trên sống mũi, nói với Ôn Túc An: "Anh đi đây."

Hai ngày này anh cùng lãnh đạo đi công tác, em ở nhà chú ý an toàn."

Ôn Túc An gật đầu, "Ừ, không sao, Tiểu Chiêu đã trở lại, hai ngày nữa em nói cô ấy đến ở cùng."

"Cô ấy về nước rồi?"

"Ừm."

Cố Chính mặc âu phục, chải tóc tỉ mỉ thành thực, phủi một đám bụi ở góc áo, tùy ý nói: "Vậy em tiếp đãi bạn bè cho chu đáo."

Ôn Túc An nhìn chằm chằm Cố Chính một hồi, Cố Chính mới chú ý tới ánh mắt của cô, hỏi: "Sao vậy?"

Nhìn nhau trong chốc lát, Ôn Túc An cong môi, "Không có việc gì, anh mau đi làm việc đi, đừng đến trễ."

Cố Chính không tiếp tục hỏi, chỉ cầm đồ đi ra ngoài.

Trong các mối quan hệ, Ôn Túc An không thích câu nệ, cũng không thích đạo đức giả nên đôi khi cô chỉ giả vờ không quan tâm và để những chuyện vặt vãnh trôi qua như thế.

Sau khi Cố Chính rời đi, Ôn Túc An cũng không buồn ngủ, liền dậy ăn điểm tâm, thu dọn đồ đạc đi sân bay đón Cừ Tiểu Chiêu.

Cừ Tiểu Chiêu là bạn học từ cấp 3 đến đại học của Ôn Túc An, sau khi tốt nghiệp ra nước ngoài công tác, thường mỗi năm chỉ về một lần, đến giờ đã hơn nửa năm kể từ lần cuối hai người gặp nhau.

Gặp lại bạn cũ, Ôn Túc An lập tức quên hết không vui trong lòng, ôm Cừ Tiểu Chiêu đi ăn chơi ba bốn ngày.

Ngày thứ năm, Cừ Tiểu Chiêu hết ngày nghỉ phép, phải quay lại làm việc.

"Nếu như có thể ở Trung Quốc làm việc thì tốt rồi." Ôn Túc An có chút không đành lòng tiễn Cừ Tiểu Chiêu đi.

Cừ Tiểu Chiêu an ủi cô: "Một dự án của công ty tôi sẽ được chuyển về Trung Quốc, nếu cố gắng, có lẽ tôi sẽ được chuyển về."
Ôn Túc An cười cười, "Vậy thì tôi đợi cậu mang thành công trở về."

Đi thôi, đừng lỡ chuyến bay."

Sau khi từ biệt Cừ Tiểu Chiêu, Ôn Túc An không có việc gì làm nên quyết định đi đến quán.

Lúc này quán bar mới mở, Ôn Túc An không báo trước với ai, cùng mấy vị khách lẻn vào, bắt gặp Mai Túc đang chơi game câu cá.

"Mai Túc, gan em lớn thật."

Một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng, Mai Túc giật mình hét lên một tiếng, suýt chút nữa ném điện thoại xuống đất.

Cô quay đầu lại, thờ phào nhẹ nhõm khi thấy đó là Ôn Túc An.

"Chị làm em sợ chết khiếp!"

Ôn Túc An lạnh lùng liếc nhìn cô bé một cái, đưa tay véo vành tai Mai Túc, "Hừ em gì chứ, trong giờ làm còn chơi game, chị biết em quá rồi, em có muốn chị ký hợp đồng với ban nhạc kia không?"

"Đừng mà!" Mai Túc lập tức thú nhận, "Em sai rồi, không dám nữa, thật sự, gần đây em có chút lơ là, chị phạt em đi, đừng trút lên đầu anh trai em."

Ôn Túc An bị Mai Túc làm nũng, cảm giác không chịu nổi, sau khi nói chuyện vài câu liền đi khỏi quán.

Anh chàng pha chế đẹp trai nhìn thấy Ôn Túc An liền cụp mắt xuống, ngượng ngùng gọi "chị Ôn" nhưng lần này cuối cùng lại khiến Ôn Túc An bật cười.

"Cậu rất sợ tôi à?"

Cậu nhân viên pha chế nói ngay: "Không ạ!"

Mai Túc không biết từ lúc nào đã đi tới, ôm bả vai Ôn Túc An trên chộc: "Người ta thấy chị đẹp như vậy cho nên thẹn thùng mà."

Vừa nói đến đây, khuôn mặt của cậu pha chế đã đỏ bừng.

Ôn Túc An cười cười, lại mắng Mai Túc: "Đừng có quen thói bắt nạt người khác, sao lại chạy tới đây, đi làm việc của mình đi."

"Nơi đó không có việc gì, mấy ngày không gặp chị rồi, em nghĩ..."

"Bùm—!"

Đột nhiên có tiếng thủy tinh vỡ từ góc quán, mọi người trong quán giật mình kinh hãi nhìn về phía đó.

Ôn Túc An sắc mặt trầm xuống, men theo thanh âm đi về phía nơi đó.

"Tôi nói cho mấy người biết, quán bar này là một nơi mờ ám.

Lần trước tôi còn thấy một người đàn ông ôm một cô gái say rượu lên lầu hai, không chừng bên trong còn có giao dịch phạm pháp."

Ôn Túc An đến gần, thoáng thấy người đàn ông đang cầm nửa chai rượu vỡ làm nhảm.

Cô nhận ra anh ta, người đàn ông này chính là một trong hai người đàn ông mấy đêm trước âm mưu hại cô.

Ôn Túc An nhìn sang, quả nhiên thấy người còn lại.

Không cần đoán cô cũng đã biết mục đích của hai người này rồi.

Họ cố tình đến để trả thù.

"Nói bậy bạ cái gì đó!" Mai Túc tính tình không tốt, nghe lời vu khống thì không chịu nổi, Ôn Túc An nắm tay kéo cô bé trở về.

Ôn Túc An bình tĩnh cười nói: "Thật sao? Anh có chứng cứ không?" Tên đàn ông ánh mắt lóe lên, người bên cạnh tiếp tục nói: "Làm sao lại không có chứng cứ, em gái tôi đến quán của cô xong liền mất liên lạc, chắc hẳn đã bị mấy người lừa bán đi rồi."

Ôn Túc An nghe vậy không nhịn được cười lên, cô cụp mắt, khẽ

nhướng mày, "Rất thú vị, làm trò lưu manh không thành còn dám quay lại đây vu khống, anh nói cho tôi biết, em gái anh tên gì, bao nhiêu tuổi, đến quán tôi vào ngày nào, có nhân chứng nhìn thấy không..."

Một loạt câu hỏi của Túc An khiến người đàn ông sừng sốt, một người đàn ông khác huých khuỷu tay vào người đàn ông đi cùng, sau đó nói: "Dù sao lục soát một chút là biết, em gái tôi nhất định bị mấy người lừa bán."

Ôn Túc An khoanh tay trước ngực, nhướng mày, "A, giờ lại thành em gái của anh rồi?"

Các nhân viên phá lên cười.

Hai người lập đồ mặt, tức giận đập vỡ một chai rượu khác, mảnh vỡ văng đến chân Ôn Túc An.

Ôn Túc An giật mình, chưa kịp phản ứng đã bị người nắm cánh tay kéo mạnh sang một bên.

"Hèn hạ đến mức nhắm vào phụ nữ à?"

Một giọng nói trầm thấp có chút khàn khàn từ đỉnh đầu truyền đến, Ôn Túc An ngẩng đầu, liền nhìn thấy Lâm Tứ sắc mặt lạnh lùng lãnh đạm.

Nhìn thấy Lâm Tứ, cả hai càng hăng máu, cao giọng hét lên: "Xem đi, chính là người này, chính là người đã cùng cô chủ mưu bắt cóc rồi bán em gái tôi! Cho dù phải lật ngược cái quán này thì hôm nay tôi cũng phải tìm cho ra em tôi!"

Đứng trên chiếc ghế sofa đằng kia là vài người đàn ông cao lớn vạm vỡ trông giống như những võ sĩ chuyên nghiệp.

Ôn Túc An lùi lại đụng vào ngực Lâm Tứ, cô khựng lại, lo lắng hỏi: "Có được không, bọn họ hình như đều giỏi đánh nhau."

Lâm Tứ li3m li3m răng hàm sau, nhìn đám người cường tráng trước mặt, thật sự suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Không được"

Ôn Túc An: "???"

"Gọi cảnh sát đi, cảnh sát so với tôi thì lợi hại hơn nhiều."

Ôn Túc An: "..."

Lần cuối cùng thấy anh đánh đấm thật sự lợi hại mà...!

Sự tình dù sao cũng phức tạp, Ôn Túc An nhìn nhân viên trong góc một cái, ý bảo họ gọi cảnh sát.

Ôn Túc An định nói gì đó, nhưng khoe mắt thoáng thấy có đồ vật bay về phía bọn họ, cô theo bản năng nhắm mắt lại trốn sang một bên, bên tai truyền đến một tiếng động lớn, cô lão đảo đụng vào quầy bar. "Chậc." Lâm Tứ sốt ruột nhíu mày, cúi đầu nhìn cánh tay của mình.

Ôn Túc An không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cô có thể đoán được Lâm Tứ đã chặn một đòn cho cô.

"Anh không sao chứ?" Ôn Túc An cúi đầu nhìn tay anh, liền bị Lâm Tứ kéo về phía sau.

"Biết đánh nhau không?" Lâm Tứ hỏi.

Ôn Túc An lắc đầu.

"Vậy thì ở bên cạnh chờ tôi." Lâm Tứ chậm rãi tháo đồng hồ và nhấn trên tay xuống, quay sang Ôn Túc An nói: "Đưa tay ra."

Ôn Túc An cầm lấy đồ tùy thân của anh, thấy giống như chuẩn bị ra trận, liền hỏi: "Không phải anh nói đánh không lại sao?"

Lâm Tứ rũ mắt nhìn cô cười nửa miệng, "Ừ."

Ngay sau đó, anh hơi khom người nhích lại gần, trong mắt mang theo một tia trêu chọc, có chút lưu manh càn rỡ: "Vậy cô ở bên cạnh cổ vũ một chút, nói không chừng tôi có thể hạ gục cả đám bọn họ."

Chương 4: Mint Julep

Mọi thứ sau đó giống như những cảnh trong "Người Trong Giang Hồ" của Hongkong thế kỷ trước, khung cảnh hỗn loạn, bàn ghế bị lật tung, chai rượu vỡ khắp nơi kèm theo tiếng la hét tràn ngập cả căn phòng.

Lâm Tứ dáng người cao, nhìn gầy nhưng rất có sức mạnh, duỗi đôi chân dài về phía trước đá một người ngã trên bàn, sau đó dùng tay trái đỡ đòn, xoay cổ tay vật ngã tên đánh lén, khoé miệng hấn ta rỉ máu.

Lương Hạnh vừa từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền kinh hãi, vừa nói Lâm Tứ vào tìm chỗ ngồi, sao tên này lại đánh đấm loạn xạ ở đây?

Nhưng suy cho cùng, người bị ức hiếp chính là anh em của mình, Lương Hạnh xắn tay áo xông pha chiến trường, Ôn Túc An không kịp ngăn cản.

Cũng may trò hề này kéo dài không lâu, trước sau ước chừng mấy phút đồng hồ cảnh sát đã tới, hiện trường hỗn loạn bị dẹp yên, khắp nơi chỉ còn lại đổ nát.

Ôn Túc An đưa chìa khóa cho Mai Túc, nói với cô: "Hôm nay không mở nữa, chị đi đồn cảnh sát."

"Chị nhớ cẩn thận đấy."

"Ừ, không sao đâu."

Cảnh sát bắt đi những người tham gia đánh nhau, Ôn Túc An với tư cách là chủ quán bar cũng phải đi cho lời khai, Mai Túc nhìn Ôn Túc An lên xe cảnh sát, một lúc lâu sau mở điện thoại gọi cho một người.

— —

Đồn cảnh sát

Viên cảnh sát đã ghi lại chi tiết những gì đã xảy ra, sau khi hoàn thành tất cả các lời khai, anh ta đưa cho một cảnh sát kỳ cựu khác xem.

Người cảnh sát già nhìn qua người đàn ông to lớn, rồi nhìn Ôn Túc An.

"Cô nói hai người này quấy rối cô?"

Ôn Túc An nói: "Đúng vậy, đêm đó bọn họ định làm bậy với tôi, may mắn gặp được anh Lâm giúp, nhưng hai người bọn họ ghi thù nên hôm nay đến quán tôi đập phá, anh Lâm và bạn anh ta vì bảo vệ chúng tôi nên mới ẩu đả."

Ôn Túc An kết thúc câu chuyện, giọng điệu bình tĩnh cùng sự logic trôi chảy khiến người ta không thể nghi ngờ, cho dù mấy người đó có la lên rằng Ôn Túc An vu khống, cô cũng bình tĩnh không cau mày. Sau đó, cảnh sát cử người thu thập video chứng cứ trong quán bar và dọc con hẻm Diên Tường.

Ôn Túc An và mấy người đàn ông ở lại đồn cảnh sát chờ xác minh.

Sự việc giải quyết xong thì trời đã về khuya, Ôn Túc An ký tên vào bản lời khai, nhìn quanh không thấy bóng dáng Lâm Tứ, vừa ra khỏi đồn cảnh sát đã thấy Lâm Tứ dựa vào tường hút thuốc.

Khi Túc An đi tới, Lâm Tứ nghe thấy tiếng động quay đầu lại, liền dập điếu thuốc.

"Vết thương của anh không sao chứ?"

Lâm Tứ nhìn xuống cánh tay trái của mình, cười nhẹ: "Không sao."

Nói xong, anh giấu hai tay ra sau lưng.

"Cái đó..."

"An An!"

Ôn Túc An đang định nói lời cảm ơn với Lâm Tứ thì một giọng nói truyền đến, Ôn Túc An quay đầu lại liền nhìn thấy Cố Chính đang đi về phía cô.

Cố Chính đi đến bên cạnh Ôn Túc An, giữ vai cô, nhìn cô từ đầu đến chân, lo lắng: "Em không sao chứ?"

"Em không sao." Ôn Túc An trấn an, "Sao anh lại tới đây, không phải đang đi làm sao?"

Cố Chính đẩy gọng kính, "Là Mai Túc gọi điện thoại nói em xảy ra chuyện nên anh xin phép nghỉ."

Một âm thanh nhẹ từ phương hướng khác truyền đến khiến Cố Chính ngược mắt lên, sau lưng Ôn Túc An, một người đàn ông cao lớn đang dựa vào bức tường màu xám, ngọn lửa từ chiếc bật lửa theo gió chập chờn, lập lòe rồi tắt lịm.

Cố Chính không khỏi nhíu mày, anh thu hồi ánh mắt, nắm lấy vai Ôn Túc An, dẫn cô vào trong cục cảnh sát.

Ôn Túc An muốn giới thiệu Lâm Tứ với Cố Chính, nhưng còn chưa quay đầu lại đã bị anh ta cưỡng ép đưa vào trong.

Đám người đến quán bar gây rối đã bị phạt hành chính, riêng Lâm Tứ có thể rời đi sau khi ký tên vì có nhân chứng và camera giám sát làm bằng chứng.

Ôn Túc An cùng Cố Chính làm một loạt thủ tục sau đó, về đến nhà đã là mười một giờ đêm.

Ôn Túc An vào cửa trước, quay lưng về phía Cố Chính thay giày, khóa cửa rơi xuống, có người từ phía sau ôm eo cô.

Ôn Túc An hơi lão đảo, đỡ tú giày bên cạnh.

"An An, hay là sang nhượng quán bar kia đi." Cố Chính ôm Ôn Túc An từ sau lưng, nói.

Ôn Túc An sửng sốt, hỏi: "Tại sao?"

"Anh cảm thấy không an toàn, nếu như mai này lại xảy ra chuyện như vậy thì làm sao bây giờ?"

Ôn Túc An kéo tay Cố Chính xuống, cúi người nhắc chân, cởi giày cao gót ra.

"Không sao, chỉ là trùng hợp thôi."

"Trùng hợp sao?" Giọng Cố Chính trở nên lạnh lùng, "Em bị quấy rối không phải chỉ một hai lần."

Ôn Túc An thở ra một hơi, quay đầu lại bình tĩnh nói với Cố Chính: "Không phải, khi ở trong quán bar, em rất ít nói chuyện với người lạ, chỉ thỉnh thoảng gặp người hỏi thông tin liên lạc em cũng luôn từ chối, đây không tính là quấy rối."

Nếu anh thấy phiền thì sau này em sẽ ít đến đó, nhưng không thể đóng cửa quán bar được, Mai Túc và đám nhân viên vẫn cần có việc làm, sao em có thể đóng cửa quán được?"

Cố Chính nhìn Ôn Túc An, cảm thấy không vui.

"Anh không quan tâm người khác sống chết thế nào, anh chỉ quan tâm em."

Ôn Túc An, chúng ta sắp kết hôn rồi, em không thể vì anh mà an phận một chút sao, quán bar là nơi hỗn loạn, loại người nào cũng có.

Anh sau này còn phải mang em về gặp ba mẹ, nếu họ hỏi đến công việc của em thì phải trả lời thế nào? Nói là em làm chủ quán bar à? Em nghe lời anh, nộp hồ sơ xin một công việc văn phòng đi."

"Mở quán bar thì sao?"

Ôn Túc An liếc đôi môi khô khốc, cắn nhẹ môi dưới, dừng vài giây rồi hỏi: "Lúc đầu chính anh là người đề xuất mở quán bar này, anh nói mở quán bar để kiếm tiền, anh sẽ tiếp tục làm ở công ty."

Quán bar có thể trang trải sinh hoạt phí cho gia đình, lúc đó anh còn nói rất tốt, bây giờ lại cảm thấy đây là công việc thấp kém?"

"Không phải là mất mặt, anh chỉ cảm thấy em nên bắt đầu học cách làm một người phụ nữ của gia đình, không thể đi sớm về khuya như bây giờ, mẹ anh cũng chỉ thích mẫu con dâu hiếu thuận, ở nhà nuôi con."

Cố Chính lướt qua Ôn Túc An, sải bước đi vào phòng khách, có lẽ tối nay chỉ là một ngòi nổ, anh ta đột nhiên không chịu nổi.

Là người có tính chiếm hữu, cho nên ngay cả việc ánh mắt người đàn ông khác rơi vào người Ôn Túc An cũng làm anh ta chán ghét.

Hôm nay, ánh mắt người đàn ông ở đồn cảnh sát kia nhìn về phía anh ta rõ ràng đầy vẻ khinh thường.

"Người đàn ông ở cổng cục cảnh sát, ánh mắt anh ta nhìn em, em không để ý sao?" Cố Chính nhìn chằm chằm bóng lưng Ôn Túc An, "Em có biết dáng vẻ của mình vốn đã rất hấp dẫn hay không, còn tối

ngày chạy đến quán bar, nơi có đủ loại đàn ông nhìn em chăm chăm."

"Ngoại hình xinh đẹp là lỗi của em sao?"

Ôn Túc An quay người, không giữ được bình tĩnh, cô cao giọng:

"Anh ấy giúp em, không có anh ấy em đã bị thương nặng rồi, anh có thể đừng nghĩ bậy bạ như vậy được không! Anh chỉ biết trách em, còn anh thì sao, ngày kỷ niệm yêu nhau thì không nhớ, đón em tan làm anh cũng không muốn, anh làm bạn trai kiểu gì, thậm chí em còn suýt bị tấn công khi đi làm về anh cũng không biết."

Ôn Túc An không phải là không có uất ức, nhưng cô nén hết cảm xúc vào lòng, hiện tại cuối cùng cũng tìm được một nơi để phát tiết cảm xúc.

Nhưng sau khi nghe Ôn Túc An nói, Cố Chính không có thái độ mềm mỏng an ủi cô, mà lại nói ra một câu khiến Ôn Túc An vĩnh viễn không thể quên.

"Cho nên, anh đã nói với em nhiều lần, em cả ngày ăn diện đẹp như vậy, ra đường bị đàn ông theo dõi là đương nhiên, bây giờ chịu giáo huấn rồi đúng không?"

Ôn Túc An không thể tin ngẩng đầu lên, hai tay buông thõng bên người không tự chủ được run lên, cô không thể tin được người đàn ông mình yêu năm năm lại nói ra lời độc ác như vậy.

Không một lời an ủi, không một cái ôm, chỉ đổ lỗi cho cô, nói rằng tất cả là lỗi của cô.

"Cố Chính, anh có biết mình đang nói gì không? Tôi xứng đáng bị quấy rối đúng không?"

Cố Chính tháo kính ném lên bàn, ấn huyết thái dương, không kiên nhẫn nói: "Anh chỉ đang nói cho em biết từ quan điểm của một người đàn ông, chỉ là để cảnh tỉnh em, có lợi cho em..."

"Có lợi cho tôi? Vì lợi ích của tôi nên tôi từ bỏ cơ hội ra nước ngoài mở quán bar kiếm tiền cho anh.

Vì lợi ích của tôi nên anh quản thúc giao tiếp xã hội của tôi? Vì lợi ích của tôi nên tôi xứng đáng bị quấy rối?"

Rầm một tiếng, Cố Chính đá thùng rác cạnh tường, rác bên trong đó bay tứ tung, một ít rơi xuống chân Ôn Túc An.

Cố Chính đập bàn một cái, chỉ vào mũi Ôn Túc An quát: "Mẹ kiếp, là tôi ép buộc em sao? Tôi kè dao vào cổ em, bắt em ở lại vì tôi à? Tất cả những thứ này là do em lựa chọn, tôi có thể đi đến ngày hôm nay là do chính tôi làm việc chăm chỉ, em có giúp tôi thăng chức hay tăng lương không? Tôi bận rộn như vậy chính là vì tương lai của chúng ta!"

Cố Chính hít sâu một hơi, "Bố mẹ anh cuối tháng sẽ tới, em tốt nhất nên thu dọn công việc của mình, nếu không họ không công nhận em là con dâu thì anh cũng không giúp được gì."

Cố Chính liếc nhìn đồng hồ, thu dọn đồ đạc rời đi, "Tối nay anh còn có việc, em đi ngủ một mình đi."

Cánh cửa bị đóng sầm lại trong cơn thịnh nộ.

Trong phòng không một tiếng động, không biết bao lâu sau, chân Ôn Túc An mới nhúc nhích.

Cô nhìn vũng chất lỏng hôi thối từ thùng rác kia, giống như nhìn thấy tình yêu đã mục ruỗng giữa cô và Cố Chính.

Ôn Túc An không biết Cố Chính bắt đầu thay đổi từ lúc nào, chàng trai tỏa nắng từng là tâm điểm trong ký ức của cô đã không còn nữa. Cô không biết là chính mình không nỡ chia tay Cố Chính, hay là bản thân tiếc nuối ngày tháng hai người yêu nhau.

— —

Mấy ngày sau Cố Chính không về nhà, Ôn Túc An cũng không hỏi anh ta ở đâu, cho chính mình một khoảng thời gian suy nghĩ xem có thể tiếp tục ở bên Cố Chính hay không.

Mấy ngày nay quán bar đang tiến hành sửa chữa, lần trước trong quán bị hư hỏng rất nhiều đồ đạc, khách hàng bỏ chạy tán loạn khiến quán bar thiệt hại không ít về kinh tế.

Hôm nay Túc An đến để xem tiến độ sửa chữa.

"Chị Ôn, bàn ghế đều đã chuyển tới, ngày mai hẳn là có thể mở cửa lại."

"Ừm, mấy ngày nay em vất vả rồi, tiền trước tiên chuyển cho nhà cung cấp, sau đó lại trả lương cho nhân viên, mấy ngày nay mọi người cũng mệt mỏi rồi."

Mai Túc gật đầu đồng ý, lúc này mới nhớ ra điều gì đó, nói: "Bàn ghế, đồ uống đã có người trả rồi, nói là bồi thường cho quán."

Ôn Túc An hỏi: "Ai trả?"

"Là anh chàng đã giúp chúng ta chiến đấu lần trước, anh chàng cao ráo đẹp trai đó chị."

Ôn Túc An nhớ tới Lâm Tứ.

Gần đây cô lo lắng đến mức quên nói lời cảm ơn với Lâm Tứ, bây giờ chẳng những không đòi tiền thuốc, ngược lại còn bồi thường toàn bộ đồ đạc bị hư hỏng trong quán.

Ôn Túc An cảm thấy rất áy náy.

"Tiểu Mai, em có thông tin liên lạc của anh ta không?"

"Không, nhưng tiệm xăm của anh ấy ở ngay trong ngõ."

"Khổ Tư?"

"Vâng"

— —

Từ quán bar đến đầu hẻm chỉ mất mười phút, Ôn Túc An đi được nửa đường chợt nhận ra không thể đi tay không vào nhà người khác nên mua một thùng sữa và một ít thực phẩm khác tại một cửa hàng tiện lợi gần đó.

Đi tới cửa **【Khổ Tư】**, cửa tiệm hơi hé mở, Ôn Túc An thò đầu vào hỏi: "Xin chào, có ai không?"

Không ai trả lời.

Ôn Túc An nhẹ nhàng mở cửa bước vào, trong sân chỉ có một cái bàn cùng mấy chiếc ghế mây đan, sắp xếp không có trật tự, lộn xộn như thể không được ai thu dọn.

Dưới gốc dây leo trong góc, một chiếc mô tô hạng nặng màu đen đang đậu, Ôn Túc An nhìn lại lần nữa.

Cửa tiệm mở ra, Ôn Túc An vén rèm lên, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng máy móc cùng tiếng nói chuyện.

"Nhẹ một chút"

"Đừng nhúc nhích! Sao lại sợ đau như vậy? Tôi chưa từng thấy đàn ông nhát đau như anh đấy."

"Rõ ràng kỹ thuật của anh không tốt, anh gọi anh Lâm đi kỹ thuật của anh ấy tốt, chắc chắn sẽ không đau."

"Sao anh biết là không đau? Anh đã thử chưa?"

"Mẹ kiếp, anh dám nghi ngờ tay nghề anh Lâm à?"

"Cho hỏi..." Ôn Túc An nhẹ giọng cắt đứt đối thoại của bọn họ. Lương Hạnh cùng người đàn ông ngẩng đầu lên, một giây sau, người đàn ông c ởi trần kêu lên một tiếng, lấy tay Lương Hạnh che trước ngực.

Lương Hạnh vội rút tay tát vào trán anh ta: "Thần kinh à!"

Một giây tiếp theo, Lương Hạnh lập tức nở nụ cười rạng rỡ với Ôn Túc An, "Ôi trời, sao bà chủ Ôn lại tới đây?"

Ôn Túc An nâng đồ trong tay lên, nói: "Xin lỗi, mấy ngày nay tôi bận, hôm nay tranh thủ tới thăm Lâm Tứ."

"A" Lương Hạnh lập tức đứng dậy hướng lầu hai hét lớn: "A Tứ, mau xuống đi, nữ thần đang tìm anh này!"

Một lúc sau, có tiếng bước chân từ tầng 2, cuối cầu thang xuất hiện một đôi chân dài, ngay sau đó là vòng eo săn chắc gợi cảm với những đường nét rõ ràng xuất hiện trong tầm mắt.

"..."

Lâm Tứ và Ôn Túc An nhìn nhau hai giây.

Một giây kế tiếp, Ôn Túc An vội vàng cúi đầu, Lâm Tứ xoay người lao lên lầu hai.

Sau một hồi hỗn loạn, hai phút sau, Lâm Tứ ăn mặc chỉnh tề đi xuống lầu, lần này anh mặc một chiếc áo len dài tay, che kín hai cánh tay. Không ai có mặt nhắc đến chuyện xấu hổ vừa rồi, Lâm Tứ bước đến chỗ Ôn Túc An như không có chuyện gì xảy ra.

"Tìm tôi à?"

Ôn Túc An hắng giọng, nghiêm mặt nói: "Lần trước anh giúp đỡ, tôi còn chưa có dịp cảm ơn."

Nghe nói anh bồi thường tất cả bàn ghế trong quán, thật sự không cần đâu, ngược lại thì tôi phải bồi thường tiền thuốc men cho anh mới đúng."

Lâm Tứ giơ tay trái vẫy vẫy, "Không có việc gì."

"A"

Ôn Túc An thờ phào nhẹ nhõm, sau đó đưa đồ trong tay cho Lâm Tứ, nói: "Cũng không biết anh thích cái gì, đi tay không thì không ổn, nên tôi tùy tiện mua ít đồ đến đây."

Anh mắt Lâm Tứ dờ xuống, rơi vào thùng sữa tươi trong tay cô.

Lương Hạnh cũng nhìn thấy, buột miệng nói: "A Tứ không thích..."
"Cám ơn." Lâm Tứ nhận lấy đồ trong tay Ôn Túc An, giơ hộp sữa lên nhìn, trịnh trọng nói: "Vừa vận sữa ở nhà uống hết rồi."

Lương Hạnh: "???"

Khi quái nào anh Lâm mua sữa về nhà vậy?.

Chương 5: Hurricane

"Lại đây, ngồi đi, muốn uống cái gì?"

Lương Hạnh nhiệt tình mời Ôn Túc An ngồi, muốn pha trà nhưng bị cô từ chối.

"Không, tôi chỉ đến đây để nói lời cảm ơn, tôi có việc phải đi ngay."

Lâm Tứ đem tất cả đồ Ôn Túc An mang tới bỏ vào trong tủ lạnh, sau đó mang một chiếc ghế đẩu gỗ ngồi xuống cạnh Ôn Túc An, "Ngồi một lát đi, bên ngoài sắp mưa rồi."

Ôn Túc An nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này trời thật sự kéo mây đen, gió càng lúc càng lớn, nghĩ lại, cô cũng không từ chối nữa.

Lương Hạnh kéo người khách kia vào căn phòng phía sau, sảnh ngoài chìm trong yên tĩnh, mưa tạt vào kính cửa sổ, trở thành âm thanh duy nhất vang lên trong phòng.

Tiệm xăm của Lâm Tứ khác với những tiệm cô đã thấy trước đây.

Trang trí trong tiệm tương đối đơn giản, một số đồ trang trí mang phong cách cổ điển, nếu không phải tiệm xăm, có thể sẽ có người nghĩ đây là một cửa hàng đồ cổ.

Ôn Túc An quét mắt nhìn một vòng, sau đó đem chủ đề trở lại mục đích hôm nay tới đây, "Anh Lâm, từ khi chúng ta gặp nhau đến nay anh đã giúp tôi hai lần, thật sự rất cảm ơn anh.

Nếu anh có việc cần xin dừng ngại nói với tôi một tiếng."

Lâm Tứ uể oải ngồi trên ghế, tựa vào tủ sách phía sau, nghe vậy cười cười: "Tôi có gì cần nhờ một người phụ nữ?"

Anh móc bao thuốc lá ra, vừa định châm lửa thì dừng lại, Lâm Tứ nhướng mắt, giơ điếu thuốc trên tay lên, "Có phiền không?"

Ôn Túc An lắc đầu, "Anh cứ tự nhiên."

Kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, Lâm Tứ nhìn Ôn Túc An, không tiếp tục châm lửa, cũng không bỏ lại vào hộp thuốc, chỉ tùy ý nghịch điều thuốc trong tay.

"Hai chữ cảm ơn này cô đã nói nhiều lần rồi.

Cô không cần làm gì đâu, chỉ là lần trước cô đã nói, vậy lần sau tôi sẽ đến quán cô uống một chén miễn phí."

Lương Hạnh vén rèm phía sau bước ra, chửi: "Chưa thấy ông nào sợ đau như vậy, xăm tới đâu là la hét tới đó."

"Mặc kệ, để cậu ta nghỉ ngơi một lát, lúc sau tôi tới làm cho." Lâm Tứ nói.

Lương Hạnh gạt đầu, đi tới quầy bar nhỏ rót một cốc nước.

Lâm Tứ lại xoay người, nhìn Ôn Túc An, "Thế nào? Cô Ôn?"

Ôn Túc An sững sốt.

Cô được rất nhiều người gọi là cô Ôn," nhưng không có ai gọi như Lâm Tứ, hai chữ này ra khỏi miệng anh, vừa có vẻ không nghiêm túc, giống như tán tỉnh, nhưng cũng không làm người ta phật ý.

Ôn Túc An lấy lại bình tĩnh, cười nói: "Được, lần sau đến liên hệ trước với tôi, tôi sẽ dành chỗ ngồi tốt nhất cho anh.

Nhân tiện, còn có tiền thuốc của anh..."

Lương Hạnh xua tay cắt ngang, "Này đối với A Tứ chỉ là một vết thương nhỏ, không cần..."

"Được"

Lâm Tứ lấy điện thoại di động ra, ấn ngón tay vài cái rồi nói: "Wechat, tôi không dùng Alipay nhiều lắm, kết bạn đi."

Lương Hạnh: "???"

Ôn Túc An sững sốt nửa giây, sau đó cầm điện thoại lên, "Vậy thì quét mã QR đi."

Lương Hạnh: "Anh, sao anh có thể để một cô gái..."

Lâm Tứ nhướn mắt, Lương Hạnh ngừng nói.

Trong nửa giây nhìn nhau, Lương Hạnh đã hiểu ra, sau khi hiểu ra, anh ta cảm thấy người anh em của mình thật sự quá giao hoạt.

Xác nhận bạn bè gửi đến, Lâm Tứ bấm vào ứng dụng, liền nhìn thấy tên Wechat và ảnh đại diện của Ôn Túc An.

Nói thật, Wechat của Ôn Túc An rất khác với cô, hình đại diện là một cô gái nhỏ buộc hai bím tóc đang khóc, nhìn thế nào cũng không phải phong cách của Ôn Túc An.

Ôn Túc An đợi hồi lâu cũng không thấy Lâm Tứ đồng ý kết bạn, quay sang thì thấy Lâm Tứ đang chăm chú nhìn avatar Wechat của mình.

Ôn Túc An có chút xấu hổ, vội vàng giải thích: "Đây là bạn thân của tôi cài đặt, trước đây tôi không dùng hình này."

"Cũng được mà" Lâm Tứ cười xác nhận kết bạn, ngẩng đầu cẩn thận quan sát Ôn Túc An, sau đó nói: "Cũng khá giống."

"Giống cái gì?"

"Cô bé khóc nhè đó."

"..."

Người này mắt mũi có vấn đề à.

Nếu không phải cô và Lâm Tứ còn chưa quen thân, Ôn Túc An chắc chắn đã ra tay đánh người.

Trận mưa đến nhanh đi cũng nhanh, Ôn Túc An không ở lại lâu, tạm biệt Lâm Tứ và Lương Hạnh rồi ra về.

Trên đường trở về quán bar, Ôn Túc An mới nhớ ra mình chưa hỏi Lâm Tứ tiền chữa bệnh hết bao nhiêu.

Cô suy nghĩ một chút, chuyển trước cho anh năm nghìn tệ.

Trong vòng vài giây, số tiền đã được hoàn trả đầy đủ.

【Lâm Tứ】: Đùa với cô thôi, không cần bồi thường đâu.

Ôn Túc An đang định nói gì đó thì tin nhắn tiếp theo truyền đến.

【Lâm Tứ】: Lần sau đi quán bar tôi sẽ nhắn tin báo cô biết trước.

Ôn Túc An cắn nhẹ miếng thịt trong khoang miệng, đáp: Được.

— —

Ngày thứ tư, Cố Chính trở về.

Ba ngày đầu không liên lạc, sáng nay Cố Chính rốt cuộc không nhận được gửi tin nhắn cho Ôn Túc An, xin lỗi cô.

Ôn Túc An lúc đó đang bận, chỉ liếc một cái rồi thôi, không trả lời. Cho nên buổi tối Ôn Túc An về nhà, nhìn thấy Cố Chính, cô cũng

không có nhiều kinh ngạc.

Thấy Ôn Túc An trở về, Cố Chính nhào lên ôm chặt lấy cô, "An An, anh xin lỗi, anh sai rồi, em đừng tức giận được không?"

Ôn Túc An buộc phải ngẩng đầu chịu đựng cái ôm của Cố Chính, cô buông thõng hai tay, không đáp lại lời xin lỗi của Cố Chính.

"Thật ra anh chỉ lo lắng cho em nên mới nói ra những lời khó nghe.

Hai ngày nay anh đi công tác, thương lượng chuyện làm ăn, mua cho em một sợi dây chuyền, em đừng giận, được không?"

Ôn Túc An rút cuộc giơ tay, nhưng lại là đẩy anh ta ra.

Cố Chính sững sốt lùi lại nửa bước, nghi ngờ nhìn Ôn Túc An.

Mấy ngày nay Ôn Túc An cũng đã hiểu ra rất nhiều chuyện, cô bắt đầu dò xét, hoài nghi mối quan hệ này, thậm chí bắt đầu lo lắng cho tương lai.

Ôn Túc An bình tĩnh nói: "Cố Chính, cuối tháng đừng để cha mẹ anh tới đây."

Cố Chính hoảng sợ, "Ý em là gì?"

"Em nghĩ giữa chúng ta còn rất nhiều vấn đề, tạm thời cần phải làm rõ trước khi bàn chuyện tương lai."

"An An, ý em là gì, em định chia tay với anh sao?" Cố Chính lại ôm Ôn Túc An, vừa khóc vừa cầu xin cô, "Đừng chia tay, An An, anh rất yêu em, anh không thể sống thiếu em.

Đúng rồi, anh sẽ thay đổi, anh sẽ thay đổi mà, anh sẽ không ngăn cản em mặc đẹp hay giao tiếp với bạn bè ngoài xã hội, em đừng chia tay với anh được không?"

Từ lúc ở cùng Cố Chính đến nay, Ôn Túc An rất ít khi thấy anh ta nhỏ giọng cầu xin cô như vậy, ở bên nhau nhiều năm, Cố Chính đã biết khuyết điểm của cô ở đâu, cho nên nhìn anh ta đánh vào lòng thương hại của mình, Ôn Túc An không thể nào hạ quyết tâm.

"Em không có ý đó, chỉ là muốn cùng anh nói chuyện cho rõ ràng."

Cố Chính buông Ôn Túc An ra, vui mừng hỏi: "Vậy không chia tay sao?"

Ôn Túc An thờ dãi, dừng lại hai giây, cô gật đầu.

Trong các mối quan hệ, Ôn Túc An luôn là người bị động, dễ bị cảm

động nên cô thường mềm lòng trước Cố Chính, tin tưởng anh ta vô điều kiện.

Cố Chính xác định được điểm yếu của cô, cho nên mấy năm nay bọn họ cãi nhau lớn nhỏ như thế nào cũng chưa từng chia tay, chỉ cần Ôn Túc An còn tình cảm thì anh ta vẫn còn cơ hội.

— —

Sau bữa tối, đồng nghiệp của Cố Chính đến mời anh ta ra ngoài, đều là bạn bè làm việc cùng nhau nhiều năm, Cố Chính không nỡ từ chối, Ôn Túc An đành để anh ta đi.

Bước ra khỏi nhà, Cố Chính cởi cúc áo, nói chuyện điện thoại với ai đó.

"Tôi đến ngay."

"Tôi phải dỗ cô ấy trước, nếu không sao có thể ra ngoài."

"Đừng nói nữa, tính tình cô ấy ngày càng kinh khủng, tôi sắp chống đỡ không nổi."

"Được, không nói nữa, tôi lập tức tới."

[SKYTOO Bar]

Có rất nhiều người ra vào, tiếng nhạc đ羯 tai vang lên ngay khi cánh cửa được mở ra, nam nữ gợi cảm khoác vai nhau bước vào.

Lâm Tứ vừa nhìn thấy tình cảnh này đã muốn rời đi, nhưng La Tử Huy bên trái và Lương Hạnh bên phải không cho anh cơ hội rút lui.

Lâm Tứ bất đắc dĩ nói: "Này, buông ra, tha cho tôi đi."

La Tử Huy: "Anh từng là hoàng tử của các hộp đêm mà bây giờ lại muốn trốn sao?"

Lương Hạnh: "Đàn ông không thể nói mình không được."

"Hôm qua tôi xăm cho khách đến ba giờ sáng, hiện tại rất buồn ngủ, mau buông tay tôi ra đi."

...

Đây là một hộp đêm đúng nghĩa, âm thanh nhức óc từ DJ, ánh đèn quay cuồng, trên sân khấu là các vũ công đang nhảy múa mời gọi.

"Làm người không nên phí thời gian vào giấc ngủ." La Tử Huy khoác vai Lâm Tứ, "A Tứ, sau khi trở về anh lúc nào cũng buồn bã, từ hôm nay trở đi em sẽ mang anh khôi phục dáng vẻ trước kia."

Lâm Tứ, Lương Hạnh và La Tử Huy là bạn tốt nhiều năm, quan hệ giữa ba người luôn rất tốt nên anh chưa bao giờ từ chối yêu cầu của

họ, mặc dù bây giờ anh không có hứng thú nhưng cũng không đành lòng làm họ mất hứng.

Vừa vào chưa được mười phút, bóng dáng La Tử Huy và Lương Hạnh đã biến mất, Lâm Tứ đã từ chối cô gái thứ năm đến bắt chuyện với anh, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh. Nói thật ra, nếu như mấy năm trước ở trong hoàn cảnh như vậy, anh nhất định như cá gặp nước.

Chỉ là, mấy năm nay tính tình của anh thay đổi rất nhiều, có lẽ là do tuổi tác, cũng có thể do anh tự nhận thấy cuộc sống trước kia quá thật vô nghĩa.

Lần đầu tiên Lâm Tứ bắt đầu suy nghĩ về cuộc sống, bắt đầu xem xét cuộc sống của chính mình, lại phát hiện ra mọi thứ đều mờ mịt.

"Vô tri vô giác" có lẽ là từ tốt nhất để mô tả trạng thái hiện tại của anh. Sau khi ra khỏi phòng vệ sinh, anh băng ngang một vài dãy ghế để về chỗ của mình, vừa lúc tiếng nhạc ngừng lại để chuyển bài.

Đúng lúc này, Lâm Tứ nghe được một giọng nói có chút quen thuộc

"Không biết gần đây cô ấy uống nhầm loại thuốc gì, tính tình rất xấu, thậm chí còn không cho tôi chạm vào.

Thật sự rất tệ."

"Không phải cô ấy đã phát hiện ra điều gì đó chứ?"

"Không, cô ấy tin tưởng tôi đến mức không thèm kiểm tra điện thoại của tôi, chắc chắn là không phát hiện ra."

Sau đó, một giọng nữ thanh tú xen vào: "Anh Chính, anh sợ bạn gái như vậy mà còn dám ra ngoài chơi à?"

"Tôi mà sợ cô ấy? Cô ấy là cái quái gì."

Lâm Tứ quay lại thì thấy một người đàn ông trên ghế sofa đang ôm một người phụ nữ gợi cảm, cổ áo mở rộng.

Dù chỉ gặp nhau một lần nhưng Lâm Tứ vẫn nhận ra đó là bạn trai của Ôn Túc An.

Chuyện này thật ra không phải việc của Lâm Tứ, nếu là người khác thì anh đã làm bộ như không biết gì rồi, nhưng anh chợt nhớ lại tình cảnh Ôn Túc An ỷ lại vào bạn trai ngày hôm đó ở cổng đồn cảnh sát. Khi đó Lâm Tứ không có tâm tình gì đặc biệt, nhưng bây giờ, anh đột nhiên có cảm giác buồn bực.

Nhưng dù sao cũng là đời sống tình cảm của người khác, anh là người ngoài cuộc, hưởng chi anh và Ôn Túc An cũng không phải là bạn bè thân quen gì.

"A Tứ, sao anh lại đứng đây?" Lương Hạnh từ đâu chạy tới, bài nhạc tiếp theo lại vang lên, Lâm Tứ bị Lương Hạnh kéo về chỗ ngồi.

Lâm Tứ vốn dĩ không định để ý chuyện này, lấy điện thoại di động ra, chán nản lướt Wechat, vừa vặn nhìn thấy một giờ trước Ôn Túc An đăng bài, chỉ có một bức ảnh, là một sợi dây chuyền kim cương.

Trông giống như phong cách mà một người đàn ông sẽ chọn.

Lâm Tứ hít một hơi thật sâu, ngược mắt khỏi màn hình điện thoại, liếc ra ngoài rồi khựng lại.

Ánh sáng từ sân khấu quét qua khán giả, khoảnh khắc đó có thể thấy rõ hình ảnh Cố Chính đang hôn người phụ nữ trong lòng anh ta.

— —

Ôn Túc An vừa tắm xong, đang vừa lau tóc vừa tìm máy sấy, điện thoại di động trên kệ vang lên một tiếng, Ôn Túc An mới đầu mặc kệ, sau đó lại vang lên hai lần nữa, Ôn Túc An đặt khăn xuống, nhắc điện thoại lên.

Ôn Túc An nhìn thấy người gửi tin nhắn cho mình, có chút kinh ngạc, cô mở khóa màn hình, nhấn vào.

【Lâm Tứ】: Đang ở đâu?

【Lâm Tứ】: Có chuyện cần tìm cô.

【Lâm Tứ】: Rất quan trọng, xem được tin nhắn thì lập tức trả lời tôi.

Ôn Túc An khẽ nhíu mày, vội vàng đáp.

【W.】: Tôi đang ở nhà, có chuyện gì vậy?

Sau khoảng nửa phút, Lâm Tứ gửi địa điểm.

【Lâm Tứ】: Cô đến đây đi.

^

Ôn Túc An nhấn vào, phát hiện địa chỉ là một quán bar.

【W.】 :???

Cô cũng thắc mắc tại sao buổi tối Lâm Tứ lại rủ cô đi bar, khi cô còn chưa đoán được ý định của anh thì Lâm Tứ đã gửi ba tin nhắn liên tiếp.

【 Lâm Tứ 】 : Nhanh đến đi.

【 Lâm Tứ 】 : Bạn trai của cô đang ở đây.

【 Lâm Tứ 】 : Ở cùng người khác

Ôn Túc An sửng người tại chỗ.

Lâm Tứ vừa nói Cố Chính ở cùng người khác, chỉ là hai chữ "người khác", Ôn Túc An đã biết giới tính của người mà Lâm Tứ không nhắc tới.

Ôn Túc An cầm điện thoại nhìn ba câu trên, đầu óc trống rỗng, tay bắt đầu không tự chủ được run lên.

Nhưng dù vậy, cô vẫn giữ được tỉnh táo, cố tỏ ra bình tĩnh, nói Lâm Tứ gửi hình cho cô xem.

Không biết Lâm Tứ không xem tin nhắn hay vì do dự, Ôn Túc An đợi năm phút sau mới nhận được tin nhắn trả lời của Lâm Tứ.

Chỉ có một tấm ảnh chụp từ phía sau, một nam một nữ đang dựa sát vào nhau.

Nhưng dù là trong hoàn cảnh mờ mịt như vậy, Ôn Túc An liếc mắt cũng nhận ra, đó là bóng lưng của Cố Chính..

Chương 6: Whiskey Sour

Ôn Túc An đến SkyToo với tâm trạng bình tĩnh đến không ngờ, cửa sổ xe hàng ghế sau mở một nửa, gió đêm cuối thu mát lạnh, thổi lên mái tóc còn chưa kịp khô của cô.

Trước cửa SkyToo, Lâm Tứ thoáng thấy Ôn Túc An xuống xe.

Vốn tưởng Ôn Túc An sẽ tức giận hay buồn phiền, nhưng trên mặt cô không có biểu cảm gì, bình tĩnh đến mức đáng kinh ngạc.

"Bọn họ còn ở bên trong." Ôn Túc An đi tới, Lâm Tứ nói với cô.

Ôn Túc An gật đầu: "Ừm, cảm ơn."

Nói xong, Ôn Túc An lướt qua anh đi vào.

Lâm Tứ đột nhiên nắm lấy cánh tay cô, Ôn Túc An khựng lại.

Lâm Tứ cúi đầu hỏi cô: "Cần giúp không?"

"Không, cảm ơn."

Nói đến đây, cô vẫn nhìn chăm chăm phía trước, không ngẩng đầu, ngón tay Lâm Tứ động đậy, cuối cùng buông tay, để cô tự đi vào.

"Anh thật sự không muốn theo giúp một tay sao?" Lương Hạnh đi tới, có chút lo lắng nói: "Bên kia nhiều người như vậy, nếu như nữ thần bị ức hiếp thì phải làm sao đây?"

La Tử Huy khinh thường nói: "Cậu gặp được ai đã ra ngoài ăn vụng lại còn dám đánh chính thất chưa? Nữ thần không cho tên cặn bã kia vài cái tát là đã nương tay rồi."

Lương Hạnh và La Tử Huy nói chuyện với nhau, Lâm Tứ vẫn im lặng hút thuốc.

Anh không định vào, dù sao cũng là chuyện của người khác, nhưng anh không rời đi trước, bởi vì anh cũng sợ Ôn Túc An bị bọn kia khi dễ.

Lâm Tứ lấy điện thoại di động ra, xem trong album mấy tấm ảnh Cố Chính và cô gái kia hôn nhau, cuối cùng chọn cách xóa đi.

Còn có một đoạn ghi âm, là lúc anh đi ngang qua chỗ của Cố Chính nghe thấy, lời lẽ trong đó vô cùng thô tục, phần lớn là lời của một người đàn ông khoe khoang về bản thân trước mặt người khác bằng cách coi thường bạn gái, khoe khoang về bản thân trước mặt người khác, Lâm Tứ không thèm nghe nữa, xóa bỏ sạch sẽ.

— —

Âm nhạc trong quán bar chuyển từ nhạc điện tử bùng nổ sang những bản nhạc chậm rãi nhẹ nhàng, những người trên sàn nhảy ôm nhau lắc lư theo điệu nhạc, Ôn Túc An đi vào, từ xa đã nhìn thấy Cố Chính. Cô nhớ khi 【Sầu Nhiên】 mới khai trương, Cố Chính thường xuyên đến cửa hàng xem một chút.

Quán của cô là một quán bar sạch sẽ, không có loại nhạc ầm ĩ, cũng không có sàn nhảy, chỉ có một ban nhạc chơi trên sân khấu, khách hàng về cơ bản đều là những người sau giờ làm việc đến thư giãn, cho nên Cố Chính thỉnh thoảng cũng tới.

Nhưng sau này, khi công việc ngày càng bận rộn, Cố Chính rất ít xuất hiện ở quán bar, có lúc Ôn Túc An rủ anh ta cũng không muốn đi, lúc đó Cố Chính nói thân phận của anh ta đã khác.

Ôn Túc An phản bác, quán của cô là quán bar chơi nhạc sống, không phải hộp đêm.

Cố Chính nói, đại khái, dù sao đời này anh ta cũng không muốn bước chân vào hộp đêm, nơi đó quá hạ cấp.

Nghĩ đến đây, Ôn Túc An rất muốn cười.

"Anh Chính, tối nay anh có về nhà không?" Người phụ nữ dựa vào

lòng Cố Chính, nhẹ giọng hỏi.

Cố Chính cúi đầu uống một hớp rượu mà người phụ nữ đưa cho, bàn tay đang ôm lấy cô ta, vuốt ve bờ vai mịn màng của cô ta.

"Anh phải về, mấy ngày nay tâm tình cô ấy không tốt, đợi một thời gian anh lại đi tìm em, ngoan..."

Cố Chính đang nói chuyện, khóe mắt liếc sang một bên, nửa giây sau đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy kinh ngạc cùng hoảng sợ.

Ôn Túc An đứng cách anh ta chừng vài mét, chăm chăm nhìn hắn.

Cố Chính sửng sốt một giây, lập tức đẩy người phụ nữ trong lòng ra, từ trên sofa đứng dậy.

Đám bạn đang quay lưng lại với Cố Chính nên không biết chuyện gì xảy ra, khi quay đầu nhìn lại, khẽ chửi thề "mẹ kiếp."

"An An, anh..."

Ôn Túc An ngắt lời: "Qua đây nói chuyện một lát."

"..."

Giờ phút này, Cố Chính chỉ cảm thấy hai chân run lên, bạn bè anh ta cũng kịp phản ứng, người gần Ôn Túc An nhất lập tức đứng dậy, cố làm dịu bầu không khí: "Chị dâu, sao chị lại tới đây, sao không nói để em ra đón..."

"Nói sớm để mấy người có thời gian chuẩn bị sao?" Ôn Túc An quay đầu nhìn người vừa nói, cong môi, nhưng trong mắt lại không có ý cười, "Đừng gọi tôi là chị dâu, nghe thật ghê tởm."

"Không, chị dâu, chị hiểu lầm rồi..."

"Tôi nói lần nữa, anh đi qua đây nói chuyện một chút." Ôn Túc An lại nhìn Cố Chính, trong giọng nói lộ ra tức giận, mang đến cho Cố Chính một loại cảm giác áp bách mãnh liệt.

Cố Chính liếc mắt liếc đôi môi khô khốc, muốn giải thích với Ôn Túc An:

"An An, thật sự không phải như những gì em thấy, anh chỉ là uống nhiều quá, anh không có..."

Ôn Túc An tiến lên hai bước, trực tiếp cầm lên một chai bia chưa khai, "Tôi nói lần thứ ba, còn không qua thì chai bia này sẽ lập tức nện lên đầu anh."

Cố Chính nuốt nước bọt, lập tức đẩy những người xung quanh ra, đi về phía Ôn Túc An.

Những người ngồi xung quanh thấy động tĩnh bên đây, có người xì

xào bần tán là đi bắt gian, tiếng nghị luận xôn xao lọt vào tai Ôn Túc An, đám đông vây xem càng lúc càng đông.

Người phụ nữ bị Cố Chính đẩy ra nên tâm tình không tốt, bởi vì Cố Chính đột nhiên lãnh đạm, bây giờ thấy anh ta bị gọi đi, cô ta không chút nghĩ ngợi nói với Ôn Túc An: "Lợi hại như vậy mà không giữ nổi người đàn ông của mình, để anh ấy phải ra ngoài tìm phụ nữ?"

Có người trách mắng người phụ nữ kia, Cố Chính cũng quay đầu lại trừng mắt nhìn cô ta.

Người phụ nữ càng tức giận.

Cô ta trẻ tuổi xinh đẹp, ngay từ lần đầu gặp mặt đã yêu Cố Chính.

Cô ta biết Cố Chính có bạn gái sắp kết hôn, nhưng cô ta không quan tâm, bởi vì cô ta cảm thấy rằng mình nhất định tốt hơn bạn gái của Cố Chính, không chỉ trong cuộc sống mà còn ở trên giường, vì vậy rất tự tin có thể hạ gục Cố Chính.

Nhưng lúc Cố Chính bỏ mặc cô ta đi theo người khác, cô ta cảm thấy mình giống như một trò hề.

Bạn bè Cố Chính mới một giây trước còn gọi mình là "chị dâu," bây giờ vừa nhìn thấy người phụ nữ này liền sợ hãi như vậy, cô ta không cam lòng.

"Cố Chính chơi chán cô rồi.

Anh ấy nói cô đã không còn là thiếu nữ, anh ấy không còn hứng thú nữa. Vài năm sau cô sẽ già, xấu xí, lại thêm tính tình không dịu dàng.

Tôi thấy cô chính là đang ghen vì bạn trai bị cướp mất."

Lời nói hàm hồ của người phụ nữ khiến những người có mặt tại đó há hốc mồm, Cố Chính lập tức tức giận, mắng một tiếng: "Cô, mẹ nó, im mồm."

"Những gì em nói là sự thật, hay anh đã quên chính mình đã nói gì?"

"Cô..."

Ôn Túc An bên cạnh đột nhiên nhấc chân đi về phía cô gái kia, Cố

Chính không kịp giữ cô lại, trong vòng một hai giây, một tiếng bạt tai vang lên.

Có người gần đó giờ điện thoại di động lên quay phim.

Người phụ nữ bị tát một cái, chưa kịp đứng vững đã bị ai đó túm tóc, đau đến khụy chân ngã ra sau.

Ôn Túc An dùng tay phải kéo cô ta qua, khinh thường nhìn xuống gương mặt đang hoảng sợ.

Cô chế nhạo: "Nói thật, tôi thật sự không thích làm mấy trò này ở nơi công cộng, như vậy thật xấu hổ, cuối cùng cả đám cũng sẽ lên mạng xã hội cho người ta bàn tán."

Nhưng mà, do cô không muốn thể diện, vậy thì tôi sẽ cho cô toại nguyện, cả thể giới sẽ biết cô là một con đĩ."

"Cô ăn nói cho cẩn thận!"

Người phụ nữ giờ tay định tát Ôn Túc An, nhưng Ôn Túc An đã nghiêng đầu né tránh, sau đó dùng tay trái tát vào mặt cô ta, lần này lực hơi nặng, người phụ nữ bị choáng váng.

Ôn Túc An ghé sát, nói vào bên tai đang ù đi vì bị đánh của cô ta: "Làm người thứ ba thì nên chuẩn bị tâm lý bị ăn đòn, chút khổ cực như này mà không chịu được, vậy mà dám vác mặt đi giành đàn ông của tôi."

Ôn Túc An nhướn mi, liếc nhìn tiểu tam từ trên xuống dưới, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét cùng khinh thường.

"Mắt Cố Chính đúng là ngày càng kém, loại đàn bà nào cũng ôm ấp được." Ôn Túc An cười khế, lực trong tay cũng không giảm, gần từng chữ: "Cô nên cảm thấy may mắn là giành đàn ông của tôi ở thời điểm hiện tại, nếu như là tôi lúc còn trẻ, cô chắc chắn sẽ phải tr@n trường dập đầu xin tha."

Ôn Túc An giật tóc cô ta ném lên ghế sofa, xung quanh không ai dám tiến lên giúp đỡ.

Cô không thèm nhìn Cố Chính một cái mà xoay người, xuyên qua đám người vây xem đi ra ngoài.

Cố Chính liếc mắt nhìn người phụ nữ trên sofa còn đang choáng váng vì bị tát hai bạt tai, liền lựa chọn đuổi theo Ôn Túc An.

Cửa quán bar bị đẩy ra, Lâm Tứ đang đứng dựa vào tường ngược mắt lên, Lương Hạnh và La Tử Huy cũng nhìn sang. Ôn Túc An đi ở phía trước, Cố Chính đi theo sau, không ngừng gọi tên cô.

Ôn Túc An một mực không quay đầu lại, đi sang phía đường đối diện.

Khi hai người biến mất ở một góc đường, Lâm Tứ nhìn đi chỗ khác, ném điếu thuốc trên tay xuống đất: "Đi thôi."

Lương Hạnh hỏi: "Anh không đi theo sao?"

Lâm Tứ nhấc chân đi về phía trước, "Không liên quan gì đến chúng ta."

...

Cố Chính đi theo Ôn Túc An băng qua đường rồi đến một con hẻm, anh ta không nhịn được nữa, kéo Ôn Túc An, đi nhanh đến bên cô. "An An, anh sai rồi, vừa rồi uống nhiều nên tưởng cô ta là em, anh cùng Tiểu Nguyệt...!Cô gái kia anh chỉ mới gặp qua hai lần.

Cô ta thích anh, nhưng anh không để ý cô ta, hôm nay anh vốn muốn nói rõ với cô ta.

An An, trong lòng anh chỉ có em, thật sự, chúng ta sắp kết hôn rồi, anh không thể làm gì có lỗi với em, xin em hãy tin anh.

Anh yêu em, chỉ yêu một mình em, em đừng tức giận."

Cố Chính trước đây tự tin kiêu ngạo, chàng trai năm ấy luôn ấm áp như ánh mặt trời.

Năm đó, mỗi khi anh ta chạy về phía cô, Ôn Túc An luôn có cảm giác ánh dương đang ôm lấy mình.

Nhưng bây giờ, nhìn người đàn ông đang hèn hạ khóc lóc thảm thiết trước mặt, trong lòng cô chỉ cảm thấy ghê tởm.

Ôn Túc An bình tĩnh nghe anh ta nói, sau đó lấy điện thoại di động ra, bấm màn hình rồi giơ ra trước mắt Cố Chính.

Trên đó là ảnh chụp màn hình ghi lại cuộc trò chuyện của Cố Chính

trên mạng xã hội.

Ôn Túc An đã sử dụng máy tính để đăng nhập vào tài khoản của Cố Chính khi anh ta ra ngoài, nhờ bạn bè trong giới khôi phục lại tin nhắn đã xoá.

"Nhận làm người? Không có chuyện gì xảy ra? Tha thứ cho anh?" Ôn Túc An cười lạnh, "Nói ở bên ngoài tăng ca, thì ra là bạn tăng ca trên giường, anh nhìn thử rồi nói cho tôi nghe, tôi nên tha thứ cho lần tăng ca nào của anh, với Yaya, hay 36E, còn có cô gái BMW, em gái sành điệu, bé con gợi tình..."

"Đủ rồi!"

Cố Chính không kìm được hét lên một tiếng, anh ta hoàn toàn sụp đổ, cúi đầu, toàn thân run rẩy.

Ôn Túc An đặt điện thoại xuống, hít một hơi thật sâu rồi ngoảnh mặt đi.

Trầm mặc hồi lâu, Ôn Túc An mới nhẹ giọng nói: "Cố Chính, anh có nhớ ngày anh tỏ tình với tôi cũng là một đêm cuối thu như thế này không.

Khi đó anh đã nói rằng anh không lãng mạn, cũng không biết dỗ dành con gái, nhưng anh sẵn sàng học hỏi và thay đổi vì tôi.

Anh đã hứa cho tôi tất cả những gì tôi thích.

Nếu cãi nhau, đó sẽ là lỗi của anh.

Rửa bát, lau nhà, cọ rửa nhà vệ sinh đều là việc của anh.

Khi trời mưa, anh sẽ mang dù đến cho tôi.

Khi trời tuyết, anh sẽ cùng tôi đắp người tuyết.

Chúng ta sẽ cùng nhau đi đến tận cùng thế giới..."

"Anh nói, đời này nhất định phải kết hôn với tôi, nếu như sau này cô

dâu không phải tôi, anh chắc chắn sẽ chết."

"Anh nói, sau này chúng ta sẽ nuôi một con Samoyed, một con mèo mắt xanh, sinh hai đứa con, một trai một gái, nhất định phải sinh được một cậu con trai trước, để nó có thể chăm sóc em gái."

"Anh nói khi về già sẽ cùng tôi sống trong viện dưỡng lão, bởi vì anh sợ tôi cô độc, cũng sợ khi về già tôi sẽ quên mất anh."

"Anh cũng từng nói, trong đời anh sẽ không bao giờ yêu ai khác ngoại trừ tôi, bởi vì anh đã dành hết tình yêu cả đời cho tôi rồi."

Ôn Túc An chậm rãi nhìn Cố Chính, ánh mắt run rẩy, sương mù trong mắt phản chiếu ánh đèn đường leo lét.

Cô gằn từng chữ: "Cố Chính, vậy bây giờ, anh có thêm tình yêu khác rồi đúng không?"

Cố Chính vẫn cúi đầu, không dám nhìn Ôn Túc An.

Anh ta không biết mình còn có thể nói gì.

Không còn yêu Ôn Túc An sao, thực ra anh ta vẫn yêu, nhưng có lẽ thật sự giống như cô nói, anh ta không còn là Cố Chính của ngày xưa nữa.

Họ đã không còn đi chung một đường.

"Xin lỗi."

Đó là tất cả những gì anh ta có thể nói.

Ôn Túc An không muốn vì Cố Chính mà rơi nước mắt nên cố gắng kìm lại cảm xúc, nhưng cuối cùng vẫn không khống chế được đôi môi run rẩy, thanh âm nghẹn ngào không nói nên lời.

Cô cố chấp không muốn dễ dàng từ bỏ mối quan hệ nhiều năm như vậy, cho nên khi quan hệ với Cố Chính xảy ra vấn đề, cô muốn dốc sức giải quyết, cô cho rằng anh ta rất yêu cô nên chắc chắn không muốn chia tay.

Nhưng hóa ra người duy nhất thực sự nghiêm túc lại chính là bản thân cô.

Ôn Túc An không hiểu rốt cuộc là vì cái gì, rõ ràng lúc trước nói rất yêu, sẽ có một ngày không còn yêu nữa.

Tay lạnh ngắt, cô lấy trong túi ra sợi dây chuyền Cố Chính mua cho

cô, cùng chiếc nhẫn đính hôn nửa năm trước Cố Chính tặng cô.
Ôn Túc An ném hai thứ này cho Cố Chính.
Cố Chính run rẩy, vòng cổ và nhẫn rơi xuống đất, phát ra tiếng va chạm rất nhẹ.
Ôn Túc An lùi lại một bước, cười nói: "Cố Chính, cô dâu của anh không phải là tôi nữa, như lời thề của anh, anh bây giờ có thể đi chết rồi."

Chương 7: Cosmopolitan

Ôn Túc An dành một đêm để thu dọn đồ đạc của Cố Chính, bao gồm quần áo, đồ dùng hàng ngày, quà tặng của Cố Chính và tất cả ảnh chụp chung của họ.

Mãi đến khi sắp xếp lại những thứ này, cô mới phát hiện ra Cố Chính đã trở thành một phần cuộc sống của mình, sau khi dọn dẹp xong, trong nhà đã trống hơn phân nửa.

Những chiếc hộp lớn lần lượt được đẩy ra, Cố Chính đứng ở cửa không nói lời nào, mãi đến khi chiếc thùng cuối cùng được mang ra, Ôn Túc An đang định đóng cửa thì Cố Chính đã chặn lại.

Ôn Túc An khẽ nhướng mắt.

"Mặc dù anh biết bây giờ nói những lời này không có ý nghĩa gì, nhưng An An, lúc anh nói những lời đó với em, anh rất thật lòng, không định lừa em." Cố Chính cúi đầu, "Anh có lỗi với em."

Ôn Túc An dùng sức kéo chốt cửa, "Tôi phải đóng cửa."

Cố Chính nhìn cô lần cuối rồi chậm rãi hạ tay xuống.

Một tiếng động lớn vang lên, họ hoàn toàn bị ngăn cách trong hai thế giới.

Sau cánh cửa, Ôn Túc An ngẩng đầu dựa vào song cửa, nhìn gian nhà trống rỗng, cảm thấy hoang mang bất lực.

Cô vốn tưởng rằng không có Cố Chính sẽ làm cô khóc rất nhiều, sẽ vô cùng đau lòng, nhưng sự thật là cô bình tĩnh kinh khủng, thậm chí còn thấy nhẹ nhõm.

Lần này, rốt cuộc cô không rơi một giọt nước mắt nào nữa.

— —

Sáng sớm, Lâm Tứ, Lương Hạnh và La Tử Huy cùng nhau trở lại tiệm.

Tiệm xăm của bọn họ chia làm hai tầng, tầng trên là nơi ở, tầng dưới

là phòng tắm.

La Tử Huy có chỗ ở bên ngoài, thỉnh thoảng mới đến một lần nên chỉ có anh và Lương Hạnh ở đây.

Lâm Tứ vào phòng tắm rửa, lúc đi ra hai người kia còn đang chơi game ở dưới lầu.

Lâm Tứ yêu cầu bọn họ nhỏ giọng lại, sau đó mới trở về phòng. Lâm Tứ nằm trên giường ngắm người nhìn chòm đèn treo trên trần nhà, nhớ lại những gì Lương Hạnh và La Tử Huy đã nói với mình trên đường về.

...

"Nữ thần thất tình, anh có cơ hội rồi."

Lâm Tứ chống tay lên cửa sổ xe, không trả lời.

La Tử Huy cũng nói: "A Tứ, chúng ta đều thấy anh quan tâm đến bà chủ Ôn."

Trước đây cô ấy có bạn trai, nhưng bây giờ không còn nữa.

Người ta nói rằng cách tốt nhất để chữa lành vết thương tình cảm là bắt đầu một cuộc tình mới, anh chưa thử sao biết là không được?" Lương Hạnh sống cùng nhà với Lâm Tứ nên có thể nhìn ra biểu cảm của anh, cũng là anh em ở bên Lâm Tứ nhiều năm như vậy, Lương Hạnh đối với Lâm Tứ thật sự rất tốt.

"A Tứ, quá khứ là quá khứ, làm người phải nhìn về phía trước mà sống đúng không? Nhiều năm như vậy, anh không có hứng thú với cái gì khác ngoài hình xăm, Ôn Túc An là người đầu tiên làm cho anh có hứng thú."

A Tứ, bọn em muốn thấy anh của ngày xưa, người thanh niên dũng cảm không biết sợ điều gì."

...

Lâm Tứ lấy điện thoại ra, bấm vào khung trò chuyện với Ôn Túc An. Từ khi trở thành bạn bè, bọn họ cũng không nói chuyện nhiều với nhau, lần nói chuyện nhiều nhất là mấy tiếng trước, khi anh giúp Ôn

Túc An bắt ghen.

Lâm Tứ hất tóc, theo thói quen dùng đầu ngón tay mân mê vết sẹo trên trán, trầm mặc một lúc.

Ngẩng đầu bước về phía trước, không biết sợ hãi là gì, đó đúng là anh thời niên thiếu.

— —

Ôn Túc An đã hơn một tuần không đến quán bar, người trong quán bar nói gần đây cô chuyển nhà nên khá bận rộn.

Trong khoảng thời gian này, hầu như ngày nào Lâm Tứ cũng đến, trước đó còn giúp đỡ Ôn Túc An nên người trong cửa hàng cũng quen biết anh, nhìn thấy liền chào hỏi.

Mai Túc đứng sau quầy bar lau ly, cô nói với Lâm Tứ: "Bà chủ gần đây lạ lắm, lần trước tôi gọi điện thoại cho chị ấy, tâm tình chị ấy không tốt, có khi nào là tình cảm trục trặc không?"

Lâm Tứ ngừng uống rượu, nhướn mắt, khẽ gật đầu, "Có thể lắm" "À, nhưng chị ấy và bạn trai quen nhau bốn, năm năm rồi, hình như quan hệ rất tốt." Mai Túc có chút không tin.

Lâm Tứ đặt ly rượu xuống, hơi dựa vào quầy bar, ra vẻ thản nhiên: "Quen lâu như vậy à."

Mai Túc gật đầu: "Ừ, hình như là bạn học đại học."

Ban đầu hai người cùng mở quán bar này, nhưng bạn trai chị ấy không thường xuyên tới đây, cũng không quan tâm đến việc kinh doanh của cửa hàng, cho nên đa số nhân viên đều chưa từng gặp anh ấy."

"Quán bar mỗi ngày đều mở cửa muộn như vậy, bạn trai của cô ấy có thể yên tâm sao?"

"Lúc đầu cũng lo lắng nên ngày nào anh ấy cũng đến đón chị Ôn."

Sau này thì không thấy nữa, có khi chị ấy về cùng nhân viên, cũng có khi chị ấy một mình về trước."

"Bạn trai như vậy thì không được rồi, sao lại để bạn gái về nhà một mình mỗi đêm như vậy."

Mai Túc nhìn trái nhìn phải, sau đó ghé sát vào tai Lâm Tứ thì thầm: "Thật ra tôi cũng nghĩ thế, cảm thấy bạn trai chị ấy không đủ quan

tâm, nhưng đây là chuyện riêng của bà chủ, chúng ta không tiện bàn luận.

A, chị Ôn tới rồi..."

Lâm Tứ quay đầu lại, thấy Ôn Túc An chậm rãi từ ngoài cửa đi vào. Gần đây, nhiệt độ ở Vụ Thành đã hạ thấp, Ôn Túc An không mặc váy nữa, phía trên là áo len cashmere màu trắng, phía dưới là quần jeans, đi boots ngắn, khoác thêm áo khoác mỏng.

Lâm Tứ nhìn theo, không thấy biểu hiện của cô có gì khác thường.

"Chị Ôn tới rồi!" Mai Túc từ trong quán bar lao ra, trực tiếp ôm Ôn Túc An, "Em rất nhớ chị."

Ôn Túc An bị ôm đến suýt chút nữa thở không ra hơi, cười vỗ về Mai Túc.

"Còn không thả ra thì chị sẽ chết ngộp mất."

Mai Túc liền thả cô ra.

Ôn Túc An xoa đầu Mai Túc an ủi, quay đầu liền nhìn thấy Lâm Tứ.

Cô cong môi cười, "Anh Lâm"

Lâm Tứ quay về phía cô, "Cô Ôn"

— —

Ôn Túc An và Lâm Tứ ngồi ở hàng ghế đầu, ngay dưới sân khấu, ngồi cạnh nhau, vừa uống rượu vừa nghe ban nhạc biểu diễn.

Lâm Tứ không chủ động nhắc tới chuyện đêm đó, nhưng Ôn Túc An lại lên tiếng trước.

"Đêm đó, cảm ơn anh đã giúp tôi nhận diện một tên cận bã." Ôn Túc An cười, chạm vào ly rượu, "Kính anh"

Lâm Tứ vẫn nhìn Ôn Túc An, cố gắng tìm ra chút cảm xúc trên khuôn mặt cô, nhưng giống như đêm đó, Ôn Túc An bình tĩnh đến đáng sợ.

Lâm Tứ biết, tâm tình Ôn Túc An bây giờ đang rất tồi tệ.

Sau khi chạm ly, Lâm Tứ cũng ngẩng đầu lên hớp một ngụm, hỏi:

"Không tha thứ sao?"

Ôn Túc An cảm thấy câu hỏi này thật náo nản, "Tha thứ để làm gì? Để cúnng sao?"

"Tôi còn tưởng rằng phụ nữ rất khó bỏ xuống một mối quan hệ lâu

năm như vậy."

Trên sân khấu vang lên một bản nhạc mới, tiếng đàn guitar êm ái vang lên, lời Lâm Tứ hòa vào tiếng nhạc, có chút phù hợp với ca từ.

Nụ cười trên mặt Ôn Túc An đông cứng lại.

Không nở sao? Tất nhiên rồi.

Tình cảm nghiêm túc lâu năm như vậy, sao có thể không nở, nhưng có thể làm gì khác.

Có hợp có tan, đến lúc phải dứt khoát thì sẽ dứt khoát, cho dù đã quen nhau bao nhiêu năm thì trường hợp này cũng không thể mềm lòng.

Đây là điểm mấu chốt và nguyên tắc của Ôn Túc An.

Giọng hát trầm trầm của ca sĩ chính trong ban nhạc vọng ra từ loa, gợi lại ký ức về Ôn Túc An nhiều năm trước.

"Thế nhưng em còn nhớ không

Mùa hè năm đó

Tên gốc kia

Nói những lời ngây thơ

Cùng em về nhà, cùng em trưởng thành

Mỗi ngày đều nhớ kỹ gọi điện thoại

Em còn nhớ không

Ánh hoàng hôn ngày nào

Khi tôi lần cuối tiễn bước em về

Tôi không dám nói

Vì sợ nước mắt rơi"

Ôn Túc An không biết vì sao, khi chia tay với Cố Chính cô không khóc, khi chuyển đi cũng không khóc, khi trở về cuộc sống của chính mình cũng không khóc, bây giờ cô đột nhiên nghe thấy bài hát này, cảm xúc lại không thể điều khiển.

Trong đầu từng chút một hiện lên hình ảnh năm xưa.

Ôn Túc An không biết mình không nở chia tay Cố Chính, hay chỉ vì cô không nở chặt đứt những kỷ niệm của thời thiếu nữ cùng anh ta.

Nhưng cũng như bài hát kia nói, cây non yếu ớt, chăm sóc thế nào cũng chưa chắc đã nở hoa.

Ôn Túc An hít sâu một hơi, cố gắng kìm nước mắt, cô không muốn khóc ở bên ngoài, cô không muốn người khác nhìn thấy mình yếu đuối.

Đột nhiên, một chiếc áo khoác vẫn còn hơi ấm cùng nhàn nhạt mùi thuốc lá được trùm lên đầu Ôn Túc An, bao phủ gương mặt cô.

Sau đó, một bàn tay chạm vào đầu cô qua lớp quần áo.

"Muốn khóc thì khóc đi, sẽ không ai nhìn thấy đâu."

Tiếng nhạc bao trùm mọi thanh âm, Lâm Tứ không biết Ôn Túc An có phải đang khóc hay không, nhưng anh biết giờ phút này, anh rất muốn ôm cô vào lòng.

— —

Tối nay Ôn Túc An mời rượu, quán bar còn mở, Lâm Tứ cùng Ôn Túc An ra ngoài.

Ôn Túc An quay đầu lại nói: "Anh mở tiệm xăm đúng không?"

Lâm Tứ gật đầu.

"Tôi có thể ghé thăm không?"

Lâm Tứ nói được, hai người đi từ đầu hẻm đến cuối hẻm, cũng không ai nhắc đến tình tiết trong quán bar, khi đến tiệm xăm của Lâm Tứ thì Tiểu Hoa đang nằm ở ngoài cửa.

"Lai Phúc." Ôn Túc An gọi nó, Tiểu Hoa đáp lại bằng một tiếng meo meo.

Lâm Tứ nhướn mày hỏi Ôn Túc An: "Tên nó là Lai Phúc?"

Ôn Túc An: "Ờ, tôi gọi nó là Lai Phúc, anh cũng thế đúng không?"

"..." Lâm Tứ nói, "Tôi gọi nó là Tiểu Hoa."

Ôn Túc An cảm thấy buồn cười.

Con mèo này được nhiều người nuôi như vậy, đặt cho đủ loại tên, máu chốt là nó vẫn có thể biết người ta đang gọi nó.

Lâm Tứ mở cổng sân, Tiểu Hoa ung dung bước vào.

"Cửa hàng của anh đóng cửa rồi à?" Ôn Túc An thấy cửa hàng đã

đóng, hỏi.

Lâm Tứ nói: "Studio chỉ mở cửa ban ngày, buổi tối tùy theo có khách đặt trước hay không, nếu không thì chúng tôi sẽ đóng."

Ôn Túc An bĩu môi, "Tôi thấy tiệm xăm khác đều mở từ sáng đến tối, anh như vậy thu nhập có tốt không?"

Lâm Tứ cười: "Không chết đói là được rồi."

Cũng phải đủ sống chứ...

Ôn Túc An trong lòng thầm nghĩ.

Lâm Tứ vào cửa, bật đèn, trong nhà sáng lên, Ôn Túc An lại chú ý tới chiếc xe máy màu đen trong sân, nhìn rất ngẫu, cô không khỏi quay đầu nhìn lại.

"Ngồi đi, tôi mang nước uống cho cô."

Ôn Túc An lắc đầu, "Vừa nãy uống đủ rồi, không uống được nữa."

Cô lại hỏi: "Anh thường sống ở đây à?"

Lâm Tứ đáp: "À, tôi sống ở đây với bạn của tôi, người mà cô nhìn thấy lần trước, cậu ấy tên là Lương Hạnh."

Lần đầu tới đây còn có chút đề phòng, nhưng lần này có lẽ đã quen thuộc hơn một chút với Lâm Tứ, cho nên Ôn Túc An cũng thả lỏng không ít, tùy tiện nhìn xem bản thảo Lâm Tứ để trong tiệm.

"Những thứ này là anh vẽ à?" Cô cầm những bản thảo đó lên, cảm thấy thật khó tin.

Lâm Tứ dựa vào bàn, nhìn bản thảo trong tay Ôn Túc An, nói: "Ừm, ai làm nghề này cũng cần phải có chút năng khiếu về vẽ."

"Vẽ rất đẹp, anh không phải là sinh viên mỹ thuật sao?"

"Không, chỉ là sở thích thôi."

"Có tính thêm phí thiết kế không?"

"Có"

Ôn Túc An ngẩng đầu nói với Lâm Tứ: "Vậy anh thiết kế cho tôi một cái đi, tôi cũng muốn có một hình xăm."

Lâm Tứ nhìn cô, hơi híp mắt.

Một lúc sau, anh nói: "Cô không phải là người duy nhất xăm hình sau khi thất tình, nhưng hầu hết đều sẽ hối hận sau khi xăm."

Lâm Tứ nghĩ Ôn Túc An muốn đi xăm hình là vì một mối tình tan vỡ, dù sao rất nhiều người muốn làm gì đó để giải sầu, ví dụ như xăm mình chẳng hạn.

Lâm Tứ sợ Ôn Túc An sẽ hối hận, hình xăm dù sao cũng không phải đồ chơi, xăm lên đã đau, muốn tẩy đi còn đau hơn.

Nhưng Ôn Túc An lắc đầu: "Tôi không phải muốn xăm hình vì thất tình, trước đây tôi rất muốn đi xăm nhưng bạn trai cũ lúc đó không đồng ý."

Anh ta rất nghiêm khắc với tôi, không cho phép tôi làm những thứ này, bây giờ tôi tự do rồi, muốn làm những thứ lúc trước không được phép làm."

"Cô cũng rất phản nghịch." Lâm Tứ cười nói, "Không sợ đau sao?"

"Sợ đau thì đã không muốn xăm, muốn xăm thì không sợ đau."

Ôn Túc An thần sắc thoải mái, Lâm Tứ nhìn cô một hồi, sau đó kéo ghế ngồi xuống trước mặt Ôn Túc An.

Anh cao hơn Ôn Túc An một chút, khi nói chuyện phải khom người xuống.

"Còn gì nữa không?" Lâm Tứ hỏi.

Ôn Túc An không hiểu hỏi: "Cái gì?"

Tiểu Hoa nằm dài trên thảm, khẽ ngáp một cái, ánh đèn trong phòng ấm áp, bao trùm thân ảnh Ôn Túc An.

Lâm Tứ liếc nhìn nốt ruồi mờ nhạt bên mũi cô, sau đó đưa mắt nhìn lên trên, trực tiếp nhìn vào mắt Ôn Túc An.

Xung quanh im lặng, Ôn Túc An nghe thấy Lâm Tứ nói: "Còn có chuyện gì khác muốn làm không, tôi cùng cô làm."

Chương 8: Margaret Margarita

Căn phòng yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng kim giây của chiếc đồng hồ đặt trên bàn, tần số giống nhau, dường như đang bắt chước nhịp tim của con người.

Nhìn nhau hai giây, Ôn Túc An quay đi, cô dựa vào lưng ghế sofa, vô tình kéo giãn khoảng cách với Lâm Tứ.

"Chuyện muốn làm thì nhiều, chỉ là tôi không có thời gian như anh."

Ôn Túc An quá tỉnh táo và từng trải nên câu nói có phần mập mờ như vậy dễ dàng bị cô chặn lại.

Nhưng Lâm Tứ cũng không quá để ý, anh đứng thẳng dậy, từ ngăn kéo bên cạnh lấy ra một tờ giấy trắng, hỏi Ôn Túc An: "Có hình cụ thể nào muốn làm không?"

Ôn Túc An thả lỏng, cô nghĩ nghĩ rồi nói: "Ừm...!Trước đây tôi có nghĩ đến, nhưng bây giờ tôi không thích nữa."

Lâm Tứ kẹp một cây bút chì giữa hai ngón tay, khẽ xoay bút, "Chữ hay tranh?"

"Tranh đi, tôi cũng chẳng nghĩ được chữ nào hay để xăm lên người."

"Muốn lớn cỡ nào?"

"Tôi muốn có một hình xăm ở phía trước vai trái của mình, cũng không cần quá lớn."

"Muốn hình gì? Hoa cỏ? Động vật? Hay cô có ý tưởng nào cụ thể không?"

Ôn Túc An nhíu mày ngẩng đầu lên, âm ừ một hồi rồi hỏi: "Có thể kết hợp tất cả vào một hình vẽ không?"

Động tác xoay bút trên tay dừng lại, Lâm Tứ híp mắt, "Em muốn xăm một cái trên vai à?"

"..."

Ôn Túc An còn muốn đưa ra vài ý kiến riêng, nhưng Lâm Tứ đã hạ bút xuống, nói: "Hiểu rồi, để xem thế nào, vẽ xong sẽ cho em xem."

"Được"

Ôn Túc An chống cằm ngáp một cái, Lâm Tứ xem thời gian, cũng không còn sớm.

"Tôi vẽ xong sẽ liên hệ với em, nhưng chắc phải mấy ngày nữa mới hoàn thành.

Gần đây tôi có nhiều khách hẹn."

"Không sao, tôi không vội." Ôn Túc An cũng chú ý tới thời gian nên đứng dậy, "Vậy tôi về trước, đến lúc đó sẽ liên lạc với anh."

Lâm Tứ đứng dậy, nhặt chiếc áo khoác đen vắt hờ hững trên chiếc ghế bên cạnh, nói với Ôn Túc An: "Để tôi tiễn em."

"Không cần, đã muộn như vậy"

Ôn Túc An muốn từ chối, Lâm Tứ lại nói: "Muộn như vậy tôi làm sao dám để em trở về một mình?"

Ôn Túc An sững sốt.

Thật ra lớn đến tuổi này cô cũng chưa từng gặp phải chuyện tồi tệ như vậy, lần trước bị hai tên say rượu chặn lại trong ngõ vẫn còn in đậm trong trí nhớ của cô.

Ôn Túc An tuy rằng can đảm nhưng thực sự trong lòng vẫn có chút hoảng hốt nếu phải đi về một mình vào giờ này.

Ôn Túc An còn đang do dự thì Lâm Tứ đã lướt qua cô, bước ra ngoài, "Đi thôi, cũng không phải lần đầu tiên."

— —

Ôn Túc An đã chuyển nhà, hướng nhà mới ngược với địa điểm nhà cũ, nhưng khoảng cách đến quán bar cũng gần như nhau, có thể đi bộ là tới nơi.

Lần đầu tiên Lâm Tứ tiễn Ôn Túc An về nhà, hai người mới gặp nhau hai lần, cả hai đều xem như người xa lạ, cho nên đêm đó bọn họ một trước một sau đi, không có bất kỳ giao tiếp nào, bầu không khí khá lúng túng.

Nhưng lần này, mặc dù chỉ cách lần trước hơn một tháng, nhưng

bọn họ đã thay đổi, có thể sóng vai nhau mà đi.

Lâm Tứ hài lòng với sự thay đổi này, anh đi ở phía ngoài của Ôn Túc An, cúi đầu xuống liền nhìn thấy nốt ruồi nhỏ ở cánh mũi cô.

Ôn Túc An cảm nhận được ánh mắt của anh, chột ngẩng đầu.

"Nhìn cái gì?"

Lâm Tứ bị bắt quả tang đang nhìn trộm nhưng cũng không thấy xấu hổ mà chỉ vào nốt ruồi của cô, "Ở chỗ này có một nốt ruồi"

Ôn Túc An đưa tay sờ chỗ đó, khoe môi cong xuống.

"Ừ, nhưng tôi không thích nó cho lắm."

Lâm Tứ lại thấy nốt ruồi này rất đẹp, khó hiểu hỏi: "Tại sao?"

Ôn Túc An cho biết: "Bây giờ đỡ hơn rồi."

Khi còn bé, màu nốt ruồi này đậm hơn rất nhiều, lớn hơn bây giờ một chút, lúc đó tôi luôn bị người khác cười nhạo, chính vì nốt ruồi này mà tôi luôn cảm thấy mình xấu xí."

Ngực Lâm Tứ run lên, bật cười thành tiếng, Ôn Túc An cau mày nhìn anh chằm chằm.

Lâm Tứ vội vàng nói: "Tôi không có ý cười nhạo em, chỉ là cảm thấy đáng yêu."

Bây giờ đến lượt Ôn Túc An không hiểu.

Cô không hiểu chuyện này có gì đáng yêu, đang định hỏi thì Lâm Tứ đột nhiên nắm lấy cánh tay kéo cô lại.

Ôn Túc An quay đầu lại, lúc này mới phát hiện bọn họ đã đến ngã tư, đang là đèn đỏ.

"Ngày nào em cũng về muộn như vậy, không sợ sao?"

Lâm Tứ đột nhiên hỏi câu này, đánh lạc hướng sự chú ý của Ôn Túc An, cô nói: "Không phải ngày nào tôi cũng đến quán, có đến cũng về khá sớm, sự cố lần trước cũng rất hiếm xảy ra."

Đèn xanh loé sáng, Lâm Tứ chạm nhẹ vào lưng Ôn Túc An, ra hiệu cho cô đi về phía trước.

Hai người sóng vai đi tới, Lâm Tứ nói: "Đừng nói rất hiếm, cũng không thể để chuyện như thế lại xảy ra."

Lâm Tứ cụp mắt nhìn Ôn Túc An, "Cô Ôn, người xấu trên đời này

nhiều lắm."

Ôn Túc An vui vẻ, trêu đùa: "Ví dụ như anh sao?"

Hai người đi đến căn hộ của Ôn Túc An, Lâm Tứ đột nhiên tiếp nhận câu nói đùa của Ôn Túc An, "Ừ, ví dụ như, tôi đã nhớ vị trí nhà cô rồi, lần sau có thể trực tiếp xông vào, sau đó..."

Ôn Túc An dừng lại, "Sau đó?"

Ôn Túc An lá gan không nhỏ, Lâm Tứ cười ha ha, cúi người tiến lại gần, Ôn Túc An cũng không có trốn tránh chút nào.

"Sau đó" Lâm Tứ cười tủm tỉm, "Sau đó nhìn xem có phải em ở nhà thường xuyên xem phim kinh dị hay không, bằng không sao lá gan lớn như vậy."

"

Ôn Túc An cười to: "Xem phim kinh dị có là gì, tôi còn có thể tham gia trò mật thất.."

"..." Lâm Tứ á khẩu.

Khi đến gần nhà Ôn Túc An, Lâm Tứ không đi theo mà dừng lại dưới lầu như lần trước.

"Về đến nhà thì gửi tin nhắn báo cho tôi."

"Ừm, đi đường cẩn thận, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Lâm Tứ đợi ở dưới lầu một lúc, đến khi nhận được tin Ôn Túc An đã về đến nhà bình an mới rời đi.

Mấy ngày sau, hai người cũng không gặp lại.

Lâm Tứ bận ba bốn ngày liền, đều là khách đến xăm, gần đây khách đến cửa hàng cơ bản đều là nữ sinh tuổi đôi mươi, tất cả đều yêu cầu được Lâm Tứ tự tay xăm.

Vài ngày sau, anh mới phát hiện ra rằng trước đó một khách hàng đã đăng hình xăm lên Internet, trong đó có một tấm hình vừa vặn chụp được Lâm Tứ đang chăm chú làm việc.

Người đăng là một blogger khá có tiếng, vì vậy mức độ lan toả của bức hình nhanh chóng lan rộng, ở dưới có vô số bình luận hỏi danh tính của người thợ xăm.

Nếu như Lâm Tứ còn ở độ tuổi hai mươi, nhất định có thể thoải mái đối phó với tình huống như vậy, thậm chí còn kết bạn với họ, nhưng hiện tại anh không có hứng thú, cũng không có khí lực.

Mấy ngày sau anh đều sẽ ở lâu hai, ngoại trừ nhận mấy vị khách cũ anh sẽ không bước xuống studio.

Dù sao mọi việc cũng dần lắng xuống, mấy ngày nay cũng không còn nhiều thiếu nữ đến tìm Lâm Tứ để xăm.

Vừa đúng lúc anh hoàn thành bản vẽ hình xăm cho Ôn Túc An, liền nhấn cô đến xem.

Hôm đó Ôn Túc An cũng ở trong quán bar, nhận được tin liền đến thẳng tiệm xăm, bên trong không có người, Lâm Tứ để Ôn Túc An ngồi chờ, mình lên lầu lấy bản vẽ cho cô.

Một lúc sau, Lâm Tứ cầm một tờ giấy bản thảo đi xuống. Ôn Túc An cao hứng, lập tức cầm bản thảo lên xem, vừa nhìn thấy liền sửng sờ.

Trong hình là một người phụ nữ đang nhìn về phía trước, tay ôm chú mèo tam thể, trên tóc cài một bông hồng.

Có hoa, có người, có cả một vật nuôi nhỏ.

Tất cả trong một bản vẽ.

Nhìn kỹ một chút, Ôn Túc An liền nhìn ra manh mối.

"Anh không phải đang vẽ tôi chứ?"

Ôn Túc An thoạt nhìn đã cảm thấy người phụ nữ trong tranh rất quen mắt, cho đến khi cô chú ý đến một nốt ruồi nhỏ trên một bên mũi thì mới chắc chắn đó chính là cô.

Vậy...

"Con mèo này là Lai Phúc sao?"

Lâm Tứ dựa vào xô pha uống nước, nhìn về mặt sửng sốt của Ôn

Túc An, mỉm cười: "Xem ra tay nghề vẽ của tôi không tệ."

"Anh thực sự không phải là một sinh viên nghệ thuật?"

"Không phải"

Ôn Túc An thật ghen tị, trình độ nghiệp dư mà đã tốt như vậy.

Vì không có gì để sửa nên Ôn Túc An muốn xăm luôn hôm nay, Lâm Tứ đồng ý.

Ôn Túc An ngồi trên ghế xem Lâm Tứ chuẩn bị.

Bàn tay anh rất rộng, ngón tay thon dài, đốt xương rõ ràng, móng tay cắt tỉa gọn gàng.

Ôn Túc An hiếm khi thấy được một bàn tay đẹp như vậy, không kìm được nên chăm chú nhìn thật lâu.

"Còn nhìn nữa tôi sẽ tính phí."

Ôn Túc An lấy lại tinh thần, chớp chớp mắt, bình tĩnh nói: "Thì tôi vốn định sẽ trả tiền mà."

Lâm Tứ đi tới, mở ghế ngồi xuống, "Nhìn một cái tính cô một trăm tệ, giảm giá cho cô, còn tổng cộng tám trăm tệ."

Ôn Túc An á khẩu: "Tôi làm gì mà nhìn nhiều như vậy?"

"Tôi nói có là có."

Xem ra cô ngấp nghé bàn tay tôi từ lâu rồi đúng không, cô Ôn, cô bị lật tẩy rồi."

Ôn Túc An bị nói đến á khẩu, nhân lúc Lâm Tứ vươn tay lấy dụng cụ, trực tiếp véo một cái trên mu bàn tay anh.

Tay cô tuy nhỏ nhưng lực tay lại rất lớn.

Lâm Tứ lười so đo với con gái, liền để Ôn Túc An nằm lên giường, nói cô để lộ bả vai.

Ôn Túc An muốn xăm ở phía trước vai trái, hôm nay cô mặc áo sơ-mi, bây giờ nghĩ kỹ lại có chút ngượng ngùng.

Lâm Tứ không thúc giục cô, chỉ nhìn cô chậm rãi cởi nút áo, ánh mắt bình thản, không có một chút d*o vọng nào

Hai người nhìn nhau một lúc, Ôn Túc An liền cởi một nửa khuy áo, may mà bên trong cô còn có áo ba lỗ nên sẽ không đến mức tr@n

trụi.

Ôn Túc An cật cao tóc, nói với Lâm Tứ: "Tôi ổn."

Ôn Túc An rất trắng, bờ vai tròn lẳn.

Lâm Tứ khẽ nuốt nước miếng, sau đó lấy một cái chăn mỏng đắp ngang người cô.

Anh đeo khẩu trang lên, bắt đầu vào công việc.

"Nếu đau quá thì cho tôi biết."

Ôn Túc An cảm thấy hơi sợ hãi, cô nuốt nước miếng, hỏi: "Nếu đau quá thì có thể ngừng giữa chừng không?"

Chiếc khẩu trang che đi nửa khuôn mặt Lâm Tứ, đôi lông mày sâu thẳm và đôi mắt khẽ nhướn lên, ánh mắt sắc bén.

Dù đẹp mắt nhưng nhìn anh không có chút phong thái dịu dàng nào của nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình.

"Không." Anh lạnh lùng trả lời.

"..."

Động tác của Lâm Tứ rất nhẹ nhàng, thỉnh thoảng sẽ hỏi Ôn Túc An cảm thấy thế nào, chờ khi cô thả lỏng mới phát hiện thật ra cũng không đau lắm.

Sau khi quen dần, Lâm Tứ bắt đầu làm việc, lúc xăm anh thường rất ít nói chuyện, thời gian chầm chậm đi qua, trong phòng chỉ có tiếng máy chạy.

Ôn Túc An có chút buồn chán, tán gẫu với Lâm Tứ: "Tôi thấy đại đa số thợ xăm đều có hình xăm trên người, sao anh không có?"

Đây là câu hỏi mà Ôn Túc An luôn để trong đầu từ sau khi biết Lâm Tứ là thợ xăm, bởi sau một thời gian quen biết, Ôn Túc An chưa từng nhìn thấy hình xăm nào trên người Lâm Tứ.

Một giọng nói trầm trầm phát ra từ sau chiếc khẩu trang, nghe như bị bóp nghẹt, "Có, nhưng tôi xăm ở nơi cô không nhìn thấy."

Ôn Túc An không nghĩ nhiều, ngược mắt nhìn lên, Lâm Tứ cũng đồng thời rũ mắt, hai người lại lần nữa nhìn vào mắt nhau.

Khóe mắt Lâm Tứ giật giật, anh mập mờ trêu chọc, "Em muốn xem ở đâu?"

Ôn Túc An lúng túng.

Cô ho khan hai tiếng, quay đầu đi không nói gì.

Thiết kế có vẻ đơn giản, nhưng để có được một hình xăm trên cơ thể không phải là việc có thể thực hiện trong ba đến năm phút, hai người trò chuyện câu có câu không, bên ngoài Lương Hạnh đã trở về.

"Có khách không?"

Giọng nói của Lương Hạnh truyền vào, Lâm Tứ nhướng mắt, đột nhiên vươn tay kéo chặn trên người Ôn Túc An đắp kín, giấy tiếp theo màn cửa bị vén lên.

"A, nữ thần!" Lương Hạnh biết Ôn Túc An tới xăm hình, chỉ không ngờ lại gặp đúng hôm nay.

Ôn Túc An tươi cười chào hỏi.

Lương Hạnh nhoẻn miệng cười, nghiêng người nhìn, 80% nội dung trên bức tranh đều được tái hiện trên vai Ôn Túc An, Lương Hạnh muốn xem cho rõ, nhưng vừa cúi xuống nhìn đã bị Lâm Tứ vỗ mạnh vào đầu không thương tiếc.

"Cậu đang nhìn cái gì vậy?" Lâm Tứ nhíu mày nhìn.

Lương Hạnh vô tội che trán, "Làm sao vậy, anh được nhìn còn tôi thì không?"

"Tôi không có ý đồ xấu như cậu."

Lương Hạnh nghe vậy không vui, "Anh so với tôi..."

Lâm Tứ đá vào hông Lương Hạnh, nói với anh ta: "Ồn quá, mau biến đi."

Lương Hạnh một tay che trán, một tay ôm hông, không dám nổi giận trước mặt Lâm Tứ, khịt mũi, uất ức đi ra ngoài.

Ôn Túc An nhìn Lương Hạnh chạy ra ngoài, có chút lo lắng: "Anh ấy không sao chứ?"

Lâm Tứ dừng việc đang làm, tức giận nhìn Ôn Túc An.

"Không thấy cậu ta đang giả vờ sao?"

Lâm Tứ căn bản không dùng lực, nhưng Lương Hạnh lại giống như bị ăn đòn rất nặng, cố tình khổ sở trước mặt Ôn Túc An.

"Vậy cũng không thể đánh anh ta." Ôn Túc An thay Lương Hạnh oán trách.

Lâm Tứ hít sâu một hơi, đặt công cụ trong tay xuống, gỡ mặt nạ ra.

Lâm Tứ cúi đầu, mái tóc che trán, sự lạnh lùng đã vơi đi một nửa.

"Đau lòng cho cậu ta sao?" Lâm Tứ cười, "Vậy tại sao lúc này véo tôi mạnh tay thế?"

"Không có lương tâm."

Chương 9: Jack Rose

Lương Hạnh cùng Tiểu Hoa ở cửa chơi một lúc lâu, cuối cùng Lâm Tứ và Ôn Túc An cũng cùng nhau đi ra.

"Xong chưa?"

Lâm Tứ đáp một tiếng.

Ôn Túc An mặc áo khoác, dùng tay phải ấn vào chỗ xăm đã được Lâm Tứ dùng một lớp màng bọc chống viêm quấn lại, tuy còn hơi đau nhưng vẫn trong phạm vi có thể chịu được.

Lâm Tứ đưa cho Ôn Túc An thuốc mỡ tiêu viêm, Ôn Túc An hỏi giá, Lâm Tứ báo giá, Ôn Túc An có chút kinh ngạc.

"Không tính phí thiết kế sao?"

Lâm Tứ chống tay lên bàn, thản nhiên nói: "Không cần, em mời tôi uống nhiều lần như vậy, coi như bù qua sót lại."

"Rượu của tôi cũng không có bao nhiêu tiền." Ôn Túc An cười nói.

"Vậy thì mời thêm vài lần là đủ."

Ôn Túc An không từ chối nữa, trả phí xăm hình, trước khi đi cô hỏi Lâm Tứ: "Bản vẽ kia, tôi mang theo được không?"

Lâm Tứ dừng một chút, sau đó nói: "Ừ."

Ôn Túc An ở lại **【Khổ Tư】** hơn hai tiếng, quán bar cũng sắp đóng cửa nên Ôn Túc An nói vài chuyện với Mai Túc rồi trở về nhà.

Vụ Thành chính thức bước vào mùa đông, do nằm ở phía bắc nên nhiệt độ xuống rất nhanh., Ôn Túc An không thích mặc nhiều quần áo, mùa đông cũng chỉ mặc thêm áo khoác ngoài.

Ôn Túc An đi ra khỏi nhà trước, trong sân nhỏ, chiếc mô tô hạng nặng đậu dưới giàn dây leo trĩu lá, lớp vỏ sẫm màu phản chiếu ánh trắng sáng.

Thật ra Ôn Túc An từ nhỏ đã không phải là một cô gái ngoan, khi còn

học cấp 2 đã yêu sớm, trốn học đi xem phim, lên cấp 3 thì đi đánh nhau với người khác.

Mãi cho tới năm lớp 12 cô mới dành toàn bộ thời gian cho việc học, may mắn là cô rất có thiên phú, cuối cùng cũng thi đậu một trường đại học trọng điểm.

Ôn Túc An kéo hành lý đi tới Vụ Thành, nơi cách rất xa nhà cô. Ôn Túc An quen sống tự do, có một thời gian cô mê chơi ván trượt và mô tô phân khối lớn, người đẹp nóng bỏng đi mô tô phân khối lớn luôn thu hút đám đông, nhưng điều Ôn Túc An thích không phải là cảm giác được vây quanh mà là cảm giác thả mình vào tốc độ.

Cô là người thích tốc độ, chuyện này không có gì phải nghi ngờ.

Chỉ là sau khi gặp Cố Chính, Ôn Túc An dần dần từ bỏ những sở thích này, từ một cô gái nóng bỏng phóng túng trở thành một bà nội trợ sẵn sàng rửa rau nấu cơm.

Sau khi chia tay với Cố Chính, Ôn Túc An cảm thấy mình thật ngu ngốc, vì một người đàn ông như vậy mà đánh mất bản thân mình, rất không đáng.

"Thích không?"

Một giọng nói từ phía sau truyền đến, Ôn Túc An quay đầu lại, thấy Lâm Tứ đang cầm áo khoác nghiêng đầu nhìn cô.

Ôn Túc An sửng sốt nửa giây, uyển chuyển nói: "Trước kia cũng từng chơi xe mô tô, hiện tại thì chắc không còn được như xưa."

Lâm Tứ trầm ngâm gật đầu, sau đó nói: "Vậy tối nay mang em đi chơi một chút."

Ôn Túc An nhướn mày.

"Mỗi lần đến đều nhìn chằm chằm nó thật lâu, đừng nói là em không thích." Lâm Tứ rất thẳng thắn, trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng Ôn Túc An.

Lâm Tứ trực tiếp đẩy xe ra khỏi sân, không cho Ôn Túc An cơ hội từ chối.

Trong khoảng thời gian quen biết Lâm Tứ, Ôn Túc An dần phát hiện ra Lâm Tứ là một người vô cùng đặc biệt.

Anh là người phóng khoáng, tự tin, có thể dễ dàng đọc hiểu tâm tư người khác nhưng lại không làm họ thấy phản cảm.

Quan trọng nhất là Lâm Tứ không có tính khí nóng nảy như đại đa số đàn ông, chỉ xét từ góc độ bạn bè mà nói, Lâm Tứ là một người bạn rất đáng để kết giao, điều kiện tiên quyết là anh không được nuôi ý đồ gì khác.

Bởi vì Ôn Túc An có thể dự cảm, người như Lâm Tứ một khi đã giăng lưới thì không ai có thể thoát.

"Mẹ kiếp, A Tứ, anh lại muốn lợi dụng bạn gái của mình đi câu phụ nữ khác sao."

Không phải trước đây từng nói không ai được đụng vào bạn gái này của anh à?"

Lương Hạnh bất chợt bước ra ngoài, nghe nói Lâm Tứ sẽ lấy xe mô tô đưa Ôn Túc An đi dạo thì giật mình.

Ôn Túc An nhướn mày, "Bạn gái?"

Lương Hạnh nói: "Ừm, A Tứ nói chiếc xe này là bạn gái của anh ấy, không ai được đụng vào, nữ thần, cô là người đầu tiên được chạm bạn gái anh ấy đấy."

"..."

Ôn Túc An cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái.

Lâm Tứ vỗ đầu Lương Hạnh một cái không thương tiếc, "Cậu làm sao, vào lấy mũ bảo hiểm ra giúp tôi."

Lương Hạnh hình như đã quen bị Lâm Tứ đánh, đưa tay vuốt tóc, "Lấy cái nhỏ?"

"Ừm."

Lương Hạnh chạy vào trong nhà, chỉ còn lại Lâm Tứ và Ôn Túc An ở ngoài.

Ôn Túc An bắt đầu trêu chọc anh: "Bạn gái anh quý giá như vậy, hôm nay sẽ không ghen chứ? "

Đối mặt với giễu cợt, Lâm Tứ nhướn mày thản nhiên cười cười, có chút không nghiêm túc nói: "Không có, tôi dù sao cũng muốn xem bạn gái tôi sẽ làm gì cô."

Ai mặt dày người đó thắng, Ôn Túc An không phải cô gái ngây thơ chỉ vì vài lời khó nghe mà đỏ mặt, cô nhếch môi cười, đang định nói thì Lương Hạnh đã đi ra.

Lương Hạnh cầm mũ bảo hiểm xe máy, một lớn một nhỏ, một đen một trắng, cậu ta ném cả hai chiếc mũ bảo hiểm cho Lâm Tứ.

Lâm Tứ đỡ lấy, sau đó bỏ chiếc màu đen lên xe, lấy chiếc màu trắng tiến lại phía Ôn Túc An.

Ôn Túc An nhìn mũ bảo hiểm rõ ràng là của nữ, thuận miệng hỏi: "Mũ bảo hiểm nữ này của bạn gái anh à?"

Lâm Tứ nhướn mắt, thâm ý nhìn Ôn Túc An một lúc rồi cười nói: "Nếu tôi nói phải thì sao?"

Ôn Túc An không biểu hiện, đáp, "Tôi không quan tâm bạn gái cũ, nhưng nếu là bạn gái hiện tại thì tôi sẽ không ngồi lên xe anh đâu, e rằng cô ấy sẽ hiểu lầm."

Ôn Túc An phản ứng quá thẳng thắn bình tĩnh, lời nào có ý tứ đều bị cô chặn lại.

Cô sẽ không cố ý giữ khoảng cách với đối phương tạo ra cục diện xấu hổ, nhưng cũng sẽ không dễ dàng để cho đôi bên bước vào đời nhau.

Lâm Tứ cũng cho rằng Ôn Túc An là một người bạn rất đáng để kết giao, nhưng nếu muốn thân thiết với cô có lẽ còn khó hơn mời cô uống ly cocktail Sunrise, bởi vì cô không phải không hiểu mà là hiểu quá nhiều, cho nên sẽ không cho bất cứ ai cơ hội.

Có thể trong lòng nhất thời có chút thất vọng, nhưng Lâm Tứ ngoài mặt vẫn không mấy may biểu hiện.

Anh đội mũ bảo hiểm lên đầu Ôn Túc An, cài khuy rồi nói: "Mũ bảo hiểm này là của Lương Hạnh."

Lúc đó mưa nhăm, trả lại phiền phức quá nên cô yên tâm đội đi." Chiếc mũ bảo hiểm che nửa khuôn mặt Ôn Túc An, chỉ lộ ra một đôi mắt đẹp.

Đôi mắt Ôn Túc An rất đặc biệt, mảnh khảnh, không phải kiểu mắt đào hoa, thậm chí có chút lạnh lùng, đôi khi lại có chút tà mị, chỉ cần cô vô thức liếc ngang cũng sẽ khiến người khác bị cuốn vào đó.

Lâm Tứ nhìn chăm chăm vào đôi mắt hồ ly của cô, trầm giọng nói: "Tôi không có bạn gái."

Không biết là tự thuật hay là giải thích, nói xong Lâm Tứ liền quay người đội mũ bảo hiểm của mình lên.

Xe của Lâm Tứ lớn hơn so với xe của Ôn Túc An trước kia, khi lên xe, Lâm Tứ nắm tay kéo cô lên, Ôn Túc An ngồi phía sau Lâm Tứ, vòng tay qua eo Lâm Tứ, cố gắng điều chỉnh chỗ ngồi.

Đây là khoảng cách gần nhất giữa bọn họ từ lúc quen nhau tới nay, nhưng dù vậy, giữa ngực Ôn Túc An và lưng Lâm Tứ vẫn có một khoảng cách nhỏ, Lâm Tứ không nói lời nào, sau khi Ôn Túc An chuẩn bị xong xuôi liền khởi động xe.

Trên con phố vắng lặng yên tĩnh, một chiếc mô tô phân khối lớn màu đen lướt qua, giống như yêu tinh xuyên vào màn đêm.

Gió đêm gào thét thổi tung mái tóc dài lộ ra ngoài mũ bảo hiểm, Ôn Túc An cúi xuống trên lưng Lâm Tứ, cảm nhận được sự kích thích đã lâu không có.

Lâm Tứ lái xe không nhanh, nhưng Ôn Túc An cảm thấy rất hài lòng.

Đã lâu, rất lâu rồi cô không tự do như vậy, giây phút cảm nhận cơn gió lạnh lướt qua người như thế này đã là ký ức từ rất lâu rồi.

Thành phố Vụ Thành từ tây sang đông đi qua một con sông, con sông này chia Vụ Thành thành hai phần nam bắc.

Lâm Tứ lái xe dọc theo con sông này với tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng Ôn Túc An khẽ thét ra tiếng, cô đụng phải lưng anh, hai người vô tình dán sát vào nhau.

Trên cây cầu bắc qua sông, ô tô dừng ở một bên, hai người dựa vào lan can hướng khác nhau.

Ôn Túc An nhìn về hướng sông, Lâm Tứ cảm nhận được gió từ phía sau mặt sông thổi qua.

Hai đầu ngón tay kẹp điếu thuốc dài mảnh, Lâm Tứ đã hút được một nửa, Ôn Túc An chỉ mới mồi đầu thuốc.

"Không nhìn ra em cũng hút thuốc."

Ôn Túc An đang khoác áo khoác của Lâm Tứ, vén tóc ra sau tai, "Hút thuốc có gì mà phải ngạc nhiên, chẳng qua mấy năm gần đây tôi ít hút hơn."

Vì bị người khác kiểm soát nên cô đã từ bỏ rất nhiều thứ.

Lâm Tứ rít một hơi thật sâu, khói thuốc thờ ra nhanh chóng bị gió thổi bay đi, anh hơi nheo mắt lại, "Hút thuốc không phải chuyện tốt, chuyện này anh ta nói không sai."

Ôn Túc An cười cười, nhìn điếu thuốc trong tay Lâm Tứ nói: "Vậy sao anh còn hút."

Lâm Tứ gạt tàn thuốc, ngữ khí bình tĩnh nói: "Tôi không bị ai quản."

Anh từ nhỏ đã bị bỏ rơi nên theo thời gian đã nảy sinh tính tình tùy tiện buông thả, muốn làm gì thì làm, chưa bao giờ vì người khác mà thay đổi bản thân, đã thế sao còn phải tự làm mình chịu bó buộc.

"Anh đã từng bị người xung quanh nói rằng anh làm những chuyện này là sai chưa?" Ôn Túc An đột nhiên hỏi.

Lâm Tứ quay đầu, nhìn Ôn Túc An nói: "Vậy em có cảm thấy sai không?"

Ôn Túc An giật mình, nhưng không có trực tiếp trả lời.

"Đời người từ trước đến giờ đều thuộc về một mình mình, ngoại trừ chính mình không ai có thể đánh giá, cho là đúng thì làm, kết quả tốt hay xấu đều do chính mình chịu trách nhiệm."

"Người khác sẽ không gánh hậu quả xấu từ sự thất bại của mình.

Khi đó, họ sẽ chỉ nói Nhìn xem, tôi nói đúng rồi hoặc là Trước kia tôi chỉ đưa ra ý kiến."

Điếu thuốc trong tay không ngừng cháy, Ôn Túc An hất tay, tàn thuốc rơi xuống dòng sông sóng sánh, cô cúi đầu, nhìn mặt sông đen như mực, giọng nói như bị gió thổi đi.

"Nhưng mà tôi cũng không biết liệu nó có đúng hay không."

Cả đời cô làm gì cũng bị phủ nhận, khi còn nhỏ bị cha phủ nhận, lớn lên lại bị nửa kia của mình phủ nhận, lâu dần cô cũng sẽ hoài nghi chính mình, liệu có phải do bản thân cô chưa đủ tốt.

"Vậy xem những chuyện đó có làm em vui vẻ hay không."

Lông mi run run, Ôn Túc An nhướng mắt.

Lâm Tứ xoay người, cùng Ôn Túc An dựa vào lan can, "Không thể thỏa mãn mọi người, cho nên trước tiên thỏa mãn chính mình đi."

"Ôn Túc An."

Đây là lần đầu tiên anh gọi tên đầy đủ của cô.

"Trước khi yêu bất cứ ai, em phải học cách yêu chính mình.

Không ai xứng đáng để em đánh mất chính mình, cũng sẽ không ai yêu bản thân em hơn chính em."

Chương 10: Long Island

Buzz ----

Hai tiếng rung nhẹ, Lâm Tứ cúi đầu nhìn điện thoại.

【 Ôn Túc An 】 : Về đến nhà rồi.

Lâm Tứ ngẩng đầu, nhìn về phía cửa sổ duy nhất còn sáng đèn, đáp lại Ôn Túc An, bảo cô đi ngủ sớm.

Hai người cùng nhau đi dọc bờ sông từ phía tây sang phía đông, cuối cùng dừng chân trên cây cầu nhỏ.

Lâm Tứ tiễn Ôn Túc An về tận nhà, đợi nhà Ôn Túc An sáng đèn mới lặng lẽ rời đi.

Ôn Túc An vừa vào cửa liền cởi đôi giày cao gót bị gãy, vừa rời đi ra ngoài không cẩn thận bị trượt chân.

Chân cô không sao nhưng gót giày đã gãy.

Ôn Túc An cầm đôi giày lên nhìn một chút, sau đó thẳng tay ném vào thùng rác.

Phần vai vừa xăm tạm thời không thể chạm vào nước, Ôn Túc An chỉ đơn giản tắm sơ rồi về giường, nhìn đồng hồ đã là nửa đêm.

Ôn Túc An đứng trước gương nhìn hình xăm trên vai trái, vùng da hơi đỏ nhưng đã không còn cảm thấy đau nữa, không thể không nói kỹ thuật của Lâm Tứ thật sự rất tốt.

Hình xăm trên da và hình vẽ phác thảo cơ bản giống nhau như đúc.

Ôn Túc An nghĩ đến hình vẽ kia, chợt nở nụ cười nhẹ.

Chưa kể, hình vẽ này quả thật rất giống cô.

Di động đặt trên bồn rửa mặt đột nhiên vang lên, Ôn Túc An liếc nhìn ID người gọi, là Cừ Tiểu Chiêu.

Ôn Túc An có chút khó hiểu vì sao lúc này Cừ Tiểu Chiêu lại gọi cho cô, cô bắt máy, còn chưa kịp nói chuyện đã nghe thấy Cừ Tiểu Chiêu lớn tiếng — —

"Cố Chính cấm sừng cậu sao, mẹ kiếp, sao cậu không nói cho tôi biết!"

Ôn Túc An ngẩn người.

Từ sau chuyện của Cố Chính đến nay, Ôn Túc An đã dần bỏ lại sau lưng, phải đến khi Cừ Tiểu Chiêu gọi điện cho cô, cô mới phát hiện, mình thật sự không có nói với ai, ngoại trừ Lâm Tứ.

"Cậu bình tĩnh trước đi." Ôn Túc An nhẹ giọng nói, "Mấy ngày nay tôi bận rộn, không muốn quấy rầy công việc của cậu, và lại chuyện này cũng không có gì để nói."

"Tại sao không có gì để nói."

Mẹ nó, nếu đang ở Trung Quốc, tôi nhất định sẽ tìm người đánh hấn ta.

Hấn ta có cái gì mà dám ra ngoài ăn vụng? Tiểu tam kia lại còn là loại không biết giữ mồm miệng, quả nhiên bọn đàn ông cuối cùng chỉ ham của lạ, kiểu gì cũng có thể ăn."

Cừ Tiểu Chiêu càng cao hứng mắng mỏ Cố Chính, Ôn Túc An cũng không có kiên nhẫn nghe, vội vàng ngắt lời Cừ Tiểu Chiêu, hỏi: "Chờ một chút, làm sao cậu biết chuyện này? Lại còn biết rõ cô gái đó trông như thế nào?"

Ôn Túc An đột nhiên có dự cảm không lành.

Quả nhiên, câu tiếp theo của Cừ Tiểu Chiêu là: "Video bắt ghen của cậu đã được đăng lên mạng rồi."

Ôn Túc An cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, Cừ Tiểu Chiêu lập tức nói: "Nhưng mà yên tâm, gần đây trong giới giải trí nhiều drama lắm, video của cậu còn chưa bị lên hot search đâu, chắc sẽ nhanh hạ

nhiệt thôi."

Ôn Túc An nghe đến đây mới yên lòng.

Tuy nói muốn người phụ nữ đó được cả thế giới biết mặt, nhưng cô cũng không muốn chính mình dính vào vũng nước đục này.

"Vậy cậu chia tay triệt để rồi đúng không?" Cừ Tiểu Chiêu hỏi.

"Đương nhiên, đến nước này còn chưa chia tay thì chính là tôi có bệnh."

"Làm tốt lắm người chị em.

Thật ra tôi vẫn luôn chú ý mắt Cố Chính.

Bởi vì cậu thích nên tôi cũng không muốn làm cậu khó xử.

Tuy không nói ra nhưng tôi vẫn luôn cho rằng một người xuất sắc như cậu xứng đáng với một người tốt hơn.

Cố Chính vừa nhìn đã biết là một tên đạo đức giả rác rưởi."

Đây có lẽ là ưu điểm của việc có bạn thân, sau khi chia tay thì người chị em tốt sẽ không tiếc lời mắng nhiếc tên đàn ông cặn bã, mắng cho đến khi tinh thần sáng khoái, cuối cùng Ôn Túc An mới hối hận vì sao lúc đó không tát Cố Chính vài cái, không chỉ tát vài cái, cô đáng lẽ nên đá vào bộ phận sinh sản của anh ta, cho tên đàn ông đó vô sinh luôn.

"Nhân tiện, tháng sau tôi sẽ được điều động về Trung Quốc công tác.

Ôn Túc An, tôi sắp về với cậu rồi." Đang định cúp điện thoại, Ôn Túc An liền nhận được tin tức tốt như vậy, cô hưng phấn đến không ngủ được.

Quả nhiên, đàn ông có gì tốt, trời đất bao la, tình chị em vẫn là lớn nhất.

— —

Ba ngày sau, Ôn Túc An ra sân bay đón Cừ Tiểu Chiêu, bởi vì lần này sẽ định cư trong nước nên cô ấy mang rất nhiều hành lý.

^

On Túc An xách hành lý của Cừ Tiểu Chiêu về căn hộ của mình trước, ở nhờ nhà cô vài ngày trước khi ký hợp đồng lao động và tìm một nơi ở ổn định.

"Cậu đến ở chung với tôi cũng được mà." Ôn Túc An nói. Hai người từng là bạn cùng phòng hồi đại học, hồi đó thường xuyên ngủ cùng nhau, sau này vì Cố Chính mà ít ngủ chung giường, thỉnh thoảng Cừ Tiểu Chiêu có đến nhà một lần nhưng vì có Cố Chính nên cô ấy vẫn luôn ra thuê khách sạn ngủ lại.

Bây giờ cuối cùng không còn đàn ông trong nhà, hai cô gái có thể sinh hoạt cùng một chỗ.

Nhưng Cừ Tiểu Chiêu lại nói: "Người chị em, công ty của tôi cách nơi này quá xa, ở lại đây tôi sẽ phải thức dậy rất sớm mỗi buổi sáng, chưa kể sau này cậu sẽ lại có bạn trai, tôi cuối cùng lại phải dọn đi." Ôn Túc An ở cùng bạn tốt thì tính khí có chút trẻ con, nghe Cừ Tiểu Chiêu nói liền nhăn mũi, đáp:

"Bạn trai gì? Đừng nhắc tới nữa, quá xui xẻo."

Cừ Tiểu Chiêu phì cười.

Nhưng Ôn Túc An cũng không cố chấp, dù sao đều là người trưởng thành, có cuộc sống riêng, cũng cần có không gian riêng cho mình.

Cừ Tiểu Chiêu mấy ngày nay đều ở nhà Ôn Túc An, một mực trông nhà cho cô, đến ngày thứ sáu, hai cô gái bưng bưng khí thế đi cùng nhau đến quán bar.

Hai người đến Diên Tường, đi đến đầu ngõ, Cừ Tiểu Chiêu liền bị cửa hàng nhỏ hấp dẫn.

"Cửa hàng này là gì vậy, nhìn ngầu quá."

Cừ Tiểu Chiêu đang nói đến tiệm xăm của Lâm Tứ, Ôn Túc An cũng nói hình xăm của cô được làm tại đây.

Cừ Tiểu Chiêu nghe xong hai mắt sáng lên, mấy ngày nay ở nhà nhìn thấy hình xăm trên người Ôn Túc An cô đã luôn tấm tắc khen ngợi, cũng muốn tranh thủ làm một hình.

Đang nói, từ phía xa truyền đến tiếng động.

Ôn Túc An cùng Cừ Tiểu Chiêu đồng loạt quay đầu, phía xa là một người đàn ông mặc đồ đen đang chạy trên chiếc mô tô phân khối lớn, cuối cùng dừng lại cách hai cô vài thước.

"Mẹ kiếp..." Cừ Tiểu Chiêu nắm lấy cánh tay Ôn Túc An, trừng lớn mắt, "Thật đẹp trai."

Lâm Tứ xuống xe, sau đó cởi mũ bảo hiểm, tóc anh có vẻ dài thêm một chút, con ngươi đen láy sáng ngời, hốc mắt sâu thẳm đang ngược lên.

Cừ Tiểu Chiêu ngã vào lòng Ôn Túc An.

Cừ Tiểu Chiêu là điển hình của người háo sắc, thường chỉ cần nhìn thấy người đẹp mắt là cô ấy liền nhận làm "chồng." Ôn Túc An hiểu sở thích của Cừ Tiểu Chiêu, kiểu người như Lâm Tứ nhất định sẽ làm cô ấy mềm nhũn hai chân, vì vậy nhanh tay đỡ lấy bạn mình bên cạnh.

"Người chị em, định mệnh đời tôi xuất hiện rồi." Cừ Tiểu Chiêu nói. Ôn Túc An khóe miệng co giật, không nói gì, dù sao câu nói này cô đã nghe qua 800 lần rồi, không còn ngạc nhiên nữa.

Lâm Tứ bỏ mũ bảo hiểm đi về phía bọn họ.

Cừ Tiểu Chiêu siết chặt cánh tay Ôn Túc An.

Cừ Tiểu Chiêu nhỏ giọng nói: "Mẹ kiếp, anh ấy tới rồi, tới thật rồi, chết tiệt, anh ấy đang nhìn tôi đúng không?"

"Còn bị viêm không?"

Cừ Tiểu Chiêu: "???"

Cừ Tiểu Chiêu quay đầu lại, phát hiện soái ca hình như đang nói chuyện với chị em tốt của mình.

Ôn Túc An bình tĩnh nói: "Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn đã quan tâm."

Mấy ngày trước, khi tắm rửa cô vô ý chạm vào nước, vết thương có chút sưng tấy, cô hỏi Lâm Tứ một vài lưu ý, mấy ngày nay tình trạng đã đỡ hơn.

Quay lại, Cừ Tiểu Chiêu liền biết anh chàng đẹp trai này quen chị em tốt của mình nên khẽ kéo áo Ôn Túc An.

Ôn Túc An lập tức giới thiệu hai người với nhau, cả hai liền ngẩn gọn chào hỏi.

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Lương Hạnh từ trong studio đi ra, tính tình cậu giống Cừ Tiểu Chiêu, cả hai đều thích xã giao nên tầm một hai phút đã quen nhau, sau đó bàn bạc cùng nhau ghé qua quán của Ôn Túc An.

Ôn Túc An căn bản không chen vào được.

Vì cao hứng, Lương Hạnh gọi La Tử Huy và những người khác cùng đến, cả nhóm chậm rãi đến 【Sầu Nhiên】 , Ôn Túc An và Lâm Tứ đi cuối, hai người câu có câu không tán gẫu cùng nhau.

Trong lúc trò chuyện với Lương Hạnh, Cừ Tiểu Chiêu liếc nhìn lại, vừa rồi trên đường có ổ gà nhỏ, Ôn Túc An đi giày cao gót nên hơi mất thăng bằng, Lâm Tứ rất tự nhiên vươn tay nắm lấy cánh tay cô, đồng thời một tay khác đỡ thắt lưng Ôn Túc An.

Cừ Tiểu Chiêu có nhiều bạn trai hơn Ôn Túc An, hồi còn học đại học cô thay đổi bạn trai liên tục, cho nên chỉ cần nhìn qua ánh mắt và hành vi của một người đàn ông là có thể biết được suy nghĩ của anh ta đối với người phụ nữ bên cạnh mình.

Lần đầu tiên gặp mặt, cô có thể nhận ra Lâm Tứ có chút ý tứ với Ôn Túc An.

— —

【Sầu Nhiên】

Một nhóm bảy tám người ngồi cùng nhau, lúc ngồi xuống, Lâm Tứ tự nhiên ngồi bên cạnh Ôn Túc An, bởi vì hình xăm của Ôn Túc An còn cần thời gian hồi phục nên cô chỉ đành gọi một ly nước trái cây.

"Nào, đến đây mọi người, chúng ta chơi trò chơi đi."

Vừa nghe Cừ Tiểu Chiêu nói, Ôn Túc An liền biết có chuyện vui sắp xảy ra, Cừ Tiểu Chiêu từng là nữ hoàng hộp đêm, mặc dù quán của cô không tính là hộp đêm nhưng bầu không khí này cũng không sai

biệt lắm.

"Được rồi, muốn chơi cái gì?"

"Chơi trò gì đó đơn giản thôi, hay là chơi quốc vương đi."

Trò chơi quốc vương về cơ bản là một trong những trò chơi thường gặp trong các bữa tiệc, luật chơi rất đơn giản, đó là mọi người rút bài poker, người rút được quân vua là vua, người này sẽ được chỉ định những người chơi còn lại làm bất cứ điều gì.

Ôn Túc An không thích chơi trò cân não, cô có thể tiếp nhận loại trò chơi dựa vào vận may như này, dù sao cũng không có việc gì cô không dám làm.

Trò chơi mới bắt đầu được ba hiệp, Ôn Túc An đã làm vua một lần, Cừ Tiểu Chiêu và Lương Hạnh bị phạt nhảy múa trên sân khấu, hai người này không biết xấu hổ là gì nên lao lên sân khấu và múa cột, dọa mấy người khách suýt phải gọi cảnh sát.

Sau khi Cừ Tiểu Chiêu bước xuống, Ôn Túc An còn đang cười ha hả, Cừ Tiểu Chiêu liền bóp mông Ôn Túc An, uy hiếp: "Chờ đó, tôi mà làm vua là cậu xong đời."

Ôn Túc An không thềm để ý: "Cậu cũng biết, tôi có gì mà không dám làm."

Ván cờ tiếp tục, qua hai hiệp, Cừ Tiểu Chiêu lên làm vua, cô nhướng mày nhìn Ôn Túc An.

Cừ Tiểu Chiêu cầm chiếc bánh quy trên bàn, nói: "Vòng này tôi sẽ chọn hai người, mỗi người cắn một đầu của cái bánh này, cuối cùng phải khống chế chiều dài của bánh quy trong vòng một centimet, nếu không muốn làm hoặc không thể hoàn thành liền phải lên sân khấu nói với mọi người Tôi là heo."

Trò chơi này so với những trò chơi trước còn kích thích hơn nhiều, nhưng giác quan thứ sáu của Ôn Túc An mơ hồ khiến cô hoảng hốt.

"Vậy tôi sẽ chỉ định, chọn K và Q đi."

Sau khi lời nói thốt ra, mọi người bắt đầu nhìn vào lá bài của họ.

"Không phải tôi!"

"Cũng không phải tôi."

"K và Q là ai, mau khai ra!"

Ôn Túc An nhìn con K trong tay, lâm vào trầm tư, hai giây sau, giọng nói hả hê của La Tử Huy vang lên: "A Tứ, anh là Q."
"..."

Ôn Túc An và Lâm Tứ nhìn nhau giữa tiếng la ó của đám đông, ánh sáng và bóng tối thay đổi màu sắc trong con ngươi của hai người.

Ca sĩ trên sân khấu cover một đoạn hoà tấu, lời bài hát trở thành chất xúc tác cho bầu không khí mơ hồ giữa hai người.

Ôn Túc An không phải loại người thích phá hỏng cuộc vui, khi còn độc thân không phải cô chưa từng chơi trò như vậy, hiện tại lại không bị gò bó, từ chối thật quá đạo đức giả.

Một lúc sau, cả hai cùng nhau đứng dậy, bầu không khí trực tiếp được đẩy lên cao trào.

Ôn Túc An cầm trên bàn một cái bánh bích quy cắn một cái, nhướn mắt hếch cằm nhìn Lâm Tứ như khiêu khích.

Lâm Tứ nhướn mày.

Từ giây phút trò chơi chính thức bắt đầu, ánh mắt Lâm Tứ không hề rời khỏi Ôn Túc An.

Anh nhìn cô chăm chú, nhưng từ biểu cảm của cô rất khó tìm ra một chút lo lắng hay ngại ngùng nào, cô quá lãnh đạm, ngược lại càng khiến anh muốn chinh phục.

Lâm Tứ cong môi dưới, cúi xuống cắn đầu còn lại của chiếc bánh quy.

Họ nhìn nhau trong tiếng hét chói tai, từng chút một tiến lại gần, mỗi động tác cắn bánh đều khiến đầu bên kia rung động, miếng bánh quy có lúc lướt qua đầu lưỡi của nhau, có lúc chạm vào lớp thịt mềm mại ở thành trong của lưỡi, tựa như tán tỉnh ái muội.

Cả hai dường như đang vờn nhau, không ai chịu thua trước, một nửa bánh quy đã nhanh chóng giải quyết xong.

Cách năm centimet, Ôn Túc An nhìn thấy trong mắt Lâm Tứ lộ ra nụ cười đùa giỡn, cô sừng sốt, giây tiếp theo, Lâm Tứ nâng vòng tay quanh eo cô, kéo cô lại gần.

Ôn Túc An run lên, hai mắt mở to.

Lâm Tứ vẫn nhìn chăm chăm cô, sau đó chậm rãi quay đầu sang một bên, từ từ áp sát cô vào tư thế hôn, Ôn Túc An sững sốt, đầu óc nhất thời trống rỗng.

Nhiệt độ lòng bàn tay ở dưới lưng nóng như thiêu như đốt, hơi nóng bốc lên sống lưng, sau lưng đọng thành một tầng mồ hôi mỏng, hô hấp của Ôn Túc An rối loạn.

Khoảng cách quá gần, hai người đều sụp mắt xuống, cảm nhận được bầu không khí mờ hồ đan xen giữa hơi thở của nhau, bàn tay Ôn Túc An đặt trên cánh tay Lâm Tứ khẽ run lên, nắm chặt lại, vô thức nắm chặt quần áo anh, sau đó cô cảm nhận được Lâm Tứ khẽ cười.

Ôn Túc An dừng hô hấp.

Bởi vì lúc này, bàn tay lúc nãy còn đặt ngang eo cô giờ đã ở phía trên nâng gáy cô.

Chóp mũi anh nhẹ nhàng lướt trên má cô, hơi thở phả ra từ chóp mũi khiến nửa người cô tê dại, đồng thời, cô cảm nhận được hơi ấm từ môi anh.

Như gần như xa, không chạm vào còn làm người ta run rẩy hơn là chạm vào.

Ôn Túc An lần thứ nhất muốn rút lui, lại bị bàn tay sau đầu chặn lại. Tim đập thành thịch, thật điên rồ, cô nghĩ.

Ôn Túc An rất cuộc nhẹn không được nhắm mắt lại, thậm chí chuẩn bị tinh thần dán sát môi vào môi anh.

Tiếng lách cách nhẹ vang lên, mẩu bánh bích quy trong miệng khẽ rung, giây tiếp theo, nhiệt độ trước môi cô biến mất.

Ôn Túc An run run mở to hai mắt.

"Để tôi đo"

Có người vây quanh, Cừ Tiểu Chiêu néo cánh môi của Ôn Túc An, để mặc Ôn Túc An ngơ ngác.

"Chính xác đến từng centimet.

Hai người các người quả là công cụ đo lường hình người."

Ôn Túc An không nghe bọn họ nói gì, chỉ nhai miếng bánh quy còn chưa nuốt vào trong miệng, cảm thấy cơ thể nóng bừng.

"Có ngon không?"

Ôn Túc An đột nhiên nhạy cảm với giọng nói của Lâm Tứ, cô run lên, quay đầu lại, "Cái gì?"

Lâm Tứ nhìn thấy nhất cử nhất động của cô, nhếch môi, lại bình tĩnh hỏi: "Bánh quy, ăn ngon không?"

Ôn Túc An tránh đi ánh mắt của Lâm Tứ, khó chịu nói: "Bình thường."

"Thật không?"

Bọn họ ngồi trở lại trên sô pha, Lâm Tứ ghé sát vào tai Ôn Túc An, ở một góc độ không ai có thể nhìn thấy, dùng giọng điệu không nghiêm túc giống như tán tỉnh, âu yếm thì thầm: "Nhưng tôi thấy cũng không tệ, là hương vị socola."

Hương socola, là mùi son cô sử dụng hôm nay..

Chương 11: Brooklyn

"Can you kiss me more
Were so young, boy
We aint got nothin to lose
Its just principle
Baby hold me
Cause I like the way you groove"

Ca sĩ trên sân khấu lặp đi lặp lại lời bài hát này nhiều lần, Ôn Túc An cảm giác cả người khô nóng, dứt khoát lấy cốc đứng dậy đi xem xét xung quanh quán.

La Tử Huy ngồi xuống vị trí Ôn Túc An để trống, kích động ôm bả vai Lâm Tứ hỏi: "Không đi theo sao? "
Lâm Tứ nghiêng mặt né tránh mùi rượu của cậu ta, đưa tay đẩy người ra xa.

.....

Ôn Túc An đi đến quầy bar, hỏi Mai Túc: "Đưa chị xem hoá đơn của mấy ngày nay một chút."

"....."

Mai Túc không trả lời.

Ôn Túc An nhú mày, đưa tay đến trước mặt Mai Túc: "Có nghe không?"

Mai Túc phục hồi tinh thần lại, bộ dáng muốn nói lại thôi, "Chị, cái kia, vừa rồi chị cùng anh Lâm..."

Từ vị trí quầy bar có thể nhìn thấy mọi góc ngách trong quán bar, vừa rồi khi bọn họ chơi trò chơi, bầu không khí rất tốt, cho nên Mai Túc cũng chăm chú theo dõi, kết quả không bao lâu sau, cô liền nhìn thấy Ôn Túc An và Lâm Tứ ôm nhau, hơn nữa tư thế kia còn đặc biệt giống như đang hôn môi.

Ôn Túc An nói: "Không hôn, chơi trò chơi mà thôi."

"

Mai Túc thờ phào nhẹ nhõm, nhưng cô lập tức ý thức được có chuyện không ổn: "Nhưng chị chơi trò chơi này với người đàn ông khác, anh rể biết phải làm sao bây giờ?"

Nghe nói như vậy, Ôn Túc An hơi sững sốt một chút, sau đó cô mới nhớ tới mình còn chưa nói chuyện của Cố Chính với những người khác.

"Chia tay rồi."

"Chị như vậy...!Hả, chia tay rồi???"

"Ừm, đã được nửa tháng rồi."

"Vì sao?"

"Anh ta ngoại tình."

"Mẹ kiếp" Mai Túc dùng sức dẫn ly thủy tinh trong tay lên mặt bàn đá cẩm thạch, phát ra tiếng vang thanh thúy, khiến Ôn Túc An hơi giật mình.

Ôn Túc An tiếc của, "Em có thể dừng..."

"Tên đàn ông chết tiệt đó lại dám ngoại tình? Chẳng lẽ trên thế giới này còn có người phụ nữ khác vừa giỏi kiếm tiền vừa xinh đẹp hơn chị sao?"

"..." Ôn Túc An cảm thấy, lời này hình như cô đã nghe qua ở đâu đó. Ôn Túc An không nghĩ tới phản ứng của Mai Túc sẽ lớn như vậy.

Tuy rằng là nhân viên cũ nhưng cơ bản cô bé cũng chưa từng gặp qua Cố Chính mấy lần, ấn tượng đối với Cố Chính cũng chỉ qua lời kể của Ôn Túc An.

"Được rồi, đừng tức giận." Ôn Túc An vỗ vỗ bả vai Mai Kỳ, "Dù sao chị và anh ta nhất định không đi được đến cuối cùng."

Cho dù không ngoại tình thì thói quen sinh hoạt, thậm chí là tam quan cũng đã bắt đầu có mâu thuẫn, cho nên chia tay là chuyện tất yếu.

"

Mai Túc ôm lấy Ôn Túc An, "Chị Ôn, chị xứng đáng tìm được người tốt hơn."

"

Ôn Túc An cười sờ sờ đầu Mai Túc, "Tất nhiên, dù sao chị vừa đẹp lại còn biết kiếm tiền mà."

Hai người nở nụ cười.

— —

Lâm Tứ lần nữa đưa Ôn Túc An về nhà, chẳng qua lúc này đây không chỉ có hai người bọn họ, còn có Cừ Tiểu Chiêu cùng Lương Hạnh và La Tử Huy.

Buổi tối chỉ có hai người phụ nữ đi về không an toàn nên cả nhóm nhất trí tiễn hai cô về tận cửa.

Có những người khác ở đây, Lâm Tứ và Ôn Túc An cố ý duy trì khoảng cách, bọn họ cũng không nhắc tới chuyện Lâm Tứ từng đưa Ôn Túc An về nhà.

Ba người kia không biết là cố ý hay vô tình, để lại chút không gian cho Ôn Túc An và Lâm Tứ.

Ôn Túc An đứng trên bậc thang, tầm mắt vừa vắn ngang bằng với Lâm Tứ.

Giống như trước kia, cô tự nhiên thông dong phát tay, "Vậy tôi đi lên trước, tạm biệt."

"

Nếu như không phải cảm nhận rõ ràng hô hấp cùng nhịp tim hỗn loạn của Ôn Túc An, Lâm Tứ đại khái sẽ cảm thấy tối nay khi chơi trò chơi ở quán bar chỉ là ảo giác của anh.

Lâm Tứ không biết mình đang cố chứng minh cái gì, có thể ban đầu là muốn nhìn Ôn Túc An bối rối trước mặt anh, nhưng đến bây giờ, hình như không chỉ đơn giản là anh muốn trêu chọc cô.

Anh không chỉ muốn sự động lòng ngắn ngủi của Ôn Túc An.

Khoảnh khắc Ôn Túc An thu tay lại, Lâm Tứ bỗng nhiên cầm cổ tay cô.

Ôn Túc An hoảng sợ, gót chân đung vào bậc thang, thân thể ngửa ra sau, Lâm Tứ nhẹ nhàng dùng sức kéo cô trở lại, Ôn Túc An mất thăng bằng, theo bản năng đỡ lấy bả vai Lâm Tứ.

Khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt được kéo lại gần.

Sự luống cuống tay chân này lại ập tới, Ôn Túc An không quen với loại cảm giác không thể tự khống chế này, cô rút tay, "Anh..."

"Hiệu quả chống viêm của thuốc mỡ này sẽ tốt hơn một chút."

Lòng bàn tay bị nhét vào một lọ thuốc, Ôn Túc An dùng động tác giã dũa, Lâm Tứ lại giống như không chú ý tới mình đang làm cái gì, bộ dáng hết sức bình tĩnh, giọng điệu vẫn như trước, "Bôi vào vết xăm hai lần mỗi ngày, đừng đung vào nước lần nữa nếu không sẽ bị nhiễm trùng."

Ôn Túc An sửng sờ trả lời: "Biết rồi..."

Lâm Tứ buông tay cô ra, lui về phía sau một bước, bẹn họ một lần nữa trở lại khoảng cách an toàn.

"Ngủ ngon" Lâm Tứ khẽ nhếch miệng.

"Ngủ ngon." Ôn Túc An thở phào nhẹ nhõm, xoay người lên lầu.

Vừa đi được hai bước, phía sau bỗng nhiên lại truyền đến thanh âm của Lâm Tứ: "Chú ý dưới chân, đừng để té ngã nữa."

Rõ ràng không nhìn thấy biểu tình của anh nhưng Ôn Túc An cảm thấy Lâm Tứ đang vui sướng khi người gặp họa, vừa rồi khẳng định chính là cố ý trêu chọc cô.

Ôn Túc An không trả lời, bước nhanh về phòng.

Đợi bóng dáng hai người biến mất, Lương Hạnh và La Tử Huy lập tức tiến lại gần bát quái: "A Tứ, anh với nữ thần vừa rồi làm gì vậy, gần sát như thể sắp hôn nhau."

"Không có"

"Vậy bây giờ anh đang làm gì? Nam nữ trưởng thành còn thích chơi trò mập mờ sao?" La Tử Huy không hiểu.

Lâm Tứ đưa mắt nhìn, nhắc nhở La Tử Huy, "Đừng quên cậu còn già hơn tôi."

"

"Lớn hơn một tháng tính là gì"

"....."

"Cho nên anh cùng cô chủ Ôn là sao? Tôi rất tò mò."

"Liên quan gì đến cậu?"

— —

Về đến nhà, Ôn Túc An cởi áo khoác, đang chuẩn bị đi vào phòng tắm rửa mặt, kết quả bị Cừ Tiểu Chiêu ngăn lại.

"Vừa rồi cùng Lâm Tứ ôm ấp gì thế? Thẳng thắn khai báo sẽ được khoan hồng."

Ôn Túc An nở nụ cười, đem thuốc mỡ trong tay cho Cừ Tiểu Chiêu xem, "Anh ấy đưa cho tôi lọ thuốc mỡ."

"

"Cho thuốc mỡ cần gì đến gần như vậy?"

"Bởi vì tôi thiếu chút nữa té ngã nên anh ấy đưa tay đỡ một chút mà thôi."

"Ha ha, cậu đứng trên cầu thang kiểu gì mà suýt té ngã, cậu là con nai vàng ngơ ngác sao?"

Ôn Túc An đẩy tay Cừ Tiểu Chiêu ra, đi vào phòng tắm, "Không có."

"

Cừ Tiểu Chiêu đi theo vào, đứng ở phía sau Ôn Túc An, từ trong gương nhìn cô, bị nhìn một lúc lâu, Ôn Túc An rốt cục không thể nhìn được nữa, cô xoay người lại, "Được rồi, cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?"

"Lâm Tứ thích cậu." Cừ Tiểu Chiêu trực tiếp nói.

Trên mặt Ôn Túc An không hề lộ ra một tia ngoài ý muốn nào.

"Cho nên cậu biết rõ, anh ta có ý với cậu?" Cừ Tiểu Chiêu hỏi.

Ôn Túc An nhếch môi, cũng không che giấu, "Lần đầu gặp mặt cũng chính anh ta đến bắt chuyện với tôi."

"

"Vậy tình huống bây giờ của hai người là gì? Giai đoạn mập mờ sao?"

Ôn Túc An lắc đầu, "Hiện tại tôi không có ý định yêu đương."

"

"Cậu không phải là còn yêu Cố Chính chứ?" Cừ Tiểu Chiêu kinh ngạc nói.

"Không có." Ôn Túc An bình tĩnh nói, "Cậu biết mà, tôi không phải loại người thiếu quyết đoán như vậy."

Từ ngày quyết định phân rõ rạch ròi với anh ta, tôi đã chấm hút hoàn toàn quá khứ rồi.

"

"Vậy cậu đang rối rắm cái gì?"

Ôn Túc An sau đó tựa vào bồn rửa mặt, hai tay khoanh quanh ngực, thấp giọng nói: "Chiêu Chiêu, có lẽ tôi nhát gan, sợ sẽ phải gặp một kẻ bội bạc khác."

"Tôi đã hai mươi sáu tuổi rồi, lấy đâu ra nhiều 5 năm như vậy để tiếp tục lãng phí?"

Trong phòng an tĩnh, Cừ Tiểu Chiêu cảm thấy cổ họng có chút chua xót, liền đi lên ôm lấy Ôn Túc An.

Ôn Túc An tiếp tục nói: "Người như Lâm Tứ, có lẽ cậu gặp còn nhiều hơn tôi."

Hôm nay anh ta có ý với tôi, ngày mai có khi đã nhạt rồi, đối với anh ta mà nói, có lẽ thứ anh ta tìm kiếm không phải là tình yêu, có thể là kích thích nhiều hơn, cho nên tôi cần gì phải nghiêm túc với anh ấy.

"

"Tôi biết rồi." Cừ Tiểu Chiêu vỗ vỗ lưng Ôn Túc An, "Cục cưng nhất định sẽ gặp được một người toàn tâm toàn ý yêu cậu, Ôn Túc An, cậu phải tin vào tình yêu."

"

Ôn Túc An ôm lấy Cừ Tiểu Chiêu, vùi mặt vào cổ cô, "Tôi vẫn luôn tin tưởng mà."

— —

Ôn Túc An là một người lạc quan, bất luận xảy ra chuyện gì, cô đều sẽ mang hy vọng đi về phía ánh mặt trời.

Cố Chính chỉ là một người qua đường trong cuộc sống của cô, tuy rằng người qua đường này lưu lại dấu vết không nhỏ, nhưng Ôn Túc An vẫn tin thời gian sẽ xoa dịu mọi tổn thương.

Thủ tục nhận việc của Cừ Tiểu Chiêu cũng đã hoàn tất, sau đó liền thuê một căn hộ và dọn ra ngoài.

Lễ Giáng Sinh, [Sầu Nhiên] tổ chức hoạt động đặc biệt, tất cả khách hàng được giảm giá 50%, mặt khác Ôn Túc An còn mời ban nhạc đang nổi trên mạng xã hội đến hát, cho nên ngày hôm nay lượng khách đến quán rất đông.

Quán bar mở cửa từ bốn giờ chiều đến hai giờ sáng, Cừ Tiểu Chiêu vốn cũng muốn tới nhưng hôm nay cô phải tăng ca.

Ôn Túc An ở trong quán, lúc này có một nhân viên tới nói với cô bên ngoài có người tìm, Ôn Túc An hoài nghi đi ra ngoài, sau đó nhìn thấy Cố Chính.

"An An."

Gần hai tháng không gặp, Cố Chính hình như tiêu tụy hơn rất nhiều, cũng không biết là thật sự tiêu tụy hay giả vờ cho cô xem.

"Tìm tôi có chuyện gì?" Ôn Túc An giữ khoảng cách, giọng điệu lãnh đạm.

Cố Chính không quen với thái độ lạnh lùng của Ôn Túc An, hấn cau mày, muốn tới gần Ôn Túc An, lại thấy Ôn Túc An nhanh chân lui về phía sau một bước.

"Có chuyện gì thì nói đi, nếu không có việc gì thì tôi phải vào trong làm việc."

Thấy Ôn Túc An thật sự định đi, Cố Chính vội vàng gọi cô lại, Ôn Túc An nhẫn nại chờ Cố Chính mở miệng, một lúc lâu Cố Chính nói: "Anh không gọi được cho em."

"Tôi block số anh rồi."

"....."

Cố Chính bất đắc dĩ thở dài, nói với Ôn Túc An: "Anh còn giữ một ít đồ vật của em, nếu em muốn thì anh sẽ mang tới."

Còn có, đầu tuần bà gọi cho anh, nhắc anh mang em về ăn Tết

nguyên đán cùng bà.

Anh không dám nói chuyện của chúng ta, sợ bà nghe thấy sẽ lo lắng."

"Đồ đạc thì không cần nữa, anh cứ trực tiếp ném vào thùng rác." Ôn Túc An nói, "Mặt khác, tôi sẽ nói chuyện với bà nội, sau này bà sẽ không liên lạc với anh nữa, tránh làm phiền cuộc sống riêng của anh."

Cố Chính cúi đầu, yếu ớt nói: "Được."

"

"Nếu không có gì nữa thì anh đi được rồi."

"An An, em chờ một chút..." Cố Chính còn có việc muốn nói với Ôn Túc An, vừa vặn có một đám người tới, hấn sợ Ôn Túc An đi mất nên vội vàng tiến lên kéo cô lại.

Mấy ngày trước Thành Vụ vừa mới có tuyết rơi, hiện tại trên mặt đất còn lớp băng chưa tan hết, Cố Chính bởi vì sốt ruột không chú ý dưới chân, trượt một cái, đụng vào Ôn Túc An.

Ôn Túc An lui về phía sau vài bước, sau lưng đụng mạnh vào vách tường cứng rắn, cô đau đến mức hít sâu một hơi, vội vàng vươn tay đẩy Cố Chính ra, "Anh mù à? Đau chết đi được."

"Thực xin lỗi, đau ở đâu, để anh xem."

"Không cần, anh tránh xa tôi ra."

Một ngày nay tâm tình cô rất tốt, sau khi thấy Cố Chính liền có chút buồn bực, hiện tại còn bị Cố Chính đụng một cái, tâm tình Ôn Túc An thật sự tệ đến cực điểm.

Ôn Túc An xoa vai trái, định xoay người, thì bắt gặp ánh mắt của một người, cơ thể cô liền cứng đờ.

Lâm Tứ đứng cách bọn họ vài thước, đèn đường mờ nhạt, không thấy rõ biểu tình của anh nhưng không hiểu sao tâm trạng Ôn Túc An lại có chút hoảng hốt.

Cố Chính nhận ra, theo tầm mắt Ôn Túc An nhìn qua.

Lâm Tứ mặc một chiếc áo khoác màu đen quá đầu gối, ánh đèn đường chiếu xuống đỉnh đầu, từ trong bóng tối nhấc chân đi về phía bọn họ.

Sau khi đến gần, Ôn Túc An mới thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ là Lâm Tứ rất bình tĩnh, vẫn bộ dáng thờ ơ như cũ, lúc chào hỏi cũng rất nghiêm túc.

"Chào bà chủ Ôn."

Ôn Túc An cười đáp lại: "Chào anh"

Lâm Tứ vẫn chưa chú ý tới sự tồn tại của Cố Chính, đứng vững trước mặt Ôn Túc An, sau đó nhặt khăn choàng mà vừa rồi hỗn loạn cô vô tình làm rớt.

Đầu ngón tay hai người cách khăn choàng lơ đãng chạm vào nhau.

Một giây sau, trước mắt Ôn Túc An xuất hiện một bó hoa hồng đỏ tươi, trên cánh hoa còn đọng lại vài giọt nước.

"Giáng sinh vui vẻ." Lâm Tứ nói.

Nếu là trước kia, Ôn Túc An đại khái sẽ không nhận bó hoa này, nhưng hiện tại cô lại cong môi cười, cười đến ôn nhu đa tình, từ trong tay Lâm Tứ nhận lấy hoa hồng, "Cám ơn, Giáng Sinh vui vẻ.

"

Tóc Ôn Túc An bị gió thổi trượt qua gò má, Lâm Tứ tự nhiên vén tóc cô ra sau tai, tay thuận thế đỡ gáy cô, sau đó khom lưng kề sát vào bên tai cô dịu dàng nói: "Vậy tôi vào chờ cô, ngoài này gió lớn, cô cũng mau đi vào nhé."

"Được."

Cố Chính ở một bên, mắt thấy mọi biểu tình của hai người, tai cũng nghe rất rõ ràng..

Chương 12: Sazerac

"Hai người đang hẹn hò sao?"

Tiếng chuông gió ở cửa vang lên, cửa gỗ đóng chặt lại, Cố Chính có chút không thể tin, hỏi.

Ôn Túc An nhìn cánh hoa hồng trong ngực, thờ ơ: "Có quan hệ gì với anh không? "

"Nhưng chúng ta mới chia tay không bao lâu..."

"Anh còn dám nói tôi?" Ôn Túc An cười lạnh một tiếng: "VẬY KHI CHÚNG TA CÒN CHƯA CHIA TAY MÀ ANH ĐÃ LÊN GIƯỜNG VỚI VÀI NGƯỜI PHỤ NỮ KHÁC THÌ SAO?"

Cố Chính thừa nhận, anh ta đang ghen.

Ôn Túc An là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà anh ta từng quen, ở Ôn Túc An có sự hấp dẫn mãnh liệt mà không người phụ nữ nào có thể sánh được.

Hắn yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, hơn nữa còn công khai theo đuổi.

Chẳng qua, về sau lăn lộn ngoài xã hội hỗn tạp làm cho anh ta thay đổi, học theo bạn bè tìm chút kích thích khi ngoại tình, mà cảm giác lén lút này một khi đã trải nghiệm thì không thể dừng lại.

Cố Chính biết mình có lỗi với Ôn Túc An, nhưng anh ta cho rằng mình cũng chỉ thật lòng yêu một mình cô, dù tình yêu này thực sự làm người ta buồn nôn.

"Loại người như hắn cũng không tốt đẹp hơn anh đâu." Cố Chính tức giận nói.

"Điều đó cũng không liên quan gì đến anh."

Cố Chính không muốn cãi nhau nữa, hôm nay anh ta tới tìm Ôn Túc An là vì chuyện khác.

"Còn có một chuyện nữa, ba của em hình như đã biết chuyện chúng ta chia tay, mấy dự án ông ấy hứa đầu tư trước kia..." Cố Chính muốn nói lại thôi, nếu như không phải bị ép đến bước này, anh ta cũng sẽ không dám tới tìm Ôn Túc An nữa.

"An An, dự án mà anh đang làm liên quan đến công ty của ba em, là chính anh nỗ lực giành được.

Anh biết anh đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với em, nhưng em có thể nói với ba em đừng rút vốn được không? Em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, chỉ xin em nói giúp với ông ấy..."

truyện tiên hiệp hay

Dây dưa một lúc, Cố Chính rốt cục cũng nói ra mục đích thật sự của anh ta khi đến đây.

Điều này nằm trong dự liệu của Ôn Túc An.

Dù sao ở bên nhau lâu như vậy, Ôn Túc An rất rõ ràng Cố Chính là người như thế nào, đối với anh ta, lợi ích cùng quyền lợi vĩnh viễn đều là trọng yếu nhất, bằng không anh ta không thể thăng tiến nhanh chóng như vậy chỉ sau 5 năm ngắn ngủi.

"Anh biết quan hệ của cha con tôi không hoà thuận lắm, anh chạy đến nhờ tôi làm gì?" Ôn Túc An cười cười, "Hơn nữa, tại sao tôi phải giúp anh? Chúng ta có mối quan hệ gì để tôi phải hạ mình giúp anh?"

"An An, em đừng như vậy, năn nỉ em..." Cố Chính nói xong liền muốn quỳ xuống, Ôn Túc An không nhìn nổi bộ dạng này của anh ta, vội vàng lui về phía sau, nói: "Nếu như anh có năng lực đủ để cho ba tôi dưới sự cân nhắc vẫn lựa chọn hợp tác thì đó chính là bản lĩnh của anh, nhưng tôi sẽ không giúp anh, cũng không muốn giúp anh."

"Cố Chính, chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa, anh hiểu không?" Cố Chính đương nhiên hiểu, lần đầu tiên anh ta ở bên ngoài qua đêm với người phụ nữ khác, anh ta liền hiểu.

On Túc An đẩy cửa ra, chuông gió vang lên, cô hơi nghiêng đầu, lạnh lùng nói: "Làm ơn sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, thật sự rất phiền."

"

— —

Không khí trong quán bar khá sôi động, ca sĩ trên sân khấu hát một bài vui nhộn, Ôn Túc An còn chưa hồi thần, liền thấy tin nhắn đến.

【Ôn Chi Bình】 : Tiểu An, nhận điện thoại của ba
Nhìn cái tên mà chính mình sắp lãng quên, Ôn Túc An tâm tình phức tạp.

Cố Chính chân trước vừa tới tìm cô chân sau Ôn Chi Bình liền nhắn tin tới, thật đúng là trùng hợp.

【W.】 : Con không tiện trả lời điện thoại, nói thẳng đi, có chuyện gì vậy?

【 Ôn Chi Bình 】 : Con và Cố Chính là thế nào?

【W.】 : Không phải ba cũng biết rồi sao?

【 Ôn Chi Bình 】 : Xảy ra chuyện như vậy mà con cũng không nói với gia đình, nếu không phải xem được video trên mạng thì con định giấu tới khi nào?

【W.】 : Con cho rằng ba cũng không rảnh quan tâm, lúc trước không phải đã nói về sau coi như không có con gái như con sao?

【 Ôn Chi Bình 】 : Tiểu An, chuyện này đã qua bao lâu rồi! Lúc đó ba chỉ tức giận, tại sao con vẫn giữ trong lòng vậy?

【W.】 : Nhưng con coi là thật.

【W.】 : Ba không cần quan tâm đến những chuyện này nữa, con sống rất tốt, không cần ba nhọc lòng.

Ba chăm lo cho tốt gia đình nhỏ của mình đi, con gái của ba cũng sắp vào đại học rồi.

【 Ôn Chi Bình 】 : Tiểu An, đừng tức giận với ba nữa, thân thể bà nội càng ngày càng kém, con giận ba, ba cũng không trách con, nhưng bà nội năm nào cũng nhắc tới con, năm nay con về ăn Tết với

bà đi, nói không chừng đây là cái Tết cuối cùng của bà...

【W.】 : Biết rồi.

Mỗi lần nói chuyện với Ôn Chi Bình đều kết thúc không vui, tâm tình tốt vốn chỉ còn lại một nửa lúc này đã biến mất hoàn toàn, Ôn Túc An mất một lúc bình phục tâm tình, chờ tinh táo lại mới đi vào quán. Lâm Tứ thấy Ôn Túc An đến gần liền chú ý tới vẻ mặt khác thường của cô.

"Không sao chứ?"

Ôn Túc An phục hồi tinh thần, lắc đầu: "Không có việc gì.

"

"Hoa hồng này, cảm ơn anh." Ôn Túc An trả lại hoa cho Lâm Tứ, Lâm Tứ cúi đầu nhìn thoáng qua, ngược lại nở nụ cười, "Có ý gì? " Ôn Túc An nghi hoặc như ong mày.

Lâm Tứ đẩy hoa về trong ngực cô, "Vốn định tặng cô mà, nhận đi.

"

Ôn Túc An muốn nói gì đó, Mai Túc lại gọi cô, "Chị Ôn, đến phiên chị rồi! "

Ôn Túc An tối nay cũng phải lên sân khấu hát, tính thứ tự tiếp theo chính là cô.

"Anh Lâm, vậy tôi..."

Lâm Tứ nói: "Đi đi, có việc gì hát xong rồi nói sau, tôi ở đây chờ cô."

Ôn Túc An hiếm khi hát ở quán của mình, nhưng vô tình cả hai lần cô hát thì Lâm Tứ đều được chứng kiến.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy len màu đỏ, mái tóc dài xoắn nhẹ dùng kẹp cố định sau đầu, gương mặt xinh đẹp động lòng người dưới ánh đèn càng thêm diễm lệ, đôi môi đỏ rực, ánh mắt đa tình. Lâm Tứ ngồi dưới, trong tay cầm một ly Sazerak, đây là một loại cocktail cổ điển, mỗi một ngụm đều có dư vị cam thảo khiến người ta hoài niệm, chẳng qua bởi vì nồng độ cồn quá cao và quá cổ xưa cho nên không có nhiều người gọi.

Chất lỏng màu hổ phách trượt vào khoang miệng, giống như việc vị giác đang nhấm nháp loại rượu này, ánh mắt Lâm Tứ cũng đang nhấm nháp người trên sân khấu.

On Túc An ngồi trên ghế cao, một tay cầm microphone.

Cô hát một bài hát tiếng Quảng Đông cổ điển của Châu Huệ Mẫn.

Khi hát đến phần điệp khúc, khán giả cùng cô hát chung, cô ngồi đó, thành thạo tương tác với mọi người xung quanh.

"Thế nào, chị Ôn của chúng tôi có phải là rất nữ tính và quyến rũ không?" Mai Túc không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh Lâm Tứ.

Viên đá trong ly nhẹ nhàng lắc lư, va chạm với thủy tinh phát ra tiếng vang, Lâm Tứ không chút che giấu sự thờ ơ của mình đối với Ôn Túc An, "Ừ, rất đẹp."

Lâm Tứ không phải là người đàn ông đầu tiên khen Ôn Túc An đẹp, mỗi một người đàn ông khi thấy Ôn Túc An đều khen cô đẹp, khen đáng người cô tốt, khen cô có khí chất, nhưng không có ai khen thuần túy như Lâm Tứ.

Anh có hứng thú với cô, thậm chí có bản năng đàn ông, muốn chiếm hữu cô, nhưng giờ phút này, anh chỉ đơn giản là đang thờ ơ cô.

Một người đàn ông thờ ơ vẻ đẹp của người phụ nữ, tiềm ẩn d*ng vọng nhưng lại không quá mạo phạm.

Ôn Túc An hát xong một bài hát liền xuống sân khấu, Mai Túc nghênh đón, nhận lấy microphone trong tay cô.

Ôn Túc An nhìn từ xa, sau đó đi đến chỗ Lâm Tứ.

"Mấy người Lương Hạnhđâu, đêm nay sao không đi cùng anh?" Ôn Túc An hỏi.

Lâm Tứ buông ly rượu xuống, "Lương Hạnh ở trong cửa hàng, đang xăm cho một khách, La Tử Huy cùng bạn gái đi chơi lẽ rồi."

Ôn Túc An gật gật đầu, tầm mắt dừng lại trên một nửa ly rượu còn sót lại của Lâm Tứ, cô hỏi: "Anh không uống sao? "

Lâm Tứ nhíu mày, giống như đang hỏi ý tứ của Ôn Túc An.

Ôn Túc An cũng không có ý gì, có thể là bởi vì vừa mới hát xong miệng hát có chút khô, cũng có thể là tâm tình phiền muộn, hoặc có lẽ chỉ là không muốn lãng phí, cô không nghĩ nhiều, cầm lấy ly rượu

uống hết một nửa còn lại.

Ánh mắt Lâm Tứ trầm xuống, yết hầu khẽ động.

Ôn Túc An không chú ý đến vẻ mặt của anh, chống tay lên mặt bàn, cô gõ gõ bàn, bartender liền hỏi cô muốn uống gì.

Ôn Túc An suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nhìn Lâm Tứ một cái, sau đó cười nói: "Sunrise đi.

"

Một ly Sunrise Tequila được đẩy tới trước mặt hai người.

Lâm Tứ ngồi xuống theo, Ôn Túc An đêm nay có chút khác thường, kết hợp với cảnh tượng nhìn thấy trước quán bar, Lâm Tứ cho rằng nguyên nhân là do Cố Chính.

"Em còn không quên được anh ta?" Lâm Tứ thăm dò hỏi cô.

Ôn Túc An nhíu nhíu mày, khó hiểu: "Vì sao mọi người đều cho rằng tôi không quên được anh ta? "

"Không đến mức đấy, tuy rằng tôi cùng anh ta ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, nhưng tôi không phải là người không có lý trí.

Anh ta phản bội tôi, sao tôi còn để anh ta trong lòng được." Ôn Túc An vừa uống rượu vừa nói, chỉ là bản thân cô còn chưa phát hiện ra, bởi vì chén Sazerak và Tequila hỗn hợp kia, cô đã có chút say, "Chỉ là một số chuyện làm tôi cảm thấy phiền lòng, có rất nhiều chuyện tôi không muốn nghĩ tới cũng không được, anh hiểu ý tôi không?"

Lâm Tứ lấy đi ly rượu trong tay cô, giống như đang dỗ dành: "Biết rồi.

"

"Không, anh không biết."

Ôn Túc An một lần nữa lấy lại ly rượu, uống hết sạch, Lâm Tứ muốn ngăn cản cũng không kịp.

Ôn Túc An cúi đầu, trán chống lên mặt bàn, giọng cô rất nhẹ, lại bị tiếng hát trong quán bar át mất, Lâm Tứ nghe không rõ ràng, chỉ có thể tiến lại gần.

Ngay lúc đó, Ôn Túc An bỗng nhiên ngẩng đầu, chớp mũi hai người nhẹ nhàng lướt qua nhau.

Anh rũ mắt xuống, cô ngửa đầu lên, khoảng cách gần trong gang tấc, hô hấp của bọn họ đều là mùi rượu của nhau, làm cho người ta

hoảng hốt lẫn say mê.

Tay trống của ban nhạc nặng nề đánh từng tiếng lớn, âm thanh dội vào nhịp tim của hai người.

"Lâm Tứ, tôi muốn hút thuốc." Ôn Túc An khẽ nói, lần đầu tiên gọi tên đầy đủ của anh.

Lâm Tứ nhìn đôi môi đỏ mọng của cô, yết hầu lên xuống, giống như bị cô mê hoặc, "Được, tôi dẫn em ra ngoài hút.

"

.....

Một cánh cửa ngăn cách hai thế giới, bên trong náo nhiệt phi phàm, bên ngoài tuyết lạnh lẽ rơi, yên tĩnh đến kỳ lạ.

Lâm Tứ đỡ Ôn Túc An ra ngoài.

Ôn Túc An lao đảo ngồi trên bậc thềm trước cửa quán bar, Lâm Tứ ngồi xuống theo cô.

Anh ngồi ở vị trí chắn gió, thay Ôn Túc An đỡ từng đợt không khí lạnh.

Lâm Tứ lấy ra một điếu thuốc, bật lửa, Ôn Túc An đến gần một chút, nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Cô thấy anh cúi đầu châm thuốc, phun ra khói, sương trắng mỏng lung phủ lên khuôn mặt của anh, kết hợp với tuyết trắng tạo ra bầu không khí lãng mạn đến hư ảo.

Ôn Túc An kéo ống tay áo của anh, "Lâm Tứ..."

"Ôn Túc An."

Lâm Tứ nghiêng đầu, ánh mắt nặng nề nhìn về phía cô, một lúc lâu sau, anh trầm giọng nói với cô: "Em ở bên tôi đi."

Anh nghĩ, dù có kém cỏi đến đâu, ít nhất mình cũng tốt hơn Cố Chính.

Anh chắc chắn không để người phụ nữ của mình chịu uỷ khuất.

Không biết cô có nghe thấy hay không, Ôn Túc An chỉ hơi sừng sốt một chút, Lâm Tứ cho rằng cô nghe thấy, nhưng một giây sau Ôn Túc An nâng mắt lên, đáy mắt lại là một mảnh mê mang không quá thanh tỉnh.

Cô không trả lời anh, sự chú ý của cô đang dồn vào làn khói mờ:

"Lâm Tứ, cho tôi thử hút được không?"

Lâm Tứ khẽ thở dài, "Loại này sẽ làm em sặc khói."

Ôn Túc An không tin, giơ tay muốn cướp điếu thuốc từ miệng anh, lại bị Lâm Tứ nghiêng đầu né tránh.

Ôn Túc An có chút không phục, "Tôi muốn thử xem."

Cô nhào người đến rất gần.

Lâm Tứ cắn điếu thuốc, giơ tay lên lướt qua sườn mặt Ôn Túc An, thanh âm bất giác khàn khàn: "Thật muốn thử sao? "

Ôn Túc An gật đầu.

Trong lòng có một loại xúc động, dưới sự kích thích của thuốc lá và rượu, Lâm Tứ không thể dùng lý trí khắc chế nữa, anh cúi đầu nhìn chăm chú vào cô, hít mắt lại.

Ôn Túc An thấy anh lấy điếu thuốc xuống, cho rằng anh đồng ý, liền tiến lại gần muốn nhận lấy, nhưng một giây sau, cô liền bị người đối diện nâng cằm lên, bị ép ngẩng đầu, khuôn mặt trước mắt bất ngờ phóng đại, ngón cái Lâm Tứ đặt lên cằm cô, khẽ mở miệng cô — — Anh không chút do dự giữ chặt gáy cô nghiêng người xuống, đôi môi kề sát vào nhau, anh đem điếu thuốc chuyền vào trong miệng cô. Mùi thuốc lá từ môi và răng lan ra não bộ, cổ họng theo bản năng khẽ động, khói theo cổ họng của cô trượt xuống, đến phổi.

Không hề phòng bị, Ôn Túc An sặc mạnh một cái, dùng sức đẩy Lâm Tứ ra, nghiêng đầu ho khan.

Màu son của cô dính lên cánh môi anh, nhuộm thành một vệt ửng đỏ gợi cảm mờ ám, mà cô cũng không biết là bị sặc hay bị hôn, đôi môi đỏ mọng như muốn nhỏ máu.

Lâm Tứ giơ tay lên chạm vào khóe mắt của Ôn Túc An, nụ hôn hóa thành một mảnh bông tuyết rơi vào khóe môi cô, giọng nói của anh khàn khàn, d*ng vọng không thể che giấu.

Anh hỏi cô: "Sặc có phải không?" "

Sặc

Ôn Túc An muốn trả lời, không chỉ sặc khói thuốc, ngay cả người cô cũng muốn sụp đổ.

Tất cả đều điên rồ..

Chương 13: The Sea In Between

Ôn Túc An từ nhỏ đã là một cô gái nổi loạn, khi còn đi học đã cãi lời cha mà yêu sớm, sau khi bị phát hiện vẫn không chịu hối cải, còn nói muốn bỏ trốn theo bạn trai.

Sau này, khi lớn lên, cuối cùng cô cũng trưởng thành hơn.

Sau khi ở bên Cố Chính, Ôn Túc An vẫn còn vương lại sự ngông cuồng của thiếu nữ, cô hút thuốc, uống rượu và lái xe mô-tô phân khối lớn, cũng thường ra vào các hộp đêm chơi bời, mặc dù sau đó cũng đã dịu dàng hơn nhiều, nhưng vẫn làm cho Cố Chính nhiều phen tức giận.

Cho nên chia tay với Cố Chính không phải là vấn đề của một mình Cố Chính, nói thẳng ra, cô vì Cố Chính mà thay đổi cũng không nhiều, hai người vốn không cùng đường.

Ôn Túc An muốn tự do, đó là thứ không ai có thể cho cô, chỉ có thể do chính cô giành lấy.

Nhưng buồn cười là, đêm nay, lại có người có thể thỏa mãn sự hoang dã của cô, khơi gợi bản năng đã ngủ sâu trong nội tâm của cô.

Đây có lẽ là chuyện phản nghịch nhất mà Ôn Túc An từng làm. Hai người tựa vào cửa hôn nhau kịch liệt, son môi đã nhoè đi rất nhiều, nhuộm đỏ cả gò má Ôn Túc An.

Môi cô tê dại, hai tay ôm chặt thắt lưng Lâm Tứ, giống như dã thú cắn vào yết hầu anh.

Lâm Tứ ngẩng đầu lên khẽ hừ một tiếng, vòng tay qua eo Ôn Túc An

nhắc bổng cô lên.

"Em là chó con à?" Lâm Tứ trêu chọc.

Ôn Túc An nắm lấy cánh tay đang căng cứng của anh, kiễng mũi chân, "Chân mỏi quá, ôm tôi lên đi."

Giọng điệu như đang dụ dỗ, Lâm Tứ cảm thấy nửa người trở nên tê dại, một tay bế Ôn Túc An đi vào nhà, dù không bật đèn vẫn tìm được vị trí bàn ăn, đặt cô lên đó.

Hai người một cao một thấp, Ôn Túc An ôm cổ anh, Lâm Tứ ôm eo cô.

Ngoài cửa tuyết đã ngừng rơi, ánh trăng xuyên qua cửa kính sát đất tràn vào phòng, chiếu vào mặt Lâm Tứ, ngũ quan được tạc bởi ánh trăng làm anh càng thêm tuấn mỹ.

Ôn Túc An đột nhiên đưa tay sờ lên mắt Lâm Tứ.

Anh nhắm mắt lại mặc cho cô muốn làm gì thì làm.

"Sao lại có sẹo?" Ôn Túc An sờ vết sẹo trên trán Lâm Tứ.

Lâm Tứ hơi mở mắt ra, "À, lúc trước không cẩn thận gây ra."

Ôn Túc An cúi người nhìn vết sẹo của anh, dùng ngón tay mảnh khảnh chọc nhẹ một cái, "Ừm, nhưng mà vẫn rất đẹp trai."

Mùi cơ thể cô quyện với mùi rượu làm Lâm Tứ không thể tự chủ, anh ngẩng đầu hôn cô lần nữa.

Bọn họ cũng không phải người không biết gì, cả hai hôn rất thành thực, vừa giống như lấy lòng nhau lại vừa giống như đang đặt cược xem kỹ năng hôn của ai giỏi hơn, không ai chịu thua, một lúc lâu sau buông môi nhau ra, trán tì trán, th ở dốc.

"Ôn Túc An, em không biết cách động đậy đầu lưỡi sao?"

"Chết tiệt, tôi làm rất tốt, được rồi, là anh quá hung hãn làm tôi rất đau."

Lâm Tứ cười, li3m li3m khoe miệng tê rần, hỏi cô: "Em thích dịu dàng à? Vừa rồi không phải nói thích cuồng dã sao, đồ lừa đảo."

Ôn Túc An không nói, lại cúi người cắn anh một cái.

Ôn Túc An như một con mèo hoang, giả bộ đáng yêu, khi có người

đến gần thì hiện nguyên hình, cắn mạnh vào bàn tay đang vuốt ve cô.

Lâm Tứ cảm thấy trong lòng như bị ong chích.

Cô quá láu cá, lại có rượu tiếp tay làm chuyện xấu.

Lâm Tứ cố gắng khống chế không cho cô đạt được ý đồ.

"Có người đàn ông nào khác đến nhà em không?"

"Hừm...!ý anh là Cố Chính?"

"Ngoại trừ anh ta."

"Vậy thì đợi tôi đếm..."

Lâm Tứ néo một bên eo Ôn Túc An, cảnh cáo, Ôn Túc An không sợ, chống tay xuống bàn, cười ranh mãnh như hồ ly, mỗi một cái nhíu mày, mỗi một nụ cười đều quyến rũ đến tận xương cốt, "Ừm, hình như không có ai."

Cô luôn giở trò trên chọc anh.

Lâm Tứ không thích để cô chiếm thế thượng phong, liền nắm lấy mắt cá chân của cô, kéo cô vào lòng, chỉ có cách này anh mới có thể khống chế mọi thứ.

Không khí trong nhà mờ ám đến tận cùng, nhiệt độ tăng cao đến bức bối.

"Phòng ngủ ở đâu?"

Ôn Túc An chỉ tay, Lâm Tứ ôm cô đi thẳng tới, điều này có nghĩa là đêm nay hết thảy kịch tính sẽ bắt đầu, sau khi đóng cửa lại, nút tạm dừng sẽ hoàn toàn vô hiệu.

Vốn tưởng rằng người như Lâm Tứ sẽ đi thẳng vào vấn đề, nhưng khi bước vào phòng ngủ, anh lại thả chậm tốc độ, dùng sự dụ dỗ của mình để âu yếm Ôn Túc An.

"Khát không?"

Rõ ràng là chuyện lớn sắp xảy ra, nhưng rồi một vấn đề không liên quan lại ập tới.

Ôn Túc An đúng là hơi khát, liền bảo Lâm Tứ đi rót cho cô một ly nước.

Ôn Túc An không có nói bình nước ở đâu nhưng Lâm Tứ một hai phút sau đã trở lại.

Cô nằm nghiêng trên giường, cầm ly nước Lâm Tứ đưa tới, uống không còn một giọt.

Uống xong còn giả vờ nói: "A, tôi uống hết rồi."

Lâm Tứ đứng ở cuối giường, chậm rãi tháo đồng hồ và nhẫn trên tay, cởi từng nút áo, sau đó một chân quỳ ở trên giường, cuối giường hơi trũng xuống, trong lòng Ôn Túc An nhận nhạo không ngừng.

Anh cúi người, chống ở hai bên Ôn Túc An, xoa xoa lỗ tai của cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn nói: "Lát nữa tôi sẽ uống cái khác."

Nói xong, anh hôn cô, đây là kiểu hôn ôn nhu mà Ôn Túc An thích, anh khẽ mỗ mỗ cô, không vội xâm nhập mà giống như sự dịu dàng an ủi giữa hai người yêu nhau, vô cùng động lòng.

Đến một khắc cuối cùng, Lâm Tứ đứng thẳng dậy, hai mắt đỏ ngầu nhìn cô chăm chăm, anh hỏi cô: "Ôn Túc An, em biết tôi là ai không?" Ôn Túc An bối rối, nhưng ý thức được mình đang làm gì.

Cô đang làm một việc mà trước đây cô sẽ không bao giờ làm dù có nổi loạn đến đâu.

Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao rất nhiều người làm những việc hoang đường sau khi uống rượu.

Bây giờ cô hiểu rằng đôi khi sống hoang đường cũng không có hại gì, con người sống cả đời này, đôi khi cũng cần những niềm vui như vậy, bất kể là về tâm lý hay s1nh lý, chỉ cần là việc không hại đến ai, hai bên tình nguyện, thì không có gì xấu.

"Lâm Tứ." Cô gọi chính xác tên anh, sau đó quán lấy anh như rắn, ghé vào tai anh nói: "For one night, anh có muốn chơi không?"

Lý trí sụp đổ, không còn đường lui.

Đêm nay, Ôn Túc An cuối cùng cũng nhìn thấy hình xăm trên người Lâm Tứ, đó là một dòng chữ La Mã, có nghĩa là "sống cho chính

mình."

Lâm Tứ nói là do người khác xăm cho anh.

Ôn Túc An sắc mặt biến đổi, hỏi anh người xăm là nam hay nữ.

Lâm Tứ cười cười, nắm tay cô, ôm cô vào trong lòng, "Nếu là nữ thì em có ghen không?"

Ôn Túc An đẩy anh ra, nhảy xuống giường, hai mắt cô đen như mực. "Tôi không ăn giấm, tôi ăn cái khác."

...

Ba giờ sáng, Ôn Túc An tựa vào đầu giường, lơ mơ không muốn động đậy, khắp người đau nhức, ngay cả miệng cũng mồi.

Lâm Tứ đưa cốc nước cho cô, "Súc miệng đi."

Ôn Túc An cuộn mình trong chăn, mệt mỏi không nhắc nổi mắt, Lâm Tứ đành phải đưa nước đến bên miệng cô.

Ôn Túc An uống một ngụm lớn, Lâm Tứ đang định lấy thùng rác, lại thấy Ôn Túc An trực tiếp nuốt xuống.

"Ôn Túc An, đừng có giận với tôi." Lâm Tứ cảnh cáo, cảm thấy bụng dưới lại nóng lên.

Ôn Túc An kéo chăn trùm kín người, dùng đôi mắt trong veo nhìn anh, "Tôi muốn đi ngủ."

Cô thật sự rất buồn ngủ, nằm một lúc liền chìm vào giấc mộng, chỉ nghe thấy tiếng Lâm Tứ mơ hồ đi lại trong phòng, hình như đang thu dọn đồ đạc.

Một lúc sau, trong phòng tắt vang lên tiếng nước.

Cuối cùng, cô nghe thấy ai đó hỏi cô: "Tối nay tôi có thể ngủ lại đây được không?"

Ôn Túc An buồn ngủ không mở miệng được nên chỉ khẽ ậm ừ.

Trên giường có chút lạnh, Ôn Túc An cuộn tròn thành một khối, một lúc sau, hơi nóng như thiêu như đốt tiến đến gần cô, giống như một cái bếp lò nhỏ, quấn lấy cô.

Ôn Túc An xoay người về phía nguồn nhiệt.

Lâm Tứ kéo chăn đắp lên vai cô, ánh mắt ngưng trọng.

Một lúc sau, anh cúi đầu xuống, môi chạm vào hình xăm trên vai cô.

— —

Rèm cửa đêm qua không kéo kín, sáng hôm sau ánh nắng len lỏi qua kẽ hở chiếu rọi một góc giường.

Ôn Túc An bị nắng chói mắt, kéo chăn qua đầu, xoay người rúc sâu hơn.

Sau vài giây, cô mở mắt trong chăn.

Dựa vào ánh sáng yếu ớt, cô nhìn thấy hình xăm La Mã ở cuối đường Nhân Ngự phía dưới bụng trái, tất cả kí ức đêm qua như được chấp nối lại.

Ôn Túc An tối qua không quá say nên liền nhớ ra mọi chuyện, cô ngồi dậy, nhìn Lâm Tứ đang ngủ say.

Cô bình tĩnh xuống giường, vốn muốn thu dọn đồng hồ đồng tối qua, lại phát hiện trong phòng rất sạch sẽ, ngay cả quần áo cũng được gấp gọn gàng đặt bên giường.

Ôn Túc An nhìn thấy quần áo của cô, rất muốn khen ngợi Lâm Tứ, tuy rằng người đàn ông này nhìn thô lỗ nhưng khi bắt đầu lại rất dịu dàng, chỉ cần không làm hỏng quần áo của cô thì anh đã xứng đáng được khen năm sao.

Trong phòng có hệ thống sưởi nên Ôn Túc An chỉ mặc chiếc váy ngủ hai dây vào phòng tắm tắm rửa, thu dọn đồ đạc xong thì phát hiện Lâm Tứ đã tỉnh, ngồi ở trên giường cúi đầu nhìn điện thoại.

Nghe thấy động tĩnh, Lâm Tứ ngẩng đầu nhìn.

Không có bầu không khí khó xử, Lâm Tứ rất tự nhiên như khi gặp cô trên đường, "Chào buổi sáng."

Ôn Túc An thầm nghĩ, có lẽ người này đã chơi 4-1-9 nhiều lần rồi, hành xử như một tài xế lão làng.

Chỉ dựa vào kinh nghiệm đêm qua, Lâm Tứ đúng là một "tay lái" lão luyện.

"Chào buổi sáng." Ôn Túc An tự nhiên đáp.

Ôn Túc An đi tới bên cửa sổ vén rèm lên, đêm qua tuyết lại rơi dày đặc, bây giờ bên ngoài cành cây đều bị tuyết trắng bao phủ, cả thế giới đều trắng xóa.

Lâm Tứ xuống giường, trên người chỉ mặc một chiếc quần dài màu

xám, những đường nét cơ bắp dưới ánh mặt trời càng trở nên gợi cảm.

Ôn Túc An không khỏi nghĩ đến xúc cảm khi đụng vào cơ bụng của anh

Lâm Tứ vào phòng tắm, Ôn Túc An ngồi xuống trước bàn trang điểm làm công đoạn dưỡng da và trang điểm buổi sáng.

Một lúc sau Lâm Tứ đi ra, hỏi cô: "Bữa sáng em muốn ăn gì?"

Ôn Túc An nhếch môi, nói: "Lát nữa ra ngoài ăn đi, tôi cũng muốn ra ngoài một chút."

"Được"

Lâm Tứ trở lại giường mặc quần áo vào, Ôn Túc An nhìn anh qua gương, có chút không hiểu ý của Lâm Tứ.

Cô hình như nhớ ra tối qua Lâm Tứ hỏi cô có muốn đi theo anh không.

Câu này có ý gì, cô biết rõ, nhưng hiện tại cô không muốn thiết lập một mối quan hệ nghiêm túc nào, vì vậy tối qua, trước khi bắt đầu cô đã nói rõ, đây chỉ là tình một đêm.

Ôn Túc An không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, liền ngăn Lâm Tứ lại, hỏi: "Mọi người đều là người lớn, không cần phải chịu trách nhiệm, đúng không?"

Lâm Tứ ngẩng đầu nhìn cô trong gương, Ôn Túc An không hiểu ý tứ trong mắt anh, một lúc sau, Lâm Tứ nhếch khóe môi nói: "Đương nhiên."

Ôn Túc An thờ phào nhẹ nhõm.

— —

Ôn Túc An thay quần áo, cùng Lâm Tứ ra ngoài ăn sáng, tuy rằng tối qua hai người có tiếp xúc da thịt, nhưng sáng ra hai người đều khôi phục như cũ, thậm chí còn giữ một chút khoảng cách khi đi bộ cùng nhau.

Hai người xuống lầu, Ôn Túc An chỉ đường nói: "Bên kia có bán bánh bao, sữa đậu nành cùng bột chiên, còn có trà sáng kiểu Hồng Kông, anh thích cái nào?"

"Em thích cái nào?"

"Sao cũng được"

"Ôn Túc An!" Một giọng nói quen thuộc truyền đến, Ôn Túc An giật mình.

Cô quay đầu lại, thấy Cừ Tiểu Chiêu tức giận chạy tới.

"Chiêu Chiêu..."

Cừ Tiểu Chiêu đi đến gần Ôn Túc An, bắt đầu trách mắng: "Tối qua cậu làm gì vậy? Gọi điện thoại cũng không nghe, làm tôi lo lắng muốn chết còn tính báo cảnh sát vì sợ cậu đã xảy ra chuyện."

"..."

Ôn Túc An không nói nên lời, cô nên giải thích thế nào về việc tối qua cô kiệt sức đến nỗi không thể trả lời điện thoại của bạn thân?

Ôn Túc An còn chưa kịp nghĩ ra lời giải thích, Cừ Tiểu Chiêu lại kêu lên một tiếng, chỉ vào Lâm Tứ sau lưng Ôn Túc An, "Sao anh lại ở đây?"

Lâm Tứ nghiêng đầu, nhìn Ôn Túc An, "Sao tôi lại ở đây?"

Ôn Túc An liếc môi, kéo ra một nụ cười không mấy tự nhiên, áy náy nói: "Sao cái gì, nếu tôi nói buổi sáng anh ấy đi chạy bộ nên chúng tôi tình cờ gặp nhau thì cậu có tin không?"

"..."

Lâm Tứ đỡ trán.

Cừ Tiểu Chiêu cười to, "Cậu coi tôi là đứa nhỏ ba tuổi hả?"

Ôn Túc An sờ đầu Cừ Tiểu Chiêu, "Bé ngoan, mẹ yêu con."

Một giây sau, tiếng kêu của Cừ Tiểu Chiêu vang vọng khắp xóm: "Cút ngay! Ôn Túc An, tôi lo lắng cho cậu, vậy mà cậu lại cùng đàn ông lạ vật lộn cả đêm!!!"

Cừ Tiểu Chiêu bị Ôn Túc An bịt miệng..

Chương 14: White Lady

Bữa ăn sáng này dù sao cũng không xong, bởi vì Ôn Túc An bị Cừ Tiểu Chiêu áp giải về nhà, tra tấn để moi ra lời khai.

Trước khi đi, cô nàng hung hăng trừng Lâm Tứ một cái, "Anh liệu hồn tôi đấy."

Lâm Tứ: "..."

Vừa vào nhà, Cừ Tiểu Chiêu liền xông vào phòng ngủ tìm chứng cứ, nhưng trên giường sạch sẽ không một vết tích, Cừ Tiểu Chiêu không tin, chạy ra ban công mở máy giặt ra xem.

Ôn Túc An bình tĩnh ngồi xuống sô pha, cô không có gì giấu diếm, thích thì cứ làm đi, cô già từng này tuổi còn sợ gì mấy trò này.

Một lúc sau, tiếng hét của Cừ Tiểu Chiêu vang lên.

"Hai người thật sự làm rồi?"

Ôn Túc An gặm táo cho qua cơn đói, "Không phải cậu thấy hết rồi sao?"

Ga trải giường và chăn mền đã ở trong máy giặt, Cừ Tiểu Chiêu không thể không nhìn thấy, còn có đủ loại dấu vết lộn xộn, cô không hiểu nói: "Không phải lần trước cậu và anh ta không có khả năng sao? Tình huống này là như thế nào? Nghiêm túc hay đang chơi đùa?"

Ôn Túc An vỗ vỗ ghế sô pha bên cạnh, ý bảo Cừ Tiểu Chiêu ngồi xuống, bình tĩnh nghe cô nói.

"Tối hôm qua chắc là do bầu không khí quá nóng bỏng nên tôi cũng không nghĩ nhiều.

Dù sao thì đều độc thân cả.

Chúng tôi cũng đã thống nhất với nhau rằng chỉ là tình một đêm, cho nên anh ta không cần chịu trách nhiệm."

Cừ Tiểu Chiêu nghe xong, khinh thường liếc Ôn Túc An một cái, "Cậu nói chuyện giống như một tên lưu manh."

Ôn Túc An cười lạnh một tiếng, "Cậu là cao thủ trong lĩnh vực 4-1-9, còn dám nói tôi?"

Cừ Tiểu Chiêu tuy có chút sừng sốt, nhưng sau khi bình tĩnh lại cũng nhanh chóng tiếp nhận sự thật, đến gần Ôn Túc An hỏi: "Dáng người anh ta thế nào?"

"Đẹp."

"Còn năng lực thì sao?"

Ôn Túc An dừng một chút, sau đó chỉ hướng nhà vệ sinh, "Thùng rác trong nhà vệ sinh còn chưa dọn, cậu tự đi đếm xem đã dùng bao nhiêu cái."

"Ôn Túc An, mẹ nó, cậu khá lắm!" Cừ Tiểu Chiêu ôm lấy Ôn Túc An, thẳng thắn nói: "Anh ta lợi hại như vậy, hai người sẽ trở thành loại quan hệ đó hả?"

Ôn Túc An không hiểu, "Loại quan hệ gì?"

Cừ Tiểu Chiêu nói: "Chỉ để giải toả nhu cầu, không có quan hệ tình cảm."

Điểm này Ôn Túc An thật sự không nghĩ tới, đêm hôm qua mặc dù là trong dự liệu, nhưng cũng là do xung động đưa đẩy, đối với bản thân cô cũng chỉ là tình một đêm, chưa từng nghĩ tới việc kết thành một mối quan hệ lâu dài...

"Xem đi, hiện tại cậu không muốn yêu đương, cho nên cả hai đều không cần để tâm, chỉ cần giải toả nhu cầu thể chất của nhau là được, miễn là hai bên tình nguyện." Cừ Tiểu Chiêu tương đối cởi mở, vì vậy loại chuyện này đối với cô ấy vô cùng bình thường.

Ôn Túc An không phải là một cô gái ngây thơ, nhưng cô cũng chưa bao giờ thiết lập mối quan hệ như vậy với bất kỳ ai.

"Thôi đi, có khi anh ta cũng chỉ ham thích mới lạ, ngủ cũng đã ngủ rồi, bây giờ có khi đã bắt đầu thấy chán."

Đàn ông đều là như vậy."

Đang nói chuyện thì chuông cửa đột nhiên vang lên, Ôn Túc An sửng người một chút, không biết lúc này ai lại tới tìm mình.

On Túc An ra mở cửa thì có một người giao hàng đi tới.

"Cô Ôn, đồ ăn của cô đây."

Ôn Túc An khó hiểu, "Tôi không có gọi đồ ăn."

Người giao hàng kiểm tra địa chỉ và thông tin, rồi nói: "Nhưng địa chỉ trên là của cô, cô có phải là họ Ôn không?"

"Tôi là họ Ôn, nhưng..."

Cùng lúc đó, di động Ôn Túc An vang lên, cô mở ra thì thấy tin nhắn của Lâm Tứ.

【Lâm Tứ】: Tôi về studio còn có chút việc, có gọi đồ ăn giao đến cho em, nhớ ăn uống đầy đủ.

Người giao hàng lại gọi một tiếng, Ôn Túc An hoàn hồn, nhận lấy đồ ăn, "Là của tôi, cảm ơn."

Người giao hàng thở phào nhẹ nhõm, sau đó đưa cho Ôn Túc An một túi khác, "Cái này cũng của cô."

Ôn Túc An nhận lấy, vừa đóng cửa, quay đầu lại liền nhìn thấy con mắt hóng chuyện của Cừ Tiểu Chiêu.

"Để tôi đoán xem, là ai mua bữa sáng tình yêu cho cậu..." Cừ Tiểu Chiêu nói, "Tôi nghĩ chắc là người vừa rời khỏi nhà cậu mua phải không?"

Ôn Túc An cũng không phủ nhận, đem bữa sáng đặt lên bàn, để cho Cừ Tiểu Chiêu cùng ăn.

"Tôi không ăn, mua cho cậu, sao tôi dám ăn?"

"Anh ấy mua nhiều lắm, cùng nhau ăn đi."

Cừ Tiểu Chiêu ngòì xuống, mở túi ra, "Cái này giống như chỉ thích thân thể cậu sao? Tôi chưa thấy ai chỉ muốn ngủ một đêm mà mua cả đồ ăn sáng cho đối phương."

Ôn Túc An bất đắc dĩ, "Biết đâu do anh ta lịch sự lễ độ"

"Cắt." Cừ Tiểu Chiêu không tin, đang ăn sáng nhìn thấy một túi khác,

"Đây là cái gì? Hình như là thuốc, anh ta mua thuốc cho cậu làm gì?"

"Không biết." Ôn Túc An uống sữa đậu nành, không để ý tới đồ trong túi.

Cừ Tiểu Chiêu cắn một miếng bánh bao, nhìn kỹ một chút.

Ôn Túc An thấy Cừ Tiểu Chiêu đột nhiên trầm mặc, khó hiểu nhìn qua, "Cái gì?"

"Ôn Túc An, cậu giỏi thật đấy." Cừ Tiểu Chiêu giơ tay, lắc lắc lọ thuốc mỡ chống sưng, thở dài: "Hai người kịch liệt lắm hả, còn phải bôi

thuốc chống sưng."

Ôn Túc An: "..."

Người lão làng như Ôn Túc An lần đầu tiên đỏ mặt vì chuyện này bị phơi bày.

— —

Mấy ngày sau đó Lâm Tứ thật sự rất bận, hoặc là ăn xong liền phải tay, mấy ngày không liên lạc gì.

Ôn Túc An thầm nghĩ, quả nhiên Lâm Tứ cũng là một tên cặn bã, nhưng như vậy cũng tốt, cô sẽ không cảm thấy áp lực.

"Đêm giao thừa có tiết mục gì không cưng?"

Mấy ngày nay Cừ Tiểu Chiêu được nghỉ phép nên ngày nào cũng ở nhà Ôn Túc An, giao thừa cũng sắp đến gần nên đương nhiên phải lên kế hoạch trước.

Ôn Túc An nói: "Không có, cậu có ý tưởng gì không?"

Cừ Tiểu Chiêu cười hai tiếng, xoay người nằm trên sofa, "Giao thừa đi Bắc Sơn trượt tuyết nhé."

"Chỉ có hai chúng ta?"

"Đương nhiên không phải." Cừ Tiểu Chiêu lắc lắc điện thoại, "Tôi gọi điện thoại cho Lương Hạnh và La Tử Huy rồi, à, còn có Lâm Tứ nữa."

Ôn Túc An nghe thấy tên của Lâm Tứ thì hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh nói: "Từ khi nào cậu trở nên thân với bọn họ như vậy?"

"Ồ, chúng ta đều là bạn mà."

Tôi đã nói với họ rồi, cậu có đi hay không."

Ôn Túc An tháo khẩu trang xuống, lau tay, bất đắc dĩ nói: "Cậu đã quyết định rồi, tôi có thể không đi sao?"

"À ừ!"

Ngày 31 tháng 12, Cừ Tiểu Chiêu và Ôn Túc An thu dọn hành lý đợi ở chung cư dưới lầu, vì phải đi hai ba ngày nên mỗi người xách một vali, Lương Hạnh và La Tử Huy có chút kinh ngạc.

"Đi có ba ngày mà mang nhiều đồ như vậy?"

Cừ Tiểu Chiêu âm ừ, "Chuyện của phụ nữ, anh để ý làm gì."

"Còn Lâm Tứ?"

"Anh ấy ở trong xe, bên ngoài khó tìm chỗ đậu."

Lần này đi đón giao thừa cũng không ít người, phần lớn đều là người quen của Ôn Túc An.

La Tử Huy lái xe đưa bạn gái cùng mấy người khác, Lâm Tứ lái xe chở bọn cô.

Mấy ngày không gặp, Lâm Tứ không có chút thay đổi nào ngoại trừ mái tóc đã cắt ngắn, sau khi nhìn thấy Ôn Túc An thì chào hỏi như thường lệ.

Ôn Túc An cho hành lý vào cốp xe, khi quay lại thì hàng ghế sau đã đầy nên đành phải ngồi ghế phụ.

Lái xe đến khu nghỉ dưỡng Bắc Sơn mất hai tiếng, vì dậy sớm nên Cừ Tiểu Chiêu vừa lên xe là ngủ luôn, sau khoảng nửa tiếng, mọi người ngồi ở ghế sau đều ngủ say, cả xe chỉ có Lâm Tứ và Ôn Túc An là còn thức.

"Em không buồn ngủ sao?" Trong xe yên tĩnh, thanh âm của Lâm Tứ vang lên, Ôn Túc An lắc đầu, "Tối hôm qua đi ngủ sớm, bây giờ cũng không buồn ngủ lắm."

Bởi vì sáng sớm đã phải thức dậy, Ôn Túc An cũng không trang điểm, nhìn qua có chút thanh tú, mất đi vẻ phong tình, hơn nữa cái nốt ruồi nhỏ ở bên mũi hình như cũng tạo cảm giác ngây thơ hơn bình thường.

Lâm Tứ cười nhẹ.

Ôn Túc An nghiêng đầu, nửa khuôn mặt vùi vào trong khăn quàng cổ, một đôi mắt to lấp lánh chớp động, lông mày hơi cau lại, "Anh cười cái gì?"

Lâm Tứ cong môi, một tay cầm vô lăng, dáng vẻ thản nhiên thoải mái nói: "Tôi không có cười nhạo em, chỉ là cảm thấy khi không trang điểm nhìn em vẫn rất đẹp."

Ôn Túc An buột miệng nói: "Anh chưa từng thấy tôi để mặt mộc sao?"

Lâm Tứ đạp thắng, xe dừng lại ở đèn đỏ, anh quay đầu sang một bên, dường như đang suy nghĩ rồi thì thào: "Bình thường chưa từng

thấy qua, nếu là đêm hôm đó...!Tôi nhớ hình như em còn không kịp tẩy trang."

"Khụ khụ..." Ôn Túc An bị sặc nước miếng của chính mình, lấm lét quay đầu lại nhìn, thấy ba người sau lưng còn đang ngửa mặt ngáy mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Tứ chú ý tới vẻ mặt của cô: "Sợ cái gì?"

"Không có." Ôn Túc An giả vờ bình tĩnh nói: "Chỉ là cảm thấy giữa thanh thiên bạch nhật, anh nói như vậy có chút không đứng đắn."

Lâm Tứ như ngơ mày, "Tôi nói cái gì?"

"..."

Ôn Túc An câm nín, Lâm Tứ đúng là cũng không có nói gì quá đáng.

Khi ở gần Lâm Tứ, Ôn Túc An luôn có tâm lý ganh đua, không muốn rơi vào thế hạ phong.

"Đèn xanh rồi"

Nhưng hiện tại rõ ràng không phải thời điểm thích hợp nói những chuyện này, Ôn Túc An chuyển đề tài, Lâm Tứ cũng không nói tiếp, khởi động xe.

— —

Khu nghỉ dưỡng ở Bắc Sơn là điểm du lịch mùa đông, rất nhiều bạn trẻ sẽ đến đây trượt tuyết, ngoài ra còn có suối nước nóng dưới chân núi.

Sau khi đến nơi, cả nhóm trước tiên đến khu nhà trọ đã đặt trước để cất đồ đạc, các cô gái bắt đầu trang điểm và chuẩn bị dụng cụ trượt tuyết.

Cừ Tiểu Chiêu là một cao thủ trượt tuyết.

Ôn Túc An từng thử qua, nhưng đã mấy năm không chạm vào môn này, hiện tại cô không chắc mình có còn chơi được hay không, nhờ sự giúp đỡ của Cừ Tiểu Chiêu, cô lấy lại tinh thần một chút, đến sân tập tìm lại cảm giác ở đường trượt sơ cấp.

Ôn Túc An đứng ở điểm xuất phát, mặc đồ vào định trượt, chợt nghe xung quanh truyền đến tiếng kinh hô, cô nghiêng người nhìn, liền thấy một bóng người cao lớn đứng trên ván trượt trên đường trượt cao cấp.

Người đàn ông nhảy xuống, tuyết bắn tung tóe lên không trung.

Anh ta phi nước đại trên băng tuyết dưới ánh mặt trời, phong thái thoải mái và tự tin.

"Đẹp trai quá"

"Thật sự rất đẹp trai."

Vừa rồi lúc đi ngang qua tôi đã nhìn thấy khuôn mặt của anh ấy.

Anh ấy thật đẹp trai, trông giống như người nổi tiếng, còn cao hơn tôi gần một cái đầu."

"Không phải là minh tinh tuyến 18 chứ?"

"Không biết, hay là lát nữa chúng ta đến hỏi Wechat."

"Người ta có cho không?"

"Thử đi, nếu không cho thì cũng là cơ hội được nhìn cận cảnh soái ca."

Nhìn hai cô gái nhỏ cùng lắm cũng mới ngoài hai mươi, Ôn Túc An lắc đầu, thầm thở dài, những cô gái nhỏ đơn thuần thường rất dễ bị lừa bởi vẻ ngoài của những gã đàn ông tồi.

Trượt tuyết thôi, có cần phải đẹp mắt như vậy không?

Ôn Túc An một mình luyện tập, cố gắng vượt qua Lâm Tứ để trở thành "nữ hoàng trượt tuyết" nhưng đáng tiếc, sau lần thứ tám bị ngã, Ôn Túc An hoàn toàn mất tự tin.

"Trượt tuyết không vui chút nào." Ôn Túc An tháo kính bảo hộ trực tiếp ngồi trên tuyết, cô không muốn vất vả nữa, cô chỉ muốn nằm một chỗ hưởng thụ không khí nơi này.

"Mới như vậy đã bỏ cuộc?"

Một giọng nam lười biếng từ đỉnh đầu truyền đến, Ôn Túc An ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt tuần tú của Lâm Tứ, Ôn Túc An nhớ tới lời hai cô bé vừa rồi nói.

Cô cảm thấy xấu hổ khi Lâm Tứ nhìn thấy cô chật vật.

Ôn Túc An định đứng dậy, nhưng bởi vì bộ đồ trượt tuyết quá dày,

nên mỗi động tác của cô đều chậm rãi đáng yêu, đây là một mặt chưa từng thể hiện của cô, Lâm Tứ cảm thấy động lòng, muốn ra tay giúp đỡ cô đứng dậy.

Ôn Túc An xua tay, "Không cần, tôi có thể..."

Có thể là do vận động quá mức, cũng có thể là do ngồi dưới đất quá lâu, Ôn Túc An đột nhiên đứng dậy liền cảm thấy trước mắt mờ hồ, hai chân mềm nhũn như không có sức.

Ánh mắt Lâm Tứ luôn hướng về Ôn Túc An nên khi nhận ra Ôn Túc An có gì đó không ổn, anh lập tức vòng tay qua eo cô, khi cả hai ngã xuống, anh cũng không quên đỡ lấy lưng cô, bảo vệ gáy cô không đập xuống đất.

Sau một hồi quay cuồng, Ôn Túc An nằm trên mặt tuyết.

Bầu trời trên đầu cô cùng một màu tuyết, thỉnh thoảng có những bông tuyết từ trên trời rơi xuống, từng mảnh chậm rãi rơi xuống mặt cô.

"Ôn Túc An, thể lực của em kém thật."

Người nằm bên cạnh thấp giọng than thở, Ôn Túc An muốn đẩy anh ra, nhưng dù cô dùng sức thế nào, người đó vẫn bất động.

"Tôi chỉ là hơi choáng khi đứng lên." Ôn Túc An tự mình giải thích, đẩy Lâm Tứ, "Đứng dậy đi!"

Trọng lượng trên người nhẹ đi, Lâm Tứ đứng thẳng, hai tay ôm Ôn Túc An hai bên, bầu trời trên đầu hoàn toàn bị anh bao phủ.

Lâm Tứ cúi đầu, sợi tóc trên trán tự nhiên rơi xuống, trên ngọn tóc còn có vài bông tuyết, bông tuyết tan làm ướt sũng mái tóc đen của anh, ánh mắt anh nhìn cô cũng trở nên dịu dàng.

Suy nghĩ của Ôn Túc An không tự chủ được quay về đêm hôm đó.

Đêm hôm đó, anh cũng nằm trên người cô như vậy, dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, quyến rũ mê người.

Anh trầm thấp cười một tiếng, hơi thở theo làn sương trắng toả ra, anh nhìn cô, ánh mắt thẳng thắn dứt khoát, "Vậy xem ra kỹ thuật của tôi không tệ, có thể làm cho chân em mềm nhũn suốt một tuần."

Ôn Túc An không nhìn được nữa, bốc một nắm tuyết ném lên mặt Lâm Tứ, "Lâm Tứ, nhật liêm si lên cho tôi."

Lâm Tứ nhắm mắt quay đầu tránh đi, nhưng vẫn có hạt tuyết lọt vào

khoé mắt.

"Không phải tôi đang mặc quần áo đầy đủ sao? Em có muốn cởi ra đếm không?"

"Anh đi chết đi!"

"Chắc chắn, tối hôm đó em cũng không chê tôi nặng mà."

Ôn Túc An dùng sức đẩy gã đàn ông vô liêm sỉ này ra, vừa thoát ra thì nhìn thấy hai cô gái không biết từ lúc nào đã đứng phía sau họ.

Nhìn kỹ lại, hình như đây là hai cô gái đang muốn xin Wechat của Lâm Tứ.

Có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, cô gái nhỏ sửng sốt, hồi lâu không thể thốt ra một câu trọn vẹn.

"Ừm, anh trai..."

"Cái gì?" Lâm Tứ bị đẩy ra, hai chân dài mở rộng ngồi trên tuyết, hai tay chống xuống đất, sau đó thản nhiên nói một câu mà chỉ mình anh dám nói.

"Em gái nhỏ, em chưa từng thấy người lớn tán tỉnh nhau à?".

Chương 15: See You Tomorrow

Hai cô bé đỏ mặt chạy đi, Ôn Túc An không nói một lời liền đá Lâm Tứ một cái, "Đồ lưu manh."

"Này" Lâm Tứ hít sâu một hơi, một tay nắm lấy mắt cá chân Ôn Túc An, "Quả nhiên ngủ xong liền không nhận người, giờ còn dám hành hung người ta."

Ôn Túc An giễu cợt: "Làm như anh vô tội lắm vậy."

Ôn Túc An chật vật đứng dậy từ đồng tuyết, Lâm Tứ nhất thiết bị rơi dưới đất lên, "Muốn trượt sao, để tôi dạy em nhé?"

"Không trượt nữa, tôi mệt rồi, anh cứ từ từ chơi một mình đi."

Ôn Túc An vẫy tay chào Cừ Tiểu Chiêu, ôm ván trượt ra khỏi sân trượt tuyết, đi vào phòng thay quần áo.

Lúc cô đi ra đã thấy Lâm Tứ đang đứng hút thuốc ngoài cửa.

"Sao anh lại ở đây?" Nhìn bộ quần áo đã thay xong, Ôn Túc An hỏi:

"Anh không trượt nữa à?"

Lâm Tứ rít một hơi thuốc, nhẹ nhàng thở ra, "Độ khó quá thấp, không có cảm giác kích thích."

Ôn Túc An: "..."

Cô cảm thấy Lâm Tứ như đang nói kháy mình.

Ôn Túc An quay đầu rời đi, Lâm Tứ cười tắt điếu thuốc, bước nhanh đi theo, "Tôi không phải đang ám chỉ em đâu."

"Hút thuốc đi, nói nhảm quá."

Lúc xuống núi bọn họ không ngồi cáp treo mà dọc theo con đường nhỏ đi xuống.

Khu nghỉ dưỡng này Ôn Túc An từng đến lúc còn học đại học, nhiều năm không quay lại, nơi đây đã thay đổi rất nhiều.

"Em học đại học ở Vụ Thành à?" Lâm Tứ hỏi.

Ôn Túc An nói: "Ừm, đại học Vụ Thành"

"Này, em là học bá sao?"

Đại học Vụ Thành là trường đại học danh tiếng, thuộc loại trọng điểm, nhưng đối với Ôn Túc An thì vẫn không phải là tốt nhất.

"Trường cấp ba tôi học ở Lăng Thành có tỷ lệ đậu đại học cao nhất.

Khi đó, bạn học của tôi một nửa đến thủ đô, một nửa ra nước ngoài du học.

So với họ, tôi chỉ là một đứa chẳng ra gì." Ôn Túc An không phải khiêm tốn, cô chỉ nói sự thật.

Chỉ là lời nói của cô rơi vào tai Lâm Tứ cũng giống như Lâm Tứ nói với cô về trò trượt tuyết, dù không có ý gì vẫn cho người ta cảm giác đang mỉa mai.

"Sau khi tốt nghiệp em ở lại Vụ Thành làm việc luôn?"

Nói về chủ đề này, Ôn Túc An đi chậm lại, cô nói: "Không phải, lúc đó tôi đang yêu đương nên chọn ở lại làm việc, quan hệ với gia đình cũng không tốt lắm, tôi thật sự không muốn quay về, nếu không thì đã không do dự một mình đến Vụ Thành rồi."

Lâm Tứ yên lặng lắng nghe, chợt nghĩ đến lời cô nói hôm đó.

Ôn Túc An say rượu, tuy rằng lúc đó nghe không rõ, nhưng vẫn mơ hồ nghe được hai chữ nhà và ba

Về phương diện này, Lâm Tứ không có gì để an ủi Ôn Túc An, dù sao cuộc sống của chính anh cũng rối ren, những thứ như tình cảm gia đình đối với anh từ lâu đã không còn tồn tại.

Ở lưng chừng núi có một công viên giải trí mới được xây dựng, phần lớn máy trò chơi bên trong đều là trò cảm giác mạnh.

Ôn Túc An đột nhiên có hứng thú muốn vào xem thử.

"Không phải con gái các em sợ mấy trò này sao?"

Ôn Túc An cho biết: "Tôi sợ, nhưng vẫn muốn chơi.

Lúc trước tôi muốn thử nhảy bungee nhưng bạn trai cũ của tôi rất

nhát gan, anh ta đến công viên giải trí chỉ để chơi đu quay nên tôi không thường xuyên tới.

Dù sao cũng là công viên giải trí, chơi một mình thà ở nhà còn hơn." Ôn Túc An nói xong liền quay sang nhìn Lâm Tứ, cô chọc vào cánh tay Lâm Tứ hai cái, "Có muốn chơi không, tôi mời."

Ôn Túc An thuộc tuýp người tuy nhát gan nhưng lại ham chơi, sau khi lên máy nhảy, cô hồi hộp suýt đập tay vịn, nhưng cô nhất định không chịu nhận thua, một mực nói mình không sợ.

Lâm Tứ thấy bộ dáng của cô thì phì cười, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Ôn Túc An, "Nếu sợ thì nắm lấy tay tôi."

Ôn Túc An sửng sốt, cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay to ôm lấy tay mình, là hơi ấm hiếm hoi giữa mùa đông lạnh buốt này.

Ôn Túc An không giãy giụa, theo máy nhảy chậm rãi tung người trong không trung, bàn tay vẫn nắm chặt tay Lâm Tứ.

Vào lúc cao trào, Ôn Túc An cảm thấy gió lạnh gào thét, hai má bỗng rát, cô nhắm mắt lại, trái tim vọt lên cổ họng.

Đột nhiên, tay Lâm Tứ động đậy, như sắp rời khỏi tay cô.

Ôn Túc An căng thẳng muốn nắm lại, giây tiếp theo, năm ngón tay của cô bị tách ra.

Ở một nơi rất gần với bầu trời, mười ngón tay của hai người đan chặt vào nhau.

3,2,1 — —

Máy nhảy lao thẳng xuống, Ôn Túc An ôm chặt lấy Lâm Tứ, bị kích thích quá lớn khiến cô thậm chí không thể phát ra tiếng hét.

...

Sau khi xuống mặt đất, hai chân Ôn Túc An yếu ớt không đi nổi, Lâm Tứ dựa vào lan can nhìn cô rồi ân cần đề nghị: "Để tôi cõng em nhé?"

Ôn Túc An nhìn Lâm Tứ đầy ẩn ý, nói: "Được"

Ôn Túc An không thật sự muốn để Lâm Tứ cõng sau lưng, chỉ vì vừa rồi bị Lâm Tứ cười nhạo nên lúc này cô không muốn nhận thua, nhưng khi nhìn thấy Lâm Tứ thật sự cúi người trước mặt mình, Ôn Túc An sửng sốt.

"Quên đi, tôi sợ anh quăng tôi xuống đất."

Lâm Tứ ngồi xổm trên mặt đất, xoay đầu lại, "Tôi đảm bảo không làm em té ngã, tôi chỉ cần một tay cũng có thể nâng em lên rồi."

Lâm Tứ luôn có năng lực kéo mọi chủ đề quay về chuyện đêm đó.

Ôn Túc An vẫn không cam lòng, "Không cần, bị người khác nhìn thấy thì không hay."

"Đi thôi, đám người Chiêu Chiêu chuẩn bị dựng lều trại, chúng ta qua giúp đi."

Lâm Tứ từ dưới đất đứng lên, nhìn bóng lưng Ôn Túc An, một lúc sau mới khẽ nhếch môi, "Nhát gan."

— —

Đêm nay là giao thừa, buổi tối có rất nhiều người tụ tập trên đỉnh núi, bọn họ dựng lều, đốt lửa trại ở đây, dự định buổi tối ở lại xem pháo hoa.

Ý nghĩa của đêm giao thừa có lẽ là được cùng bạn bè đón năm mới, đã nhiều năm Ôn Túc An không đón giao thừa cùng nhiều người như vậy, cô nghĩ mình có lẽ thật may mắn, năm mới đã đến rồi, hy vọng mọi việc sẽ tốt đẹp hơn.

Sau bữa tối, mọi người ngồi quây quần bên đống lửa, trước khi chào đón năm mới, họ ca hát, nhảy múa, uống rượu và chơi trò chơi.

"Đến lượt A Tứ rồi! Để tôi hỏi, để tôi hỏi!"

Chơi một lúc cuối cùng cũng đến lượt Lâm Tứ, Lương Hạnh lúc này đã ngà ngà say, nhao nhao hỏi Lâm Tứ.

"Thật lòng hay mạo hiểm?"

"Thật lòng"

"Thật lòng à? Vậy, lần cuối cùng anh "làm" là khi nào?"

Câu hỏi này vừa được đặt ra, bầu không khí lập tức bùng nổ, bởi vì thường thì chỉ có Lâm Tứ dám chơi khăm bọn họ, giờ lại có dịp trả thù.

Bầu không khí đêm giao thừa làm cho mọi người có thêm can đảm dồn ép Lâm Tứ.

Một đám người nhao nhao khẩn trương, chỉ có Ôn Túc An yên lặng

uống rượu, không nói lời nào.

Lâm Tứ ngồi đối diện Ôn Túc An, có thể quan sát rõ ràng vẻ mặt cô, tuy rằng Ôn Túc An lúc này cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng động tác quẩn khăn quàng đã tố cáo cảm xúc thật của cô.

Chờ mọi người âm ỉ đủ rồi, Lâm Tứ mới chậm rãi nói: "Lần cuối, để tôi nhớ lại nào..."

"Mau lên! Đừng hòng né tránh"

Ôn Túc An không biết đang suy nghĩ gì, đột nhiên ngược mắt lên, hai người nhìn nhau, lúc này Ôn Túc An cảm thấy ánh mắt Lâm Tứ nóng hơn cả lửa trại, quẩn lấy cô, thiêu đốt cô.

Sau đó, trong sự yên tĩnh, giọng nói của Lâm Tứ lại vang lên: "Đêm Giáng Sinh."

Một giây sau, đám đông lại bùng nổ.

"Mẹ kiếp, anh lén lén lút lút đi ra ngoài tìm phụ nữ."

"Hèn chi đêm Giáng Sinh không thấy anh về nhà."

"Lâm Tứ, anh có bạn gái từ khi nào, định bao giờ mang về giới thiệu cho chúng tôi?"

"Đúng, đúng, bạn gái của anh là ai, chúng tôi có quen không?"

Rượu trong ly Ôn Túc An đã cạn, quần của Cừ Tiểu Chiêu bên cạnh cũng sắp bị gãi rách, loại cảm giác bí mật chỉ có một mình mình biết thật sự rất giày vò.

Lâm Tứ vẫn thản nhiên uống rượu, không trả lời câu nào: "Đã nói chỉ hỏi một câu, trả lời đủ rồi."

"Được, tôi không tin anh sẽ trốn thoát được mãi."

Kết quả chơi mấy vòng đều không trúng Lâm Tứ, thời điểm cuối cùng miệng chiếc bình chậm rãi chỉ về phía Ôn Túc An.

Ôn Túc An nhú mày, cảm thấy có gì đó không đúng.

Lương Hạnh uống nhiều quá, cười hai tiếng, lè lưỡi hỏi: "Vẫn là câu hỏi đó, lần cuối cùng cô "làm" là khi nào?"

"..."

Ôn Túc An hít sâu một hơi, ngược mắt lên, phát hiện Lâm Tứ chỉ đang nhàn nhã uống rượu, ánh mắt nhìn cô cũng mang theo mông lung mờ ám.

Cô nghe Cừ Tiểu Chiêu ở bên cạnh hít vào một hơi, tiếng la ó xung quanh làm tim cô đập thành thịch, ánh mắt thẳng thắn của Lâm Tứ khiến cô càng thêm bối rối.

Ôn Túc An hơi hoảng, lẩm bẩm nói: "Nửa năm trước."

Chắc do thời gian quá lâu nên mọi người đều cảm thấy không có gì đáng nói.

"Lâu như vậy rồi?"

"Bạn trai cô không "làm ăn" gì được à?"

"Nói chính xác thì là bạn trai cũ."

"Đúng, tên cặn bã đó không đáng được nhắc đến."

Cừ Tiểu Chiêu nhướn mày, cúi đầu đến gần Ôn Túc An, "Bé à, mũi của cậu dài ra rồi."

Ôn Túc An cau mày đẩy cô ấy ra, "Đừng làm phiền tôi"

Cô không biết tại sao mình lại nói dối, trong tiềm thức cô chỉ không muốn người khác biết chuyện mình cùng Lâm Tứ qua đêm.

Ôn Túc An lại ngược mắt lên, bị ánh mắt nóng bỏng của người đối diện thiêu đốt đến khó chịu.

— —

Chưa tới rạng sáng, một nửa số người đã say ngất ngư, vì lý do an toàn nên những người còn lại lần lượt đưa họ trở về phòng.

Ôn Túc An đưa Cừ Tiểu Chiêu đang say khướt về phòng, bởi vì bỏ quên đồ vật nên sau đó cô lại phải quay về lều.

Dọn dẹp xong xuôi mọi thứ, thời gian đã gần đến nửa đêm.

Ôn Túc An bước nhanh về phòng, nhưng vừa rẽ vào một góc, đột nhiên có người nắm lấy cánh tay cô, giây tiếp theo, cô bị kéo vào trong bóng tối.

Ôn Túc An bị ép dựa vào cửa, trước mặt là thân ảnh cao lớn của một người đàn ông, vì biết người trước mặt là ai nên cô không quá hoảng sợ.

"Ôn Túc An, em nói dối."

Sau khi uống rượu, giọng nói của Lâm Tứ có chút khàn, anh vây Ôn

Túc An trong lòng mình, cố ý ghé sát vào người cô, nhỏ giọng nói: "Trò chơi thật lòng mà em lại dám nói dối."

"Chỉ là trò chơi thôi mà..."

"Nửa năm trước? Cùng Cố Chính à?" Hơi rượu nhàn nhạt phủ vào cổ và xương quai xanh, chiếc áo len cổ chữ V của Ôn Túc An tuột xuống, lộ ra bờ vai tròn trịa trắng nõn cùng hình xăm thấp thoáng. Ôn Túc An đẩy Lâm Tứ không được, đành phải nói: "Tôi chỉ tùy tiện nói cho qua thôi, anh quan tâm làm gì."

"Em sợ người khác biết quan hệ của chúng ta sao?"

Ôn Túc An cười: "Chúng ta có quan hệ gì?"

Họ có quan hệ gì, đúng vậy, rốt cuộc họ chẳng có chút quan hệ gì. Lâm Tứ khẽ cười một tiếng, trong lòng có chút phiền não, đột nhiên dùng sức nắm cằm Ôn Túc An, cúi đầu hôn lên.

Hai người hôm nay uống rất nhiều rượu, trong hoàn cảnh tịch mịch như vậy, rất nhiều cảm xúc đen tối nhanh chóng lên men, nếu không Lâm Tứ đã không mang Ôn Túc An vào phòng, Ôn Túc An cũng sẽ không để mặc anh mập mờ dán chặt vào cô.

Cách một cánh cửa, bên ngoài vẫn có tiếng bước chân đi tới đi lui, nhưng bọn họ trong bóng tối liêu mạng hôn nhau, hô hấp đan xen, không ai cam lòng nhận thua, loại chuyện này bọn họ không phải đang hợp tác, mà là đối thủ, không phân cao thấp.

Có tiếng gõ cửa sau lưng, cả hai như đông cứng lại, bị đánh thức khỏi sự h@m muốn.

"A Tứ, ngủ chưa? Chơi game không?"

"..." Trong phòng không có người đáp lại.

"A Tứ?"

Ôn Túc An cắn chặt môi không dám phát ra tiếng, Lâm Tứ đột nhiên bế cô đi vào phòng, trong lúc hỗn loạn bị va vào bàn, làm rơi vài thứ xuống đất.

Ôn Túc An bị đặt lên bàn, Lâm Tứ cúi người đè xuống, hơi thở phủ vào tai cô.

"Lâm Tứ, anh"

"Vừa rồi tôi nghĩ, nếu em thích mạo hiểm, hay là chúng ta bắt tay vào

một trò chơi đi."

Ôn Túc An hơi sững sờ, trong bóng tối cô không nhìn rõ vẻ mặt Lâm Tứ, hơi thở run run, "Cái gì?"

Anh bắt đầu trả lời câu hỏi mà cô đã đặt ra trước đó: "Mối quan hệ giữa những người trưởng thành không chỉ là mối quan hệ giữa bạn bè hoặc người yêu, mà còn là mối quan hệ không cần đến tình cảm, chỉ đơn giản là mối giao tiếp bằng cơ thể."

"Ôn Túc An, For Countless Night, em chơi không?"

Ôn Túc An không xác định sự vô tình nói dối trong trò chơi của mình có thực sự kích thích Lâm Tứ hay không, nhưng hiện tại điều duy nhất cô có thể chắc chắn là mình không thể trốn thoát.

Có lẽ kể từ đêm Lễ Giáng Sinh đó, mối quan hệ của họ đã không còn có thể trong sáng.

Ôn Túc An chưa từng thiết lập quan hệ như vậy với bất cứ ai, trước kia không dám, sau này càng không muốn, nhưng hiện tại, cô lại cảm thấy mình đang bị mê hoặc bởi sự mạo hiểm này.

Lâm Tứ như một liều thuốc đang cháy, mùi khói nồng nhiệt bốc lên, Ôn Túc An không phủ nhận, mình hình như bị nghiện rồi, Lâm Tứ đã thành công đánh thức d*ch vọng nguyên thủy nhất trong nội tâm của cô.

Người ngoài cửa có lẽ đã nghe thấy tiếng động trong phòng nên vẫn đang gõ cửa không biết mệt, Ôn Túc An chống tay lên bàn, hướng ánh mắt ra bên ngoài.

"Có người," cô nói.

"Một lát sẽ bỏ đi thôi"

"Ở đây cách âm không tốt."

Kẹp được gỡ ra, mái tóc dài trượt xuống, quét qua lòng bàn tay Lâm Tứ, anh quấn một lọn tóc quanh ngón tay, cúi đầu hôn lên môi Ôn Túc An.

Pháo hoa lúc 0:00 giờ đồng thời nổ tung, ánh sáng của pháo hoa bao trùm lấy hai cơ thể đang ôm nhau trong phòng.

Anh hôn cô: "Ừ, cho nên em rên nhỏ tiếng một chút."

Chương 16: Manhattan

Tiếng nước trong phòng tắm róc rách, che giấu đi âm thanh không thể diễn tả kia.

Rất lâu sau, Ôn Túc An vẫn luôn nhớ lại đêm nay, đây là điểm khởi đầu cho câu chuyện giữa cô và Lâm Tứ.

Lúc đó cô chỉ cảm thấy đây là một trò chơi, chờ trò chơi kết thúc, quan hệ giữa bọn họ cũng sẽ chấm dứt, cho nên cô không quá để ý, cũng không thực sự coi trọng.

Tuy nhiên, điều mà cô không biết chính là mình đã âm thầm bước vào cuộc chơi do Lâm Tứ bày bố, khiến cô cả đời không thoát ra được.

Ôn Túc An nằm trên góc giường sạch sẽ, cuộn người hút một điếu thuốc.

Vốn là Lâm Tứ đang hút điếu thuốc này, cô ngửi thấy liền đòi hút chung, Lâm Tứ liếc cô một cái rồi đưa điếu thuốc cho cô.

Hút xong một điếu thuốc, Lâm Tứ cúi người ôm lấy cô, Ôn Túc An theo bản năng giãy giụa, "Không làm nữa đâu, tôi mệt quá."

"Không phải muốn làm em." Lâm Tứ vỗ eo Ôn Túc An, "Đi tắm đi, nếu không lát nữa sẽ cảm lạnh."

Ôn Túc An nhắm mắt lẩm bẩm, ngữ khí bình tĩnh, nhưng nghe vào tai lại giống như đang làm nũng, "Anh ôm tôi đi tắm đi."

Động tác của Lâm Tứ dừng lại, anh cúi đầu nhìn Ôn Túc An, từ ánh đèn đầu giường có thể nhìn rõ vết đỏ trên làn da trắng nõn trên cơ thể cô.

Lâm Tứ lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Túc An đã cảm thấy dáng người cô rất đẹp, bây giờ cả người cô không một mảnh vải che thân lại càng thêm hấp dẫn.

Nghĩ đến đây, Lâm Tứ nhắc nhở cô: "Tôi mà đưa em vào bồn tắm thì sẽ không chỉ đơn giản là tắm rửa đâu."

Ôn Túc An lười biếng mở mắt ra, khẽ liếc anh một cái, không giận dữ, chỉ là đang hờn dỗi.

Ôn Túc An từ trong lòng Lâm Tứ đứng dậy, trên người không mặc quần áo, xuống giường đi vào phòng tắm, một lúc sau, trong phòng tắm vang lên tiếng nước.

Lâm Tứ từ trên giường đứng dậy, kéo chiếc khăn tắm trên sofa tùy ý quấn quanh nửa thân dưới, nửa trên vẫn để trần, những đường cơ bắp lộ rõ dưới ánh đèn.

Anh lấy hộp thuốc lá ra, châm một điếu.

Thật ra đến Bắc Sơn đón giao thừa không phải ý tưởng của Cừ Tiểu Chiêu mà chính là kế hoạch của Lâm Tứ.

Anh rủ cả đám người đến đây mục đích chỉ vì muốn gặp một người.

Kiểm Hiệp Hay

Từ sau đêm hôm đó, Lâm Tứ luôn suy nghĩ tiếp theo nên làm như thế nào, bởi vì trong kế hoạch ban đầu của anh, lên giường với Ôn Túc An không phải là chuyện anh định làm bây giờ.

Đương nhiên anh cũng biết, người trưởng thành lên giường với nhau cũng không có ý nghĩa gì to tát, cả hai cũng không phải người không có kinh nghiệm, muốn đối phương chịu trách nhiệm thì không khỏi quá giả tạo.

"Lâm Tứ."

Tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, Lâm Tứ thu hồi suy nghĩ.

"Chuyện gì vậy?"

"Quần áo của tôi ở trong phòng để đồ, anh lấy cho tôi được không?"

Lâm Tứ vừa cười vừa cắn điếu thuốc, nói giọng lưu manh: "Ngủ với tôi mà em còn mặc quần áo làm gì?"

Ôn Túc An đã sớm biết Lâm Tứ không phải người đứng đắn, nghe những lời như vậy cũng lười đáp lại, chỉ giục: "Mau đi, nếu không tôi về phòng bằng cách nào?"

Dừng một chút, cô lại nghĩ tới điều gì, "Quên đi, Chiêu Chiêu đang ngủ trong phòng của tôi, anh có thừa quần áo không, cho tôi mượn mặc tạm đi."

Lâm Tứ rút điều thuốc bỏ vào gạt tàn, "Đợi một lát."

Ôn Túc An ở trong phòng tắm chờ một hồi, cửa bị gõ vang, cô vươn tay qua khe hở.

Một chiếc áo len được nhét vào tay cô, cô chưa kịp rút tay thì bất ngờ bị anh nắm lấy, nhẹ nhàng kéo ra ngoài.

Ôn Túc An sừng sốt, khó chịu nói: "Này!"

Giọng nói thật ngọt, vừa làm nũng lại vừa có chút trách móc.

Lâm Tứ cười tủm tỉm rút tay về.

Quần áo của Lâm Tứ rất rộng, Ôn Túc An tuy cũng cao, nhưng quần áo vẫn có thể che đến đùi, nhìn như kiểu phong cách boyfriend thịnh hành mấy năm gần đây.

Ôn Túc An trên người chỉ mặc một chiếc áo len, ngồi xổm dưới đất thu dọn quần áo đã mặc, Lâm Tứ ngồi ở cuối giường chăm chú nhìn cô.

"Em thật sự không ngủ lại đây?" Lâm Tứ hỏi.

Ôn Túc An nói: "Khi Chiêu Chiêu tỉnh lại không thấy tôi nhất định sẽ tìm khắp nơi, cô ấy lại là người không kín miệng, đến rạng sáng chắc chắn mọi người sẽ biết chúng ta đêm qua ngủ cùng nhau."

Lâm Tứ như rùng mào, trầm mặc không nói.

Vừa rồi hai người lập ra hiệp nghị, quan hệ giữa bọn họ không thể để người khác biết, nếu một trong hai người tìm được người mình thích thì lập tức chấm dứt quan hệ, ngoài ra không thể truy hỏi đời tư của nhau.

Lâm Tứ đồng ý, cho nên lúc này không nói thêm gì nữa.

Đã hơn hai giờ sáng, lúc này mọi người cơ bản đều đã ngủ say, hành lang yên tĩnh, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng ngáy từ một căn phòng nào đó.

Ôn Túc An nhẹ nhàng mở cửa, đang định đi ra ngoài thì Lâm Tứ đột nhiên từ phía sau vòng tay ôm lấy eo cô.

"Ngày mốt tôi lại tới tìm em."

Ôn Túc An quay đầu lại, "Làm sao vậy?"

Tay Lâm Tứ xuyên qua quần áo không ngừng sờ sọang cô, giọng điệu rất nhẹ, "Không phải em không về thăm gia đình sao, tôi lên kế

hoạch ở cùng em."

Ôn Túc An bỏ tay ra, không cho phép anh táy máy tay chân, "Biết rồi, lúc đó tôi sẽ gọi cho anh."

Ôn Túc An từ trong lồng ngực anh bước ra khỏi phòng, Lâm Tứ dựa vào cửa nhìn cô đi khuất.

Đột nhiên, Lâm Tứ gọi cô lại.

Ôn Túc An quay đầu, nghi hoặc nghiêng đầu.

"Chúc mừng năm mới." Lâm Tứ nói.

Ôn Túc An cong môi cười, "Năm mới vui vẻ."

— —

Sự thân mật đêm nay trở thành bí mật giữa họ, khi tỉnh dậy vào ngày hôm sau, cả hai ngẫm không đề cập đến nó, trước mặt người ngoài, họ vẫn chỉ như bạn bè bình thường, nhưng ở nơi không ai thấy, sự mập mờ giữa anh và cô nồng đậm không thể cưỡng lại.

Ôn Túc An hoảng hốt, cô giữ lấy chút lý trí cuối cùng đẩy người đàn ông trước mặt ra, trách mắng: "Ngày mai có thể làm thoải mái rồi, anh gấp cái gì, ở đây vụng trộm hôn môi giống như học sinh cấp ba." Lâm Tứ thở nhẹ một hơi, dùng ngón tay cái lau đi vết son trên môi, "Vậy em cho phép tôi hôn em công khai à?"

Ôn Túc An lờm anh một cái, lấy ra gương nhỏ cùng thỏi son môi bắt đầu dặm lại lớp trang điểm, sau lưng có một cánh cửa, tiếng huyên náo dường như lọt vào tai.

Vừa rồi lợi dụng tiếng ồn bên ngoài, hai người trốn vào phòng để đồ hôn nhau.

Không thể không thừa nhận, ở phương diện này hai người có sự ăn ý rất cao.

Cao đến mức...

Ngày hôm sau hai người vừa điên cuồng vừa phóng túng quấn lấy nhau từ khi đêm xuống cho tới khi ánh bình minh ló dạng.

Mấy ngày sau Ôn Túc An tới kỳ kinh, hai người không gặp riêng, thỉnh thoảng gặp nhau ở quán bar cũng chỉ gật đầu cười, có khi uống với nhau một ly.

Cuối tháng Giêng, nhân viên quán bar lần lượt chuẩn bị về quê ăn Tết, Mai Túc hỏi: "Năm nay chị có ở lại Vụ Thành ăn Tết không?"

On Túc An đang định gặt đầu, lại đột nhiên nhớ tới On Chi Bình trước đó nhắn cô về thăm bà, "Có lẽ chị sẽ về nhà."

"VẬY Ờ"

"Sao vậy?" Ôn Túc An hỏi.

Mai Túc cười nói: "Không có gì, năm nay em cũng ở lại Vụ Thành, nếu như chị ở lại thì chúng ta cùng nhau ăn Tết."

"Bà chị không được khỏe, năm nay phải về thăm bà."

"Vâng, về thăm gia đình là việc nên làm mà."

...

Đã ba bốn năm chưa về lại Lăng Thành, nơi này đang phát triển từng ngày, cho nên dù chỉ mới mấy năm, Ôn Túc An khi trở lại vẫn có chút không quen, những tòa nhà cũ giờ đã biến thành trung tâm mua sắm, mọi thứ đang thay đổi không ngừng.

Đi ra khỏi sân bay Ôn Túc An thấy đã có người chờ sẵn.

"Cô Ôn" Tài xế cung kính gọi Ôn Túc An, cô gặt đầu, "Đã lâu không gặp, chú Khâu."

Chú Khâu là tài xế của Ôn Chi Bình, làm ở Ôn gia đã hơn mười năm.

Ông cũng nhìn thấy Ôn Túc An trưởng thành, chỉ là vài năm nay cô ít về nhà nên cũng không gặp lại ông.

Đã mấy năm không gặp, ông cũng già đi rất nhiều, giúp Ôn Túc An xách hành lý lên xe, trên đường đi hỏi han cô rất ân cần.

Ôn Túc An chỉ trả lời qua loa, không muốn tiếp chuyện ông.

Đang định về đến nhà thì đột nhiên nhận được tin nhắn của Lâm Tứ.

【Lâm Tứ】: Ngày mai em có rảnh không?

Đây là có ý gì, Ôn Túc An liếc mắt liền hiểu ra, lúc này mới nhớ tới hình như mình chưa nói cho Lâm Tứ biết mình sẽ về nhà, vội vàng đáp.

【W.

】: Quên nói cho anh biết, tôi về Lăng Thành ăn tết, khi nào về sẽ liên lạc với anh, xin lỗi.

Mấy phút không thấy Lâm Tứ trả lời, Ôn Túc An tưởng anh giận, đang định nhắn thêm thì thấy anh trả lời.

【Lâm Tứ】: Không sao, vậy chúc em năm mới vui vẻ.

Ôn Túc An cũng nhả lại "Chúc mừng năm mới."

Tình tiết nhỏ này nhanh chóng bị bao trùm bởi tâm trạng bất an khi về đến nhà, người đón cô là dì Tuệ, người bảo mẫu lâu năm của gia đình, họ đã mấy năm không gặp, Ôn Túc An và dì Tuệ cũng không còn cảm giác thân quen như xưa.

"Tiểu An đã về."

Trên cầu thang vang lên tiếng bước chân, một người phụ nữ mặc một bộ sườn xám màu xanh đậm đi xuống lầu.

Mặc dù đã ở tuổi trung niên nhưng năm tháng không để lại dấu vết trên khuôn mặt bà, ngược lại càng thêm vẻ mẫn mà của đàn bà.

Bà là mẹ kế của Ôn Túc An, tên là Cát Tư Tình.

Ôn Túc An liếc bà một cái, chỉ đáp một tiếng, cũng không thèm chào hỏi mà đi thẳng vào sảnh trong, Cát Tư Tình sửng sốt nửa giây, sau đó oán hận xoay người đi theo Ôn Túc An.

Một lúc sau, Ôn Chi Bình từ phòng làm việc đi ra, Ôn Túc An không tránh được, chỉ có thể gọi ông một tiếng: "Ba."

Ôn Chi Bình khẽ ừ một tiếng, cũng không nói gì khó nghe.

"Tur Chi đang chơi ở ngoài, đợi nó về chúng ta cùng ăn tối rồi đi thăm bà nội."

Ôn Túc An nghe xong nói: "Con đi gặp bà nội trước, cũng ăn cơm bên nhà bà luôn."

Hai cha con bắt đầu bùng nổ, Ôn Chi Bình cao giọng nói: "Vừa trở về liền chạy ra bên ngoài, con có ý gì? Mấy ngày ở đây cũng định qua ở với bà, có nhà không muốn về, rốt cuộc con muốn thế nào?"

Cát Tư Tình vội khuyên Ôn Chi Bình.

Ôn Túc An mặt không biểu cảm, chỉ trầm giọng nói: "Đây là nhà của ba, không phải của con."

"Nói lại lần nữa xem!" Một tiếng vang, bàn ăn bị đập cho rung lên.

Ôn Túc An không khỏi nhớ tới lúc mình cùng Cố Chính cãi nhau, Cố Chính cũng đập bàn như vậy, sau đó đóng sầm cửa lại trước mặt cô.

Ôn Túc An bỗng cảm thấy khó chịu.

"Chi Bình, đừng nói lung tung nữa, con gái trở về rồi, ông giận cái gì."

Tiểu An muốn qua thăm bà nội thì để con bé đi, ở đâu chẳng là nhà." Cát Tư Tình thuyết phục Ôn Chi Bình, nhưng lời này lọt vào tai Ôn Túc An khiến cô muốn bật cười.

Ôn Chi Bình chú ý tới nụ cười của Ôn Túc An, tức giận đến đứng ngồi không yên, "Sao em còn bảo vệ nó, nó mà cần em che chở sao?"

Ôn Túc An từ trên ghế sa lon đứng lên, trên mặt mang theo nụ cười, thần thái hoàn toàn trầm tĩnh, hoàn toàn khác với phản ứng của Ôn Chi Bình.

Cô nói: "Ba, con trở về lần này là để gặp bà, không phải về nhà này để ôn chuyện với ba, ba cũng không cần trước mặt con diễn một vở kịch gia đình đoàn tụ nữa, chờ qua năm mới con sẽ đi, không ai phải chướng mắt ai."

Cát Tư Tình nắm tay Ôn Chi Bình, ra hiệu cho ông đừng nói nữa, quay đầu nói với Ôn Túc An: "Tiểu An, ba con tính tình như vậy, nhưng mấy năm nay vẫn quan tâm con.

Trước kia con vì Cố Chính mà ở lại Vụ Thành, giờ hai đứa đã chia tay, hay là con quay về bên đây đi.

Con gái sống một mình ở ngoài nguy hiểm lắm."

Ôn Túc An xoa xoa cái đầu đang phình to của mình, thầm nghĩ lần này trở về là một quyết định sai lầm.

"Tôi và ba tôi cãi nhau là vì Cố Chính hay là vì chuyện gì khác, chúng tôi đều biết rõ, dù không cần phải giả bộ làm mẹ kế tốt bụng trước mặt tôi.

Hai người không phải không có con gái, cho nên buông tha cho tôi đi."

Ôn Túc An không muốn ở lại đây thêm nữa, cô vừa xuống máy bay đã muốn đi gặp bà ngoại nhưng lại bị chú Khâu đón về chỗ này.

Ôn Túc An xách hành lý bước ra ngoài không thèm quay đầu lại, sau lưng tiếng mắng của Ôn Chi Bình cũng không dừng lại..

Chương 17: Southside

Bà cụ Ôn sống trong một biệt thự ở ngoại ô Lăng Thành, nói là biệt thự kỳ thật cũng chỉ là một căn nhà hai tầng, diện tích không lớn, chỉ có bà và một phụ nữ trung niên chăm sóc bà.

Nơi đây sông núi bao bọc, môi trường sạch đẹp, cụ bà sống ở đây từ khi ông cụ Ôn mất.

Ôn Chi Bình đã ra sức thuyết phục bà chuyển đến ở cùng mọi người nhưng bà không chịu.

Khi Ôn Túc An đến, bà Ôn đang ngồi trên ghế sofa ngoài sân nghe radio, thấy Ôn Túc An đi tới, bà vội vàng đặt máy xuống, chạy ra đón cô.

"Tiểu An!"

Không biết vì sao, Ôn Túc An nhìn thấy bà cụ tóc hoa râm đi về phía mình, hai mắt đột nhiên đỏ hoe, trước đây không có cảm giác gì, hiện tại mới phát hiện mình bất hiểu như thế nào.

Từ mâu thuẫn với cha mình mà cô vô tình tổn thương đến bà nội.

Ôn Túc An nghiêng người ôm bà cụ Ôn, sụt sịt, "Bà nội, con về rồi."

"Được, trở về thì tốt, trở về thì tốt." Bà cụ lưng đã hơi còng, so với trước kia thấp đi rất nhiều, chỉ có thể đứng đến ngực Ôn Túc An.

Cô ôm bà, cảm nhận hơi ấm từ bờ vai gầy run rẩy của bà.

Bà cụ Ôn vỗ vỗ mu bàn tay Ôn Túc An, ân cần hỏi cô: "Đói bụng chưa? Đi đường về có mệt không? Bà nấu món gì ngon cho con nhé."

Ôn Túc An kìm nén cảm xúc, "Vâng ạ."

Dù có quan hệ không tốt với Ôn Chi Bình nhưng cô vẫn kính trọng và yêu thương bà nội.

Khi mẹ cô vừa ra đi, Ôn Túc An ngày đêm nằm trong vòng tay bà, trong lòng cô, bà là người duy nhất có thể đem lại cho mình cảm giác gia đình.

Ôn Túc An xách hành lý lên lầu, phòng của cô vẫn ở đó, đồ đạc bên trong vẫn như trước, nhưng phong cách nữ tính này không giống với cô hiện tại.

Bà Ôn đích thân nấu cho Ôn Túc An món cơm rượu yêu thích khi còn bé, Ôn Túc An hơi sùng sốt, sau đó chậm rãi ăn hết.

Thật ra cô không còn thích món cơm rượu này nữa, nó quá ngọt, ăn quá ngấy, nhưng vì để bà vui vẻ, cô vẫn ăn hết như khi cô còn nhỏ.

Khuôn mặt nhăn nheo của bà Ôn nở ra nụ cười, trông rất mãn nguyện.

Người chăm sóc lão phu nhân cũng là một người giúp việc trong nhà, đã ở đó mấy năm, Ôn Túc An gọi bà là bà Từ.

Bà ấy nói với Ôn Túc An rằng đã lâu bà nội cô không vui vẻ như hôm nay.

Ôn Túc An nghe vậy càng buồn hơn.

Trong bữa tối, người nhà Ôn Chi Bình đến, Ôn Túc An không muốn gặp, nhưng lại lo lắng bà nội bị kích động nên bắt đắ dĩ chờ ở dưới lầu.

Thấy cô không hài lòng, bà cụ cũng đoán được cô không vui, liền nói: "Bà mới mua một cái tivi đặt trong phòng con, lúc còn nhỏ con rất thích vừa xem tivi vừa ăn cơm.

Con lên phòng xem thử đi."

Ôn Túc An trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc lẫn do dự, bà Ôn lại đẩy cô một cái, "Đi đi, chuyện này để bà ứng phó."

Ôn Túc An bưng đĩa thức ăn lên lầu, đặt hai chiếc ghế đẩu trước tivi như hồi nhỏ, đặt thức ăn lên rồi lại bật tivi.

Trên thực tế, những người trẻ tuổi ngày nay hiếm khi biết sử dụng tivi, cơ bản họ chỉ xem phim và chương trình truyền hình trên điện thoại di động và máy tính, hầu hết tivi ở nhà chỉ là đồ trang trí.

Ôn Túc An dựa vào trí nhớ tìm được một kênh truyền hình, đó là

kênh truyền hình cô yêu thích trước đây, nhưng đáng tiếc lúc này là tin tức thời sự, cũng không có phim hay chương trình giải trí nào để xem.

Ôn Túc An vừa ăn vừa xem tin tức, một lúc sau, dưới lầu có tiếng nói chuyện, hẳn là đám người Ôn Chi Bình.

Ôn Túc An không biết bà nội dùng biện pháp gì ngăn Ôn Chi Bình lại, dù sao tối nay cô thật sự không gặp lại Ôn Chi Bình, cũng không cần phải cãi nhau với ông nữa, đúng là một đêm yên tĩnh.

Mấy ngày sau, Ôn Túc An không gặp lại người nhà Ôn Chi Bình, cô ở nhà bà mỗi ngày, thỉnh thoảng cùng bà nội nghe Hoàng Mai kinh kịch trên đài, có khi cùng bà nội thêu lót giày.

Nhưng dù tránh thế nào thì cũng là người một nhà, không thể tránh khỏi chạm mặt trong đêm giao thừa.

Sáng sớm, cô thay quần áo, cùng bà nội làm sủi cảo, khoảng giữa trưa thì nhà Ôn Chi Bình đến.

"Mẹ, năm mới vui vẻ."

"Chúc mừng năm mới!"

"Chúc mừng năm mới bà nội!"

"Chúc mừng năm mới, Tư Chi!"

Ôn Túc An quay lưng về phía bọn họ làm sủi cảo, đến khi bà nội nói chuyện với cô thì cô mới quay lại.

Đã mấy năm rồi mới gặp lại Ôn Tư Chi, củ cải nhỏ bây giờ đã thành thiếu nữ, dáng người mảnh khảnh, thấy Ôn Túc An nhìn sang, cô bé khẩn trương gọi: "Chị ơi."

Ôn Túc An không quá thích cô em cùng cha khác mẹ này, nhưng cũng không quá chán ghét, tuy rằng không thích Ôn Chi Bình và Cát Tư Tình, nhưng dù sao đứa nhỏ cũng vô tội, mấy năm nay Ôn Tư Chi cũng đối xử với cô rất chân thành, Ôn Túc An không cần phải tỏ ra lạnh lùng với cô em này.

Ôn Túc An gật đầu đáp lại: "Chào em, Tư Chi."

Ôn Tư Chi nhận được phản hồi, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, lập tức lấy ra thứ mình mang theo, nói là quà năm mới cho Ôn Túc An.

Ôn Túc An nhìn qua, là một loại sơn môi mới, còn đang thắc mắc Ôn Tư Chi lấy đâu ra tiền để mua những thứ này, Ôn Tư Chi liền nói rằng cô mua nó bằng học bổng.

Ông Túc An không thể nói rõ cảm giác của mình lúc này, đành cười nhận lấy, sau đó chuyển 1.000 tệ cho Ông Tư Chi qua Wechat, nói là tiền lì xì.

Thấy hai chị em quan hệ hòa thuận, Cát Tư Tình không khỏi thở phào nhẹ nhõm, dù sao vì chuyện năm đó, sợ Ông Túc An sẽ hận Ông Tư Chi.

Nghĩ vậy, Cát Tư Tình cũng đưa cho Ông Túc An một phong bao lì xì nhưng Ông Túc An lại từ chối.

"Không cần, tôi cũng không còn nhỏ, không cần nhận lì xì."

Bàn tay cầm bao lì xì của Cát Tư Tình lúng túng cứng đờ giữa không trung.

"Lì xì cho con thì con nhận đi, Tết đến đừng làm mọi người không vui." Ông Chi Bình nhét phong bao lì xì vào trong tay Ông Túc An, lại bắt đầu chỉ trích cô.

Ông Túc An như muốn nổ tung, nhưng nhìn bà nội nên cô lại nhịn xuống.

Bà Ông vỗ lưng bảo cô ngồi xuống ăn cơm.

Bữa cơm diễn ra tẻ nhạt, Ông Túc An cảm thấy dày vò, chỉ mong đêm nay trôi qua nhanh một chút.

"Cố Chính đang cố thúc đẩy hợp tác với ba."

Ông Túc An không đáp, tiếp tục ăn cơm.

Ông Chi Bình liếc nhìn cô một cái rồi nói tiếp: "Lúc trước ba đã không ưa cậu ta, quả nhiên, đúng là loại thanh niên không ra gì."

Tường hai đứa ở bên nhau 5 năm cũng đã ổn định rồi, kết quả nó dám cấm sừng con gái ba."

Vừa nói, Ông Chi Bình vừa cao hứng, cuối cùng tức giận đập bàn.

Bà nội Ông nhìn ông với vẻ không hài lòng.

Ông Chi Bình kìm nén cảm xúc nhưng vẫn không ngừng căn nhắc.

"Con trai của bạn ba cũng cỡ tuổi con, làm ở doanh nghiệp nhà nước, thu nhập ổn định, cũng có nhà lầu xe hơi, hai đứa nên thử gặp mặt."

Ông Túc An vẫn không ngẩng đầu, cắt ngang: "Không cần."

Ông Chi Bình nhíu mày, "Ba là vì muốn tốt cho con."

Cậu thanh niên kia rất được, hiểu thảo, biết quan tâm đến người nhà.

Con nhìn xem loại bạn trai con tự chọn là cái dạng gì?"

Ôn Túc An hít sâu một hơi, đặt bát đĩa xuống, mọi người trong bàn ăn đều ngẩng đầu lên.

"Cố Chính ngoại tình, coi như tôi không may gặp phải đàn ông tồi, nhưng ba có dám bảo đảm thế giới này chỉ còn lại toàn đàn ông tốt không? Hay giống như ba, thích tìm lý do để biện minh cho việc không chung thủy của mình?" Ôn Túc An cười lạnh, "Mọi người đều biết lý do tại sao tôi không về nhà.

Ba không cần lấy Cố Chính làm lá chắn, không có Cố Chính thì tôi cũng không muốn về nhà."

"Ôn Túc An!"

Ôn Chi Bình từ trên ghế đứng lên, trợn to hai mắt chỉ vào Ôn Túc An, "Con dám nói chuyện với ba mình như vậy?"

"Vậy ba muốn cái gì?"

Ôn Túc An cũng đứng dậy, có một số chuyện không muốn nói trước mặt mọi người trong ngày tết, nếu Ôn Chi Bình đừng chọc giận cô thì cả nhà đã có thể yên ổn ăn xong bữa cơm giao thừa rồi.

Ôn Túc An nhìn Cát Tư Tình cười nói: "Một nhà mấy người sống hạnh phúc với nhau là đủ rồi, hai người cũng không phải không có con gái, có gì tốt thì để lại cho con bé đi, đừng mãi tìm tôi giả lả tỏ vẻ quan tâm, thật ớn lạnh."

Cát Tư Tình sắc mặt tái nhợt.

"Còn nữa." Ôn Túc An lại nhìn Ôn Chi Bình, gằn từng chữ: "Mắng Cố Chính mà ba không thấy chột dạ sao? Hay đàn ông mấy người cho rằng ngoại tình không phải chuyện gì đáng ghê tởm, bên ngoài trắng hoa nhưng về nhà vẫn làm người đàn ông tốt là đủ rồi?"

Oành một tiếng, Ôn Chi Bình ném mạnh chiếc đĩa trong tay, chiếc đĩa dài đánh thẳng vào mặt Ôn Túc An.

"Làm cái gì vậy?" Bà cụ Ôn mắng một tiếng, lập tức đứng dậy vỗ bàn, "Náo loạn đủ chưa? Năm mới nên chúng mày không muốn bà lão này được ăn Tết yên ổn đúng không? Tiểu An muốn tìm đối tượng

kiểu gì là chuyện của nó, điều kiện của nó tốt như vậy còn sợ sẽ không gặp được người tử tế sao? Anh vội vàng gả con gái đi là có ý gì?"

Ôn Túc An vẫn đứng đó, trên mặt lưu lại một vết đỏ dài, cô nhắm mắt lại, cảm giác mất khống chế lại ập đến khiến cô muốn phát điên. Sau đó, Ôn Chi Bình mắng cô cái gì chính cô cũng không nhớ, vội chạy về phòng khóa cửa lại, dưới lầu phát ra tiếng động, trời bắt đầu đen kịt, toàn thân cô đổ mồ hôi lạnh. Cô thấy mệt mỏi.

Nếu không phải vì quá thất vọng về cha mình, sao bọn họ lại trở thành tình trạng như hôm nay.

Khi cô còn nhỏ, một nhà ba người rõ ràng rất hạnh phúc. Không biết qua bao lâu, cửa bị gõ nhẹ, thanh âm bà nội Ôn nhẹ nhàng truyền vào: "Tiểu An, bọn họ đi rồi, bà nội có thể vào được không?"

Ôn Túc An hoàn hồn, từ dưới đất đứng lên, cô cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, cô chống vào tường, đợi một lúc rồi mới mở cửa. Bà nội đang cầm túi chườm đá đứng ở cửa, nhìn thấy cô như vậy, hốc mắt bà cụ liền đỏ lên.

Bà đau lòng chườm túi đá lên mặt Ôn Túc An, không nói nhưng hai tay run run.

Ôn Túc An cúi đầu: "Thực xin lỗi bà, hôm nay con lại mất kiểm soát, khiến bà có một năm không được vui vẻ như vậy."

Ôn lão thái thái ôm lấy cô, vỗ vỗ lưng cô, "Đừng nói như vậy, bà nội biết, là ba con nợ hai mẹ con các con, bà nội biết nhưng lại không thể làm gì, bà già rồi, không thể quản ba con được nữa, cho nên nể mặt bà nội, con tha thứ cho ba con một lần đi, được không?"

Ôn Túc An không dám nói gì, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt.

Thật lâu sau, Ôn Túc An khàn giọng nói: "Bà nội, con muốn về bên kia."

Bà cụ im lặng một lúc lâu rồi nói: "Được rồi, nếu con phiền muộn khi về đây thì hãy cứ về nơi làm con thấy vui vẻ."

"Con xin lỗi bà, năm mới con không thể ở bên bà."

"Không sao, giao thừa sắp qua rồi, con có thể về ở cùng bà nội mấy

ngày, bà nội đã rất hài lòng rồi."

Ôn Túc An và bà cụ Ôn đã giao ước, tới ngày lễ cô sẽ về thăm bà nhưng sẽ không ghé qua nhà họ Ôn, bà nội cũng không phản đối, chỉ bảo cô phải chăm sóc bản thân thật tốt.

Ôn Túc An không nói với ai, một mình xách hành lý lên máy bay trở về Vụ Thành vào chiều mừng một Tết.

Vì Tết Nguyên Đán nên rất nhiều thanh niên làm việc ở Vụ Thành đều đã về quê, lúc này thành phố trở nên vắng vẻ.

Ôn Túc An kéo hành lý về nhà, muốn nằm nghỉ một lát, nhưng phát hiện mình không buồn ngủ chút nào, trong lòng trống rỗng, cô đi bộ ra ngoài dạo một vòng.

Cừ Tiểu Chiêu đã đưa ba mẹ đi du lịch, Ôn Túc An cũng không muốn phiền Mai Túc.

Trước đây không cảm thấy gì, bây giờ lại đột nhiên thấy cô độc, giữa thành phố này, cô không biết phải tìm ai để trải lòng.

Ôn Túc An lững thững đi lên cây cầu bắc qua sông, cô đứng giữa cầu nhìn xuống.

Mặt sông phẳng lặng, phản chiếu ánh nắng chiều lấp lánh, Ôn Túc An đứng đó, trong đầu chợt nảy ra một ý nghĩ khiến cô kinh hãi. Cô đang tự hỏi liệu rơi xuống từ một cây cầu cao như vậy có đau không.

Đột nhiên, một giọng nói phát ra từ phía sau — —

"Ôn Túc An."

Ôn Túc An sực tỉnh, sửng người hai giây rồi quay người.

Lâm Tứ vẫn mặc đồ đen, trời lạnh nhưng anh chỉ khoác thêm một chiếc áo khoác mỏng, trông không ấm áp lắm.

Anh đang uể oải ngồi trên xe máy, cởi mũ bảo hiểm ra, nhìn Ôn Túc An cười tủm tỉm.

"Đúng là em sao? Tôi tưởng em đang ở Lăng Thành?"

Ôn Túc An ngậy người nhìn anh, đột nhiên muốn khóc.

Lâm Tứ nhìn cô một lúc, tựa hồ đã nhận ra điều gì, nụ cười trên mặt

dần dần tắt đi, anh xuống xe đi về phía cô.

"Chuyện gì vậy?"

Ôn Túc An tránh ánh mắt của anh, cô ổn định lại cảm xúc, giả vờ bình tĩnh: "Không có gì, tôi muốn về nhà."

Người trước mặt nhất thời không nói chuyện, Ôn Túc An cũng không dám ngẩng đầu nhìn về mặt của anh, lúc này cô chỉ muốn trốn vào một nơi không ai có thể tìm thấy mình.

Ôn Túc An nhắc chân bước sang một bên, bỗng nhiên có người nắm lấy cổ tay cô.

"Muốn ngồi xe không? Tôi chở em đi dạo một vòng."

Anh không hỏi gì, chỉ hỏi cô có muốn ngồi xe của anh không.

Ôn Túc An chậm rãi ngước mắt lên, thật lâu sau mới tìm được một lý do có phần khập khiễng, "Anh chỉ một cái mũ bảo hiểm, tôi sợ chết lắm, lỡ té ngã thì toi mạng."

Lâm Tứ nhìn cô, cười cười, sau đó xoay người đem mũ bảo hiểm đưa tới.

"Sẽ không để cho em té đập đầu đâu."

Anh đội chiếc mũ bảo hiểm hơi lớn lên đầu Ôn Túc An, điều chỉnh kích thước để đảm bảo mũ bảo hiểm không bị rơi ra.

Ôn Túc An che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt, chớp chớp mắt nhìn anh, "Còn anh?"

Chỉ có một chiếc mũ bảo hiểm, anh đã nhường cho cô, còn anh thì sao?

Lâm Tứ xuyên qua mũ bảo hiểm che mặt cô, nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô cười nói: "Tôi không quan trọng."

Một cậu bé gần đó ném một hòn đá xuống sông, khiến mặt sông gợn sóng lăn tăn, gợn sóng lại bị gió thổi qua, hồi lâu không thể bình lặng lại.

"Em quan trọng hơn."

Chương 18: White Russia

Gió thoảng qua tai, cảnh vật hai bên đường lùi về phía sau, Ôn Túc An dựa sát vào Lâm Tứ, cùng anh rong ruổi qua các con phố trong một chiều mùa đông.

Lâm Tứ đưa mũ bảo hiểm cho Ôn Túc An còn anh đội mũ lưỡi trai đen, gió thổi tung vạt áo nhưng anh không cảm thấy lạnh vì hơi ấm từ cơ thể Ôn Túc An truyền đến qua tấm lưng rộng của anh.

Xe dừng đèn đỏ, Lâm Tứ một chân đạp xuống đất, quay đầu hỏi Ôn Túc An: "Có lạnh không?"

Ôn Túc An thu tay vào trong ống tay áo, "Không lạnh."

Lâm Tứ cụp mắt xuống, thấy nửa bàn tay còn lộ ra ngoài, không chút nghĩ ngợi liền nắm lấy, Ôn Túc An sửng sốt, không kịp rút tay về.

"Tay đã đông thành khối băng còn nói không lạnh." Lâm Tứ rất tự nhiên dùng bàn tay to bọc lấy tay Ôn Túc An, ủ ấm trong lòng bàn tay anh.

Đèn xanh, Lâm Tứ nhét tay Ôn Túc An vào áo khoác của mình, "Cho vào túi để giữ ấm."

Nói xong xe chạy nhanh trên đường, Ôn Túc An vội vàng ôm eo Lâm Tứ, không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm thấy Lâm Tứ hình như đang cười.

Cũng giống như đêm đó, Lâm Tứ chở cô dọc bờ sông, từ tây sang đông, từ phía nam qua phía bắc của thành phố, đến chỗ vắng xe, Lâm Tứ sẽ tăng tốc, tim Ôn Túc An đập thình thịch, cũng theo bản năng ôm chặt eo Lâm Tứ.

Đi một vòng thì trời cũng đã tối, Lâm Tứ hỏi Ôn Túc An muốn ăn gì, Ôn Túc An nhìn xung quanh rồi chỉ vào cửa hàng tiện lợi 24 giờ gần đó.

Lâm Tứ nhướn mày, không nói gì, dắt Ôn Túc An đi vào cửa hàng

tiện lợi.

Ôn Túc An thật ra cũng không đói lắm, cũng không có gì đặc biệt muốn ăn, cuối cùng gọi một phần Oden.

Lâm Tứ từ kệ phía sau đi lên, trên tay cầm hai chai nước trái cây.

"Uống không?" Lâm Tứ lắc lắc chai nước ép trong tay.

Ôn Túc An liếc mắt, bĩu môi, "Tôi muốn uống rượu."

Lông mày Lâm Tứ khẽ nhúc nhích, giọng điệu trêu chọc: "Còn chưa tối mà." Anh cúi người chống tay lên mép bàn, "Con sâu rượu"

Ôn Túc An không để ý đến lời trêu ghẹo của anh, rút một chai nước ép vị nho từ trong tay anh ra, "Tôi uống cái này."

Lâm Tứ thanh toán tiền, đi theo Ôn Túc An ngồi bên cửa sổ.

Ôn Túc An thấy anh chỉ uống nước trái cây liền hỏi: "Anh không ăn sao?"

"Tôi không đói."

Ôn Túc An cúi đầu nhìn ly Oden, thầm nghĩ mình cũng không đói, gọi nhiều như vậy thật uổng phí.

Cả hai nhìn dòng người bên ngoài qua những ô cửa sổ lớn kiểu Pháp, một chú cún con thoát khỏi sợi dây và trốn khỏi người chủ, vui vẻ chạy về phía trước, cậu bé giao đồ ăn trong bộ quần áo màu vàng vội vã chạy ra từ nhà hàng bên cạnh, cuộc sống vội vã không dừng lại.

Bọn họ cứ như vậy ngồi cạnh nhau, Ôn Túc An ăn Oden, Lâm Tứ uống nước trái cây, nhìn đám người và cảnh vật ngoài cửa sổ, hai người không nói lời nào.

Không biết qua bao lâu, Ôn Túc An đánh vỡ trầm mặc: "Anh không có chuyện gì muốn hỏi tôi sao?"

Lâm Tứ uống hết một nửa chai nước trái cây, anh đặt lên bàn, dựa vào một góc, úp tay vào nắp chai xoay xoay.

"Tôi hỏi thì em sẽ nói sao?"

Ôn Túc An liếc mắt, húp một chút canh, "Anh hỏi đi, biết đâu tôi sẽ nói."

"..."

Ấu trĩ, Lâm Tứ nghĩ.

Nhưng anh hợp tác với Ôn Túc An, hỏi cô chuyện gì đã xảy ra.

"Vậy anh phải hứa không được nói cho người khác biết."

"Được, tôi hứa."

Ôn Túc An đang muốn tìm người tâm sự, Lâm Tứ với cô không có quá nhiều mâu thuẫn về lợi ích nên có thể yên tâm trải lòng với anh, nhưng sự việc quá phức tạp, cô không biết bắt đầu từ đâu.

Ôn Túc An khi còn bé có một gia đình rất hạnh phúc, quan hệ của cha mẹ rất hòa thuận, khi đó cô cũng rất thích Ôn Chi Bình. Vào kỳ nghỉ hè năm cô tám tuổi, mẹ đưa cô về quê thăm ông bà.

Cô vẫn nhớ mùa hè đó rất nóng, tiếng ve kêu rất to, những con én bay thấp, những con chuồn chuồn đậu thành hàng trên mặt đất, lúc đó cô còn bắt mấy con chuồn chuồn để chơi.

Ôn Túc An về nhà đưa con chuồn chuồn bắt được cho mẹ xem, mẹ cô liền bảo thả cho nó bay đi.

Mẹ vừa nói xong, bên tai cô vang lên một tiếng động lớn, sau đó cả căn nhà rung chuyển.

Cô không thể đứng vững, trực tiếp ngã xuống đất.

Sau đó, mẹ xuất hiện trong tầm mắt của cô với vẻ mặt hoảng hốt.

Bà chạy về phía cô, ôm cô vào lòng trước khi chiếc đèn chùm rơi xuống trên người bà.

"Không còn nhiều ký ức.

Khi tôi tỉnh lại, xung quanh tối đen như mực.

Cả người tôi nặng trĩu đến mức không thể di chuyển.

Vì vậy, tôi mò mẫm trong bóng tối, sau đó tôi cảm thấy áp lực đè trên đỉnh đầu.

Ai đó đang đè lên khuôn mặt tôi, tôi mơ hồ cảm giác được đó chính

là mẹ tôi."

"Tôi bắt đầu gọi bà nhưng bà ấy không hề trả lời.

Tôi làm theo trên tivi, đưa tay mò mẫm khuôn mặt bà, để tay dưới mũi bà, giật mình nhận ra bà đã không còn hơi thở."

Khi đó, cô cùng mẹ mình kẹt ở dưới đồng hồ nát suốt hai ngày, khi được lính cứu hỏa cứu ra, cô ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy tấm lưng nát bầy của mẹ cô.

Hình ảnh đó trở thành bóng đen ám ảnh Ôn Túc An cả đời.

Nói đến đây, Ôn Túc An nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm mặc hồi lâu, mãi cho đến khi nhiệt độ từ đỉnh đầu truyền xuống, tóc của cô bị người đối diện xoa xoa.

Ôn Túc An khẽ mỉm cười, cúi đầu gắp một miếng bông cải, cắn một miếng, vừa ăn vừa nói: "Trong trận động đất đó, mẹ tôi, bà ngoại, ông ngoại và các chú các dì đều chết, cả nhà đều chết, chỉ còn mình tôi sống sót.

Tôi được bộ đội bố trí ở trong lều, có một chị ở cùng để chăm sóc tôi, đợi ba tôi đến đón.

Mãi gần một tuần sau ba mới đến, chị gái kia còn an ủi, có lẽ giao thông khó khăn nên ba tôi đến trễ."

"Sau trận động đất đó, tôi bị rối loạn sang chấn, tiếng Anh là PTSD.

Tôi sợ ở một mình, ba tôi bận việc nên gửi tôi cho bà nội.

Hơn một năm sau, ba tôi đột nhiên dẫn một người phụ nữ mà tôi không quen biết đến đón tôi ở nhà bà nội, nói rằng đây là mẹ mới của tôi, trên tay ông ấy bế một đứa trẻ, nói rằng nó là em gái tôi."

Ôn Túc An ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng điệu lãnh đạm như đang kể câu chuyện của ai đó chứ không phải cô.

Lâm Tứ nhìn vào mắt cô, cảm thấy ánh mắt đó mang theo nhiệt độ của mùa đông lạnh giá.

"Lúc đó tôi không hiểu nổi, mẹ tôi mới mất được một năm, sao ông

ấy có thể tìm người mới thay thế mẹ tôi nhanh như vậy, nhưng sự việc đã xảy ra rồi, tôi đành chấp nhận sự thật là mẹ tôi đã qua đời, và ba tôi tái hôn.

Nhưng sự thật không phải vậy, bốn năm trước, tôi vô tình tìm thấy giấy khai sinh của em gái mình..."

Ôn Túc An ngừng nói, cắn cấn môi dưới, Lâm Tứ quay đầu đi, thấy hô hấp dồn dập của cô ngày càng rõ ràng, mặc dù cố gắng hết sức kiềm chế cũng không giấu được sự bi thương.

Cô nặng nề thở dài, cúi đầu nói: "Cả đời này tôi sẽ không bao giờ quên ngày đó, ngày sinh nhật của em tôi trùng với ngày mẹ tôi mất.

Vì vậy, tôi một mình canh giữ thi thể mẹ chờ đợi ông ta, còn ông ta đang vui vẻ chào đón đứa con với một phụ nữ khác.

Thật kinh tởm!"

"Được rồi."

Lâm Tứ vươn tay, vừa vắn hững một giọt nước mắt thật lớn rơi xuống.

Anh nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, "Được rồi, đừng nói nữa, tôi hiểu rồi."

Ôn Túc An nghĩ, vậy là trước khi mẹ cô qua đời, ba cô đã ngoại tình. Khi đó cô đến hỏi Ôn Chi Bình, ông ta nói với cô rằng họ đã không còn tình cảm từ lâu, dự định khi cô lớn hơn sẽ ly hôn.

Nhưng Ôn Túc An không tin, trước khi mẹ mất, ba cô còn vui vẻ đưa hai mẹ con đi công viên giải trí.

Người đã không còn, ai có thể chứng thực lời nói của ba cô?

Cô luôn cho rằng tình yêu của cha mẹ là tình yêu đẹp nhất trên đời, cho dù sau này Ôn Chi Bình có tái hôn thì năm nào ông cũng đi viếng mộ mẹ cô vào ngày giỗ, phòng làm việc vẫn dành hẳn một góc đặt kỷ vật của mẹ cô.

On Túc An cho rằng ông ta cưới Cát Tư Tình là có lý do riêng, nhưng bây giờ nghĩ lại, ông ta chẳng có lý do chó má nào, tất cả những gì ông ta làm cho mẹ cô chỉ bởi vì ông ta đang áy náy.

Sau khi tốt nghiệp, cô và Cố Chính đã thống nhất sau này sẽ ở lại Lăng Thành.

Cô lớn tiếng bắt Ôn Chi Bình chọn giữa mẹ con Cát Tư Tình và cô, ông ta đương nhiên không thể bỏ vợ con hiện tại, vì vậy cô kéo hành lý đi khỏi Vụ Thành.

Thực ra, có thể hành động của cô quá ngây thơ, thậm chí có người còn cho rằng cô không hiểu lý lẽ, nhưng suy cho cùng thì chuyện này liên quan đến mẹ cô, cho nên cả đời này cô cũng không thể tha thứ cho họ.

Đời này Lâm Tứ chưa từng gặp nhiều cảnh con gái đang khóc, anh cũng không biết dỗ dành người khác, cùng lắm chỉ là đưa khăn giấy, an ủi họ vài câu qua loa.

Ôn Túc An thì khác, cô luôn tỏ ra mạnh mẽ và bình tĩnh, kể cả sau khi chia tay với Cố Chính, cô cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt nào, thời gian trôi qua, Lâm Tứ cảm thấy Ôn Túc An là người tính tình cứng rắn.

Cho nên, đột nhiên nhìn thấy cô như vậy, anh thật sự không thể bỏ mặc, trong lòng cảm thấy khó chịu, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy lúng túng khi gặp cảnh tượng như vậy, rất muốn dỗ dành cô, nhưng lại không biết phải nói gì.

Anh hối hận, ngay từ đầu anh không nên để Ôn Túc An nói ra chuyện cũ, làm cô khóc thương tâm như vậy.

Ôn Túc An cúi đầu, im lặng kìm nén tiếng khóc, Lâm Tứ cảm giác như nội tâm đang bị kim châm.

Anh đưa tay chạm vào mắt Ôn Túc An.

Lông mi khẽ run, sau đó cô đột nhiên vùi mặt vào lòng bàn tay Lâm Tứ, chất lỏng ấm nóng từ lòng bàn tay chảy xuống kẽ tay, từng giọt từng giọt thấm vào mặt đất.

Càng lớn, Ôn Túc An càng giỏi che giấu cảm xúc của mình, nhiều năm rồi cô mới cởi mở bộc lộ cảm xúc của mình như lúc này.

Cô không biết tại sao hôm nay mình lại như vậy trước mặt Lâm Tứ, nhưng khi cô vừa cần trút bầu tâm sự thì người bên cạnh lại là Lâm

Tứ, cô không biết mình làm như vậy có làm anh thấy phiền không, cô chỉ là rất cần anh ở bên cạnh vào lúc này.

"Lâm Tứ."

"Ừ"

"Giúp tôi giữ bí mật."

Anh sờ đầu cô, "Được."

Chương 19: Blue Blazer

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Anh có cần giúp không?"

Nhân viên cửa hàng tiện lợi nghe thấy động tĩnh liền chạy tới hỏi, Lâm Tứ liền xin cô ấy một ít khăn giấy.

Ôn Túc An từ trong lòng Lâm Tứ ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ còn đọng nước mắt, hai mắt đã sưng lên.

Lâm Tứ lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô, đang định lau lại mũi thì Ôn Túc An nhanh chóng cầm lấy khăn giấy và tự mình làm.

"Xin lỗi." Ôn Túc An xấu hổ vô cùng, chiếm mất thời gian buổi chiều của Lâm Tứ, còn để anh thấy mình ngồi đây khóc lóc.

Lâm Tứ bình thản, "Lần đầu thấy em như vậy, có chút không quen"

Ôn Túc An lau nước mắt, khó chịu liếc anh một cái, "Làm sao, muốn đem tôi ra làm trò cười à?"

Lâm Tứ giơ tay, xoa xoa mái tóc của cô, hất cằm về phía chén Oden, "Còn muốn ăn không?"

"Tôi không ăn nổi nữa."

Lâm Tứ kéo chén Oden của Ôn Túc An, tự nhiên ăn hết phần còn lại, Ôn Túc An nhìn, không hiểu sao mặt lại nóng lên.

Ôn Túc An là người hướng nội, không nói nhiều khi ở cùng người không thân thiết nên mọi người thường cho rằng tính tình cô lạnh lùng, nhưng sau khi quen thì cô có thể nói chuyện phiếm đôi chút.

"Sau này tôi sẽ lên về thăm bà nội, cũng không ghé qua nhà ba tôi nữa, thật phiền phức, ông ấy còn muốn tôi đi xem mắt..."

On Túc An nói chuyện hồi lâu, Lâm Tứ vẫn yên lặng ăn Oden, không tỏ ra thái độ gì, Ôn Túc An dùng khuỷu tay chạm vào Lâm Tứ, "Này, anh không có gì muốn khuyên tôi sao?"

Chuyện của nhà cô chỉ có Cố Chính và Cừ Tiểu Chiêu biết, mỗi lần cô nói với bọn họ chuyện này, bọn họ đều thuyết phục cô, nói Ôn Chi Bình có thể thật sự có nỗi khổ, còn nói là người một nhà, không nên làm cho mối quan hệ trở nên căng thẳng.

Nói thì dễ, nhưng nếu sự việc đơn giản như vậy thì cô và ba cô đã không đi đến nước này.

Vì vậy, trên thế giới này căn bản không có sự đồng cảm thật sự.

"Tại sao tôi phải khuyên bảo em?" Lâm Tứ hỏi.

"Còn nhớ hình xăm trên người tôi không, nó có nghĩa là hãy sống cho chính mình, Ôn Túc An, tôi đã nói rồi, em cứ sống ích kỷ một chút, làm việc em muốn làm, sống vui vẻ từng ngày là tốt rồi."

Tôi không có tư cách khuyên em tha thứ cho những sự việc hay những con người đã làm em đau khổ."

Ôn Túc An có chút kinh ngạc khi nghe Lâm Tứ nói, "Nhưng tất cả mọi người đều khuyên tôi tha thứ cho ba tôi, ít nhất về mặt huyết thống chúng tôi cũng không thể hoàn toàn cắt đứt."

Nghe vậy, Lâm Tứ dường như hơi đăm chiêu, một lúc sau chỉ khẽ nói, "Chỉ cần em không để ý thì không có quan hệ gì là không thể cắt đứt."

Ôn Túc An ngẩng đầu nhìn Lâm Tứ, cô mơ hồ cảm thấy Lâm Tứ hẳn cũng là người có quá khứ phức tạp, quen biết lâu như vậy cô cũng chưa từng nghe nói về gia đình của anh, hơn nữa ngoài Lương Hạnh và La Tử Huy cô cũng không thấy anh qua lại với ai khác.

Ôn Túc An có chút tò mò muốn hỏi, nhưng cuối cùng lại nuốt xuống.

Cũng giống như cô, nếu Lâm Tứ muốn nói, anh sẽ chủ động nói ra.

Lâm Tứ ăn xong xâu cá viên cuối cùng, Ôn Túc An đột nhiên nắm lấy tay áo anh, "Chừa lại nước súp cho tôi."

"Súp này chỉ toàn bột ngọt."

"Ngon là được."

"..."

Ôn Túc An hai tay bưng cốc giấy, uống từng ngụm nước súp nóng

hối, cảm thấy tâm trạng khá hơn rất nhiều.

Ôn Túc An thoải mái thở dài một hơi, liếc mắt nhìn bên cạnh, ánh mắt ngưng trọng, "Anh nhìn tôi làm gì?"

Lâm Tứ có lẽ cũng muốn uống nước súp, nếu vậy sao không nói sớm...

Lâm Tứ dựa vào bàn, chỉ nhìn Ôn Túc An không chớp mắt, cũng không nói chuyện, làm Ôn Túc An tự hỏi không biết trên mặt có cái gì hay không.

Một lúc lâu sau, Lâm Tứ mới đứng thẳng người lên, cầm lấy chiếc cốc giấy rỗng không từ Ôn Túc An ném vào thùng rác.

"Hắn ta đúng là không có mắt nhìn."

Bởi vì Lâm Tứ quay lưng lại, Ôn Túc An nghe không rõ, cô nhíu mày, "Cái gì?"

"Không có gì." Lâm Tứ nhặt chiếc mũ trên bàn lên, đứng dậy vỗ nhẹ lên đầu Ôn Túc An, "Tôi nói em rất dễ nuôi."

Mặt trời bắt đầu lặn, mây trên trời nhuộm màu đỏ cam, giống như ngọn lửa đang bốc cháy cuồn cuộn.

Lâm Tứ đẩy cửa tiệm tạp hóa, chuông gió khẽ vang lên, anh bước ra ngoài, gió thổi lay góc áo.

Trong ánh chiều tà, Lâm Tứ đứng ở ven đường, dáng người cao lớn, một tay cầm điếu thuốc, một tay cầm điện thoại di động nói chuyện, ánh chiều tà như dát vàng lên từng đường nét trên gương mặt anh.

Ôn Túc An trước đây không để ý lắm, bây giờ nhìn kỹ mới phát hiện Lâm Tứ khá cao, cô cao 1m72, Lâm Tứ cao hơn cô hơn nửa cái đầu, vai rộng, eo hẹp, chân dài, nếu Lâm Tứ không làm thợ xăm thì có lẽ anh cũng có thể thử làm người mẫu.

Người đang quay lưng đột ngột nhìn lại, Ôn Túc An còn chưa kịp bỏ bàn tay đang giơ lên đo đạc chiều cao giữa hai người, cô giật mình chột dạ, vội vàng hất tóc che đi sự lúng túng.

Cũng may Lâm Tứ tựa hồ cũng không để ý lắm, hỏi Ôn Túc An:

"Muốn lái mô-tô không?"

Ôn Túc An chỉ vào mình, "Tôi?" Cô lắc đầu, "Xe của anh nặng quá, tôi đỡ không nổi."

"Không phải xe tôi." Lâm Tứ nhìn tin tức trong nhóm Wechat, "Câu lạc bộ của bạn tôi sẽ tổ chức một cuộc đua mô tô nhỏ vào buổi tối, ở

đó có rất nhiều xe, tôi kiếm cho em một chiếc chạy thử, nhân tiện, xem họ thi đấu, đi không?"

Lâm Tứ vừa nói ra những lời này, Ôn Túc An liền cảm thấy lỗ chân lông mở ra, khí huyết trong cơ thể dần dần dâng trào, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh ngày xưa, đó là quá khứ cuồng nhiệt của Ôn Túc An, vốn cô tưởng rằng ngày tháng sẽ không còn quay lại nữa.

"Bây giờ tôi lái mô-tô không giỏi lắm." Sau khi bị Cố Chính cấm chơi mô-tô, cô không bao giờ động đến môn thể thao này nữa, tính cách cũng theo thời gian mà thay đổi, từ một người sôi nổi nhiệt huyết trở thành chững chạc như hiện tại, cô không biết mình còn thích hợp chơi những trò này không.

"Tôi sẽ dạy em."

Lâm Tứ cẩn điều thuốc, tay cầm mũ bảo hiểm đi tới, giúp Ôn Túc An đội vào, chỉnh lại kích cỡ.

"Đừng sợ, mạnh dạn lái thử đi."

— —

Bầu trời đêm lướt qua từng đợt tiếng gầm rú, trên đường đua, xe máy rục rở từng chiếc phóng với tốc độ cực nhanh.

Lúc Lâm Tứ cùng Ôn Túc An đến đã có người đang chơi, ông chủ câu lạc bộ chạy đến ôm lấy Lâm Tứ.

"A Tứ, lâu rồi không thấy anh đến chơi!"

Không phải hôm nay tôi tới rồi sao."

Liễu Thịnh nhìn Ôn Túc An bên cạnh Lâm Tứ, "A Tứ, cô gái này là ai, có thể giới thiệu được không?"

Lâm Tứ đã rất lâu không đi cùng phụ nữ, mọi người trong câu lạc bộ đều trợn mắt há mồm, lần lượt xúm lại, Lâm Tứ kéo Ôn Túc An ra sau lưng, ra vẻ nghiêm túc nói.

"Này, đừng dọa người ta"

"Ây, bảo vệ người ta như vậy."

"Ôn Túc An." Lâm Tứ giới thiệu tên Ôn Túc An, quay đầu nhìn Ôn Túc An, sau đó nói: "Bạn của tôi."

"Ồ, bạn của anh?"

"Hiểu rồi, bạn của A Tứ."

"Bạn thôi, là bạn thôi mà"

Bị bao vây bởi sự giễu cợt của những người xa lạ, Ôn Túc An không thể chịu đựng được, cũng may có Lâm Tứ che chở nên không ai dám trêu chọc nữa.

Câu lạc bộ của Liễu Thịnh trang bị rất đầy đủ, xe cộ nhiều vô số kể, Lâm Tứ đưa Ôn Túc An thay bộ đồ đua xe chuyên nghiệp, chọn một chiếc xe phù hợp với phụ nữ.

Ôn Túc An dáng người cao, bộ đồ đua xe trên người hoàn toàn tăng thêm sự hấp dẫn trí mạng, Liễu Thịnh không khỏi nhìn thêm vài lần, liền bị Lâm Tứ vỗ vào gáy.

"Người của anh, tôi không thèm." Liễu Thịnh chưa từng thấy qua người nhỏ mọn như Lâm Tứ, hỏi: "Tối nay không chơi sao?"

Lâm Tứ nói: "Tôi để cô ấy trải nghiệm."

Liễu Thịnh như óng mào, ghé sát vào hỏi: "Đang theo đuổi người ta à?"

Lâm Tứ nhếch môi, "Đoán xem?"

Liễu Thịnh còn muốn tiếp tục hỏi, lại thấy Ôn Túc An đi về phía bọn họ.

"Anh dẫn tôi lái thử một vòng trước được không? Lâu rồi không chạm vào thứ này, có hơi lo lắng."

"Được rồi."

Liễu Thịnh lòng đầy tò mò muốn hỏi Lâm Tứ, Lâm Tứ cũng không thèm nhìn anh ta một cái, hiên ngang kéo Ôn Túc An đến đường đua.

— —

Lâm Tứ và Ôn Túc An nói về hai vị trí quan trọng của chân ga và phanh, đồng thời nhắc lại một số điều cơ bản, Ôn Túc An đã có kinh nghiệm nên nhanh chóng nắm vững, Lâm Tứ lái xe riêng, cùng Ôn Túc An dạo một vòng trên đường đua không người để cô tìm lại cảm giác.

"Có thể bẻ lái được không?" Lâm Tứ giảm tốc độ, chạy song song với Ôn Túc An.

Ôn Túc An xuyên qua mũ bảo hiểm nhìn anh, Lâm Tứ còn chưa kịp đọc ra ý tứ trong mắt Ôn Túc An, đã thấy Ôn Túc An đột nhiên tăng tốc.

Người phụ nữ mặc bộ đồ đua màu trắng đỏ cúi xuống áp sát vào thùng xe đang tăng tốc trên đoạn đường thẳng tắp, mắt dán chặt vào khúc cua phía trước, đúng lúc cô chuẩn bị rẽ thì một ánh đèn sáng

lóa lên, cô cúi xuống bên trái, cơ thể lập tức nghiêng sang một bên, sau đó gior chân trái lên, đầu gối trái được bảo vệ bởi bộ đồ đua cọ vào mặt đất, dưới lớp xe b ắn ra hàng loạt tia lửa.

Lâm Tứ ngây người ra một lúc.

Ai đó trong đám đông người xem bên cạnh đường đua ầm ĩ huýt sáo.

Ôn Túc An đi xuống, bắt gặp ánh mắt đầy ẩn ý của Lâm Tứ.

Lâm Tứ nhếch miệng, có chút khó chịu nói: "Lái mượt như vậy mà nói không quen tay? Không phải em đang giả heo ăn thịt hổ chứ?"

Ôn Túc An cười mũ bảo hiểm, vuốt thẳng tóc, "Thật sự là lúc đầu không quen, về sau khôi phục được cảm giác nên đã tốt hơn."

Cô đang nói sự thật.

Hai người đang nói chuyện, Liễu Thịnh không biết từ đâu đi tới, nói với Ôn Túc An lát nữa sẽ có cuộc đua dành cho nữ, hỏi cô có muốn tham gia không.

"Quên đi, tôi không tham gia được đâu." Tuy rằng cô đã lấy lại được cảm giác, nhưng Ôn Túc An biết năng lực của mình không đủ để tham gia cuộc đua.

"Không có việc gì, vừa rồi tôi thấy kỹ năng của cô rồi, rất tốt mà.

Mấy cô gái kia cũng học lái không bao lâu, không lợi hại bằng cô, hôm nay có nhiều phụ nữ ở đây nên chúng tôi tổ chức một cuộc đua cho vui thôi."

Ôn Túc An không yên tâm, nhìn về phía Lâm Tứ.

Lâm Tứ khoanh tay trước ngực, cúi đầu nhìn cô.

Một lúc sau, Lâm Tứ cười nhẹ, vỗ vỗ đầu Ôn Túc An với vẻ cứng chề: "Đi đi, đừng làm sư phụ như tôi mất mặt."

— —

Khi đứng ở điểm xuất phát của đường đua, Ôn Túc An như du hành về năm thứ nhất đại học, lần đầu tiên tiếp xúc với xe máy, dành cả tháng sinh hoạt phí để mua một chiếc xe máy hạng nặng, rồi tự mình tìm hiểu.

Khi đã có nhiều tiền hơn, cô mua một chiếc mô tô để đua chuyên

nghiệp, trong học kỳ đầu tiên ở trường đại học, cô đã tham gia cuộc thi mô tô do trường tổ chức và giành được vị trí thứ ba tại thời điểm đó.

Năm thứ hai, cô giành được vị trí nhất toàn trường, sau đó cô được tham gia cuộc thi ở thành phố, tính cách xông xáo không sợ hãi đã khiến cô trở nên nổi bật và giành được vị trí thứ nhất trong cuộc thi. Chỉ bởi vì Cố Chính ngăn cản, Ôn Túc An không tiếp tục chơi xe mô tô nữa, cho nên xe mô-tô trở thành một mảnh tiếc nuối trong ký ức của cô.

Trọng tài nói hiệu lệnh chuẩn bị, Ôn Túc An thu hồi suy nghĩ, cúi người xuống, lúc này cô nghe thấy tiếng tim mình đập kịch liệt.

Cô ngược mắt tìm kiếm Lâm Tứ, thật kinh ngạc khi chỉ trong nháy mắt cô đã tìm thấy Lâm Tứ giữa đám đông.

Lâm Tứ dựa vào hàng rào bên lề sân, từ xa, Lâm Tứ hình như cũng đang cười với cô, cũng có thể không cười, nhưng chỉ cần nhìn thấy nhau, trái tim căng thẳng của Ôn Túc An đã bình tĩnh lại.

Ngay sau đó, cuộc đua chính thức bắt đầu.

Khoảnh khắc tăng tốc trên đường đua này, Ôn Túc An cảm nhận được làn gió bao trùm lấy mình, cảm nhận được sự hưng phấn do tốc độ mang đến, trải qua cảm giác adrenaline tăng vọt trong cơ thể, cô dường như nghe thấy tiếng vọng của tuổi trẻ năm đó.

Nhiều, rất nhiều hình ảnh trùng lặp với khung cảnh trước mắt, bản thân Ôn Túc An như bưng tỉnh, cô không kiểm soát được tăng tốc độ, mỗi một khúc ngoặt đều mạnh mẽ ấn người xuống, trên khán đài là tiếng reo hò phấn khích, Lâm Tứ cũng ở trong đó, mắt dán sát theo bóng người xinh đẹp trên sân, tim đập càng lúc càng nhanh.

...

Ôn Túc An vượt qua vạch đích đầu tiên, cô cởi mũ bảo hiểm ra, tiếng hét bên tai càng lớn hơn.

Có người đến nói chuyện với cô, phần lớn đều là chúc mừng và khen ngợi, nhưng Ôn Túc An nghe không rõ lắm, lúc này cô cảm thấy đầu óc choáng váng, hơi thở vẫn còn dồn dập.

Ôn Túc An xoa tóc, xoay người tìm bóng hình quen thuộc trong đám đông, Lâm Tứ từ cổng bên hàng rào đi tới, đèn pha trong sân làm chói mắt Ôn Túc An, cô đưa tay lên che mắt, khi mở mắt ra liền thấy

một dáng người như bước ra từ ánh sáng.
Lâm Tứ từ ánh hào quang đó bước về phía cô.
Hai người nhìn nhau, ăn ý cùng nghĩ đến một chuyện.

Lâm Tứ giang hai tay về phía cô, Ôn Túc An bỏ mũ bảo hiểm chạy về phía anh.

Lâm Tứ cúi xuống ôm Ôn Túc An đang lao về phía mình giữa tiếng ồn ào của mọi người, như một cảnh phim thần tượng, đầu óc nóng bừng, anh ôm Ôn Túc An xoay một vòng.

Ôn Túc An ôm cổ anh, cúi đầu, trong mắt sáng ngời không kìm được hưng phấn, "Lâm Tứ, tôi thắng rồi."

Lâm Tứ ngẩng đầu nhìn, thấy cô đang cười, cảm thấy hô hấp của cả hai như quyện vào nhau.

Anh đột nhiên cảm thấy bầu không khí này rất thích hợp cho một nụ hôn dài.

*****

Mọi người tìm page Jolinas Land để đọc chương mới sớm nhất nhé

.

Chương 20: New York Sour

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Theo lý thuyết, đến tuổi này của Lâm Tứ hẳn là rất ít khi động tâm, cái cảm giác tim đập thành thịch chỉ xuất hiện khi nhìn thấy hoa khôi của trường trung học năm đó, tuổi tác ngày càng tăng, sự hứng thú với phụ nữ đôi khi cũng có, nhưng chắc chắn không phải sự rung động mạnh mẽ.

Khi Ôn Túc An với mái tóc dài buông xõa, mặc bộ đồ thể thao chạy về phía anh, Lâm Tứ cảm thấy tim đập thành thịch, khiến suy nghĩ và hô hấp của anh rối tung lên, trong đầu anh lúc này chỉ có một ý nghĩ là hôn cô.

Lâm Tứ nhìn Ôn Túc An, cảm khế nâng lên, đôi môi mềm mại gần trong gang tấc, khế nhắm mắt lại...

"Chết tiệt!"

Liễu Thịnh từ trong cửa nhỏ đi ra, không thèm nhìn mà trực tiếp chạy tới vỗ lưng Lâm Tứ.

Lâm Tứ lão đảo, theo bản năng ôm chặt người vào lòng, đem Ôn Túc An thả nhẹ xuống đất, sau đó bất mãn xoay người nhìn Liễu Thịnh. Liễu Thịnh vốn không biết mình quấy rầy chuyện tốt của người khác, cũng không để ý đến Lâm Tứ không vui, ào đến khen ngợi Ôn Túc An, mời Ôn Túc An gia nhập câu lạc bộ của bọn họ.

Lâm Tứ cau kinh đánh một phát lên vai Liễu Thịnh, để cho anh ta bình tĩnh lại.

Lúc rời câu lạc bộ, Ôn Túc An còn có chút lo lắng, "Chúng ta cứ như

vậy rời đi sao, anh không cần cùng bọn họ tụ tập à?"

Lâm Tứ vẫn lặng lẽ đi phía trước, đột nhiên dừng lại, Ôn Túc An cũng dừng lại.

"Không phải mọi người đã lâu không gặp mặt sao?"

Lâm Tứ xoay người, nâng cằm Ôn Túc An, cúi xuống hôn một cái. Ôn Túc An sững sốt một chút, tuy rằng có chút kinh ngạc nhưng vẫn là ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Nụ hôn của Lâm Tứ có chút bá đạo và cuồng vọng, so với nụ hôn đầu tiên trên giường, lần này giống như cắn người, không có khúc dạo đầu, trực tiếp xông vào tấn công, khiến đầu lưỡi Ôn Túc An tê dại, khó chịu r3n rỉ một tiếng.

Nghe thấy giọng của cô, Lâm Tứ dừng động tác, mở mắt ra liền thấy Ôn Túc An đang nhíu chặt mày, trên mặt lộ ra vẻ không vui.

"Có đau không?"

Ôn Túc An cúi người, lau miệng bằng áo của anh, bất mãn nói: "Anh còn nói à, anh là chó con sao?"

Lâm Tứ cong ngón tay lau đi vết nước đọng trên khóe môi cô, sau đó dùng hai tay ôm mặt cô, in xuống một nụ hôn nhẹ nhàng, "Xin lỗi, tôi không nhịn được, vừa nãy chỉ muốn hôn em thế này thôi."

Hai người đã "thực chiến" rất nhiều lần, thậm chí còn biết trên người đối phương có bao nhiêu nốt ruồi, hôn môi cũng đã làm không ít, nhưng lần nào cũng là tán tỉnh dạo đầu, cho nên khi Lâm Tứ khàn giọng nói ra những lời kia, Ôn Túc An liền hiểu anh đang muốn làm gì.

Quả nhiên, giây tiếp theo Lâm Tứ trực tiếp nói: "Buổi tối qua chỗ của tôi được không?"

Ôn Túc An không có lý do gì để từ chối, lần cuối cùng làm chuyện đó cũng đã hơn nửa tháng, hai người cũng như "nắng hạn gặp mưa rào" giữa đôi vợ chồng già, chỉ một nụ hôn ngẫu nhiên là có thể đọc được h@m muốn của nhau.

Sau khi vào cửa, Lâm Tứ ôm eo Ôn Túc An hôn, tiếng th ở dốc của cô tràn ngập huyền quan.

Ôn Túc An móc cổ Lâm Tứ, dù đã hơi mơ màng nhưng vẫn không quên hỏi: " Anh ở nhà một mình sao, Lương Hạnh đâu?"

"Cậu ấy về nhà đón năm mới."

Nói xong Lâm Tứ bế Ôn Túc An đi lên lầu hai.

Phòng của Lâm Tứ ở bên trái lầu hai, diện tích hơi lớn một chút, trong phòng bày một cái giường 1m5, một tủ quần áo và một cái bàn, còn lại đều là bảng vẽ và dụng cụ xăm hình.

"Muốn tắm không?" Lâm Tứ hỏi.

Ôn Túc An lái xe cả đêm, mồ hôi nhễ nhại, nhất thiết phải đi tắm.

Ở đây chỉ có một phòng tắm, bên trong không gian cũng nhỏ, căn bản không chứa được hai người, Lâm Tứ để cô tắm trước.

Ôn Túc An chạy vội vào phòng tắm, mười phút sau bước ra trong bộ quần áo rộng thùng thình của Lâm Tứ, hai chân trắng trẻo lộ ra bên ngoài, Lâm Tứ không kìm được, đưa tay vuốt ve một cái.

Ôn Túc An thấy tay Lâm Tứ đang từ từ hướng lên trên liền dứt khoát kéo tay anh ra, bắt anh đi tắm.

Tiếng nước trong phòng tắm vang lên, Ôn Túc An nằm trên giường nghịch điện thoại, một lúc sau, Cừ Tiểu Chiêu gửi tin nhắn đến, là một tấm hình "tự sướng" của cô ấy.

【W.】 : Làm sao?

【Cừ Tiểu Chiêu】 : Cái này nhìn giống tôi không?

【W.】 : Giống.

【Cừ Tiểu Chiêu】 : Vậy mà mẹ tôi nói nhìn giống con ma.

【W.】 : Là do thẩm mỹ của những người lớn tuổi khác chúng ta.

Ôn Túc An đang cùng Cừ Tiểu Chiêu tán gẫu quên cả thời gian nên không nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm đã ngừng lại.

Lâm Tứ đi vào phòng, thoáng nhìn thấy người phụ nữ đang nằm trên giường mình, cũng không biết đang nói chuyện phiếm với ai, hai chân đứng đưa, áo len bị kéo lên tới bắp đùi.

Đột nhiên cảm thấy trên vai có một giọt nước lạnh lẽo, Ôn Túc An còn chưa kịp phản ứng, hơi thở mát lạnh từ phía sau áp xuống, mang theo mùi sữa tắm giống như mùi trên người cô.

"Nói chuyện với ai mà hào hứng vậy?" Môi Lâm Tứ lướt qua vành tai Ôn Túc An, sau đó lướt trên cổ cô, mang theo cảm giác tê dại, bàn tay không yên phận lặng lẽ tiến vào trong áo.

Ôn Túc An nổi da gà khắp người.

Ôn Túc An chịu không nổi, trốn sang một bên, "Là Chiêu Chiêu."
"Đừng nói nữa, chúng ta làm chính sự thôi."

Ôn Túc An đành phải đồng ý, vội vàng đáp lại Cừ Tiểu Chiêu, nói mình có việc, khi khác sẽ nói tiếp, nhưng Cừ Tiểu Chiêu còn đang huyên thuyên, không cam lòng để Ôn Túc An ngừng lại.

【 Cừ Tiểu Chiêu 】 : Cậu có việc gì?

【 Cừ Tiểu Chiêu 】 : Đây là bỏ rơi chị em sao?!

Ôn Túc An còn muốn tiếp tục trả lời nhưng Lâm Tứ trực tiếp cầm lấy di động của cô, ngón tay ấn trên màn hình vài cái, sau đó ném xuống bên cạnh gối.

Ôn Túc An bị Lâm Tứ ôm eo lật người lại, trong khung chat chỉ còn lại hai chữ thẳng thắn dứt khoát, chính là những lời lưu manh mà Lâm Tứ hẳn có thể thốt ra.

— —

Căn nhà này khá cũ, mỗi bước đi đều sẽ tạo ra tiếng kẽo kẹt.

Ôn Túc An tự hỏi tại sao Lâm Tứ không sửa sang nơi này một chút, mỗi ngày nghe tiếng động như vậy mà anh không thấy phiền sao? Ngoài trời lạnh cóng nhưng căn phòng nhỏ lại vô cùng ấm áp, hơi ẩm tụ lại trên cửa sổ kính, cuối cùng đọng lại thành từng giọt nước, theo trọng lực chảy xuống.

Không biết qua bao lâu, cửa sổ được mở ra một nửa, gió lạnh thổi vào làm giảm nhiệt độ trong phòng.

Ôn Túc An co ro trong chăn của Lâm Tứ, cả người không còn chút sức lực, vừa mệt vừa đói, đá đá Lâm Tứ qua chăn, "Tôi đói bụng quá."

Lâm Tứ nắm lấy mắt cá chân của cô, bóp nhẹ: "Vậy ra ngoài ăn tối nhé."

Nói xong còn gãi vào lòng bàn chân cô.

Ôn Túc An vội vàng lui lại, làm nũng: "Nhột lắmm"

Lâm Tứ cười khế, gọi cô đứng dậy mặc quần áo.

Từ chiều đến giờ, Ôn Túc An chỉ ăn một ít Oden nên chắc chắn rất đói, nhưng cô cũng tò mò vì sao Lâm Tứ ăn cũng không nhiều mà lại có sức như vậy...

Lâm Tứ mặc quần áo xuống lầu trước, Ôn Túc An vừa mặc áo vừa

lấy điện thoại di động ra đọc tin, quả nhiên Cừ Tiểu Chiêu oanh tạc tin nhắn.

【Cừ Tiểu Chiêu】 :???

【Cừ Tiểu Chiêu】 : Cậu có ý gì?

【Cừ Tiểu Chiêu】 : Thật sao?

【Cừ Tiểu Chiêu】 : Mẹ kiếp, cậu lợi hại thật, lần này là làm với ai?

【Cừ Tiểu Chiêu】 : Ở Lăng Thành tìm được đối tác sao?

【Cừ Tiểu Chiêu】 : Mẹ kiếp, hơn một tiếng đồng hồ rồi, người chị em, "khẩu pháo" này cũng là hạng nặng đấy.

【Cừ Tiểu Chiêu】 : Này, hai người có sức bền vậy hả?

Ôn Túc An dờ khóc dờ cười, đầu óc Cừ Tiểu Chiêu quả là phong phú.

【W.】 : Tôi về Vụ Thành rồi.

【Cừ Tiểu Chiêu】 : Sao đột nhiên lại về?

【W.】 : Không thể hòa hợp với ba tôi

【Cừ Tiểu Chiêu】 : À

【Cừ Tiểu Chiêu】 : Cậu đang ở cùng Lâm Tứ?

Ôn Túc An nhăn "ừ."

【Cừ Tiểu Chiêu】 : Hai người "đại chiến" đến choáng đầu rồi à?

【W.】 : Gần như vậy

【Cừ Tiểu Chiêu】 : A, mẹ nó, tôi cũng muốn tìm người "đánh" một trận trên giường.

【W.】 : Bình tĩnh đi, ba mẹ cậu còn ở nhà đó.

【Cừ Tiểu Chiêu】 : Ngủ hết rồi, tôi bây giờ có thể ra hộp đêm tìm "vịt" rồi.

Ôn Túc An cười đến run cả tay: "Vậy cậu nhanh đi, chúc cậu thoải mái."

"Ôn Túc An, em không sao chứ?"

Lâm Tứ ở cầu thang hỏi vọng lên, Ôn Túc An khoác vội áo khoác rồi đi xuống lầu.

Trong thời gian Tết Nguyên đán, khu vực xung quanh có rất ít nhà hàng mở cửa, hơn nữa đã gần sáng nên phải tìm rất lâu mới thấy một nhà hàng thịt nướng còn mở cửa.

Trong cửa hàng đã bật máy sưởi, Lâm Tứ sau khi vào cửa liền cởi áo ngoài, đưa thực đơn cho Ôn Túc An.

Ôn Túc An quả thật rất đói bụng, muốn gọi tất cả các món trong thực đơn, cũng may Lâm Tứ kịp thời ngăn lại.

Sau khi gọi món, Lâm Tứ xin ông chủ thêm mấy chai bia.

Ôn Túc An cả ngày la hét muốn uống rượu, lần này cuối cùng cũng đạt được ước nguyện.

Xiên nướng và ớt bột được mang lên, Ôn Túc An cột mái tóc dài lên gọn gàng, tay trái cầm xiên thịt, tay phải cầm ly bia, khuôn mặt mộc mạc, hoàn toàn không có thần thái thanh tú của tiên nữ như trong quá khứ.

Nhưng Lâm Tứ lại thích mặt tính cách này của cô, hoàn toàn tháo bỏ lớp nguy trang trước mặt anh.

Ôn Túc An vừa ăn vừa quan sát một cặp đôi ngồi ở bàn đối diện, đột nhiên bật cười.

Lâm Tứ ngẩng đầu hỏi cô chuyện gì xảy ra.

Ôn Túc An ra hiệu cho anh quay đầu lại, nhỏ giọng nói: "Cặp đôi bên kia, nhìn như học sinh trung học."

Lâm Tứ quay đầu lại liền nhìn thấy cặp đôi Ôn Túc An nhắc đến, cả hai mặc đồ mùa đông rất dày, cô gái đang ngồi bên cạnh chàng trai, cúi đầu cắn miếng khoai nướng mà chàng trai đưa cho, đúng là giống học sinh cấp ba.

"Làm sao em biết là học sinh cấp ba?"

Ôn Túc An nhướn mày: "Không hỏi cũng biết, học sinh cấp ba yêu nhau rất thuần khiết, vừa rồi nam sinh muốn hôn nữ sinh, nhưng nữ sinh lại tránh đi, khuôn mặt đỏ ửng, rất giống tôi hồi đó."

Lâm Tứ hí mắt cười: "Em yêu sớm à?"

"Thời này ai không yêu sớm?." Ôn Túc An hỏi, "Anh chưa từng yêu sớm sao?"

Lâm Tứ uống một ngụm rượu, không muốn trả lời.

"Giả vờ trong sáng." Ôn Túc An lẩm bẩm.

Đợi một lúc không thấy Lâm Tứ phản hồi, Ôn Túc An bắt đầu kể chuyện phiếm.

Khi đó cô yêu sớm, bị ba cô phát hiện, ông ấy tức giận nhốt cô trong nhà vài ngày, cố liền liều mạng nhảy từ cửa sổ tầng hai xuống đất,

trốn đi xem phim cùng nam sinh kia.

Nghe chuyện quá khứ, Lâm Tứ thỉnh thoảng cũng góp lời, nhưng phần lớn thời gian anh vẫn lặng lẽ uống rượu, Ôn Túc An thì huyền thuyên không dứt.

"Bây giờ nhìn lại, tình yêu thời học sinh thực sự rất trong sáng và hoàn mỹ." Ôn Túc An chống cằm thờ dài, nhân tiện nhớ đến mối tình đầu.

Ly rượu lại được rót đầy, Lâm Tứ tựa vào trên ghế gỗ, nhìn Ôn Túc An uống hết ngụm này đến ngụm khác, có lẽ là do uống quá nhiều, ánh mắt Lâm Tứ dần dần mơ hồ, khi nhìn Ôn Túc An, ánh mắt anh dần nhuốm lên sự khao khát khó tả.

Bị Lâm Tứ nhìn chăm chăm hơn mười phút, Ôn Túc An rốt cuộc không nhịn được, "Sao anh cứ nhìn tôi hoài vậy?"

Lâm Tứ đặt ly rượu xuống, dùng đầu ngón tay nhẹ xoay miệng ly, khước miệng nhếch lên, nhìn đúng chất một tên lưu manh, "Tại em đẹp."

"Th ô tục."

"Cái gì?"

Ôn Túc An nói: "Câu này thật là th ô tục."

Những người phụ nữ xinh đẹp khi nghe người khác khen mình đẹp thường rất bình tĩnh, thậm chí cảm thấy phiền chán.

"Nhưng tôi thấy em thật sự rất đẹp."

Lâm Tứ hơi rướn người về phía trước, khuỷu tay chống lên bàn, khoảng cách này khiến anh bất giác nghiêng đầu, đôi mắt lười biếng gợi cảm chứa đựng ý cười, ánh mắt anh như máy quét, quét qua Ôn Túc An, cuối cùng cô không chịu được nữa, đành phải tránh ánh mắt của anh.

Trong một lúc, không ai trong số họ nói chuyện, nhưng cặp đôi trung học ở bàn đối diện cuối cùng cũng hôn nhau.

Ôn Túc An cũng không có ý tốt, chăm chăm nhìn người ta, nhìn chán rồi ánh mắt cô lại rơi vào ánh mắt Lâm Tứ.

Không phải là chưa từng nhìn kỹ Lâm Tứ, nhưng Ôn Túc An lúc này không kiềm chế được nhịp tim của mình, thầm nghĩ Lâm Tứ sau khi uống rượu dáng vẻ càng thêm gợi cảm.

Lắc đầu một cái, cô trêu chọc, "Ánh mắt anh nhìn tôi giống như

chúng ta đang hẹn hò yêu đương vậy."

Lâm Tứ cong môi, "Không phải là không có khả năng."

Ôn Túc An sửng sờ.

Lâm Tứ cũng là cao thủ tình trường, câu nào nói ra cũng mang ý tán tỉnh mập mờ, cho nên mỗi lần nói chuyện với anh, cô đều phải vắt óc suy nghĩ để không rơi vào thế hạ phong.

Nhưng cô thực sự không biết phải đáp lại câu này như thế nào.

Ôn Túc An trầm mặc một lát, trước tiên nhìn đi chỗ khác, dùng tay phải che miệng, nhẹ ợ một tiếng.

Cô cầm lấy áo khoác ở bên cạnh, đứng dậy, "Tôi ăn no rồi, đi thôi."

Lâm Tứ ngược mắt nhìn Ôn Túc An đang đứng dậy, hai mắt dán chặt vào bóng lưng cô, uống nốt chỗ rượu còn lại, cuối cùng nhếch môi im lặng.

— —

Lâm Tứ vốn muốn Ôn Túc An về nhà với mình, nhưng Ôn Túc An nói đồ cá nhân của cô vẫn còn ở nhà, bên Lâm Tứ cũng không có quần áo và đồ vệ sinh cá nhân của cô.

Vốn là để giải quyết nhu cầu sinh lý, giải quyết xong cũng không cần ở lại qua đêm nên Lâm Tứ cũng không ngại, đưa Ôn Túc An về nhà, nhưng khi đến dưới lầu nhà cô, anh lại kiên trì muốn đưa cô lên, lý do là vì đêm hôm khuya khoắt, ngộ nhỡ có người xấu ẩn nấp ở hành lang.

Ôn Túc An đành để anh theo cô lên lầu, nhưng cô vừa mở cửa bằng chân trước, Lâm Tứ đã dùng chân sau chen vào, vừa bước vào đã nằm phịch xuống sofa trong phòng khách, rõ ràng chỉ ghé qua đây một lần, vậy mà anh lại quen thuộc khung cảnh như ở nhà mình.

"Tôi cho rằng anh mới là người xấu." Ôn Túc An đá vào chân Lâm Tứ, "Dậy, mau trở về nhà anh đi."

Lâm Tứ cao hơn 1 mét 8, đang co ro trong chiếc ghế sofa nhỏ, bộ dạng đáng thương, lại đưa tay lên che mắt, yếu ớt nói: "Tôi say rồi."

Ôn Túc An bật cười, vừa rồi anh còn đi đứng vững vàng như vậy, chớp mắt đã say không đứng dậy nổi sao? Ai tin?

Cô cúi người kéo tay anh ngồi dậy.

"Tôi thật sự rất mệt, cả buổi tối còn phải ra sức làm việc nên bây giờ thể lực cạn kiệt rồi." Lâm Tứ mặt dày nói tiếp, "Dù sao nhà em cũng không có đàn ông khác, để tôi nghỉ ngơi một chút đi."

Ôn Túc An đành phải xoay người đóng cửa lại, sau đó chỉ biết đứng ở cửa nhìn người đang giả say một hồi.

Ôn Túc An bỗng nhiên bật cười.

Trong đầu chợt nảy ra một ý nghĩ không thể nói rõ, Ôn Túc An muốn trêu chọc người đàn ông đang ăn vạ này.

Cô đi tới ngồi xổm xuống bên cạnh sô pha, "Lâm Tứ."

"Ừm?"

"Anh thích tôi đúng không?"

Lâm Tứ mở mắt ra.

Ôn Túc An chớp chớp mắt, mang theo bộ dáng đùa giỡn chưa từng thấy, "Bằng không thì sao cả ngày hôm nay anh cứ bám chặt lấy tôi như vậy?"

Nói xong lời này, Lâm Tứ quả nhiên nhìn vào mắt cô.

Trong đôi mắt lười nhác mờ mịt hiện lên một tia thanh tỉnh, đột nhiên thái độ trở nên nghiêm túc.

"Ôn Túc An, em đã nói không muốn yêu đương, cho nên đừng nói những lời trêu chọc này với tôi."

Ngẫm lại, những lời này hình như mang theo chút uỷ khuất.

*****

Mọi người vào page để đọc chương mới sớm nhất nhé

.

Chương 21: Paloma

Ôn Túc An nằm ở trên giường ôm chần, mở to hai mắt nhìn trần nhà, không có cảm giác buồn ngủ.

Nghĩ đến trong phòng khách còn có người khác phái, cô trần trọc không ngủ được, trong lòng băn khoăn không biết có nên gọi Lâm Tứ vào ngủ chung hay không, nhưng vào rồi lại phải l@m tình nữa sao, thôi bỏ đi, cô không còn chút sức lực nào đâu.

Nhưng không gọi vào thì có vẻ hơi vô tâm, sofa nhỏ như vậy, anh nằm chắc rất khó chịu, và lại cô còn cảm thấy mình như vậy có hơi giả tạo, làm thì cũng làm rồi.

Được rồi

Ôn Túc An lật người xuống giường, cùng lúc đó trong phòng khách truyền đến tiếng động lớn, hình như có vật gì rơi xuống đất, Ôn Túc An vội vàng chạy ra xem.

Đèn trong phòng khách được bật sáng, Ôn Túc An nhìn thấy Lâm Tứ cong chân ngồi dưới đất, một tay còn đang xoa bóp vai, bởi vì ánh sáng đột ngột nên nheo mắt nhìn sang, ánh mắt tràn đầy bất bình, khiến Ôn Túc An có chút áy náy.

"Anh không sao chứ?"

Lâm Tứ cao lớn, xoay người trên ghế sofa là có thể ngã xuống, anh nhạt chần rơi trên mặt đất, không mặn không nhạt nói một câu: "Ngã cũng không chết được."

"..."

Ôn Túc An gãi đầu.

Một lúc sau, cuối cùng hạ giọng: "Hay là anh vào phòng ngủ đi."

Lâm Tứ ngược mắt lên.

Ôn Túc An lập tức giải thích: "Giường của tôi dài 1m80, anh nằm sẽ vừa vặn hơn"

Nghe câu này, khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Tứ thay đổi rõ rệt, anh

nhướng mày, "Nếu em đã nói vậy thì tôi đành đồng ý."
Nói xong, anh quen thuộc bước vào phòng ngủ của Ôn Túc An.
Ôn Túc An: "..."

Tự nhiên cô cảm thấy mình bị chơi khăm rồi.

— —

Nói thật, tuy hai người đã có tiếp xúc da thịt nhưng rất ít khi cùng nhau ngủ trên giường như thế này, thỉnh thoảng sau khi kết thúc thì cũng mệt mà ngủ thiếp đi cùng nhau.

Nhưng hôm nay...

Ôn Túc An hắng giọng một cái, trong bóng tối nói: "Ừm, đêm nay chúng ta chỉ là đơn thuần đi ngủ thôi nhé, loại tâm tình kia, hôm nay coi như hết hạn ngạch rồi."

"Em đang nghĩ cái gì vậy?" Lâm Tứ cười tủm tỉm, "Tôi ôm cái bụng đói cày cấy cả đêm, dù bây giờ em muốn tôi cũng không có tinh lực để làm."

"Trừ phi chính em động thủ."

Ôn Túc An ngó lơ câu nói cuối cùng của anh, trong lòng chỉ cảm thấy nhẹ nhõm.

Đây là lần đầu tiên hai người nằm trên giường một cách đàng hoàng, chiếc giường rộng 1m80 thậm chí còn đủ chỗ cho một người nằm ở giữa.

Ôn Túc An cũng không dám lộn xộn, cô sợ không cẩn thận chọc phải Lâm Tứ, dù sao đàn ông rất dễ bị t*ng trùng lên não.

"Ngủ không được à?" Lâm Tứ đột nhiên nói.

Ôn Túc An mở mắt ra, "Anh cũng đâu có ngủ."

Lâm Tứ động đây, giơ một tay gối lên sau đầu: "Tôi muốn thu hồi lời nói vừa rồi, đột nhiên lúc này lại cảm thấy mình tràn đầy tinh lực..."

"..." Ôn Túc An cự tuyệt, "Không cần! Thắt lưng tôi vẫn còn dấu tay anh đây này."

Lâm Tứ cười lớn, làm bộ muốn sờ eo Ôn Túc An, lại bị cô tát một cái vào mu bàn tay.

"Ôn Túc An, em thật là bạo lực."

"Tôi còn có thể đá vào đũng qu@n anh đó, anh muốn thử không?"

"Ừ, vậy người thiệt thòi sẽ là em."

"..."

Ôn Túc An thực sự mệt mỏi, không muốn tiếp tục lôi Lâm Tứ vào chủ đề nhạy cảm như vậy.

Nhìn lại những ngày qua, cuộc sống của cô thật sự quá mệt mỏi, thậm chí có lúc cô cảm thấy mình đang sống trong sự tra tấn, dù sao trên thế giới này đã không còn người nào hay chuyện gì để cô phải bận tâm nữa.

Khi cô đang bối rối, Lâm Tứ lại từ trên trời rơi xuống, không hỏi cô bất kỳ vấn đề gì liền đưa cô đi đua xe để phóng thích bản thân, cùng cô ăn Oden đầy bột ngọt, vừa gặm thịt xiên cay vừa nghe cô lải nhải khóc mắng ba cô.

Ôn Túc An cảm thấy tâm tình bỗng tốt hơn một chút.

"Lâm Tứ, cảm ơn anh."

"Chuyện gì?"

Ôn Túc An nghiêng người, trong bóng tối cô không nhìn rõ vị trí của Lâm Tứ, chỉ có thể cảm nhận được khoảng cách của anh qua hơi thở.

"Cảm ơn vì đã ở bên tôi cả ngày hôm nay."

Lâm Tứ trầm mặc hai ba giây, mới nói: "Không có gì, em vui vẻ là được."

Ôn Túc An giật mình.

Hai người không bao giờ nhắc lại đề tài yêu đương nghiêm túc nữa, mà Lâm Tứ hình như cũng không cố chấp bắt cô đưa ra đáp án.

Thực ra cả hai đều hiểu, điều Ôn Túc An muốn bây giờ không phải là tình yêu.

Cô không muốn yêu, cho nên Lâm Tứ cũng không ép cô.

Cô muốn có người bầu bạn, Lâm Tứ liền ở bên cạnh cô.

Nhưng bản thân Ôn Túc An cũng sợ hãi, cô không biết mình có thể cho Lâm Tứ cái gì, thời gian trôi đi, mối quan hệ này sẽ trở nên không còn thuần túy là fwب nữa.

Mười hai giờ đêm, đã bước qua ngày mới, điện thoại Ôn Túc An ở đầu giường đổ chuông, cô mở Wechat.

Là tin nhắn thoại của Cừ Tiểu Chiêu.

"Chúc mừng sinh nhật bé An An! Chúc mỹ nữ Ôn Túc An của chúng ta ngày càng xinh đẹp, giàu có và quyến rũ hơn.

Mong Ôn Túc An có thể sớm thực hiện ước mơ được đại gia nuôi nấng."

Trong bóng đêm yên tĩnh, Ôn Túc An áp điện thoại lên tai nhưng Lâm Tứ vẫn nghe rõ nội dung.

"Hôm nay là sinh nhật của em?"

Ôn Túc An vừa trả lời tin nhắn vừa nói: "Ừm, đã qua không giờ rồi."

"Sao không nói với tôi?"

"Sao tôi phải nói cho anh?" Ôn Túc An theo bản năng phản ứng lại, sau đó đột nhiên hoàn hồn, cười nói: "Không có gì, chỉ là sinh nhật thôi, không cần phải mất công anh."

Ôn Túc An lại hỏi: "Mà này, sinh nhật của anh là ngày nào?"

"Mười hai ngày sau sinh nhật của em."

Ôn Túc An đột nhiên nói: "Sinh nhật của anh vào lễ tình nhân à? Thật lãng mạn."

Lâm Tứ nhếch khóe môi, "Lãng mạn sao?"

Ôn Túc An cho rằng sinh vào ngày lễ tình nhân là rất lãng mạn.

Cô lật người, nằm sấp lên giường, tay vỗ vỗ Lâm Tứ trong bóng tối, "Anh có tổ chức sinh nhật không?"

"Không có."

"Thôi nào, tôi thích tổ chức sinh nhật cho người khác lắm."

Lâm Tứ cười: "Không phải hôm nay là sinh nhật em sao?"

"Tôi không thích tổ chức sinh nhật của mình, nhưng tôi thích làm sinh nhật cho người khác.

Mà sinh nhật của anh vừa vặn là lễ tình nhân, tôi sẽ gọi điện thoại cho Tiểu Chiêu, đến lúc đó chúng ta cùng nhau ăn mừng."

Lâm Tứ quay người từ trong bóng tối, ánh trăng vừa vặn rơi vào anh, Ôn Túc An nhìn thấy nụ cười mang theo thâm ý.

"Em muốn tổ chức sinh nhật cho tôi, hay là muốn cùng tôi trải qua lễ tình nhân?"

Ôn Túc An khéo léo đáp: "Làm chung đi, anh được nhiều bạn bè yêu

mến như vậy, coi như mọi người cùng ăn mừng với anh."

"Ngừng lại" Lâm Tứ hừ nhẹ một tiếng, "Đúng là không có lương tâm."

"Tôi không phải..."

"Ôn Túc An."

"Gì?"

"Gia đình và bạn bè thường gọi em là An An sao?"

Chủ đề của Lâm Tứ thay đổi nhanh chóng, Ôn Túc An suy nghĩ một chút mới nói: "An An, hoặc Tiểu An."

Lâm Tứ ngẫm nghĩ một hồi, mới lẩm bẫm hai chữ: "Ôn Ôn."

"Cái gì?"

Lâm Tứ nói: "Vậy từ nay tôi gọi em là Ôn Ôn, được không?"

Ôn Túc An sững sốt.

Ôn Túc An trước đây không nghĩ nhiều về tên gọi, người ta gọi thế nào cô cũng đáp, nhưng đây là lần đầu tiên có người gọi cô là Ôn Ôn.

Ôn Túc An không khỏi có chút xấu hổ, đại khái là do Lâm Tứ cố ý kéo dài hai chữ này để tỏ ra dịu dàng tình cảm, giống như lần đầu gọi "cô Ôn" vậy, vừa giống như tán tỉnh mà lại không có ý mạo phạm.

Dù sao, tên này nghe cũng không tệ.

"Ờ, tùy anh." Ôn Túc An nằm xuống.

Dưới ánh trăng, Lâm Tứ vươn tay xoa mái tóc bù xù của cô, giọng điệu cười rất ôn nhu, "Ôn Ôn, sinh nhật vui vẻ."

Cảm giác xao động lạ lẫm, Ôn Túc An có chút động lòng.

— —

Mấy ngày này Ôn Túc An thường ở cùng một chỗ với Lâm Tứ, nhưng cũng không hoàn toàn là làm chuyện đó, có đôi khi chỉ cùng xem TV nói chuyện phiếm, có đôi khi cũng sẽ cùng nhau đi câu lạc bộ đua xe.

Kỳ nghỉ Tết sắp kết thúc, những người lao động nhập cư ở Vụ Thành cũng lần lượt trở về thành phố, nơi này trở nên sôi động trở lại.

Ngày 14 tháng 2 là lễ tình nhân, cũng là sinh nhật của Lâm Tứ.

Lương Hạnh và Cừ Tiểu Chiêu đều thích náo nhiệt nên đã gọi thêm mấy người bạn tới, bày một cái bàn ở khoảng sân nhỏ bên ngoài phòng xăm của Lâm Tứ để ăn lẩu, còn mua một chiếc bánh kem nhỏ để chúc mừng sinh nhật anh.

【Sầu Nhiên】 tối nay có sự kiện nên Ôn Túc An đến muộn, vừa vào cửa đã nghe thấy Cừ Tiểu Chiêu kể về quá khứ "phong lưu" của mình.

"Ôn Túc An hả? Hồi mới học đại học, cô ấy được rất nhiều người thâm mến."

Sau đó, có người chụp ảnh cô ấy rồi đăng lên diễn đàn trường để tỏ tình, kết quả là cô ấy trở nên nổi tiếng.

Nói không ngoa, những người đuổi theo cô ấy trong thời gian đó có thể xếp thành hàng dài từ cửa Nam đến cửa Bắc của Vụ Thành luôn đó, cả nam lẫn nữ."

Ôn Túc An tiếp lời: "Cừ Tiểu Chiêu, nói chính xác hơn, là lối ra tàu điện ngầm từ cửa Nam đến cửa Bắc."

"Ha ha ha ha ha ha!"

Ôn Túc An bưng một thùng rượu trực tiếp đi vào, nói tối nay cô đãi mọi người uống thoải mái, coi như là mừng thọ cho Lâm Tứ.

Anh nghe thấy thế vừa tiếc vừa muốn phì cười.

Ôn Túc An đi tới, Cừ Tiểu Chiêu vỗ vai Lương Hạnh, Lương Hạnh vội vàng dời ghế sang một bên, để Ôn Túc An ngồi cạnh Lâm Tứ.

"Sinh nhật vui vẻ." Ôn Túc An nhìn Lâm Tứ.

Lâm Tứ ngả người ra sau hút thuốc, dùng đầu ngón tay búng tàn thuốc, hỏi: "Quà sinh nhật thì sao?"

Ôn Túc An sừng sốt, "Rượu nè"

Lâm Tứ cười khẩy.

"Anh làm gì kỳ quái như vậy?"

"Ừ"

"Lưu manh"

Lâm Tứ và Ôn Túc An đấu võ mồm, Cừ Tiểu Chiêu còn đang kể chuyện, càng kể càng hưng phấn.

"Tôi nhớ khi còn là sinh viên năm hai, có một sinh viên năm nhất theo đuổi An An, nghĩ ra đủ mọi cách, biết cô ấy thích chơi mô tô nên cũng mon men đi theo, kết quả là bị gãy tay."

"Hahahahaha thật không, sau đó thì sao?"

"Sau đó sao? Không có sau đó."

An An nhà tôi còn loại người nào chưa thấy qua, từ lâu đã miễn dịch rồi."

Ôn Túc An khui mấy chai bia đặt lên bàn, cô trực tiếp cầm một chai đưa lên miệng uống, Lâm Tứ lấy chai của cô xuống, rót vào ly, nói với Ôn Túc An đừng nên uống vội như vậy.

Ôn Túc An bĩu môi.

Lương Hạnh rất tò mò về Ôn Túc An, thấy Ôn Túc An không trả lời, liền đánh bạo tiếp tục hỏi: "Hồi nữ thần đi học thường bị người ta theo đuổi đúng không?"

"Còn phải hỏi sao." Cừ Tiểu Chiêu khoe khoang, "Tôi và An An khi đó là bạn học cùng trường trung học, tuy không học chung lớp nhưng cả trường đều biết tên cô ấy."

Nói đến đây, Cừ Tiểu Chiêu cười nói: "Những cặp đôi khác nắm tay nhau sợ bị giáo viên phát hiện, nhưng cô ấy may mắn, mỗi tuần cô ấy đều thay đổi bạn trai, thậm chí năm lớp 11 đã được đàn anh đẹp trai lớp 12 theo đuổi."

Ôn Túc An ho khan hai tiếng, nhắc nhở: "Kể những chuyện này làm gì..."

"Ha ha ha ha ha ha ha ha!"

"Tiếp tục đi!"

Mọi người ở đây uống rất nhiều rượu, hôm nay là ngày đẹp trời nên mọi người thoải mái trò chuyện, Cừ Tiểu Chiêu cũng biết Ôn Túc An sẽ không thực sự để ý những chuyện này nên tiếp tục nói, nhân tiện tính nhẩm số bạn trai của Ôn Túc An từ thời trung học.

"Cao trung năm thứ hai, cô ấy yêu một nam sinh trong trường."

Mối tình kéo dài nửa năm, sau đó cô thi không tốt nên cô giáo đã nói với ba cô ấy.

Ông ấy liền bắt An An chia tay, cô ấy còn mạnh miệng sau này nếu không phải nam sinh kia thì sẽ không cưới, ha ha ha ha!"

Ôn Túc An không kìm được, phun ra ngụm bia trong miệng, nằm bò trên bàn vì câu nói ngây thơ của mình ngày xưa.

Lâm Tứ ném điều thuốc xuống đất, dẫm mạnh một cái, cúi đầu nhìn cô, lấy khăn giấy ra vỗ lên mặt cô một cái.

"Anh làm cái gì!" Ôn Túc An khó chịu thấp giọng nói.

Cừ Tiểu Chiêu cười đến ngạt thở, "Sau đó ba cô ấy tức giận nhốt cô ấy ở nhà, nhưng An An lại lợi hại đến mức trực tiếp từ cửa sổ tầng hai nhảy xuống bong gân chân, cứ như vậy đi hẹn hò với nam sinh, nhưng cậu ta sợ hãi vì chân cô ấy quá sưng nên phim còn chưa xem đã bắt cô ấy đi bệnh viện.

Sau đó ba của An An đến, không biết ông nói gì nhưng nam sinh kia hôm sau liền chia tay An An."

Ôn Túc An trả lời: "Hừm, đàn ông chết tiệt, có hoạ liền chạy trước." Những người có mặt phá lên cười.

Ôn Túc An ngửa mặt uống bia, ánh đèn trong sân nhỏ chiếu xuống, làm cho đường nét trên mặt cô trở nên vô cùng xinh đẹp thanh tú, ngay cả nốt ruồi nhỏ mờ nhạt cũng trở nên bắt mắt.

Chỉ là Lâm Tứ lúc này nhìn cô, trong lòng cảm thấy buồn bực đến hoảng hốt, giống như có cái gì vướng mắc nơi đầu quả tim, nước lẩu không còn thơm, bánh cũng không còn ngọt nữa.

Nhưng Ôn Túc An vô tâm chẳng những không để ý, ngược lại bắt đầu tự tung tự tác, dạy cho đám chó độc trong bàn thủ đoạn theo đuổi crush, lợi hại đến mức một đám già đầu phải gọi cô là "đại tỷ." Cười nói huyền thuyên, uống nhiều bia rất dễ đi toilet, Ôn Túc An đi toilet trên lầu một, giải quyết xong, khi mở cửa liền giật mình hoảng sợ.

"Điên à, anh đứng ở chỗ này làm gì?"

Lâm Tứ dựa vào cửa, có chút lạnh lùng nhìn cô.

Ôn Túc An sờ sờ mặt, sau đó lại đi soi gương, chuyện gì xảy ra, trên mặt cô cũng không có gì khác lạ mà.

"Anh muốn đi vệ sinh à, tôi về trước đây."

Ôn Túc An lấy khăn giấy ra lau tay, quay người đi ra ngoài, giây tiếp theo cô khàn giọng kêu lên, cửa bị dùng sức đóng lại, cô bị Lâm Tứ kéo trở vào toilet.

Lâm Tứ ấn cô vào tường, một tay đỡ sau đầu cô, tay kia không tự chủ nhẹ giữ chặt lấy cằm cô.

Ôn Túc An hiểu ý, chuẩn bị đón nhận một nụ hôn bá đạo, nhưng kết quả là Lâm Tứ lại há miệng cắn cô một cái.

"Hey, Lâm Tứ..."

Mặc kệ cô phản kháng, Lâm Tứ ngậm lấy môi cô, đè giữa hai hàm răng.

Ôn Túc An thể lực không bằng anh, thậm chí bây giờ chống cự có khi mất mạng ở chỗ này, vì vậy cô khôn ngoan vòng hai tay qua cổ anh, tỏ ý lấy lòng.

Lâm Tứ cảm nhận được động tác của cô, buông cô ra, áp trán mình vào trán cô, giọng nói khàn khàn, trầm thấp ủ rũ, "Vớ ai em cũng như vậy sao?"

Ôn Túc An bị anh làm cho hoa mắt, nhất thời không biết Lâm Tứ đang nói cái gì.

Lâm Tứ thấy bộ dạng vô tâm của cô thì tức giận, đưa tay véo eo Ôn Túc An khiến cô kêu lên một tiếng như đang nũng nịu.

Bên kia tường, Cừ Tiểu Chiêu còn đang nói chuyện phong lưu của Ôn Túc An, Lâm Tứ càng nghe càng phiền muộn, lại cắn cô một cái, hung dữ nói: "Sao không bị gãy chân luôn đi?"

Ôn Túc An cho rằng người này bị thần kinh, ngày lễ vui vẻ tự nhiên lại nguyên rủa cô gãy chân.

(Mọi người vào page Jolinas Land để đọc trước các chương mới nhất mỗi tuần nhé).

Chương 22: Gintonic

"Sao vào nhà vệ sinh lâu thế?"

Ôn Túc An viện cớ bị đau bụng.

Chủ đề trên bàn đã chuyển từ Ôn Túc An sang Lương Hạnh, khi nói về chuyện tình cảm của mình, Lương Hạnh hoàn toàn tự ti, khác hẳn sự mạnh miệng ngày thường.

"Nhưng kinh nghiệm tình cảm của tôi vẫn quá mỏng, không phong phú như A Tứ."

Cừ Tiểu Chiêu hứng thú dâng lên, "Thật sao, kể nghe một chút đi!"

Lâm Tứ đang tìm gì đó trong phòng, vừa rồi có khách nhắn tin nhờ xem bản vẽ.

Lương Hạnh ngẩng đầu nhìn vào trong, sau khi xác định chắc chắn Lâm Tứ không để ý chuyện bên đây, cậu ta mới nói: "Nhìn bộ dáng là biết anh ấy rất từng trải rồi."

Ôn Túc An gấp một miếng thịt bò béo ngậy vào trong bát, nghe vậy không khỏi gật đầu.

Lâm Tứ đối xử với phụ nữ đều có thâm ý, có thể dễ dàng người khác phái một cách dễ dàng.

Trên giường, kỹ thuật của anh cũng rất thuần thục, là loại đã từng "thực chiến" chứ không chỉ đơn giản học qua phim ảnh.

Người như vậy mà chưa từng có vài chục cô bạn gái thì ai tin.

Lương Hạnh nói tiếp: "Tuy nhiên, khi tôi gặp A Tứ, anh ấy đã tốt nghiệp đại học, trước đó anh ấy cũng không hẹn hò với ai, cho đến bây giờ tôi cũng chỉ thấy anh ấy từng có một người bạn gái duy nhất."

"Hả? Chỉ một người thôi sao?"

"Ừm, hình như bạn gái năm đó cũng quen rất lâu, thậm chí từng bàn

chuyện kết hôn."

"Sau đó thì sao?"

Nói đến đây, Lương Hạnh ngập ngừng một lúc: "Khi đó xảy ra vài chuyện, bạn gái anh ấy thấy khó khăn thì tìm cách chia tay rồi nhanh chóng kết hôn với người khác."

"Mẹ kiếp! Đây là loại phụ nữ cặn bã mà!" Cừ Tiểu Chiêu bất mãn, cô vốn rất ghét loại người không chung thủy, bất kể đàn ông hay đàn bà. Ôn Túc An nghe xong cũng hơi kinh ngạc, cô không ngờ người như Lâm Tứ lại có ngày bị phụ nữ phản bội, hơn nữa theo lời Lương Hạnh thì sau đó Lâm Tứ không hề có bạn gái, xem ra Lâm Tứ còn rất nặng tình.

Ôn Túc An âm thầm mặc định nguyên nhân khiến Lâm Tứ không có bạn gái là do còn nhớ tới người yêu cũ.

Không lâu sau, Lâm Tứ từ trong phòng đi ra, Lương Hạnh vội chuyển đề tài.

Lâm Tứ lại kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Ôn Túc An, Ôn Túc An vì chuyện vừa rồi trong nhà vệ sinh nên vẫn giận dỗi.

Lâm Tứ vô cớ cắn cô, còn trù ẻo cô gãy chân, rất quá đáng!

Lâm Tứ nghiêng người, Ôn Túc An né sang một bên, anh lại dựa vào gần hơn, cô lại tiếp tục tránh né, dời đến cái ghế thứ ba thì Lâm Tứ chụp lấy lưng ghế, khống chế Ôn Túc An ngồi yên một chỗ.

"Làm gì vậy?"

Ôn Túc An quay đầu khó chịu liếc anh một cái, "Tôi cũng muốn hỏi anh đang làm gì đấy."

Lâm Tứ khó hiểu nhìn cô, sau đó ghé sát vào tai cô thì thầm: "Có đau không?"

"Hả?" Ôn Túc An kỳ quái kêu một tiếng.

Lâm Tứ vô cớ bị cô giận dỗi, nhất thời trong lòng không vui, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại, chuyện này thật ra không liên quan gì đến Ôn Túc An, hai người cũng không phải người yêu, chuyện quá khứ của Ôn Túc An vốn không liên quan đến anh.

Nhưng mà, càng nghĩ càng phiền muộn, vì vậy anh phát ti3t bằng cách cắn cô một cái.

"Được rồi, cùng lắm thì để em cắn trả sau." Lâm Tứ không biết xấu hổ đề nghị.

Ôn Túc An cười khinh bỉ, "Anh quả thật giỏi tính toán."

Cắn lại thì anh sẽ thừa dịp hôn cô, loại mua bán lỗ vốn như vậy có ngu mới làm.

Lâm Tứ thờ dãi, gấp thịt bò trong nồi lẩu bỏ vào chén Ôn Túc An.

Ôn Túc An không nhúc nhích, lại gấp toàn bộ thịt bò bỏ ra ngoài.

"Đừng gấp cho tôi, tôi mập lắm rồi, không thể ăn nhiều như vậy."

Lâm Tứ quay đầu lại nhìn cô từ trên xuống dưới, "Mập chỗ nào, eo lưng cũng chả có tí thịt nào."

"Anh không biết phụ nữ sợ nhất là vòng eo có thịt thừa sao?"

"Được rồi, được rồi."

"Tôi không ăn thịt cừu."

"Vậy gấp qua cho tôi."

"Ta cũng không muốn cá viên."

"Cuối cùng là không muốn ăn gì hết?"

"Ăn cá viên nóng rất dễ bị bỏng miệng, cắn một miếng nước trong viên sẽ b ả ra."

Nói được nửa chừng, Ôn Túc An cảm thấy có gì đó không đúng, lúc này mới ý thức được mình đã lỡ lời, liếc sang bên cạnh, liền thấy ánh mắt rục rịch mập mờ của Lâm Tứ.

Lâm Tứ ẩn ý nói: "Vậy càng thích hợp để em ăn."

"Anh tự ăn đi, ba cái thứ này kinh nghiệm của anh là phong phú nhất mà."

Lâm Tứ cười đến rung bả vai khiến Ôn Túc An vừa tức vừa buồn cười.

"Ừm, cái đó..."

Đám người xung quanh bị ngó lơ đến giờ mới lên tiếng.

Cừ Tiểu Chiêu: "Hai người tán tỉnh xong chưa?"

Lâm Tứ: "?"

Lương Hạnh: "Xin lỗi đã làm phiền hai người."

Ôn Túc An: "?"

La Tử Huy: "Lát nữa chúng ta muốn đi quán bar, hai người có muốn đi không?"

Ôn Túc An nuốt nước miếng, "Đi chỗ của tôi à?"

Cừ Tiểu Chiêu khinh thường nói: "Quán bar chết tiệt của cậu thì có gì vui, chúng tôi định đi hộp đêm, chỗ có sàn nhảy hẳn hoi."

Nghe vậy, Ôn Túc An hai mắt đột nhiên sáng lên, Cừ Tiểu Chiêu liền hiểu ý bạn mình.

Những hộp đêm là nơi lui tới của nam nữ thanh niên thành thị, nhưng nói ra thì, đã vài năm rồi Ôn Túc An không tới nơi đó, giờ được tự do, cô không khỏi nóng lòng quay lại chỗ vui chơi quen thuộc khi xưa.

Ôn Túc An nhìn trang phục của mình, áo len cùng quần jeans, hình như không thích hợp để đi hộp đêm.

Nhưng chị em tốt chỉ cần một cái liếc mắt là hiểu ra bạn thân mình đang nghĩ gì.

Cừ Tiểu Chiêu lắc lắc chìa khóa xe trong tay, "Hôm nay tôi lái xe đến đây, đến nhà cậu cũng chỉ mất mấy phút.."

Ôn Túc An nhướn mày, giầy tiếp theo hai người cùng nhau đứng dậy chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói to:

"Chúng tôi về nhà thay đồ, nửa tiếng nữa gặp lại ở Vinmit!"

Không ngờ tốc độ của phụ nữ lại nhanh như vậy, ba người đàn ông nhìn nhau, cũng lập tức đứng dậy đi vào nhà chuẩn bị.

— —

Ôn Túc An từng là hot girl, mặc gì cũng gợi cảm, chỉ là sau này không được mặc đồ mát mẻ nữa.

Khi vào nhà, Ôn Túc An lục tung tủ quần áo, tìm thấy bộ váy gợi cảm trước kia, vội vàng ướm thử.

Ôn Túc An có dáng người chuẩn, ngực tròn, hông nở, eo thon, chân dài, theo lời của Cừ Tiểu Chiêu thì dáng người của cô chuẩn đến từng centimet.

Nhà Cừ Tiểu Chiêu xa nên cô mượn một bộ từ Ôn Túc An, quần short jeans, boots cổ ngắn cao gót màu đen; Ôn Túc An thì mặc chiếc váy hai dây màu xám khói, vừa hở lưng lại ôm sát cơ thể, giày cao gót màu bạc, mái tóc xoắn dài cùng đôi môi đỏ mọng vô cùng quyết rũ.

Cừ Tiểu Chiêu hận mình không phải đàn ông, nếu không nhất định

sẽ đè Ôn Túc An xuống giường.

Tiết trời tháng hai bên ngoài khá lạnh, Ôn Túc An khoác áo lông bên ngoài, xách chiếc túi nhỏ đi theo Cừ Tiểu Chiêu đến Vinmit.

Vinmit là hộp đêm lớn nhất ở Vụ Thành, hôm nay lại là lễ tình nhân, bên trong chật ních người, khi Ôn Túc An và Cừ Tiểu Chiêu đến, Lâm Tứ đã ở đây được một lúc.

Ôn Túc An từ xa đi tới, nhìn thấy Lâm Tứ, ánh mắt sáng lên, người đàn ông luôn chỉ mặc áo len đen hoặc đồ thể thao, đây là lần đầu tiên mặc áo sơ mi sáng màu.

Nếu đám đàn ông khác khoác lên chiếc áo này thì lập tức trở thành một tên hề loè loẹt, ngược lại đặt trên người Lâm Tứ lại phát ra sức hấp dẫn khó mà giải thích.

Những người đàn ông lạnh lùng khác nhìn vào giống như người cấm dục, với Lâm Tứ, anh chính là biểu tượng của d*c vọng nguyên thủy. Trong quán bar bật máy sưởi, người vào nhiều đến mức chỉ chốc lát đã toát mồ hôi, Ôn Túc An cũng không ngần ngại, trực tiếp cởi áo ngoài, Lương Hạnh và La Tử Huy vừa nhìn liền cảm thấy ch ảy nước miếng tại chỗ.

Ánh mắt Lâm Tứ lúc này cũng đã đổ dồn vào Ôn Túc An.

Cừ Tiểu Chiêu nhìn đám nam nhân này vui vẻ cười nói, đúng là điệu bộ của bọn người chưa từng gặp qua tiên nữ.

Ôn Túc An ngồi xuống sofa, Lâm Tứ nghiêng người, chống tay lên thành ghế sofa sau lưng cô, tư thế mập mờ, "Sao hôm nay em lại ăn mặc thế này?"

Ôn Túc An liếc anh một cái, "Dáng người tôi tốt như vậy, lẽ ra nên ăn mặc như vậy từ sớm."

Yết hầu của Lâm Tứ di chuyển lên xuống, ánh mắt đảo qua khe ng ực, không nhìn được ôm Ôn Túc An vào trong lòng.

Được một lúc, Ôn Túc An đi theo Cừ Tiểu Chiêu lên sàn nhảy, La Tử Huy và bạn gái không biết trốn ở đâu hôn nhau, Lương Hạnh cũng đang trở tài tán gái, trên bàn chỉ còn lại mình Lâm Tứ.

Lâm Tứ ngồi dưới uống rượu, ánh mắt dõi theo người phụ nữ đang lắc hông trên sân khấu, từ lâu anh đã biết dáng người của Ôn Túc An đẹp thế nào, cộng với khuôn mặt như tranh vẽ kia, làm cho toàn bộ đàn ông ở quán bar phải say mê thưởng thức.

Ôn Túc An tuy thích chơi nhưng cũng có chừng mực, cô chỉ nhảy với Cừ Tiểu Chiêu, mặc kệ những người đàn ông khác đến gần, nhưng như vậy lại càng làm tăng h@m muốn chinh phục của đàn ông. Ôn Túc An né tránh lời mời của những người đó, liếc nhìn xuống liền thấy Lâm Tứ đang uể oải ngồi trên sofa, chiếc áo sơ mi đã bị cởi vài cúc, dưới ánh đèn mờ mờ càng làm tăng lên vẻ phong lưu gợi cảm. Một cô gái mặc váy hai dây đứng sau lưng Lâm Tứ, dựa vào lưng ghế sofa ngả người về phía trước, ngực nở nang, đang cúi đầu nói chuyện với anh.

Lâm Tứ một tay cầm điếu thuốc, hơi hơi ngẩng đầu lên nói chuyện với cô gái kia.

Ôn Túc An lại nhìn thêm lần nữa, phát hiện ngực cô gái kia hình như còn lớn hơn của mình.

Mẹ kiếp, tính hiếu thắng của phụ nữ trỗi dậy.

"Chiêu Chiêu, cậu xem ngực tôi có lớn không?"

Âm nhạc trong quán bar rất ồn, Cừ Tiểu Chiêu nghe không rõ, lớn tiếng nói: "Cậu nói cái gì?"

"Tôi nói, ngực của tôi có lớn hay không?"

"Lớn gần bằng mông tôi rồi."

Ôn Túc An không muốn nói chuyện nữa, cô cảm thấy Cừ Tiểu Chiêu như đang mắng mình.

Cô quay đầu nhìn sang, chỗ góc sofa đã không còn ai, Ôn Túc An giật giật khóe miệng, đàn ông quả nhiên nhìn thấy phụ nữ ngực bự liền bị câu mất hồn.

Trong lòng nghĩ Lâm Tứ phỏng chừng là cùng cô gái kia hôn môi ở một góc nào đó, Ôn Túc An không hiểu sao cảm thấy khó chịu, nhảy không nổi nữa, vừa dứt nhạc liền bước xuống sân khấu.

Đột nhiên, có người ôm eo cô từ phía sau, dùng sức xoay người cô lại, làm cô ngã vào trong vòng tay của ai đó.

Ôn Túc An dựa vào trong ngực người kia, ngẩng đầu nhíu mày, đang định mắng người, lại phát hiện đó là Lâm Tứ.

"Sao không nhảy nữa?" Lâm Tứ vòng tay qua eo cô hỏi.

Ôn Túc An sững sốt.

"Sao anh lại ở đây?"

Sau khi Lâm Tứ đi lên, Cừ Tiểu Chiêu thức thời tránh qua một bên,

nhảy cùng một cậu trai trẻ.

Ôn Túc An bị ôm vào lòng không nhúc nhích được, bài hát tiếp theo bắt đầu vang lên.

Lâm Tứ ghé sát vào tai cô cười, "Đột nhiên muốn em."

Ôn Túc An âm thầm trợn mắt, vừa rồi còn cùng mỹ nữ ngực bự nhìn nhau nóng bỏng, cái đồ dối trá này.

Lâm Tứ đặt tay lên eo thon của Ôn Túc An, dẫn dắt cô đi điệu nhạc, Ôn Túc An khoác vai Lâm Tứ, hỏi: "Người đẹp vừa rồi đâu?"

"Cái gì?" Lâm Tứ nghe không rõ, nhích lại gần cô hơn.

Ôn Túc An cong môi, ghé sát vào tai anh, lớn tiếng nói: "Cô gái vừa rồi nói chuyện với anh, mỹ nhân ngực bự đó, đi đâu rồi?"

Ôn Túc An chủ động lại gần làm cho Lâm Tứ ôm cô chặt hơn, cúi người ghé vào tai Ôn Túc An cười nói: "Ở đây không phải chỉ có một mình em ngực bự sao?"

Nói xong hung hăng dán người sát vào Ôn Túc An một cái.

Ôn Túc An túm gáy kéo người đàn ông ra, Lâm Tứ cười đến xấu xa, cúi thấp người, Ôn Túc An quay đầu trốn, môi Lâm Tứ vừa vịn hôn lên má phải của cô.

"Làm sao vậy?"

Ôn Túc An ngửa người ra sau, tránh nụ hôn của anh, "Anh vừa hôn người khác xong thì đừng lại gần tôi.

Tôi dị ứng."

Lâm Tứ nghe vậy sửng sốt, sau đó khẽ cười tựa vào trán Ôn Túc An, lồng ngực phập phồng lên xuống, Ôn Túc An bị tiếng cười của anh làm cho khó chịu, liền vỗ vào mặt đối phương một cái.

Lâm Tứ bị đau, siết chặt tay cô, "Nhẹ tay một chút được không."

"Không muốn!"

DJ trên sân khấu chơi những bản nhạc sôi động hơn, rapper đứng ở vị trí cao đẩy không khí trong quán bar lên cao trào, mọi người hưởng ứng và hò reo, không khí dường như bị đốt cháy đến cực điểm.

Nhiều người hôn nhau trong tiếng nhạc, không khí mập mờ ám muội, nội tiết tố trong cơ thể bắt đầu chuyển động.

"Tôi không có."

Lâm Tứ nâng mặt Ôn Túc An lên, một tay sờ vành tai cô, hơi thở rất gần, thoang thoang mùi rượu và khói, "Tôi không có hôn cô ấy."

"Quý mới tin anh." Ôn Túc An bĩu môi.

"Thật sự không có, nếu không em thử xem trên miệng tôi có mùi son môi nào khác không."

Dứt lời, môi anh liền áp xuống.

Rượu làm người ta choáng váng, âm nhạc làm người ta hưng phấn, Ôn Túc An tựa vào trong lòng Lâm Tứ, bị anh ôm hôn, bọn họ chưa bao giờ hôn nhau mà không phải là màn dạo đầu.

Nụ hôn này không phải là món khai vị mà là một món tráng miệng sau bữa tối, ngọt ngào nhưng không ngấy, khiến người ăn mê mẩn.

Ôn Túc An vòng tay qua cổ Lâm Tứ, chủ động hôn sâu hơn.

Bầu không khí rất tốt nhưng bị cắt ngang vì một mảnh bông giấy hồng bay vào miệng Lâm Tứ.

Một phút sau, lại có một tờ giấy rơi xuống, Ôn Túc An há miệng lấy ra.

Sau nửa phút, Lâm Tứ nhíu mày dừng lại.

"Chết tiệt."

Ôn Túc An bật cười ngã vào lồng ngực Lâm Tứ.

Lâm Tứ nhổ tờ giấy dính bên miệng ra, dờ khóc dờ cười ôm lấy người phụ nữ đang cười đến không thể đứng thẳng, hung ác nheo cô một cái: "Cười nữa đi"

Ôn Túc An vòng tay qua cổ Lâm Tứ, nép vào trong lòng anh, không dám cười nữa.

Một bóng người xinh đẹp quay người lại, Ôn Túc An ngẩng đầu nhìn, thì ra là cô gái ngực bự vừa rồi, cô gái nhìn thấy Ôn Túc An trong vòng tay Lâm Tứ, không chút sợ hãi, nghiêng người nói.

"Anh trai ơi, em trả lại cái bật lửa, cảm ơn anh".

Ôn Túc An nghe thấy thì toàn thân nổi da gà.

Sau khi bọn họ rời đi, Lâm Tứ quả nhiên bị Ôn Túc An nhìn chăm chăm.

Anh cảm thấy mình có trăm cái miệng cũng không thể biện minh.

"Cô ấy hỏi mượn tôi một cái bật lửa, tôi để bật lửa trên bàn..."

Đang nói, Lâm Tứ đột nhiên ngừng lại, cúi đầu nhìn Ôn Túc An.

"Gì vậy?"

Lâm Tứ nhìn Ôn Túc An, cong môi, chậm rãi nói: "Cục cưng, em đang ghen sao?"

Ôn Túc An chớp chớp mắt.

Nửa giây sau, cô đột nhiên nở một nụ cười mê hoặc, sóng mắt lưu chuyển, cả người toả ra hơi thở khiêu khích.

Ôn Túc An kiễng chân tới gần, nhẹ giọng nói: "Đúng vậy, tôi ghen rồi, anh định dỗ tôi như thế nào?"

"Anh trai..."

Lâm Tứ hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa khụy xuống tại chỗ.

(Mọi người vào page Jolinas Land để đọc các chương mới sớm nhất nhé).

Chương 23: Daiquiri

Ôn Túc An thấy ánh mắt Lâm Tứ nhìn mình thay đổi, vòng tay ôm eo cô siết chặt, nụ cười quyến rũ làm say lòng người, giọng nói mềm mại như nước làm da đầu anh như tê dại.

Lâm Tứ cúi đầu, hơi thở lướt qua gò má, chóp mũi, và bờ môi cô, "Muốn anh trai dỗ em thế nào?"

Anh ghé sát vào tai cô nói ra hai từ...

Ôn Túc An ánh mắt mông lung, néo eo Lâm Tứ: "Lưu manh."

Ôn Túc An đã sớm biết sự lưu manh của Lâm Tứ, lúc khiêu vũ, tay anh không an phận sờ trên bóp dưới, lại còn sờ sờ sợi dây buộc trên cổ cô, hỏi: "Cái này có thể tháo ra được không?"

Ôn Túc An cầm ly rượu trong tay khẽ lắc, cười nói: "Vậy anh thử xem."

Lâm Tứ nhìn mảnh vải mỏng manh trên người Ôn Túc An, thầm nghĩ, thôi, đợi đến chỗ không có người thì cởi ra cũng không muộn. Có Lâm Tứ ở bên cạnh nên Ôn Túc An không còn bị quấy rầy, ý vào có người bảo hộ, cộng thêm hơi men, càng làm cô trở nên táo bạo. Ôn Túc An và Lâm Tứ đều không tỉnh táo, thân thể dính sát vào nhau, tiếng nhạc dội bên tay, đầu óc dần dần mơ hồ.

Không biết từ lúc nào, Ôn Túc An nhìn chăm chú Lâm Tứ, đột nhiên cô nở nụ cười, sau đó ghé tai Lâm Tứ nói cái gì đó.

"Cái gì?" Lâm Tứ nghe không rõ vì xung quanh quá ồn ào.

Ôn Túc An xoay người, ôm mặt Lâm Tứ, nói to: "A Tứ, sinh nhật vui vẻ!"

Lâm Tứ liếc nhìn bức tường đối diện, thời gian hiển thị trên đồng hồ điện tử đã là phút cuối cùng của ngày 14 tháng 2.

Lâu lắm rồi mới có một sinh nhật náo nhiệt như vậy, Lâm Tứ cũng rất lâu rồi mới cảm nhận được sự ấm áp hiếm có như vậy.

Từ khi Ôn Túc An âm ỉ nói sẽ tổ chức sinh nhật cho mình, Lâm Tứ đã rất mong chờ, mà cho đến phút cuối cùng, Ôn Túc An còn để dành cho anh một sự lãng mạn nho nhỏ.

Lâm Tứ không nói lời nào, đờ Ôn Túc An trên quầy bar mà hôn, đêm nay bọn họ hôn quá nhiều lần, thậm chí là hôn hết phần dạo đầu của những lần trước cộng lại.

Sau nửa đêm, không khí trong quán bar trở nên đặc quánh, nhưng Cừ Tiểu Chiêu còn phải đi làm ngày hôm sau nên đành tiếc nuối đi về trước.

La Tử Huy thì kéo bạn gái đi thuê phòng khách sạn.

Ôn Túc An nhìn quanh không thấy Lương Hạnh đâu, cô hỏi Lâm Tứ, Lâm Tứ đang cúi đầu nhìn điện thoại, một lúc sau mới nói cậu ta đã kéo một cô gái vừa quen đi trước rồi.

Kết quả là hai người say chệnh choáng bị ném lại quán bar.

Ôn Túc An và Lâm Tứ ngồi lại trong quán, cô mặc vào chiếc áo khoác lông to sụ kia, hai tay Lâm Tứ thò vào trong áo làm loạn, người uống rượu vốn đã nóng đầu, chỉ cần vài cái đụng chạm đã làm hai người rục rịch không chịu nổi.

Lâm Tứ ghé sát vào tai Ôn Túc An, liếm vành tai cô, khàn giọng hỏi: "Đi về nhé?"

Ôn Túc An gật đầu.

"Đi đến đến nhà em hay nhà tôi?"

Ôn Túc An nghĩ đi nghĩ lại, giường nhà Lâm Tứ không vững chắc lắm, động một chút liền kêu cọt két, kích thích cũng không đủ lớn, lần trước hai người làm mạnh bạo khiến cô suýt nữa thì rơi xuống đất, thế là quyết định sẽ đến nhà cô.

Chuyện nên làm thì ở quán bar đã làm rồi, về đến nhà hai người liền vào thẳng vấn đề, sợi dây trên cổ mà Lâm Tứ ngắm nghía lúc nãy giờ đang bị anh cắn trong miệng, nhẹ nhàng rút ra, làn da của Ôn Túc An trắng mịn như ánh trăng, khiến đối phương nhìn vào phải đỏ mắt.

Sau khi uống rượu thì d*o vọng thường khó kiềm chế, Ôn Túc An cũng không phải cô gái ngây thơ dễ thẹn thùng, hai người phối hợp ăn ý đến mức Lâm Tứ cảm thấy hôm nay mình không còn sức mà

đứng dậy.

Hình ảnh phản chiếu trên kính cửa sổ mờ mờ ảo ảo, phải mất một lúc sau hai người mới bình tĩnh lại.

Ôn Túc An được Lâm Tứ ôm đến chiếc sofa nhỏ bên cạnh, trùm chăn nhìn Lâm Tứ bận rộn thay ga giường, sau đó thuận tay bỏ đồ dơ vào máy giặt.

Ôn Túc An cuộn mình trên sofa, cười khúc khích.

Nghe thấy Ôn Túc An đột nhiên cười ngây ngô, Lâm Tứ quay đầu lại, cau mày búng trán cô một cái, "Còn chưa tỉnh rượu à?"

Ôn Túc An hất tay anh ra trêu chọc: "Anh từng là nhân viên dọn phòng của khách sạn à, cách trải ga giường thật sự chuyên nghiệp."

Lâm Tứ hừ một tiếng, không nghiêm túc nói: "Học từ em"

Thay ga trải giường và chăn mền xong, Lâm Tứ giục Ôn Túc An đi tắm, người đổ mồ hôi rất dễ cảm lạnh.

Ôn Túc An lê nửa thân dưới mềm nhũn vào phòng tắm ngâm nước nóng, ý thức hỗn loạn cũng bị cuốn đi, đầu óc cũng thanh tỉnh bầy, tám phần.

Tắm xong, Ôn Túc An mặc áo ngủ hai dây đi ra, nhìn thấy Lâm Tứ còn đang tr@n trường đi lại trong phòng, cô trợn tròn mắt.

"Anh làm ơn mặc quần vào được không vậy?"

Lâm Tứ đứng trong phòng khách, một tay chống nạnh, một tay cầm ly uống nước, hai mắt nhìn thẳng Ôn Túc An, im lặng hai ba giây, Ôn Túc An liếc mắt nhìn xuống.

"Lâm Tứ, con mẹ nó, anh uống xuân được hay gì?"

Ôn Túc An đẩy Lâm Tứ vào phòng tắm, trực tiếp vắn nước lạnh để anh "giảm nhiệt," nhưng người đàn ông này lại không biết xấu hổ đổ lỗi do cô mặc đồ ngủ quá gợi cảm.

Ôn Túc An tức giận vội vàng thay bộ đồ ngủ bảo thủ thịnh hành từ thế kỷ trước.

Trở lại giường, Ôn Túc An liếc nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ sáng, trên màn hình khóa còn có một đồng tin nhắn chưa đọc do Cừ Tiểu Chiêu gửi đến.

【Cừ Tiểu Chiêu】 : Cương ơi

【Từ Tiểu Chiêu】 : Vợ ơi

【Cừ Tiểu Chiêu】 : ...

【 Cừ Tiểu Chiêu 】 : Mẹ kiếp, không chứ, hai người lại làm nữa hả?
Ôn Túc An gửi qua một biểu tượng "thẹn thùng."

【Cừ Tiểu Chiêu】 : Đoán trúng thật à?

【W.】 : Cậu nói xem?

【 Cừ Tiểu Chiêu 】 : Mẹ kiếp, hai người ôm hôn nhau trong quán bar lâu như vậy, mắt tôi có mù đâu.

【W.】 : [ngại quá]

【 Cừ Tiểu Chiêu 】 : Tôi chỉ muốn hỏi có phải lại làm hay không?

【W.】 : Vậy cậu nghĩ vì sao đến giờ tôi mới trả lời tin nhắn?

【 Cừ Tiểu Chiêu 】 : Mẹ nó, tôi cũng muốn tìm đàn ông về chơi.

【W.】 : Tìm đi, tìm đi, trên thế giới có 3,5 tỷ đàn ông để cậu lựa chọn mà.

【 Cừ Tiểu Chiêu 】 : Thôi đi, 3 tỷ nhưng không có ai thích hợp.

【W.】 : Vậy thì còn 500 triệu người còn lại.

【W.

】 : Mà sao giờ này còn thức, không phải mai cậu phải đi làm sao?

【 Cừ Tiểu Chiêu 】 : ...

【Cừ Tiểu Chiêu】 : Mẹ kiếp, tôi ngủ đây!

Lâm Tứ tắm xong, quần khăn đi ra, nhìn thấy con thỏ nhỏ đang ngồi trên giường nhìn màn hình điện thoại cười khúc khích.

Anh đi tới giật giật đôi tai thỏ, "Sao em lại mặc cái này?"

Ôn Túc An liếc anh một cái, "Không phải anh nói đồ ngủ hai dây quá gợi cảm sao."

"..."

Hai người nằm trên giường, nhưng lần này tư thế ngủ rất nghiêm chỉnh, không ai vượt qua ranh giới, đúng chuẩn một cặp đôi nam vô tình nữ vô tâm.

Hai người yên lặng nhắm mắt, một lúc sau, trong yên lặng truyền đến tiếng ùng ục.

"..."

"..."

"Tôi đói." Ôn Túc An lên tiếng.

"Thể lực đúng là kém, lần nào làm xong cũng kêu đói bụng."

"..."

"Gọi đồ ăn ngoài cho em nhé?"

"Đặt đồ ăn sẽ rất lâu, trong bếp còn mì gói, anh làm cho tôi một tô đi."
"Không làm."

"Anh trai ơi..."

"..."

Trong bóng tối, Ôn Túc An nghe thấy Lâm Tứ thờ dài, sau đó thấp giọng mắng một tiếng.

"Phục vụ trên giường chưa đủ, xuống giường vẫn phải hầu hạ em hả." Miệng thì oán trách, nhưng Lâm Tứ vẫn đi vào phòng bếp.

— —

Trong bếp sáng đèn, một lúc sau mùi mì bò cay thoang thoang bay tới, Ôn Túc An thềm thường bước ra, bên cạnh bếp, một người đàn ông chân dài cao lớn đang nấu mì, một tay chống trên mặt bàn đá cẩm thạch, tay kia lấy một quả trứng ở bên cạnh đập vào mép bàn, dùng ngón tay thon dài thả quả trứng trượt vào trong nồi.

Ôn Túc An nhìn thấy cảnh này, đột nhiên cảm thấy Lâm Tứ thật quá đẹp trai, một người đàn ông có thể dùng một tay đập trứng thật là hấp dẫn.

Tuy nhiên, khi đói thì sức hấp dẫn của đàn ông không thể đánh bại mùi thơm của mì ăn liền.

Ôn Túc An nuốt nước miếng, ngửi mùi hương rồi nghiêng người sang, "wow"

Lâm Tứ dùng đũa khuấy mì, "Thấy trong tủ lạnh của em còn ít nguyên liệu nên cho vào luôn."

"Lâm Tứ, anh thật lợi hại."

Lâm Tứ nhướn mày, "Nấu mì cũng tính là lợi hại?"

Ôn Túc An lại nuốt nước miếng, "Anh biết nấu ăn à? Nhìn động tác của anh rất thuần thục."

"Không hẳn là giỏi, dù sao cũng đủ để không bị chết đói thôi."

Ôn Túc An lơ đãng gật đầu, "Tôi ăn được chưa?"

Lâm Tứ nhìn bộ dạng đầu thai chết đói của cô, lắc đầu.

"Để tôi dọn ra trước."

"Cho tôi ăn một miếng trước đi mà." Ôn Túc An giật lấy chiếc đũa của Lâm Tứ, gắp mì lên thổi phù phù rồi mới cho vào miệng.

Kết quả là cô bị bỏng.

"Shhhhhh"

"Gấp cái gì, ai giành của em à?"

"..."

Sau một thời gian náo loạn, cuối cùng món mì bò cay thơm ngon cũng đã có mặt trên bàn.

Ôn Túc An tùy ý cột tóc, khoanh chân ngồi ăn ngấu nghiến.

Ngồi đối diện với cô, Lâm Tứ không khỏi thở dài: "Phụ nữ đúng là có hai bộ mặt."

Ôn Túc An húp một ngụm canh cay, thở ra sáng khoái.

"Anh nói cái gì?"

"Em bây giờ so với lần đầu gặp mặt quả thật rất khác." Lâm Tứ lấy khăn ăn đưa cho Ôn Túc An, Ôn Túc An cầm lấy lau miệng, hỏi: "Có gì khác?"

"Lần đầu tiên gặp, mặt em lạnh như băng."

Nghĩ lại, Ôn Túc An cười nói: "Lúc đó chưa quen anh, tôi cần gì phải tỏ ra nhiệt tình hay thân thiết?"

Lâm Tứ khẽ hừ một tiếng, "Lúc đó còn tưởng em là chị đại."

"Còn bây giờ?" Ôn Túc An hỏi.

"Bây giờ," Lâm Tứ nhìn Ôn Túc An, khuôn mặt giản dị ửng hồng vì nóng, trên đầu đội băng đô con thỏ, mặc bộ đồ ngủ hoạt hình đáng yêu, Lâm Tứ cười nói: "Nhìn như một cô bé."

Ôn Túc An buồn bực nói: "Tôi lớn rồi, cô bé gì nữa."

Ánh mắt Lâm Tứ sáng sủa, mím môi, "Được, em lớn nhất."

"..."

Mì ăn liền do Lâm Tứ nấu có rất nhiều nguyên liệu, xà lách, trứng, xúc xích, còn có một số nguyên liệu ăn lẩu lúc tối chưa đựng đến.

Ôn Túc An ăn chưa hết một nửa, đành đẩy bát qua chỗ Lâm Tứ.

Lâm Tứ nhướn mắt, "Tôi là thùng rác của em sao?"

"Là do anh nấu quá nhiều!"

"Thấy em đói đến sắp chết nên mới sợ em ăn không đủ no."

"Quá nhiều, tôi sắp ói ra mất."

Lâm Tứ lắc đầu, bắt đắc dĩ ăn hết chỗ mì Ôn Túc An để thừa lại.

Ôn Túc An đứng dậy rót một cốc nước, sau đó ngồi xuống bên cạnh Lâm Tứ, muốn nói gì đó.

"Này, kể cho tôi nghe chuyện của anh đi."

"Chuyện gì?"

Ôn Túc An liếc mắt một cái, "Nhìn anh chắc chắn là kiểu người có quá khứ, không phải nói trước đây từng bị bạn gái phản bội sao?"

Lâm Tứ: "..."

"Lương Hạnh kể cho em à?"

Ôn Túc An vô tội chớp mắt, "À không, là tôi đoán."

"Ôi, bị phản bội cũng không có gì mất mặt đâu, anh xem, tôi cũng bị mà."

Anh kể cho tôi nghe một chút đi, đẹp trai lại tốt tính như anh tại sao lại bị bạn gái bỏ rơi vậy?" Ôn Túc Anh cảm thấy hai người họ quả thật là đồng cảnh ngộ nên càng tò mò.

Có gì để kể đâu

Lâm Tứ không buồn nhắc đến mối quan hệ mấy năm trước.

Thời gian đầu quả thật anh rất tức giận, nhưng thời gian trôi qua, lúc này nhìn lại cũng không còn cảm giác gì đặc biệt.

Lâm Tứ kể lại vài chi tiết rời rạc, đại khái anh và bạn gái cũ quen nhau ở trường đại học, nhưng lúc đầu chỉ là bạn học bình thường, tốt nghiệp rồi mới tỏ tình, sau đó thì ở bên nhau.

Sau vài năm hẹn hò, thấy khá hợp về mọi mặt, hai người cũng tính đến chuyện cưới xin, nhưng gia đình anh xảy ra chuyện, anh bị mất việc, người thân lâm bệnh nặng, bạn gái cũng đòi chia tay.

Khi đó Lâm Tứ cảm thấy lời hứa "vĩnh viễn ở bên nhau" thật là mĩa mai.

Truyện Đam Mỹ

Không phải ruột thịt thì không ràng buộc, làm gì có chuyện vĩnh viễn ở bên nhau.

Ôn Túc An đồng ý, quả nhiên chữ "vĩnh viễn" là quá hảo huyền.

Sau đó, người thân duy nhất của Lâm Tứ là bà ngoại cũng qua đời.

Lâm Tứ trải qua quãng thời gian đen tối nhất trong cuộc đời, suốt ngày trốn trong nhà, đánh mất chính mình, suy sụp nửa năm rồi một

mình ra ngoài du ngoạn, phiêu bạt khắp nơi.

Trong chuyến đi này anh cũng học được nghề xăm một cách tình cờ, vì có năng khiếu hội họa cực cao nên anh khởi nghiệp rất nhanh.

Khi trở về thì tình cờ Lương Hạnh cũng có ý định mở một tiệm xăm, hai người liền hợp tác.

Lâm Tứ vốn cho rằng mình sẽ tiếp tục sống mông lung như vậy, không ngờ lại gặp được Ôn Túc An ở đây.

Cô vừa là kiếp nạn của anh, lại là nguồn vui hiếm hoi của anh kể từ biến cố năm đó.

Lâm Tứ nói rất nhiều chuyện cũ, mì gói trong chén còn chưa vơi được bao nhiêu, quay đầu lại liền phát hiện người vừa ríu rít nghe mình kể chuyện đã ngủ gục trên bàn..

"Thật là...!" Lâm Tứ cảm thán.

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Ôn Túc An đóng mở, Lâm Tứ không khỏi lấy tay nhéo mũi cô một cái.

"Này..." Ôn Túc An cau mày tránh ra.

Lâm Tứ lại bẹo má cô.

"Đừng lộn xộn..."

Lâm Tứ nhéo miếng thịt trên mặt cô, "Ôn Túc An, em đúng là đồ vô lương tâm."

"Này..." Ôn Túc An quay đầu lẩm bẩm nói: "Lâm Tứ, tôi buồn ngủ lắm..."

Lâm Tứ phì cười.

Anh đứng dậy, vòng ra phía sau Ôn Túc An, hai tay chống lên bàn, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt say ngủ của cô.

Một lúc sau, Lâm Tứ cúi xuống nói nhỏ vào tai cô: "Ôn Ôn, gọi là A Tứ."

"Được..."

"Gọi tôi là A Tứ."

"..."

"Ôn Ôn?"

"A Tứ..." Một tiếng gọi nhẹ nhàng mơ hồ truyền đến bên tai Lâm Tứ. Lâm Tứ đã nghe rất nhiều người gọi mình là A Tứ, nhưng không

khiến anh động lòng như khi On Túc An gọi tên anh.
Lâm Tứ cười hôn lên khóe môi cô, "Ngoan lắm"
(Mọi người vào page Jolinas Land để đọc chương mới sớm nhất
nhé).

Chương 24: Limoncello Sprite

Nhiệt độ ở Vụ Thành đang dần ấm lên, tháng 2, tháng 3 gần gũi nối đuôi nhau trôi qua, đầu tháng 4 nhiệt độ lên tới 20 độ, những cô gái yêu cái đẹp cuối cùng cũng cởi bỏ chiếc áo khoác dày cộp, khoác lên mình bộ quần áo mùa xuân nhẹ nhàng.

Quãng thời gian này Ôn Túc An vừa bận rộn với quán bar, lại vừa nghĩ đến hướng phát triển sau này.

Quán bar mở cửa vào ban đêm, ban ngày cô căn bản không có việc gì làm, rất nhàn hạ.

Cừ Tiểu Chiêu ban ngày phải đi làm, Ôn Túc An không tiện quấy rầy.

Không có ai chơi cùng, thỉnh thoảng cô lại đến tiệm xăm của Lâm Tứ nói chuyện phiếm với Lương Hạnh và La Tử Huy.

Hai người này có nhiều chuyện thú vị hơn Lâm Tứ, vì quanh đi quẩn lại, giữa cô và Lâm Tứ cũng chỉ toàn mấy lời tán tỉnh.

Hôm nay trời nóng, Ôn Túc An mặc quần đùi với áo hai dây, khoác thêm áo khoác sơ mi mỏng bên ngoài, mái tóc dài buộc đuôi ngựa thấp sau gáy, những sợi hai bên thái dương tùy ý xõa tung, phảng phất vẻ lười biếng và giản dị.

Cô bước vào tiệm với hai túi đồ ăn vặt lớn, trong cửa hàng có một khách đang xăm mình, Lương Hạnh đang làm việc, La Tử Huy ở một bên ăn đậu tằm và tán dóc vài câu.

Nghe thấy có người tiến vào, nhìn thấy là Ôn Túc An liền nhiệt tình chào hỏi: "Bà chủ Ôn tới rồi."

Ôn Túc An trợn mắt, lấy bịch khoai tây chiên ném vào người La Tử Huy, Lương Hạnh đang làm việc nên cô không quấy rầy.

"Em Ôn, ngồi đi." La Tử Huy vỗ vỗ chiếc ghế nhỏ bên cạnh.

On Túc An buồn bực, "Đừng gọi tôi là em."

"Vốn nên gọi như vậy mà."

Đúng vậy, mọi người đều đã biết ngày sinh của Ôn Túc An.

Lần đầu tiên gặp mặt còn tưởng rằng Ôn Túc An là chị đại, ai ngờ sau này mới biết cô chỉ mới hai mươi sáu.

Trong ba người họ, La Tử Huy là lớn tuổi nhất, chẳng mấy chốc sẽ bước sang tuổi 30.

Lương Hạnh và Ôn Túc An sinh cùng năm, nhưng sinh nhật cậu ta lại sớm hơn một tháng, cứ thế, Ôn Túc An từ bà chủ Ôn trở thành "em gái Ôn."

"Hừm" Ôn Túc An bất mãn, "Chiêu Chiêu nhỏ hơn tôi nửa tuổi, lần sau mấy người cũng phải gọi cô ấy là em gái."

Lương Hạnh lập tức hòa vào: "Gọi cô ấy là em gái chắc tôi sẽ bị cô ấy phế luôn hai chân".

Cừ Tiểu Chiêu tính tình thẳng thắn, nóng nảy, lúc đầu ai cũng nghĩ cô là một cô gái hoạt bát giỏi giao tiếp xã hội, về sau mới phát hiện cô ấy có đai đen Taekwondo, mấy lần đùa giỡn quá trớn bị cô ấy đá cho một cái, bọn đàn ông gần như khụy xuống.

Cho nên bọn họ không dám lộn xộn với Cừ Tiểu Chiêu.

Ôn Túc An nghe vậy càng thêm tức giận, "Thì ra chỉ có mình tôi là dễ bị ức hiếp."

La Tử Huy mở lon CocaCola cho Ôn Túc An, dỗ dành cô: "Tôi không có bắt nạt cô, nếu bọn tôi dám thì đến lượt A Tứ phế chúng tôi luôn."

Nhắc đến Lâm Tứ, Ôn Túc An mới nhận ra cô đến đây đã lâu mà không gặp anh.

"Anh ấy đâu rồi?"

"Đi mua sắm rồi, lát nữa trở về."

"À."

Ôn Túc An uống CocaCola, nhìn Lương Hạnh xăm cái đầu rắn lên người thanh niên vạm vỡ kia, tò mò hỏi: "Anh học vẽ à?"

"Ừ, tôi là sinh viên mỹ thuật." Lương Hạnh cười toe toét, lộ ra một hàng răng trắng, "Thế nào, cô thấy hình xăm của tôi đẹp không?"

Ôn Túc An gật đầu, cô cảm thấy bọn họ đều rất giỏi, dù sao trình độ

mỹ thuật của cô cũng chẳng vẽ ra được thứ gì cho ra hồn.

Ôn Túc An mấy ngày nay thấy nhàm chán, đang nghĩ có nên tìm việc gì làm hay không, La Tử Huy liền nói: "Vậy cô đến chỗ chúng tôi, theo A Tứ học xăm đi."

"Tôi không biết vẽ đâu." Ôn Túc An lắc đầu, "Doạ khách hàng của các anh chạy mất."

Chàng thanh niên khôi ngô nãy giờ vẫn im lặng nghe bọn họ nói chuyện, mở miệng xen vào: "Không đâu, cô xinh đẹp như vậy, có vẽ ra đồng phân cũng sẽ có người vui vẻ xăm."

"Ha ha ha ha ha ha! Nghe thấy chưa, làm đi, chắc chắn sẽ không lỗ đâu!"

Ôn Túc An: "..."

Tệ cỡ nào thì trình vẽ của cô cũng không đến mức thành chất thải chứ nhỉ.

— —

Nắng chiều rực rỡ ấm áp, Ôn Túc An ngồi trên ghế bập bênh cạnh cửa sổ, La Tử Huy ngồi bên cạnh, hai người đang cúi đầu chơi game, rèm cửa vén lên, một cô bé đáng vẻ dễ thương đi vào.

"Xin chào!" Cô bé tràn đầy năng lượng, vừa vào cửa liền chào hỏi mọi người, La Tử Huy nhướn mắt đáp lại, mời cô bé ngồi cạnh mình trước.

Trong lúc chờ, Ôn Túc An nhìn cô gái trẻ.

Cô ấy nhuộm tóc màu phấn hoa anh đào, tóc buộc đuôi ngựa cao, da trắng nõn, mắt to, làm Ôn Túc An nhớ đến con búp bê Barbie mà cô chơi khi còn nhỏ.

"Em gái Ôn, tiếp tục chơi nào."

Cô bé ngoan ngoãn chờ ở bên cạnh liền quay đầu lại, phát hiện trong phòng còn có một người phụ nữ, nhìn qua thì phát hiện người phụ nữ này có quan hệ rất tốt với La Tử Huy và Lương Hạnh.

"Anh Lương Hạnh, anh Lâm đâu?" Cô gái hỏi.

"Anh ấy ra ngoài mua chút đồ, lát nữa sẽ về, em đợi một chút."

Cô gái nhìn ra ngoài, gót chân đá nhẹ xuống đất, một lúc sau lại đứng dậy đi loanh quanh trong nhà, một lúc sau lại đến gần Ôn Túc An và La Tử Huy.

"Lẽ ra chị nên mở sớm hơn."

Đạo Thuyền nằm trên mặt đất, giao diện trò chơi tối sầm lại, bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói, Ôn Túc An quay đầu lại nhìn, chính là cô gái tóc hoa đào.

Ôn Túc An cười cười, "Tôi chơi không giỏi lắm."

Cô gái nhìn Ôn Túc An chớp chớp mắt, ngữ khí có chút đặc ý: "Tôi chơi Đạo Thuyền đứng đầu thành phố."

Ôn Túc An nhướn mày khen: "Lợi hại."

Ôn Túc An là một người chậm chạp, đối với người không quen biết cũng rất ít nói cho nên ấn tượng đầu tiên của hầu hết mọi người đối với cô là sự lạnh lùng xa cách.

Vừa định xoay người rời đi, cô gái chợt nhìn thấy hình xăm trên vai trái Ôn Túc An.

"Hình xăm của chị đẹp quá."

Cô gái cúi người tới gần, suýt nữa úp mặt vào ngực Ôn Túc An.

Ôn Túc An lùi ra sau, chưa kịp lên tiếng, La Tử Huy đã nói: "Đương nhiên, là tác phẩm của A Tứ sao có thể không đẹp."

Nghe vậy, khuôn mặt cô gái hơi thay đổi.

Hình xăm của Ôn Túc An rất dễ nhận ra, thoạt nhìn là một bức chân dung của chính cô.

Cô gái kia nhớ rằng cô đã từng nhờ Lâm Tứ vẽ một bức tranh cho mình nhưng Lâm Tứ từ chối, anh nói anh không biết vẽ con gái.

Trong lòng chợt chua xót, cô gái hỏi thẳng Ôn Túc An: "Chị là bạn gái của anh Lâm à?"

Ôn Túc An hơi sững sốt, "Không phải."

Thiếu nữ không thể che dấu cảm xúc, vui mừng cùng thất vọng đều hiện rõ trên mặt, Ôn Túc An liếc mắt một cái, trong lòng đã hiểu rõ.

Khi cô gái đi rồi, Ôn Túc An hỏi La Tử Huy: "Cô ấy đến đây để xăm hình à?"

La Tử Huy đang chiến đấu kịch liệt, cũng không để ý ánh mắt vừa rời của các cô gái, "Ừ, nhìn không ra, một cô gái đáng yêu như vậy lại muốn có một hình xăm sau lưng."

Ôn Túc An cũng kinh ngạc, "Toàn bộ lưng?"

"Nửa lưng, lúc đầu định xăm kín lưng nhưng A Tứ không chịu."

"Tại sao không?"

"Cô gái nhỏ, da rất mềm, chỉ hơi một chút đã đau đớn, nếu xăm kín lưng chắc chắn sẽ đau chết." La Tử Huy nói, "Xăm nửa lưng còn chưa xong, vì vậy còn phải ghé lại vài lần nữa."

Ôn Túc An cười đầy ẩn ý, nói đùa: "Cô ấy tới vì Lâm Tứ mà."

La Tử Huy cuối cùng cũng chuyển sự chú ý từ điện thoại sang Ôn Túc An, nhìn cô bằng ánh mắt "biết tuốt".

— —

Khoảng năm sáu phút sau, Lâm Tứ quay lại.

Người đàn ông cao lớn cúi đầu bước vào, ánh mắt nhìn thẳng cửa sổ bên trái, Ôn Túc An cũng vừa lúc ngẩng đầu lên, hai người nhìn nhau, đang định nói chuyện thì đột nhiên có một giọng nói truyền đến.

"Anh Lâm"

Lâm Tứ nhìn sang, chính là cô gái tóc hồng lần trước khóc như mưa khi xăm, Lâm Tứ gật đầu, thản nhiên nói: "Qua đây."

Cô gái chấp tay sau lưng đi tới, ngẩng đầu cười nhìn Lâm Tứ, ánh mắt tựa hồ tỏa sáng rực rỡ.

"Anh yên tâm, lần này em nhất định sẽ không khóc."

Lâm Tứ khẽ nhếch khóe miệng, "Vậy thì tốt."

Lâm Tứ đặt đồ xuống, đi rót thêm một ly nước.

Anh đi đâu cô gái cũng đi theo, miệng nói không ngừng, hưng phấn tiến sát đến người anh.

Lâm Tứ mặt không chút thay đổi, vươn ngón tay đụng vào trán cô bé, đẩy ra xa.

"Vào đi." Anh hất cằm đi về phía phòng xăm phía sau.

Cô gái cau mày, cười rạng rỡ: "Vâng"

Lâm Tứ uống một cốc nước, đi tới cửa phòng xăm, trước khi vào phòng còn quay đầu lại, Ôn Túc An vừa vặn cũng đang nhìn anh, khóe miệng Lâm Tứ ẩn hiện sau cốc nước.

Anh nhìn Ôn Túc An, sự tán tỉnh lưu manh tràn ngập, trong ánh mắt hai người hiện lên sự mơ hồ.

Ôn Túc An cuối cùng trừng mắt nhìn Lâm Tứ.

Lâm Tứ cố nén cười, vén rèm cửa phòng tắm, ngay khi rèm vừa khép lại, giọng nói lười biếng của anh vang lên, "cởi áo ra đi."

Ôn Túc An xoa xoa lỗ tai, rõ ràng là đang bảo người khác cởi áo, nhưng tim cô lại đập loạn xạ.

Có lẽ vì thái độ hung dữ khi yêu cầu cô gái kia cởi áo...

— —

Ôn Túc An ở đây cả buổi chiều, nhìn thời gian, quán bar cũng sắp mở cửa, cô chào Lương Hạnh và La Tử Huy rồi chuẩn bị rời đi.

"Không ăn cơm tối sao?" Lương Hạnh hỏi.

Ôn Túc An xua tay, "Không ăn, tôi đang giảm béo."

"Vậy đợi A Tứ đi, anh ấy sẽ ra ngay."

"Tôi còn có chút việc, đi trước đây."

Ôn Túc An vừa đi, Lâm Tứ cùng cô bé kia đi ra, Lương Hạnh quay qua nhìn, hôm nay cô bé thật sự không khóc.

Lâm Tứ nhìn quanh phòng hỏi: "Cô ấy đâu?"

Khỏi phải nói cũng biết anh đang hỏi ai, Lương Hạnh nói: "Vừa đi rồi."

Lâm Tứ cau mày bước ra khỏi nhà, cô gái còn đang mặc áo khoác cũng vội vàng đi theo.

"Anh Lâm, tối nay để em đãi anh bữa tối, cảm ơn anh đã giúp em tắm hình."

Lâm Tứ nhàn nhạt: "Không cần."

"Vậy..."

"Ôn Ôn"

Lâm Tứ gọi một người phụ nữ cách đó hơn mười mét, cô gái đi theo anh cũng dừng lại nhìn sang.

Ôn Túc An quay đầu lại, nghiêng đầu, "Có chuyện gì?"

"Sao không ăn cơm tối?" Lâm Tứ bước tới.

"Tôi không ăn đâu, tôi cần giảm cân."

"Em mà giảm nữa chắc chỉ còn da bọc xương."

"Dạo này tôi tăng cân nhiều quá."

"Không nhìn ra..."

"Thật đó, tôi..."

"Tôi gọi tôm hùm đất rồi."

"..."

"Còn có cá nướng."

"..."

Lâm Tứ đứng trước mặt Ôn Túc An, vẻ mặt "Thật sự không đói bụng sao?"

Ôn Túc An vẫn đang cố gắng chống lại sự cám dỗ của đồ ăn ngon, "Nhưng quán bar của tôi sắp mở cửa rồi."

"Không có em thì không hoạt động được à?"

"..."

Lâm Tứ cười ôm lấy lưng Ôn Túc An, đặt tay lên vai kéo cô đi.

"Ăn cơm trước, ăn xong tôi đi qua đó cùng em."

"Tôi không..."

"Ngoan đi."

Ôn Túc An nổi da gà toàn thân, dùng cùi chỏ huých vào bụng anh,

"Đừng dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với tôi, thật là ngứa."

Lâm Tứ vội vàng nhanh tay nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của Ôn Túc An, vòng qua cánh tay của cô từ sau ra trước, gắt gao khống chế cô trong lòng, Ôn Túc An không cam lòng giãy giụa, Lâm Tứ nửa đẩy nửa ôm cô chạy thật nhanh vào nhà.

Khi đi ngang qua cô gái tóc hoa anh đào, Lâm Tứ mới chú ý tới cô ấy, vì thế bỏ lại một câu dặn dò: "Mấy ngày nay không được đụng vào nước để tránh bị viêm nhiễm, có chuyện gì thì tới tìm tôi, đi thông thả."

Cô gái sững sốt, đưa mắt nhìn theo họ vào trong sân.

Ôn Túc An muốn chạy ra ngoài nhưng bị Lâm Tứ đỡ lấy rồi ôm bồng lên không trung.

"Lâm Tứ, anh bỏ tôi xuống! Đồ chó!"

"Gâu gâu!"

Cô tức giận ôm cổ Lâm Tứ cắn một cái, Lâm Tứ không hề kêu đau, còn không biết xấu hổ mà nói: "Này, em thích chơi mấy trò k1ch thích như vậy hả?"

Tiếng cười biến mất sau bức rèm cửa, cô gái ngược nhìn bầu trời, khóe miệng rũ xuống, mây đen giăng kín đầu, buồn bã rời đi..

Chương 25: Gin Lite

Ôn Túc An bị Lâm Tứ lôi về cửa hàng, không có cơ hội phản kháng.
"Tôi thật sự không muốn ăn..."

Cô còn chưa nói xong, Lâm Tứ đã ấn người cô xuống ghế, Lương Hạnh và La Tử Huy đã quen với việc hai người này đùa giỡn nên cũng không thèm nhìn sang.

Lâm Tứ chống tay vào ghế, vây lấy cô trong lòng mình.

Anh trầm giọng thì thào: "Hình như ngực của em nhỏ đi rồi."

Ôn Túc An hoảng hốt nhìn xuống ngực mình, "Có thật không?"

"Ừm, cảm giác không đầy đặn như trước, hình như là..." Lâm Tứ đưa tay miêu tả, "nhỏ hơn một chút."

Ôn Túc An nhíu mày.

Lâm Tứ vỗ vai cô an ủi: "Bổ sung thêm dinh dưỡng đi, một tuần sau tôi sẽ dùng tay đo lường lại cho em."

Ôn Túc An sửng sốt hai giây, rốt cục phản ứng lại.

"Anh nghĩ hay quá!"

Cô vòng tay kéo cổ anh xuống, thuận đà, đầu anh đập vào nơi m3m mại trên ngực cô.

Ôn Túc An hoảng hốt đẩy anh ra.

Ôn Túc An bị Lâm Tứ chọc tức đến đầu sắp nổ tung.

Anh còn bồi thêm một câu nhận xét lưu manh: "Ừm, vừa thơm vừa mềm"

"..."

Được lắm, tên khốn Lâm Tứ này...

Ôn Túc An nghiêng răng nhìn sang, may mà Lương Hạnh và La Tử Huy đang quay lưng về phía họ chơi game nên không nhìn thấy gì.

Ôn Túc An nghiêng rặng, cài lại cúc áo sơ mi một cái, sau đó nói đi toilet, nhưng vừa đứng dậy, đột nhiên cô vươn tay nhéo mạnh vào eo Lâm Tứ rồi chạy mất, để mặc anh đứng đó r3n rỉ vì đau. Lưu manh với cô sao, Ôn Túc An cũng không phải thục nữ.

— —

Buổi chiều, Lâm Tứ đi chợ mua nguyên liệu, Ôn Túc An nhìn thấy Lâm Tứ đứng trước bếp xào rau thì hơi kinh ngạc. Cô thật sự cho rằng tài nấu ăn của Lâm Tứ chỉ ở mức mì ăn liền.

"Đây gọi là chỉ biết nấu chút ít sao?"

"Trứng xào cà chua ai mà không biết làm."

Ôn Túc An bình thường cũng ở nhà nấu ăn, đã từng có một khoảng thời gian cô còn nhiệt tình học nấu nướng, lúc ấy xem rất nhiều video mỹ thực, cho nên nhìn thấy đũa trứng xào cà chua có đầy đủ hương vị là cô biết Lâm Tứ đang khiêm tốn, người này vừa nhìn đã biết là người rất biết nấu ăn, có thể đem món ăn đơn giản nhất nấu ngon như vậy cũng phải cần nhiều kỹ năng.

Ôn Túc An nhìn một hồi, đột nhiên nói: "Lâm Tứ, anh có biết khi nấu ăn nhìn anh rất đẹp trai không?"

Lâm Tứ không ngẩng đầu, "Tôi khi ở trên giường nhìn đẹp trai hơn."

"..." Ôn Túc An nhin không được muốn đánh anh một trận, "Hiện tại đàn ông biết nấu ăn không nhiều lắm, anh phải bảo trì thật tốt kỹ năng này, mai sau khi đi xem mắt sẽ là lợi thế."

Lâm Tứ cười nhạt, "Tại sao tôi phải hẹn hò xem mắt?" Anh ngược mắt nhìn Ôn Túc An, trong mắt ẩn chứa sự giễu cợt, sau đó ngoắc ngoắc ngón tay với Ôn Túc An.

Ôn Túc An còn tưởng rằng anh có chuyện muốn nói, vì vậy cô cúi người, người đàn ông liền ghé vào bên tai cô cười nói: "Thấy không, tôi vừa ngoắc tay là vợ liền chạy đến rồi."

"..."

Quá vô liêm sỉ

Ôn Túc An đơn giản mặc kệ anh, xoay người rời đi.

Tôm hùm đất và cá nướng nhanh chóng được đưa tới, Lâm Tứ chỉ xào vài món ăn kèm, bốn người ngồi quây quần trong sân ăn tối.

Trong bữa ăn, La Tử Huy nói đùa rằng Ôn Túc An muốn làm việc

trong cửa hàng vì ban ngày cô nhàm chán không có việc gì làm, nhưng bị Ôn Túc An phản bác: "Tôi nói khi nào."

Lâm Tứ đeo bao tay rồi bắt đầu bóc vỏ tôm, nói: "Đến đi, tôi trả lương cho em."

"Anh có thể trả cho tôi bao nhiêu?"

Lâm Tứ ngẩng đầu trầm tư một lát, nói: "Hay là cho em làm bà chủ luôn?"

"Ồ~"

"Này, A Tứ, tôi cũng muốn làm bà chủ"

Hai người kia huyên não ầm ĩ.

Ôn Túc An không thèm để ý, thản nhiên nói: "Tôi cũng có cửa tiệm của chính mình, cần gì phải đến đây làm bà chủ?"

"Ồ?"

"So doanh thu, xem ai nhiều hơn."

"..."

Quả thật tiệm xăm của anh không bằng quán bar của Ôn Túc An, Lâm Tứ bỏ tôm hùm đã bóc vỏ vào bát Ôn Túc An, nhận thua.

Một lúc sau, Lâm Tứ nói: "Chán thì cứ đến đây chơi, muốn học xăm mình thì tôi dạy em, không muốn học thì nằm đó chơi game."

Ôn Túc An lắc đầu, "Tôi cũng không thích chơi game."

Lâm Tứ liếc nhìn cô, dừng một chút, chỉ vào trong phòng, "Vậy đến giúp tôi quét dọn phòng, cảm ơn dì Hai."

"Ha ha ha ha ha ha ha!"

Cả đám cười như điên.

Lâm Tứ cũng cười, thấy Ôn Túc An sắc mặt nặng nề liền bóc một con tôm hùm khác đưa đến bên miệng cô, nghiêm chỉnh dỗ dành:

"Đừng lo, Ôn Túc An, em tuyệt đối là người dọn vệ sinh đẹp nhất thế giới."

"..."

"Này, đừng đi!"

"Giận rồi."

"A Tứ, anh làm gì vậy?"

"Đúng đó, làm gì vậy?"

"Nhìn đi, làm người ta chạy rồi."

Lâm Tứ nắm lấy tay Ôn Túc An kéo lại, cười đến thở không ra hơi,

Ôn Túc An rất có sức, Lâm Tứ dứt khoát ôm ngang người cô, kết quả cô ngồi hẳn lên đùi anh.

"Ôi chào!" Hai người kia vội vàng che mắt lại, "Không phù hợp cho trẻ con."

Ôn Túc An vùng vẫy đứng dậy, "Đừng lộn xộn"

Lâm Tứ hơi dùng sức ôm cô vào lòng như một đứa trẻ, "Hai người họ đều nhắm mắt rồi, không nhìn thấy gì đâu."

"Đúng! Chúng ta không nhìn thấy gì hết!"

Lâm Tứ cúi người cầm đĩa gấp một miếng cá nướng đưa vào miệng Ôn Túc An, điệu bộ hoàn toàn nghiêm túc.

"Nói đùa một chút thôi, em ăn thêm đi, ăn xong tôi đưa về."

Ôn Túc An bị Lâm Tứ giữ một tay không cử động được, đành phải làm theo, bị Lâm Tứ ép ăn thêm một lúc, Lâm Tứ rút cuộc cũng tha cho cô.

"Hai người ăn cơm đi, tôi đưa cô ấy đến quán." Lâm Tứ nhặt chiếc áo khoác trên ghế, đưa Ôn Túc An ra khỏi cửa.

Mùa này chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm khá lớn, ban ngày tuy nắng nóng nhưng ban đêm nhiệt độ vẫn khá thấp, Lâm Tứ tiện tay khoác áo lên vai Ôn Túc An.

Thật ra Ôn Túc An và Lâm Tứ đều không phải là người nhiều chuyện, khi ở cùng nhau, giao tiếp nhiều nhất đều ở trên giường, cho nên không có bầu không khí ồn ào của người xung quanh, bọn họ lập tức an tĩnh lại.

Lâm Tứ và Ôn Túc An sánh bước bên nhau, bóng hai người trải dài vô tận dưới ánh đèn đường.

Im lặng một lúc, Lâm Tứ lên tiếng trước: "Tôi nói thật đấy, nếu em buồn chán thì đến chỗ tôi."

Ôn Túc An buột miệng: "Đến chỗ anh làm gì, đến đó tìm người yêu sao?"

Lâm Tứ nhướn mày, chớp thời cơ, "Không phải là không thể."

Ôn Túc An trợn mắt không nói nên lời.

"Thật ra nếu em thực sự muốn tìm việc gì đó để làm thì thể tùy theo sở thích của mình."

Ví dụ như có người thích khiêu vũ, vậy thì sẽ học khiêu vũ, suy cho cùng em không phải lo cơm áo gạo tiền, làm việc gì khiến mình vui vẻ

là được.

Tất nhiên, nếu em muốn học làm thợ xăm thì tôi sẽ nhận em làm đồ đệ."

Nói xong, anh nháy mắt với Ôn Túc An.

Ôn Túc An động lòng, cô thấy Lâm Tứ rất giỏi tìm ra sở thích của mình, nhiều năm trôi qua, tưởng đã quên mất, vậy mà vừa quen anh, cô đã quay lại với sở thích đua xe mô-tô, lại còn thêm một hình xăm trên người.

Cô chợt nhớ tới lời Cừ Tiểu Chiêu đã từng nói, dường như cô và Lâm Tứ là một cặp trời sinh.

Khi đó Ôn Túc An không hiểu nên Cừ Tiểu Chiêu lần lượt đưa ra ví dụ chứng minh, bắt đầu từ tướng mạo và tuổi tác, sau đó đến sở thích và quan điểm sống, lúc đó Cừ Tiểu Chiêu hỏi cô rằng ở bên Lâm Tứ cô có cảm thấy vui vẻ không.

Ôn Túc An suy nghĩ một lúc, nhưng vẫn không có câu trả lời.

Cô và Lâm Tứ ở bên nhau rất vui vẻ, sở thích và thói quen cũng giống nhau, trải nghiệm cuộc sống cũng làm cho cả hai có sự đồng cảm nhất định, ngay cả khi yên lặng ở bên nhau thì không khí cũng không quá xấu hổ.

Nhưng chính vì quá phù hợp mà Ôn Túc An thấy bối rối, cô không nghĩ rằng sẽ có món quà từ trên trời rơi xuống như vậy.

Cô đã quen với sự mất mát.

Trong khi đang suy nghĩ, họ đã đi đến cuối con hẻm, **【Sầu Nhiên】** đã mở cửa kinh doanh, âm nhạc bên trong vọng vào tai khi ai đó mở cửa, đó là một bản tình ca đã cũ.

"Vào trong ngồi một lúc không?" Ôn Túc An đứng ở cửa hỏi anh.

"Không được, lát nữa có khách đến xăm, tôi phải về."

Ôn Túc An gật đầu, quay người đi vào quán bar, vừa mở cửa, chuông gió khẽ vang lên, giai điệu bài hát lọt vào tai.

Ôn Túc An dừng ở cửa.

Một lúc sau, cô quay lại, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tuần sau ở Vụ Thành có tổ chức lễ hội âm nhạc, tôi đã kiểm tra rồi, ban nhạc Orange sẽ đến trình diễn."

Orange Band là ban nhạc mà cả hai đều thích, một lần tình cờ họ tìm

thấy playlist trong điện thoại di động của nhau đều là những bài hát của ban nhạc này.

Lâm Tứ hiểu ra, "Vậy tôi sẽ tìm mua vé."

Ôn Túc An cười, lắc lắc điện thoại, "Tôi mua rồi."

Lâm Tứ bị nụ cười của cô làm cho lóa mắt, tim đập thình thịch, nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên nói một câu không đầu không cuối: "Ôn Ôn, tôi muốn hôn em."

Ôn Túc An bĩu môi, "Tuy rằng bị tôi làm cảm động, nhưng anh cũng không cần dùng phương cách này cảm ơn tôi chứ."

Lâm Tứ cười cười, "Vậy cho tôi một cơ hội đáp lễ đi."

Ôn Túc An nhìn anh chằm chằm không nói.

Lâm Tứ tiến lên hai bước, nắm tay Ôn Túc An trên nắm cửa, đóng cửa lại, xung quanh yên tĩnh, Lâm Tứ đẩy Ôn Túc An tựa vào cửa, đỡ lấy mặt cô, hôn xuống.

Một nụ hôn không chút d*o vọng, chỉ là hai cánh môi nhẹ nhàng áp vào nhau, cũng không có thâm nhập sâu, Ôn Túc An mở mắt liền thấy Lâm Tứ đang nhắm nghiền mắt, đây là lần đầu tiên cô quan sát anh ở cự ly gần như vậy.

Nhìn kỹ thì lông mi của Lâm Tứ không dài nhưng rất rậm, nếp mí rõ ràng, một đường kéo dài đến đuôi mắt, sống mũi cao, mỗi khi hôn, chóp mũi anh đều sẽ ấn sâu vào gò má cô.

Đột nhiên, hai mắt anh mở lớn, Ôn Túc An bị bắt gặp đang nhìn trộm người ta.

Trong mắt Lâm Tứ hiện lên một tia bất mãn, tựa hồ không vui vì Ôn Túc An không tiếp tục hôn, nhỏ giọng nói: "Em đang nhìn cái gì?"

Ôn Túc An khẽ chớp mắt, "Nhìn anh."

Cô thẳng thắn trả lời.

Lâm Tứ quả nhiên mỉm cười, hứng thú nói: "Có gì mà nhìn?"

"Nhưng tôi thấy anh rất đẹp trai."

Lâm Tứ tùy ý để cô nhìn thẳng vào mình, một lúc lâu sau mới nói:

"Ánh mắt của em giống như đang hẹn hò yêu đương với tôi vậy."

Ôn Túc An dựa vào vai Lâm Tứ cười to đến rung cả người.

Cô tinh nghịch nói: "Có nhiều người muốn hẹn hò với tôi lắm, anh xếp hàng lấy số đi."

Lâm Tứ lắc đầu thờ dài nói: "Vừa rồi nói mấy câu kia tưởng là xong rồi, sao em lại phá hư mọi việc vậy?"

Ôn Túc An đọc ra một dãy số, Lâm Tứ liền hỏi đó là gì.

Ôn Túc An nói: "Là số thứ tự của anh."

Lâm Tứ nhíu mày, "Ở xa như vậy? Quen biết em lâu rồi mà không được ưu tiên sao?"

Ôn Túc An lắc tay, "Tuân thủ quy tắc đi, phía trước còn có một đám người xếp từ Đại học Vạn Thành ở cửa Nam đến cổng tàu điện ngầm cửa Bắc đó."

"Vậy kiếp sau tôi còn có cơ hội không?"

"Ừm, tự biết lượng sức đó, kiếp sau thì còn có thể."

Lâm Tứ vẻ mặt buồn bực, vòng tay qua cổ Ôn Túc An, cúi đầu hôn cô, sau đó sờ đầu cô, nói: "Vậy tôi sẽ tìm cơ hội chen hàng."

"Vậy thì anh phải cố gắng lên."

Ôn Túc An nói xong liền giơ tay vỗ vai động viên anh, Lâm Tứ cười đến thờ không ra hơi.

Gió thổi, trăng khuyết, lời tạm biệt quyến luyến của tình nhân luôn được mặt trăng chứng kiến, cô dựa vào cửa vẫy tay với anh.

Lâm Tứ ném lại một câu trước khi rời đi, "Cứ chờ đi, kiếp này tôi nhất định sẽ chen hàng thành công."

Người đến người đi không biết họ đang nói về chuyện gì, có lẽ còn thăm mắng bọn họ là hai đứa ngốc.

Mặt trăng cũng phải lắc đầu thờ dài..

Chương 26: Mojito

Vụ Thành hiếm khi nào không có mưa vào tiết thanh minh như năm nay, thậm chí còn có nắng ấm.

Lâm Tứ xách túi tiền giấy men theo con đường đá đi lên, đi qua mấy “hàng xóm” cuối cùng mới dừng lại trước “nhà” của bà Mỹ Lâm.

“Chào Mỹ Lâm, còn nhớ mình không?” Lâm Tứ cười đùa sờ sờ bia mộ, tựa như đang sờ đầu một cô gái nhỏ, nghĩ đến nếu bà Mỹ Lâm còn có thể nói chuyện, chắc chắn sẽ gõ vào đầu anh, trách anh không biết tôn ti trật tự.

Bà Mỹ Lâm là bà ngoại của Lâm Tứ.

Lâm Tứ sống cùng bà Mỹ Lâm, lúc nhỏ anh rất nghịch ngợm, hay bị bà đánh, đôi khi anh giả vờ lấy tay ôm ngực tỏ vẻ đau đớn, và lần nào bà ngoại anh cũng mắc mưu.

Lâm Tứ thắp nến, cắm nhang rồi bắt đầu đốt tiền giấy, vừa đốt vừa nói: “Mấy hôm trước mơ thấy bà nói với con bà chơi mạt chược thua sạch tiền rồi, bà xem số tiền con mang đến hôm nay đã đủ chưa? Nhưng mà, bà có thể nào tiêu xài tiết kiệm hơn một chút không, mới tháng trước còn đòi con mua một cái biệt thự bên bờ biển, dọa con sợ đến tỉnh giấc luôn. Cho nên, bà làm ơn tiết kiệm một chút được không?”

Tro tàn của tờ tiền giấy bị gió thổi bay lên, người xưa thường nói, nếu có một cơn gió bất ngờ thổi bay tro tàn khi đang cúng người đã khuất thì chứng tỏ người dưới lòng đất rất vui lòng.

Trước đây Lâm Tứ không tin, nhưng lần này nhìn đồng giấy tiền đang cháy bị gió thổi bay, dường như khuôn mặt tươi cười đầy nếp nhăn của bà Mỹ Lâm thật sự hiện ra trước mắt.

“Vui vẻ như vậy.” Lâm Tứ ngây ngốc cười, nhìn tấm ảnh đen trắng trên bia mộ, lại lấy ra một túi khác, “Vậy con gửi thêm một ít, thích chơi mạng chược thì chơi, muốn mua gì thì mua, dù sao bà cũng không muốn nghe con lái nhải chuyện tiền nong. Nhưng mà, chúng ta vẫn phải thương lượng một chút chuyện tiền bạc, ví dụ như, có thể bỏ qua chuyện biệt thự ven biển không?”

Lúc ra khỏi nghĩa trang đã gần trưa, Lâm Tứ đụng phải hai người, sau khi nhìn thấy Lâm Tứ, sắc mặt hai người hơi sững lại, một lúc sau lại nở nụ cười.

"A Tứ đến thăm bà nội à."

Lâm Tứ cũng không nhiệt tình đáp lại, "Vâng." Nói xong, lễ phép chào hỏi: "Cô, chú."

Lâm Khâm Phương là con gái lớn của bà Mỹ Lâm, đồng thời cũng là cô hai của Lâm Tứ, hai người tuy có quan hệ họ hàng nhưng mấy năm gần đây không còn liên lạc nhiều, lần cuối cùng gặp nhau là tại tang lễ của bà Mỹ Lâm mấy năm trước. Trước đây, Lâm Khâm Phương cũng định gọi Lâm Tứ đến nhà ăn Tết nhưng sau nhiều lần bị từ chối, bà ấy cũng từ bỏ ý định này.

Sau khi chào hỏi đơn giản, cả hai bên đều im lặng, chú hai thấy bầu không khí khó xử, đành nói: "Vậy chúng ta..."

“Hai người đi đi, lát nữa con có chút việc, phải đi trước.” Lâm Tứ khách sáo từ biệt cô và chú hai, trước khi đi còn nói lần sau hẹn gặp mặt ăn cơm.

Nhưng họ đều hiểu rằng buổi gặp mặt ăn cơm kia sẽ không bao giờ xảy ra.

Lâm Tứ đang đi trên đại lộ bên ngoài nghĩa trang, một cơn ớn lạnh đột nhiên dâng lên. Đối với Lâm Khâm Phương, anh quả thật không muốn chạm mặt, bởi vì anh nhớ rõ lần đến thăm bà, khi đứng ở ngoài cửa đã nghe thấy cuộc đối thoại của họ.

【Bệnh này tốn bao nhiêu tiền?】

【Không nghe bác sĩ vừa nói sao? Kể cả sau khi phẫu thuật, chi phí điều trị tiếp theo là một cái hố không đáy, phòng chừng có thể làm tiêu tán hết gia nghiệp nhà chúng ta.】

【 Hừ! Lâm Tấn Thành, tên khốn đó cũng sắp chết rồi, trước khi chết còn để lại mớ hỗn độn như vậy cho tôi, con trai lão ta cũng là một nguy cơ. Thật xui xẻo khi sinh ra trong gia đình họ Lâm này!】

【Vậy bà tính toán thế nào?】

【Hay là bỏ đi, dù sao bà già cũng sống đủ lâu rồi, mỗi ngày nối ống trị liệu phòng chừng cũng tra tấn bà ấy, ngày mai tôi sẽ bàn bạc với bác sĩ rồi xuất viện.】

Khi đó Lâm Tứ vì chuyện này mà lớn tiếng với Lâm Khâm Phương, anh không đành lòng bỏ việc chữa trị cho bà, nhưng khi Lâm Khâm Phương hỏi anh có tiền không thì anh á khẩu.

Căn bệnh khó chữa nhất trên thế giới là bệnh nghèo.

Sau đó, Lâm Tứ bị hạn chế đi lại và tự do vì vướng phải rắc rối với pháp luật, không thể tự lo liệu cho bản thân, mãi đến khi mọi chuyện được giải quyết mới biết bà Mỹ Lâm đã qua đời, tới hơi thở cuối cùng vẫn gọi tên đứa cháu trai này.

Bà Mỹ Lâm ở một mình, không có tài sản, thứ duy nhất có chút giá trị chính là căn nhà cũ trong ngõ. Sau khi bà Mỹ Lâm qua đời, Lâm Khâm Phương suýt đánh nhau với Lâm Tứ để tranh giành căn nhà cũ, nhưng luật sư lại lấy ra một bản di chúc để lại toàn bộ tài sản cho Lâm Tứ. Lúc này Lâm Khâm Phương mới chịu ngậm miệng.

Lâm Tứ và Lâm Khâm Phương tuy không trực tiếp xé mặt nhau nhưng quan hệ của họ ngày càng xấu đi, ngày lễ Tết hỏi thăm nhau cũng chỉ là trên lễ nghĩa phải làm.

Lâm Tứ nặng nề thở ra một hơi, hôm nay gặp Lâm Khâm Phương khiến tâm trạng anh lập tức sa sút.

Một mình chạy xe lang thang không mục đích trên đường, vô thức đi đến cổng một khu dân cư, Lâm Tứ nhìn lên lầu, lấy điện thoại di động ra gọi.

Một lúc lâu sau mới có người bắt máy, trong điện thoại truyền đến tiếng bước chân dồn dập, sau đó là một giọng nữ: "A lô?"

Nghe được tiếng nói của Ôn Túc An, Lâm Tứ bất giác cong môi, "Em đang ở nhà?"

"Ừ." Ôn Túc An vừa tắm xong, mở loa ngoài điện thoại lên, sau đó đi đến tủ lấy máy sấy tóc, "Sao vậy?"

"Tôi đang ở dưới lầu nhà em."

Ôn Túc An sững sốt một chút, sau đó nhắc nhở: "Hôm nay dì cả tôi ghé thăm."

"..." Lâm Tứ ghen họng, "Tôi biết."

"Vậy sao anh còn đến đây?"

"Không làm chuyện kia thì không thể tìm em à?" Nói xong, Lâm Tứ nghĩ nghĩ, đúng là anh không có lý do gì để gặp Ôn Túc An, chỉ là đột nhiên nhớ tới cô nên đến. Ý nghĩ bay loạn trong đầu, hai giây sau, Lâm Tứ mới nảy ra một lý do: "Có muốn đi mua sắm không, tôi dẫn em đi mua quần áo."

Ôn Túc An: "..."

Ôn Túc An: "Anh không sao chứ?"

Lâm Tứ: "Yên tâm, đầu óc tôi còn bình thường."

"..."

Ôn Túc An và Lâm Tứ luôn ăn ý khi ở hai thời điểm, trên giường hoặc trên đường chuẩn bị lên giường, hơn nữa còn có những nơi như quán bar, tiệm xăm, nhưng cùng nhau đi mua sắm thì chưa bao giờ nghĩ tới, vì vậy Ôn Túc An liền nghĩ có lẽ hôm nay não của Lâm Tứ bị gió thổi bay mất rồi.

Lâm Tứ nói tiếp: "Không phải em muốn đi lễ hội âm nhạc sao? Tôi dẫn em đi mua quần áo nhé?"

Ôn Túc An rất thành thật, "Tôi có quần áo rồi."

"..." Lâm Tứ trầm mặc vài giây, "Nhưng tôi còn chưa có."

"Cho nên?"

"Cho nên em đi mua cùng tôi được không?"

Lúc này Ôn Túc An đột nhiên cảm thấy Lâm Tứ giống như một tiểu công chúa, đi mua quần áo cũng phải có người đi theo, nhưng Ôn Túc An lại tinh ý bắt được kẽ hở cảm xúc của Lâm Tứ, vì vậy cô nhanh chóng mặc thêm quần áo rồi chạy xuống dưới lầu.

Trước bồn hoa dưới chân tòa nhà, một người đàn ông cao gầy đang dựa vào chiếc mô tô, xung quanh là hai cô gái trẻ, lúc này anh ta đang nghiêng mặt nói chuyện với các cô ấy.

Nhìn điệu bộ này là đến làm quen để hỏi thông tin liên lạc, không biết Lâm Tứ nói cái gì, ba người cùng nhau nhìn qua, một lúc sau hai cô gái mới rời đi.

Ôn Túc An chậm rãi đi tới, hỏi: "Anh nói với bọn họ cái gì, vì sao lại quay sang nhìn tôi?"

Lâm Tứ đứng thẳng dậy, đem mũ bảo hiểm đưa cho Ôn Túc An, "Tôi nói tôi đang chờ bạn gái, vừa lúc em bước ra, tôi liền nói em là bạn gái tôi, vì vậy họ đành bỏ đi."

Lý do này thực sự vụn vãi.

Ôn Túc An cũng không thèm để ý, đang định đội mũ bảo hiểm lên, Lâm Tứ đột nhiên vò một lọn tóc của cô, cau mày nói: "Sao tóc còn ướt như vậy? "

"À, vừa tắm xong, lười sấy tóc." Ôn Túc An tóc dài, bình thường chỉ sấy hơi khô.

Nghe vậy, Lâm Tứ bỗng nhếch môi dưới, cười tinh nghịch: "Nhớ tôi đến mức chưa kịp sấy khô tóc liền chạy xuống?"

Ôn Túc An thật muốn trợn trắng mắt, người đàn ông này thật là hoang tưởng.

Nhưng cô vẫn cố nhịn, thuận theo lời Lâm Tứ: "Đúng, nhớ anh chết đi được, một ngày không gặp như cách ba thu."

Lâm Tứ rất hài lòng, cười xoa đầu Ôn Túc An, ngữ khí ngang ngược nói: "Tôi biết em nhớ tôi, cho nên chạy tới cho em nhìn mặt, Ôn Ôn, em thật sự thích tôi quá rồi phải không?"

"Thích cái đầu nhà anh"

"Hiểu rồi, thích nhưng không dám nhận."

"..."

— —

Hôm nay là ngày nghỉ, trung tâm thương mại khá đông người, Lâm Tứ vì nghĩ ra có để Ôn Túc An mua quần áo cho mình nên bây giờ đành phải vào cửa hàng quần áo nam.

Vừa bước vào cửa hàng, nhân viên bán hàng đã đi tới, vây quanh Lâm Tứ, không ngừng khen anh đẹp trai, dáng người tốt. Người đàn ông từng được các cô gái vây quanh trong quán bar giờ lại tỏ ra lúng túng.

Ôn Túc An cố nén cười xem trò vui trước mặt, giả vờ như không nhìn thấy sự chật vật của Lâm Tứ, giả vờ đến một khu vực khác xem quần áo.

Ôn Túc An bán đứng đồng đội, hai phút sau bị Lâm Tứ tóm gọn thành công. Lâm Tứ túm cổ áo kéo cô về phía mình như gà con, rất khó chịu, "Em muốn chạy đi đâu? Nhìn tôi bị bao vây vui lắm hả?"

Ôn Túc An vô tội chớp chớp mắt, "Không phải, tôi nghĩ bọn họ đang tư vấn cho anh, nhất định mắt thẩm mỹ của mấy người đó không tệ."

Lâm Tứ hừ lạnh một tiếng, kéo Ôn Túc An đi, chỉ vào hàng quần áo phía trước, "Gu thời trang của em rất tốt, mau giúp tôi chọn một bộ."

Ôn Túc An bĩu môi.

Náo loạn một lúc, Ôn Túc An vẫn tận tâm chọn quần áo cho Lâm Tứ.

Lâm Tứ thân hình cao lớn, vai rộng eo hẹp, mặc kiểu quần áo nào cũng đẹp, ngược lại, điều này khiến Ôn Túc An cảm thấy hơi khó khăn khi chọn ra bộ xuất sắc nhất.

Ôn Túc An quay đầu lại nhìn Lâm Tứ từ đầu đến chân, Lâm Tứ cảnh giác nhìn xem cô lại chuẩn bị giờ trò gì.

"Lâm Tứ, anh chỉ mặc quần áo màu đen thôi hả?"

"Thường là mặc màu đen, nhưng mua màu khác cũng không sao."

"Màu hồng thì sao?"

"..."

Lâm Tứ thực sự không thể tưởng tượng được mình sẽ mặc màu hồng như thế nào, vì vậy nhanh chóng gạt bỏ ý tưởng này của cô.

Lâm Tứ thường mặc trang phục giản dị, đa số là áo len và áo phông, cảm giác như chỉ tiện tay mặc đại một cái áo lấy ra từ trong tủ.

Ôn Túc An chọn cho Lâm Tứ một bộ khác hẳn với phong cách trước đây, bên trong là áo phông trắng đa năng, bên ngoài là áo khoác denim, đi kèm với chiếc quần sáng màu. Ôn Túc An nhìn một vòng, gật gù, "Em trai"

"Ai là em trai em?" Lâm Tứ rất không hài lòng với danh xưng này.

Ôn Túc An đưa tay sờ sờ mặt Lâm Tứ, khen ngợi: "Không ngờ anh lại trẻ như vậy, Lâm Tứ, ăn mặc như vậy nhìn anh trẻ ra cả chục tuổi, như một con cún con mười tám tuổi vậy. Mẹ kiếp, đáng yêu quá đi. Anh mặc thế này đứng trước cổng đại học Vạn Thành có lẽ sẽ bị nhận nhầm là sinh viên năm nhất đấy."

Lâm Tứ là một người bình thường, sau khi được khen ngợi như vậy cũng dần dần tiếp nhận bộ quần áo tươi tắn trẻ trung này, cuối cùng bị tẩy não thành công, cho rằng mình thật sự mới mười tám tuổi.

Lúc định trả tiền, nhân viên vốn tưởng Lâm Tứ và Ôn Túc An là một đôi nên giới thiệu rằng chiếc áo denim này còn có một chiếc váy ngắn cho nữ cùng bộ, hỏi hai người có muốn đồ đôi không.

Ôn Túc An đang định từ chối, còn chưa kịp nói gì đã bị câu nói "ok" của Lâm Tứ chặn lại.

Cửa hàng này không chỉ bán quần áo nam mà còn có cả quần áo nữ ở tầng dưới, Lâm Tứ hưng phấn cầm lấy chiếc váy denim cùng áo sơ mi trắng rộng thùng thình đẩy Ôn Túc An vào trong phòng thử đồ.

Ôn Túc An cảm thấy mình bị Lâm Tứ đánh bại, đã lâu không mặc quần áo nữ tính như vậy, khi đi ra, Lâm Tứ không ngừng tán dương

cô.

Lâm Tứ nói cô không giống phụ nữ 26 tuổi mà giống nữ sinh 16 tuổi hơn, Ôn Túc An rút cuộc nhin không được che miệng anh.

Cô nhân viên còn vỗ tay tán thưởng: "Hai người quả thật xứng đôi, trông giống nam nữ chính trong mấy bộ phim thanh xuân vườn trường."

Ôn Túc An mặc váy ngắn không thoải mái nên vội vàng thay ra, bước ra chỗ tính tiền, Lâm Tứ quả nhiên đã mua cả hai bộ quần áo.

"Sao anh trả tiền bộ của tôi vậy?"

Lâm Tứ xoay người, đột nhiên nắm lấy tay Ôn Túc An, bên môi nở nụ cười ôn hòa, "Mua sắm xong thì mau trở về, sắp đến giờ tự học buổi tối rồi."

Ôn Túc An: "..."

Chết tiệt, đúng lão già không biết xấu hổ!

Chương 27: Pink Lady

Điện thoại di động trên sô pha không ngừng vang lên, Ôn Túc An vội đến mức cài sai khay áo, sau đó quyết định phớt lờ người đàn ông đang liên tục gọi đến kia, cẩn thận suy nghĩ về trang phục hôm nay.

Khi Lâm Tứ gọi đến lần thứ tám, Ôn Túc An cuối cùng cũng đi xuống.

Một chiếc xe SUV màu đen đậu dưới lầu, Ôn Túc An dừng lại nhìn một lúc, cửa tài xế hạ xuống, Lâm Tứ huýt sáo một cái, "Đại tiểu thư rất cuộc cũng tới rồi."

Ôn Túc An đi tới, cô đi vòng qua đầu xe, sau đó ngồi vào ghế lái phụ.

Ánh mắt Lâm Tứ rơi vào trên người cô, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Sáng nay khi tỉnh dậy, anh đã nhận rất nhiều tin cho Ôn Túc An, yêu cầu cô mặc bộ quần áo lần trước anh mua, vừa dụ dỗ vừa đe dọa, nhưng Ôn Túc An hoàn toàn không nghe, thậm chí còn có ý tứ không thèm để lời khẩn cầu của anh vào tai, vốn tưởng rằng cô sẽ không mặc, không ngờ Ôn Túc An không những mặc mà còn thay đổi cách trang điểm và kiểu tóc trước đây để phù hợp với kiểu dáng của bộ quần áo.

Ôn Túc An biết Lâm Tứ đang nhìn mình, bèn hất mái tóc đuôi ngựa, giọng nói có chút trêu chọc: "Thế nào, trông giống thiếu nữ mười tám tuổi đúng không?"

Ôn Túc An trang điểm rất nhẹ, nốt ruồi ở bên mũi càng lộ rõ, lúc nhướn mày hay chớp mắt, Lâm Tứ thật sự có cảm giác nhìn thấy một Ôn Túc An mười tám tuổi.

Anh nghĩ, giá như anh có thể gặp cô sớm hơn thì tốt biết mấy.

Lâm Tứ vuốt mái tóc đuôi ngựa của Ôn Túc An, cười đầy ẩn ý: "Từ nay về sau cứ ăn mặc như này đi, làm tôi có d*c vọng muốn được bảo vệ em cả đời."

Ôn Túc An nhếch môi, có chút kiêu ngạo nói: "Được, đàn anh khoá trên xin chiếu cố nhiều hơn."

Vừa nghe thấy lời này, suy nghĩ trong đầu Lâm Tứ liền biến thành không trong sáng.

"Xe này anh mượn của ai vậy?" Ôn Túc An kéo khóa dây an toàn, kết thúc chủ đề vừa rồi.

Lâm Tứ hoàn hồn, nghe vậy liếc cô một cái, "Không thể là xe của tôi sao?"

Ôn Túc An sửng sốt, cô biết chút ít về xe, nhìn nhãn hiệu kết hợp với trang trí bên trong, chiếc xe này phải có giá hơn 200.000 tệ.

Từ vẻ mặt Ôn Túc An có thể nhìn ra được cô không tin, quả nhiên Ôn Túc An lẩm bẩm: "Làm thợ xăm có thể kiếm được khá như vậy à?"

"Trong lòng em tôi nghèo lắm hả?"

Ôn Túc An chớp mắt không nói gì, xem như ngầm đồng ý.

Nhưng cũng không trách được Ôn Túc An, từ khi gặp Lâm Tứ, anh không giống như xuất thân từ gia đình giàu có, sống trong tiệm xăm, thường mặc quần áo Taobao, thứ duy nhất có giá trị có lẽ là chiếc mô-tô phân khối lớn kia, ăn uống cũng tùy tiện, thậm chí cô còn cảm thấy có chút tội nghiệp cho Lâm Tứ khi nhìn thấy thùng mì gói trong nhà anh.

Với ngoại hình bảnh bao như vậy, hẳn là không khó để bám vào một người phụ nữ giàu có, nếu anh muốn.

Ôn Túc An không nhịn được, bày ra bộ dáng đồng cảm với Lâm Tứ.

Lâm Tứ không nhịn được, giải thích: "Mặc dù không phải phú nhị đại, nhưng tôi cũng không phải quá nghèo."

Ôn Túc An gật đầu, nhưng thái độ không mấy thành khẩn.

Lâm Tứ cũng lười đào sâu vấn đề này, đạp ga lái xe ra ngoài.

— —

Từ thành phố đến nơi tổ chức lễ hội khoảng một giờ lái xe, Lâm Tứ đưa Ôn Túc An đi ăn cơm trưa trong thành phố trước, khoảng hai giờ chiều thì đến nơi.

Lễ hội âm nhạc chính thức bắt đầu lúc 3:30pm nhưng khi đến nơi thì hội trường đã chật kín người.

Nam nữ thanh niên ăn mặc thời trang chụp ảnh trên bãi cỏ, trông giống như những blogger nổi tiếng trên Internet. Ôn Túc An liếc nhìn bản thân, đột nhiên cảm thấy có chút mờ nhạt.

Cô quay đầu, vẻ mặt ủ rũ nói với Lâm Tứ: "Đều là lỗi của anh, nếu không phải anh bắt tôi mặc bộ đồ này thì hôm nay tôi sẽ thành "hot girl" rồi."

Cô đáng ra nên mặc áo yếm, quần đùi và đi boots cao cổ, nhìn lại chính mình bây giờ có cảm giác như nữ sinh trung học trốn nhà đi chơi cùng bạn trai.

Lâm Tứ vừa mua một chiếc băng đô tai thỏ ở quầy hàng, nghe Ôn Túc An phàn nàn, anh chỉ cười cười, sau đó kéo cô lại đeo băng đô lên.

Tai thỏ dựng đứng, Lâm Tứ hai tay ôm mặt Ôn Túc An, hai tay xấu xa bóp miệng cô như bóp một con thú bông mềm mềm.

"Ngoan đi, về nhà cho em phạt bù."

Lâm Tứ bật cười, hôn lên cái miệng nhỏ của Ôn Túc An.

Ôn Túc An cau mày vỗ vỗ tay anh, lẩm bẩm gọi anh là "lưu manh."

Hầu hết những người đến với lễ hội âm nhạc đều còn trẻ tuổi, rất nhiều nam thanh nữ tú, nhưng Ôn Túc An và Lâm Tứ vẫn thu hút rất nhiều sự chú ý.

Cả hai đều là mẫu người cao ráo, gương mặt nổi bật, đáng ra nên ăn mặc theo phong cách thời thượng nhưng cả hai lại theo đuổi phong cách giản dị, Ôn Túc An cũng trang điểm rất nhạt, tạo ra sự tương phản rất lớn với những người xung quanh,

Lâm Tứ cùng Ôn Túc An đi vào, xung quanh có rất nhiều người, anh vươn tay cẩn thận che chở Ôn Túc An bên cạnh, tránh cho cô bị người đụng trúng, hai tay ôm eo cô, toàn bộ ánh mắt đều tập trung vào người trong lồng ngực.

Vì hành động này, những chàng trai hay cô gái muốn đến hỏi thông tin liên lạc đều tự động rút lui.

Nhạc hội bắt đầu muộn mười phút, Lâm Tứ kéo Ôn Túc An đứng ở hàng đầu, để cô dựa vào lan can, mình đứng sau lưng, hai tay giữ lan can, tạo không gian an toàn cho cô.

Ca sĩ mở màn là một thần tượng mới ra mắt trong một chương trình tìm kiếm tài năng, Ôn Túc An đã nghe một số bài hát của cậu ta, vì vậy có thể hát theo đám đông khán giả, bầu không khí rất sôi động.

Hồi lâu, người phía sau không nói lời nào, Ôn Túc An quay đầu lại, "Anh chưa từng nghe nhạc của cậu ta sao?"

Lâm Tứ rũ mắt xuống, ngữ khí nhàn nhạt: "Tôi chỉ nghe mỹ nữ hát."

"..." Ôn Túc An không tin vì lúc nãy trên xe của anh toàn những album của nam ca sỹ.

Sau khi tiết mục đầu tiên kết thúc, Ôn Túc An cũng đã khàn giọng, Lâm Tứ đưa nước cho cô, thậm chí còn lắc đầu ngán ngẩm không hiểu Ôn Túc An sao lại cao hứng như vậy.

Kết quả là năm phút sau, Ôn Túc An sững sờ nhìn người đàn ông đang lẩm nhẩm theo một rapper.

Hóa ra người này thích nhạc Rap.

Một số người nhìn bên ngoài có vẻ thanh tú nhưng thực chất lại yêu thích phong cách Rap - Hiphop.

Giai điệu và ca từ của rapper này rất hay, Ôn Túc An nhanh chóng bị thu hút dù mới nghe lần đầu, có thể ngâm nga vài câu theo đoạn điệp khúc.

Lâm Tứ dựa vào sau lưng cô, dùng giọng nói trầm thấp từ tính hát theo, Ôn Túc An đột nhiên cảm thấy Lâm Tứ hát còn hay hơn mấy rapper trên sân khấu, thanh âm trầm thấp này quả thực hợp làm rapper.

"Không ngờ anh hát hay như vậy."

Lâm Tứ nghe không rõ, cúi đầu, "Cái gì?"

Ôn Túc An ghé đầu vào tai anh, lớn tiếng nói: "Tôi nói, anh hát rất hay!"

Lâm Tứ cười cười, đáp: "Em cũng rất đẹp."

"..."

Thôi bỏ đi, cô không nên khen anh đẹp trai.

— —

Sau khi ban nhạc Orange lên sân khấu, không khí bắt đầu được đẩy lên cao trào, Ôn Túc An và Lâm Tứ với tư cách là những người hâm mộ trung thành đã hát theo suốt buổi biểu diễn, tay cầm lightstick lắc lư theo giai điệu, hoàn toàn đắm chìm trong bữa tiệc âm nhạc này.

Chương trình diễn ra một nửa thì bắt đầu tiến hành trò chơi quen thuộc: kiss cam.

Kiss cam lần đầu tiên được tổ chức trong các trận đấu thể thao, tức là trong thời gian tạm dừng, camera trực tiếp sẽ chọn ngẫu nhiên hai người trong khán phòng và khán giả may mắn xuất hiện trên màn hình phải hôn nhau.

Trò chơi này dần lan sang những lĩnh vực khác, Ôn Túc An đã sớm biết nên cũng không ngạc nhiên.

Lâm Tứ cúi đầu ghé vào tai Ôn Túc An: "Lát nữa chúng ta bị chụp thì sao?"

"Ở hiện trường nhiều người như vậy, chắc gì đã chụp được chúng ta." Ôn Túc An cũng không quá để ý, "Hơn nữa, chụp được thì chụp, nếu đã bị chụp..."

Lời còn chưa dứt, xung quanh đã vang lên tiếng hoan hô, Ôn Túc An phát hiện xung quanh mọi người đều đang nhìn mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn màn hình lớn.

Ôn Túc An nhìn chăm chăm vào màn hình hai giây, trong đầu chỉ lóe lên một ý nghĩ.

Chết tiệt, khuôn mặt của cô lên màn hình lớn cũng quá đẹp đi.

Cặp đôi đầu tiên được chọn có giá trị nhan sắc cao nên tiếng hò reo và vỗ tay gần như lấn át giọng hát của người dẫn chương trình trên sân khấu.

Lâm Tứ rời mắt khỏi màn hình, cong môi quay đầu nhìn Ôn Túc An, tiếp tục câu nói còn dang dở, "Lỡ bị chụp rồi thì sao?"

Ôn Túc An không ngờ vận khí của bọn họ lại tốt như vậy, cô ngẩng đầu nhìn Lâm Tứ, trầm mặc không nói.

Lâm Tứ khẽ nhượng mày, nụ cười trên khóe miệng càng sâu.

Một giây tiếp theo, hai người đồng thời áp sát vào nhau, anh cúi xuống, cô ngẩng đầu, môi hai người chạm tới.

Lần đầu tiên hôn nhau giữa đám đông, chớp mũi khẽ hít vào nhau, như thể không khí xung quanh tràn ngập mùi ngọt ngào của kẹo bông gòn.

— —

Về đến nhà đã là mười giờ tối, Ôn Túc An vừa mở cửa đã thấy trong nhà đèn sáng choang thì giật mình.

Lúc này mới nhớ tới, buổi chiều Cừ Tiểu Chiêu có gửi tin nhắn, nói rằng buổi tối cô ấy sẽ ghé qua.

Nghe thấy động tĩnh, Cừ Tiểu Chiêu chậm rãi từ trong phòng đi ra, liếc mắt liền thấy Ôn Túc An đang đỏ bừng mặt.

"Chặc chặc, hình như tôi ngửi thấy mùi vị của tình yêu."

Ôn Túc An cười túi ra, "Cậu đang nói cái gì?"

Cừ Tiểu Chiêu thở dài, dựa vào tường lắc đầu, "Con gái không thể giữ trong nhà nữa rồi, lần đầu hẹn hò đã bị đàn ông xấu dụ dỗ."

Ôn Túc An đi tới, tháo mặt nạ của cô ấy xuống, "Chỉ là buổi offline của những người yêu âm nhạc mà thôi."

"Này, nói thì nói, lột mặt nạ của tôi làm gì!" Cừ Tiểu Chiêu giật lại mặt nạ của chính mình, "Cùng nhau đi xem nhạc thì không phải là hẹn hò,

haha, quá ngây thơ."

"Cậu không cần quản chuyện của mỹ nữ Tiểu An "

Ôn Túc An trở lại phòng ngủ, cởi cúc áo, không chút do dự cởi bỏ quần áo, Cừ Tiểu Chiêu nhìn đường cong cơ thể quyến rũ của cô, không khỏi nuốt nước bọt.

"Không trách Lâm Tứ, tôi nhìn cậu như vậy cũng còn nhịn không được."

Ôn Túc An nháy mắt, "Cậu đang khen tôi à?"

Cừ Tiểu Chiêu đặt quần áo của Ôn Túc An vào giỏ giặt, tò mò hỏi: "Vậy bây giờ cậu có nghiêm túc với Lâm Tứ không hay vẫn chỉ là nhu cầu s1nh lý?"

"Không." Ôn Túc An đáp, nhưng đúng là không phải chỉ vì nhu cầu s1nh lý.

"Nói thật đi, cậu có cảm giác với Lâm Tứ không?" Cừ Tiểu Chiêu hỏi.

Ôn Túc An giả vờ khó hiểu, "Có cảm giác gì?"

Cừ Tiểu Chiêu nhìn cô với ánh mắt xuyên thấu tâm can.

"Tôi hỏi cậu, nếu không phải Lâm Tứ, liệu cậu có duy trì mối quan hệ qua lại sau tình một đêm không?"

"..."

Ôn Túc An sửng sốt.

"Cho nên, bởi vì người kia là Lâm Tứ nên cậu mới yên tâm kết giao như vậy."

Cừ Tiểu Chiêu nói như đinh đóng cột, Ôn Túc An tuy không đáp lại, nhưng Cừ Tiểu Chiêu biết Ôn Túc An đã đồng ý với mình.

Cừ Tiểu Chiêu bôi tinh dầu lên mặt, đồng thời than thở: "Hai người các người thật đúng là đỉnh cấp mập mờ."

Ôn Túc An giả vờ như không nghe thấy, lấy điện thoại ra xem tin tức, đột nhiên nhìn thấy tin nhắn nhóm có người tag cô, bấm vào xem, nội dung là 【Vậy khi nào thì hai người kết hôn @ Cố Chính @ Ôn Túc An】.

Ôn Túc An khóe miệng hạ xuống.

Cừ Tiểu Chiêu cũng nhìn thấy tin tức này, nhóm này là nhóm liên lạc của bạn bè thời đại học, Cố Chính và hai người bạn họ không học cùng chuyên ngành, cũng chính vì nhóm học tập này mà Cố Chính và Ôn Túc An quen nhau.

Hình như còn có một cặp đôi nữa trong nhóm định cuối tháng kết hôn, gửi thiệp mời cho mọi người nên mới có người hỏi chuyện Ôn Túc An và Cố Chính.

"An An, hình như hai người còn chưa công khai chuyện chia tay."

Đúng vậy, khi chia tay, cả hai đều không đăng gì trên moments để thông báo, nhưng sau khi chia tay, Ôn Túc An đã xóa hết nội dung về Cố Chính. Một số bạn bè thân thiết sẽ nhắn tin hỏi thăm cô, những bạn xã giao thì quả thực không biết.

Ôn Túc An là người quyết đoán, cô trực tiếp nói với mọi người rằng bọn họ đã chia tay, ngay khi tin nhắn của cô được gửi đi, Cố Chính cũng gửi một tin nhắn, là một biểu tượng cảm xúc Wechat che mặt dờ khóc dờ cười.

Chỉ với một câu 【Chúng tôi chia tay rồi】, nhóm bạn lập tức bùng nổ, Ôn Túc An cũng rời khỏi nhóm chat.

Cừ Tiểu Chiêu không bỏ đi nhanh như vậy, quyết định ở lại trong nhóm để hóng tin tức, có người hỏi chuyện gì xảy ra, Cố Chính chỉ

nói [không sao], nghe giống như vợ chồng cãi nhau rồi sẽ lập tức hòa giải.

"Anh ta có ý gì vậy? Không phải là còn muốn cùng cậu tái hợp chứ?"

Đang nói chuyện, Cừ Tiểu Chiêu chợt nhớ tới một vấn đề.

"Đúng rồi, công ty chúng tôi đoạn thời gian trước cùng công ty bọn họ có một hạng mục hợp tác, lúc ký hợp đồng tôi nhìn thấy hắn ta, lúc ấy tôi cũng không nhận ra. Hắn gầy đi rất nhiều, tình trạng có vẻ rất tệ. Sau khi mọi người đi rồi thì trợ lý của hắn đưa cho tôi một cái túi, tôi mở tờ giấy ra xem thì thấy đó là quà sinh nhật anh ta muốn gửi cho cậu."

Nói đến đây, Cừ Tiểu Chiêu liếc Ôn Túc An một cái, có chút áy náy nói: "Tôi nghĩ hai người nhất định sẽ không tái hợp, vì vậy không đưa nó cho cậu, nhưng nếu cậu muốn thì tôi có thể mang qua..."

"Tôi không muốn." Ôn Túc An bình tĩnh nói, "Cậu giữ lại làm gì, vứt đi đi."

Cô và Cố Chính đã thành như vậy, làm sao còn có ý nghĩ quay lại với nhau, nếu như Cừ Tiểu Chiêu thật sự đưa quà tặng của anh ta đến trước mặt cô, chắc chắn sẽ làm cô thấy ghê tởm.

"Được rồi."

Cừ Tiểu Chiêu cũng không đọc tin nhắn trong nhóm nữa, theo Ôn Túc An rời nhóm chat.

Trước khi đi ngủ, trên ứng dụng kết bạn Wechat của Cừ Tiểu Chiêu xuất hiện một chấm đỏ, cô bấm vào thì thấy là lời mời kết bạn của Cố Chính.

Kết bạn cái gì, tên khốn Cố Chính này.

Cừ Tiểu Chiêu gỡ màn hình vài cái, kéo Cố Chính vào danh sách đen.

Chương 28: Bloody Mary

Ôn Túc An không muốn quan tâm đến việc của Cố Chính, cô cho rằng nếu có liên hệ thì anh ta sẽ không dám vác mặt đến năn nỉ cô quay lại, hơn nữa cô cũng không phải nữ chính mềm yếu trong tiểu thuyết, chỉ cần vài trò theo đuổi dễ ngọt là có thể tái hợp.

"Chắc chắn sẽ không tái hợp, mẹ nó, còn muốn gương vỡ lại lành à, đồ ngu!"

Ôn Túc An bịt miệng Giang Thu Hiểu, nhắc nhở: "Đừng chửi bậy, bây giờ cô là người của công chúng rồi."

Giang Thu Hiểu cong môi khế lắm bầm: "Nơi này không có người ngoài."

"Cô tự mình kiểm chế chút."

Giang Thu Hiểu là người bạn mà Ôn Túc An tình cờ quen trong dịp Tết Nguyên Đán năm ngoái. Khi đó, một cô gái ngoại hình vô cùng xinh đẹp mỗi ngày đều đến quán của cô nghe nhạc và uống rượu một mình. Ôn Túc An thời gian đó tâm tình cũng không tốt lắm cho nên chủ động tìm cô gái kia trò chuyện.

Trong lúc trò chuyện, Ôn Túc An biết được cô gái đó tên là Giang Thu Hiểu, sinh viên năm cuối trường Đại học Truyền thông Phương Nam, thời gian này cô đang làm thực tập sinh của đài truyền hình Vụ Thành.

Khi đó Ôn Túc An đã thắc mắc tại sao Giang Thu Hiểu lại lặn lội đến Vụ Thành thực tập, Giang Thu Hiểu chỉ nói với cô là để trốn nợ.

Nợ có hai loại, một là nợ tiền, hai là nợ tình, nhìn quần áo của Giang Thu Hiểu thì có thể khẳng định cô xuất thân từ gia đình khá giả, vậy chỉ còn một khả năng là trốn nợ tình.

Ôn Túc An tuy lớn hơn Giang Thu Hiểu bốn tuổi nhưng giữa họ không có khoảng cách thế hệ, hai người rất hợp ý nên thời gian đó tối nào hai người cũng ngồi tâm sự đến khuya.

Sau đó, Giang Thu Hiểu trở về Thanh Cường, tốt nghiệp xong thì gia nhập Thanh Cường TV, trở thành người dẫn chương trình, dần dà tạo được mối quan hệ với nhiều ngôi sao trong giới giải trí.

Mấy ngày nay Giang Thu Hiểu đang tham gia show thực tế ghi hình ở Vụ Thành, là show về ẩm thực nên Giang Thu Hiểu liền mời Ôn Túc An đến nhà hàng bọn họ ghi hình.

Trước khi quay chính thức, Giang Thu Hiểu tìm thời gian gặp Ôn Túc An, lúc này mới biết Ôn Túc An bị một tên lưu manh phản bội, lập tức lớn tiếng chửi tám đời tổ tông nhà Cố Chính.

"Được rồi, không nói chuyện của tôi nữa, nói chuyện của cô đi." Ôn Túc An đưa cho Giang Thu Hiểu một ly nước chanh, "Cô không chỉ bị đòi nợ mà còn cam tâm tình nguyện thành con nợ?"

Giang Thu Hiểu đỏ mặt, uống mấy ngụm nước liên tục.

"Không phải, chỉ là, tôi phải có trách nhiệm với anh ấy."

Ôn Túc An nghe vậy bật cười, bả vai khẽ rung, "Thật ngại quá, người lớn chúng ta xưa nay không cần chịu trách nhiệm."

"Được, được, coi như tôi chưa đủ tuổi vị thành niên, được chưa!"

Nói tóm tắt sự việc xong, Giang Thu Hiểu trở về trường quay, dặn Ôn Túc An đúng giờ đến địa điểm đã hẹn để ghi hình.

Sau khi tiễn Giang Thu Hiểu đi, Ôn Túc An về nhà thay quần áo, dù sao cũng được lên TV, không thể không chú ý ngoại hình.

Đang vẽ chân mày thì đột nhiên Lâm Tứ gọi tới.

"Alô?" Ôn Túc An mở loa ngoài.

"Em có nhà không?" Lâm Tứ hỏi.

"Đang ở nhà, nhưng tôi chuẩn bị ra ngoài có việc."

Lâm Tứ cau mày hỏi cô: "Em định đi đâu?"

"Anh quan tâm cuộc sống của tôi thật đấy." Ôn Túc An không khỏi than thở, nhưng vẫn nói với anh: "Tối nay tôi đi ghi hình tiết mục "Hương vị khó quên" của đài truyền hình, người dẫn chương trình Giang Thu Hiểu là bạn tôi nên hôm nay tôi làm khách mời, anh nhớ đón xem đó."

Ôn Túc An nói xong, trong giọng điệu lộ ra vẻ đắc ý khoe khoang.

Lâm Tứ thấy cô đáng yêu, không nhịn được cười: "Em thật lợi hại, sắp lên TV rồi."

"Đương nhiên, anh cười cái gì, ghen tị với tôi hả?"

Lâm Tứ nghe vậy càng cười to hơn.

Ai muốn so đo những chuyện này với cô gái nhỏ chứ.

Một lúc sau, Ôn Túc An hỏi Lâm Tứ gọi đến có chuyện gì. Lâm Tứ nói hôm nay bọn họ định đi ăn thịt nướng, hỏi Ôn Túc An có muốn đi cùng không.

"Tối nay tôi ăn cao lương mỹ vị, ai thèm thịt nướng của anh." Ôn Túc An rất là khinh thường, thay một bộ váy cùng giày cao gót, chuẩn bị cho bữa tối ở nhà hàng cao cấp.

“Buổi tối ăn đùi dê nướng.” Lâm Tứ bình tĩnh nói.

Ôn Túc An quả nhiên im lặng.

Hai giây sau cô nói: "Tám giờ tôi ghi hình xong, có lẽ là kịp."

Phụ nữ vốn là sinh vật nhanh thay đổi.

— —

Buổi ghi hình đêm nay rất thú vị, Ôn Túc An đến hiện trường, được gặp những ngôi sao chỉ có thể nhìn thấy trên TV, trong đó có cả Trác Cẩm Y, nam minh tinh lưu lượng nổi tiếng nhất hiện nay.

Ôn Túc An sau khi ghi hình bụng đã no đến tám phần, sau khi từ nhà hàng thịt nướng đi ra liền buộc tội Lâm Tứ phá hoại kế hoạch giảm cân của cô.

Lâm Tứ giả vờ như không nghe nói cô muốn giảm cân, cũng không phải lần đầu nghe thấy. Dù sao thì Ôn Túc An cũng không hề mập chút nào.

"Ngày mai muốn ăn đồ Hàn không?" Lương Hạnh mấy ngày nay cùng Lâm Tứ ăn cơm, hôm nay là thịt nướng, ngày mai lại muốn đi ăn món Hàn Quốc.

Lâm Tứ không trả lời, ngược lại hỏi Ôn Túc An: "Muốn ăn không?"

Ôn Túc An nhìn tin nhắn trên điện thoại, sau đó nói: “Tối mai có họp lớp, định cùng nhau ăn cơm, chắc tôi không đi được đâu, mọi người đi cùng nhau đi.”

Lâm Tứ gật đầu với cô, nói với Lương Hạnh: "Không ăn."

"Lâm Tứ, anh cũng quá thiên vị rồi, em Ôn muốn ăn thì có thể ăn, nếu không muốn ăn thì chúng ta cũng phải nhịn." Lương Hạnh cảm thấy bị tổn thương.

Lâm Tứ vỗ đầu cậu ta, "Ai là em gái cậu?"

Lương Hạnh hếch cằm, "Không lẽ tôi là em trai cô ấy sao?"

Lâm Tứ cười: "Ừm, cậu chính là em trai."

"..."

Sau hai giây im lặng, Ôn Túc An bật cười, Lương Hạnh nổi giận, "Mẹ kiếp, Lâm Tứ, anh mới là em trai đó."

— —

Tối chủ nhật, Ôn Túc An và Cừ Tiểu Chiêu đến địa điểm tổ chức họp lớp, nơi này là một câu lạc bộ cao cấp, nghe nói là do hoa khôi con nhà giàu trong lớp làm chủ, đêm nay cô ấy đi.

Lúc Cừ Tiểu Chiêu khoác tay Ôn Túc An đi vào liền nhỏ giọng nói với cô: "Chắc Vưu Nghiên sẽ chĩa mũi nhọn vào cậu đấy, tối nay phải cẩn thận."

Ôn Túc An cười trừ một tiếng, "Đã bao lâu rồi mà còn nhớ tôi à, vậy cũng quá hẹp hòi."

"Sao không, đầu năm cô ta còn đăng bài về cậu trong Moment"

"Liên quan gì đến tôi, tôi đã chặn vòng kết nối bạn bè của cô ta rồi."

"Chỉ cần cậu... Này, cô ta đang đi tới."

Ôn Túc An nghe tiếng nhìn lại, Vưu Nghiên cúi người bước xuống từ chiếc Ferrari, sau khi nhìn thấy bạn học cũ, cô ta lập tức niềm nở chào hỏi mọi người, khi đi đến trước mặt Ôn Túc An, cô ta trực tiếp ôm Ôn Túc An, "An An, đã lâu không gặp."

Ôn Túc An suýt nôn mửa.

Thời đi học, quan hệ của họ không được tốt lắm, cả hai đều xinh đẹp nhưng tính tình hoàn toàn khác biệt. Vưu Nghiên từng học khiêu vũ nên tính tình hiền lành trong sáng, được bầu chọn là hoa khôi của trường.

Về sau, Vưu Nghiên làm tướng Ôn Túc An cướp bạn trai của cô ta, nhưng sau đó mới biết tất cả chỉ là hiểu lầm, Vưu Nghiên cũng là người giỏi giả vờ, lập tức làm hòa với Ôn Túc An, giả vờ làm chị em tốt, khiến Ôn Túc An ghê tởm muốn chết.

Cho nên bây giờ Ôn Túc An thật sự cười không nổi.

Sau khi hàn huyên vui vẻ, cả nhóm vào phòng riêng, trên bàn bày ra hàng loạt món ăn tinh xảo đắt tiền, có người nói Vưu Nghiên hào phóng, có người khen cô ta vừa giàu có vừa xinh đẹp. Cô ta hoạt bát kể về những địa điểm du lịch trong vài năm qua, kể chuyện cô ta đầu tư bất động sản, gặp được người bạn trai xuất thân danh giá, không ngừng khoe khoang bản thân.

“Người không biết còn tưởng rằng cha cô ta là người giàu nhất Trung Quốc.” Cừ Tiểu Chiêu vừa ăn rau vừa nhỏ giọng nói, Ôn Túc An suýt nữa bật cười thành tiếng, vội vã uống một ngụm nước.

Ôn Túc An nghe Vưu Nghiên cao hứng huyên hoang thì cảm thấy hơi mệt, đành lấy cớ đi vệ sinh.

Tin nhắn của Lâm Tứ được gửi tới.

【 Lâm Tứ 】 : Máy giờ em kết thúc, có muốn tôi đến đón không?

【 W. 】 : Gần đây tôi phát hiện anh dính người như một con chó con.

【 Lâm Tứ 】 :???

【 W. 】 : Anh thích tôi lắm đúng không?

【 Lâm Tứ 】 : Em biết là tốt rồi.

【W.】 : [mắt trắng]

Nhà Cừ Tiểu Chiêu và nhà cô không cùng phương hướng, Ôn Túc An cũng không định để cho cô ấy đưa đón, cho nên nhắn địa chỉ cho Lâm Tứ tới đón mình.

Ôn Túc An vừa gửi tin đi, không để ý người đang đứng ở cửa nhà vệ sinh.

“An An!” Cổ tay đột nhiên bị người lạ nắm lấy, Ôn Túc An giật mình, đột ngột xoay người.

Là Cố Chính.

Ôn Túc An nhìn thấy anh ta thì sửng sốt, giống như lời Cừ Tiểu Chiêu nói, Cố Chính thực sự tiêu tụy đi rất nhiều, suýt nữa cô đã không nhận ra.

Ôn Túc An rút tay, lùi về phía sau mấy bước, "Anh định làm gì?"

Cố Chính hai tay trống rỗng, xấu hổ cười gượng.

"Bọn anh cũng có hợp mặt ở đây, nghe Vưu Nghiên nói em đến nên muốn gặp em một lát."

“Gặp tôi làm gì?” Ôn Túc An nhướn mày cười, “Cố Chính, chúng ta chia tay lâu rồi, mỗi người đều có cuộc sống của mình, đừng vùi đầu vào quá khứ nữa được không. Ngoài ra, mong anh đừng làm phiền Chiêu Chiêu, cô ấy sẽ không giúp anh đâu. Tôi không quan tâm anh có mục đích gì, nhưng tôi nói lại lần nữa, chúng ta sẽ không bao giờ có khả năng tái hợp, mong anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Ôn Túc An xoay người rời đi, Cố Chính tiến lên ngăn cản, chặn ở cửa hành lang.

"An An, sau khi chúng ta chia tay, anh quả thật rất hối hận, trước đây là do anh sai, sau này anh sẽ không tái phạm, em có thể cho anh một

ơ hội nữa không?"

Ôn Túc An hất tay ra, đi thẳng về phòng ăn, cánh cửa bị đập mạnh vào tường, mọi người trong phòng nhìn sang, thấy Ôn Túc An tức giận trở về chỗ ngồi, trực tiếp nhặt túi xách lên.

Cừ Tiểu Chiêu cũng đứng dậy theo, "Làm sao vậy..."

Cô còn chưa nói xong đã nhìn thấy Cố Chính đi theo Ôn Túc An.

Chuyện Ôn Túc An và Cố Chính chia tay một bộ phận người ở đây đều đã nghe qua. Vưu Nghiên từng ở cùng một tổ học tập càng rõ ràng, mấy ngày trước Cố Chính tìm được cô ta, hỏi địa điểm họp lớp, nói muốn gặp Ôn Túc An. Vưu Nghiên liền nói cho Cố Chính địa chỉ, vốn tưởng rằng bọn họ ở bên nhau lâu như vậy thì tình cảm có thể cứu vãn, lại không nghĩ tới Ôn Túc An phản ứng dữ dội như vậy.

Ôn Túc An đứng trước mặt mọi người nói từng chữ một: "Đúng vậy, tôi và Cố Chính đã chia tay rồi, mọi người đừng giúp chúng tôi hàn gắn nữa, nếu không, tôi sẽ không nể mặt."

Ôn Túc An nói xong thì liếc Vưu Nghiên một cái.

Ôn Túc An bỏ về, Cừ Tiểu Chiêu muốn đi cùng cô nhưng Ôn Túc An nói không cần.

Cô rời đi đã rất thất lễ rồi, Cừ Tiểu Chiêu không cần vì cô mà mất vui.

"An An, An An!"

Cố Chính đi theo Ôn Túc An ra ngoài, kéo tay Ôn Túc An, định ôm cô lần nữa. Cố Chính cảm thấy Ôn Túc An dù sao cũng từng yêu mình, không thể đối với anh ta tàn nhẫn như vậy được. Sau khi chia tay, anh ta phát hiện Ôn Túc An là cô gái tốt biết bao nhiêu, hẳn muốn vãn hồi, vì vậy tìm đủ mọi cách để gặp được cô.

Ôn Túc An dùng sức giãy giụa, nhưng sức lực người đàn ông không nhỏ, cánh tay cô bị bóp rất đau. Ôn Túc An thở không ra hơi, vung túi xách lên, đập thẳng vào mặt Cố Chính.

Sợi xích trên túi cào vào mặt Cố Chính, một vết xước nhỏ làm chảy ra một vệt máu, đau đớn khiến Cố Chính cuối cùng cũng thả lỏng, Ôn Túc An vùng thoát khỏi vòng tay anh ta.

"Anh bị điên sao?" Ôn Túc An cười lạnh một tiếng, "Bây giờ anh đang giả vờ thâm tình trước mặt tôi chỉ để tôi ngu xuẩn quay lại với anh đúng không? Cố Chính, thật ra anh không hề yêu tôi, anh chỉ muốn một người phụ nữ xinh đẹp đảm đang, sau khi kết hôn có thể chăm sóc anh và gia đình anh, tất cả chỉ để thỏa mãn lòng hư vinh của anh thôi. Sau khi chia tay, anh phát hiện những người phụ nữ bên ngoài không ngoan ngoãn nghe lời như tôi, không chịu đựng như tôi, nên anh mới quay lại đúng không?"

Cố Chính đỏ hoe mắt nhìn Ôn Túc An, nghẹn ngào nói: "An An, chúng ta ở bên nhau năm năm rồi, anh rất yêu em, anh không tin em có thể thật sự buông bỏ tình cảm của chúng ta..."

"Năm năm ở bên anh coi như tôi xui xẻo"

Ôn Túc An trừng mắt, tàn nhẫn nói với Cố Chính: "Cố Chính, tôi không yêu anh, tôi không còn yêu anh một chút nào, hiện tại nhìn thấy anh là tôi phát ốm, anh làm tôi cảm thấy ghê tởm, anh hiểu không?"

Ôn Túc An không phải người nhẫn tâm, chuyện nhẫn tâm nhất cô làm trong đời chính là rời khỏi Ôn gia và chia tay Cố Chính. Trong lòng cô, hai người đàn ông này đều ghê tởm như nhau, đời này cô không muốn gặp lại họ, nhưng họ vẫn luôn vây quanh cô như ruồi muỗi, không ngừng làm cô cảm thấy chán ghét.

"Ôn Ôn."

Đang lúc bị cảm giác phiền muộn nuốt chửng thì một tiếng gọi quen thuộc làm Ôn Túc An hoàn hồn, cô ngơ ngác quay đầu lại, liền thấy Lâm Tứ đang đứng bên vệ đường.

Lúc này, cô như nhìn thấy một tia sáng le lói trong bóng tối đang từ từ đến gần mình.

Lâm Tứ đưa tay về phía cô, "Ôn Ôn, lại đây."

Ôn Túc An chạy thật nhanh vào vòng tay Lâm Tứ, cô muốn ai đó cứu cô, kéo cô ra khỏi bóng tối đau thương đó, cô không chắc Lâm Tứ có phải là người có thể cứu cô hay không, nhưng cô không thể không nắm lấy bàn tay mà Lâm Tứ đang chìa ra cho cô.

Lâm Tứ ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng cô, như đang dỗ dành cô, vô cùng dịu dàng.

"Không sao, chúng ta về nhà đi"

Chương 29: Blood and Sand

Hôm nay Lâm Tứ lái xe đến đây, Ôn Túc An lẳng lặng ngồi trong xe, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, gió thổi tung mái tóc xoắn dài của cô.

Cô không lên tiếng, Lâm Tứ cũng im lặng.

Kỳ thật tâm tình Lâm Tứ cũng đang xao động, muốn lo lắng cho Ôn Túc An nhưng anh biết mình không có tư cách xen vào chuyện của Ôn Túc An và Cố Chính, hướng chi quá khứ của họ chỉ có thể do hai người tự quyết định.

Giữa anh và Ôn Túc An luôn có một bức tường vô hình. Anh không biết Ôn Túc An đang nghĩ gì, liệu cô có còn luyến tiếc Cố Chính hay không, liệu cô có tình cảm khác với mình hay không.

Họ có thể nắm tay, ôm và hôn, thậm chí lên giường, nhưng giữa họ không có sự ràng buộc tình cảm.

Xe dừng ở ven đường, Lâm Tứ mở cửa bước xuống, Ôn Túc An ngẩng đầu nhìn anh đi vào hiệu thuốc, mấy phút sau anh bước ra với một túi nhỏ trên tay.

Lâm Tứ lấy trong túi ra một hộp băng cá nhân, kéo tay Ôn Túc An.

Ôn Túc An phát hiện tay mình bị xước, chắc là do quá trình giằng co với Cố Chính vừa rồi.

"Chỉ là vết thương ngoài da một chút thôi, không sao." Ôn Túc An nhìn Lâm Tứ mua một bịch thuốc trị thương, cảm thấy anh đang "chuyện bé xé ra to."

"Xài không hết thì mang về nhà để dự phòng."

Lâm Tứ ngữ khí nhẹ nhàng, dùng cùn sát trùng vết thương cho Ôn Túc An, sau đó lại dán băng cá nhân.

Ôn Túc An nhìn anh xử lý vết thương, do dự không nói, một lúc sau mới mấp máy môi, "Cám ơn."

Lâm Tứ giơ tay, gạt tóc Ôn Túc An, cẩn thận kiểm tra, xác định trên người không có vết thương nào khác mới buông tay.

Bầu không khí trong xe trầm mặc, Ôn Túc An ho nhẹ một tiếng, nói: "Hôm nay họp lớp, tình cờ gặp mặt, cũng không biết hẳn có mặt ở đó."

Ôn Túc An cũng không biết tại sao đột nhiên lại giải thích với Lâm Tứ, cô chỉ cảm thấy bị khó chịu khi Lâm Tứ bắt gặp mình đang giằng co với Cố Chính.

Lâm Tứ chỉ nhẹ nhàng ậm ừ, không chút cảm xúc dư thừa. Ôn Túc An nhất thời lại không muốn giải thích nữa, hai người im lặng cho đến khi đến căn hộ của Ôn Túc An.

"Vậy tôi lên trước." Ôn Túc An xách túi lên.

Lâm Tứ đưa thuốc cho Ôn Túc An, không nhận được, liền nói: "Có việc gì thì gọi cho tôi, đừng ngại. "

Ôn Túc An sừng sốt một chút, sau đó gật đầu, "Được."

Lâm Tứ nhìn Ôn Túc An đi vào tòa nhà, mấy phút sau đèn trên lầu sáng lên, cùng lúc đó điện thoại của anh vang lên một tiếng, là tin nhắn của Ôn Túc An, nói cô đã về đến nhà.

Cửa sổ hạ xuống, Lâm Tứ từ trong ngăn lấy ra một gói thuốc lá, lắc một cái, ngọn lửa bùng lên, đầu thuốc loang lổ những vết đỏ tươi.

Anh hít một hơi thật sâu, làn khói mỏng quyện vào không khí.

Thật ra, vừa rồi khi nhìn thấy Cố Chính dùng sức ôm Ôn Túc An thì trong lòng anh cũng bốc hỏa, chỉ muốn tiến lên đánh cho tên cặn bã kia một trận. Anh muốn hỏi Cố Chính, dựa vào cái gì mà dám đến quấy rầy cuộc sống đang ngày một tốt hơn của Ôn Ôn.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Lâm Tứ cảm thấy mình có lẽ thật sự bị điên rồi. Anh có d*c vọng chiếm hữu với Ôn Túc An, muốn chen vào sinh hoạt thường ngày của cô, muốn đem bản thân dung nạp vào cuộc sống của cô, nhưng rốt cuộc, anh lại không phải bạn trai của cô.

Anh không là gì cả.

Nếu anh liều mạng động thủ với Cố Chính, liệu Ôn Túc An có nổi giận hay không? Bọn họ dù sao đã ở bên nhau năm năm trời.

Năm năm tình cảm, nói buông liền có thể buông không?

Anh đã từng nghe Cừ Tiểu Chiêu kể chuyện của Ôn Túc An và Cố Chính. Theo lời Cừ Tiểu Chiêu, khi đó Cố Chính chính là tia sáng trong cuộc đời Ôn Túc An, hai người đã cùng nhau vượt qua những tháng ngày vô cùng khó khăn.

Nghĩ đến đây, Lâm Tứ không có dũng khí bước về phía trước.

Anh cho rằng mình thật nực cười. Sống hơn 20 năm, có khi nào anh rụt rè như vậy? Trước kia muốn làm gì thì làm, cho dù biết sẽ bị từ chối cũng sẽ đầy dũng khí đi tỏ tình, nhưng không biết từ khi nào anh lại trở nên cẩn trọng như bây giờ.

Khi đối mặt với Ôn Túc An, anh không dám để lộ tâm tình, cô quá tinh táo và độc lập, luôn biết mình muốn gì, cũng đặt ra quy chế mình có thể cho người khác cái gì.

Ôn Túc An cái gì cũng có thể cho anh, trừ tình cảm.

Ngay từ đầu, họ đã thỏa thuận không can thiệp vào đời sống riêng tư của nhau, nếu một trong hai người có người yêu thì sẽ lập tức chấm

dứt quan hệ.

Đây là quy tắc của trò chơi, mọi người đều phải tuân theo.

Lâm Tứ cắn điếu thuốc, khẽ cười tự giễu.

Nói một cách dễ hiểu, anh ngày càng không thể khống chế khi thấy cô ở bên cạnh những người đàn ông khác. Càng ngày anh càng muốn nhiều hơn từ cô.

Mẹ kiếp, anh bây giờ không thèm tuân theo luật chơi nữa, ai thèm chơi cái trò chết tiệt này với cô chứ.

Lâm Tứ bực bội rút điếu thuốc trên miệng ném ra khỏi cửa xe, thuốc lá hôm nay không dễ hút chút nào, thật sự rất đáng.

— —

Mấy ngày sau, Ôn Túc An và Lâm Tứ không còn gặp nhau thường xuyên nữa, không phải bọn họ cố ý tránh mặt nhau, mà bởi vì hai người bọn họ thật sự bận rộn, không có thời gian quan tâm chuyện khác.

Ngày càng có nhiều người biết đến tiệm xăm của Lâm Tứ, vừa muốn xăm vừa muốn anh thiết kế, dần dần anh và Lương Hạnh bận không kham nổi, đành phải tuyển một người học việc phụ trách tiệm làm những hình xăm đơn giản.

Về phần Ôn Túc An, cô tìm một công việc phiên dịch, không phải để kiếm tiền mà để giết thời gian, cô học khoa ngoại ngữ, thông thạo tiếng Anh và tiếng Đức, khi tốt nghiệp, cô vốn định đi du học rồi trở về Trung Quốc làm một phiên dịch viên. Bây giờ có thể coi như quay trở lại công việc chuyên ngành. Mặc dù đã lâu cô không đụng vào nhưng nền tảng vẫn còn đó.

Khi hai người có thời gian liên lạc với nhau thì đã là một tuần sau, khi chương trình "Hương vị khó quên" do Ôn Túc An ghi hình được phát

sóng.

Tập này có Ôn Túc An, đến giờ phát sóng, cô đã chờ trước TV từ rất sớm.

Nửa đầu của chương trình là một số công việc chuẩn bị trước khi mở cửa kinh doanh, Ôn Túc An phì cười khi nhìn thấy công chúa nhỏ Giang Thu Hiểu ngồi xổm dưới đất để nhặt rau và sơ chế nguyên liệu.

Một phần ba thời lượng chương trình đi qua, bắt đầu vào đoạn kinh doanh buôn bán.

Những vị khách đầu tiên đến dùng bữa là một gia đình, không khí rất ấm cúng và vui vẻ. Sau đó đến lượt Ôn Túc An, nhạc nền đột ngột thay đổi, ống kính bắt đầu từ đôi giày cao gót, sau đó là tà váy dài nữ tính, cuối cùng dừng lại ở đôi môi đỏ mọng.

Khá lắm, rất giật gân

Sau cùng, khuôn mặt của Ôn Túc An cũng xuất hiện trên màn hình. Cô nhướn mắt quan sát bản thân trong TV, mọi thứ đều hoàn hảo.

Kể từ khi chương trình bắt đầu phát sóng, ngoại trừ một số khách mời là người nổi tiếng, rất khó để bắt gặp những người có ngoại hình đẹp, hiếm khi có một khách mời nghiệp dư ưa nhìn như vậy, không chỉ trong nhà hàng mà ngay cả khán giả xem TV cũng kinh ngạc.

Nhà sản xuất thật lợi hại, đào đâu ra một mỹ nhân như vậy?

Một phút sau, mọi người liền có câu trả lời.

"Chị Ôn"

"Thu Hiểu"

"Thu Hiểu, hai người quen nhau sao?"

"Vâng, đây là chị gái siêu xinh đẹp mà tôi đã từng kể cho mọi người."

"Chà, tôi còn tưởng một người nổi tiếng nào đó ghé đến."

"Quá khen ạ."

Cư dân mạng than thở, dạo này người đẹp chỉ toàn chơi với người đẹp.

Ôn Túc An đặc biệt lên Weibo xem tin tức, sau khi thấy có nhiều người khen mình xinh đẹp liền cảm thấy thỏa mãn vui vẻ.

Phụ nữ nào mà không thích được khen ngợi.

Lúc này điện thoại vang lên, Ôn Túc An liếc mắt, là Lương Hạnh gọi tới.

Ôn Túc An nghe máy.

"A, em Ôn quả thật rất xinh đẹp."

Ôn Túc An muốn đính chính không cho cậu ta gọi là "em Ôn" nữa, nhưng vì quá cao hứng vì lời khen thành khẩn nên tạm thời bỏ qua.

"Ngày đầu tiên nhận ra sao?"

"Không không không không, trước đây chỉ nghĩ em Ôn là cô gái hàng xóm xinh đẹp thôi, giờ mới nhận ra em Ôn xinh đẹp không thua gì mình tinh, tôi sẽ bình chọn cho cô."

Ôn Túc An cười cười, "Tôi có đi thi hoa hậu đâu mà bình chọn?"

"Thật đáng tiếc. Nhan sắc như vậy lại không thi hoa hậu."

Ôn Túc An bật cười thành tiếng, tuy rằng có chút cường điệu, nhưng là không có ác ý.

“Mấy người cũng đang xem à?” Ôn Túc An giỡn xong, cuối cùng cũng nghiêm túc lại. Trước đây cô có nhắc tới ngày phát sóng, nhưng mọi người gần đây đều bận rộn, chắc gì đã nhớ đón xem.

Lương Hạnh làm ra vài động tĩnh, sau đó tiếng TV truyền vào điện thoại ngày càng to hơn.

“Ừ, vừa đến 8 giờ A Tứ đã giục tôi mở TV, còn tưởng có chuyện gì, sau đó mới nhớ ra hôm nay có chương trình của bà chủ Ôn.”

Nghe thấy tên Lâm Tứ, Ôn Túc An ngạc nhiên, "Anh ấy cũng xem?"

"Đúng vậy, còn xem rất nghiêm túc. Vừa rồi còn dùng điện thoại chụp hình cô trên TV, giống như một thiếu niên đu idol... Này, sao anh đánh tôi?!"

"Tại cậu lắm mồm."

Giọng Lâm Tứ từ đầu bên kia điện thoại truyền đến, Ôn Túc An cong môi cười.

"Tôi nói sai sao? Anh dám làm không dám nhận, xấu hổ làm gì, này, có muốn nói chuyện với idol không?"

Ôn Túc An lập tức thấy căng thẳng.

Sau khi chờ khoảng bốn, năm giây, điện thoại đã được chuyển sang một người khác.

"Lâm Tứ?"

"Là tôi"

Ôn Túc An đổi tay cầm điện thoại.

"Anh đang xem chương trình của tôi à?" Mẹ kiếp, không phải cô đã hỏi câu này rồi sao?

Lâm Tứ cười: "Đang xem, cảm thấy so với các nữ minh tinh trong đó thì cô còn đẹp hơn."

"Đẹp hơn Thu Hiểu luôn à?"

"Tôi nghĩ trông em đẹp hơn cô ấy."

"Nhưng tôi nghĩ cô ấy trông đẹp hơn."

"Tôi nghĩ em đẹp hơn."

Ôn Túc An nhắm mắt lại, tại sao cô lại nói với Lâm Tứ một chủ đề vớ vẩn như vậy, nhưng mà, những lời anh nói cũng khá dễ nghe.

Đã lâu không gặp, Lâm Tứ rất nhớ cô, buột miệng: "Tối nay gặp nhau nhé?"

Giao tiếp giữa bọn họ vẫn luôn thẳng thắn, không có quá nhiều điều kiêng kỵ, Ôn Túc An đáp: "Một lát tôi muốn ghé qua quán."

"Được, tôi tới tìm em."

— —

Ôn Túc An trong thời gian này không đến 【Sầu Nhiên】 để kiểm tra tình hình kinh doanh, mặc dù vậy, có Mai Túc ở đây nên cô cũng yên tâm.

【Sầu Nhiên】 luôn là một lựa chọn không tệ cho những người chỉ muốn tìm một nơi nghe nhạc và uống rượu đơn thuần.

Mai Túc đang ngồi ở quầy bar, khoe mắt thoáng nhìn thấy một bóng người quen thuộc, quay đầu lại thì thấy đúng là Ôn Túc An.

"Chị Ôn" Mai Túc vẫy tay với Ôn Túc An.

Ôn Túc An đi tới xoa đầu Mai Túc, "Ừ, bạn nhỏ Mai Túc."

^

Ôn Túc An hỏi Mai Túc về tình hình kinh doanh gần đây của quán bar, xem có chuyện phiền phức nào không, cũng may mấy ngày nay tương đối bình yên, không có rắc rối nào.

"Mà này," Mai Túc chợt nhớ ra điều gì đó, cô kéo Ôn Túc An vào trong, sau đó chỉ vào một người trên ghế dài, hỏi: "Kia có phải bạn trai cũ của chị không? Ngày nào anh ta cũng đến đây, còn uống rất nhiều rượu."

Ôn Túc An nhìn sang, mặc dù ánh sáng lờ mờ nhưng cô vẫn nhận ra đó là Cố Chính.

Người đàn ông này thực sự là âm hồn bất tán.

"Đừng quan tâm đến anh ta, em cứ làm việc của mình đi."

"Vâng"

Nếu là trước đây, Ôn Túc An có lẽ sẽ tìm người ném Cố Chính ra ngoài, đánh chomột trận to đùng, nhưng bây giờ là xã hội pháp trị, lại là chỗ cô kiếm tiền, cô không muốn vì một kẻ cặn bã mà ảnh hưởng việc kinh doanh, vì vậy nhắm mắt bỏ qua.

Nhưng Cố Chính dường như không muốn bị Ôn Túc An ngó lơ, sau khi phát hiện Ôn Túc An đến, anh ta lập tức đứng dậy đi về phía cô.

Mùi khói thuốc và rượu từ phía sau phả tới, Ôn Túc An né sang một bên, tránh cho Cố Chính đụng vào.

"An An..."

Cố Chính lão đảo ngã xuống quày bar.

Ôn Túc An lạnh lùng nhìn hấn một cái, thản nhiên nói: "Anh tự đi hay muốn tôi gọi người tới kéo anh đi?"

"Ôn Túc An, em đừng như vậy." Cố Chính vươn tay kéo cô, Ôn Túc An lui về phía sau hai bước, không cho anh ta chạm vào người.

"Tôi cảm thấy những gì tôi nói lần trước đã đủ rõ ràng. Nếu anh còn tiếp tục, tôi sẽ báo cảnh sát anh đang quấy rối tôi."

Cố Chính uống rượu xong cũng không tỉnh táo lắm, chỉ cảm thấy Ôn Túc An chỉ đang cúi kính, dù sao trước đây cũng nhiều lần giận dữ, chỉ cần anh ta dỗ ngọt cô là được.

Cố Chính tiến lên vài bước, vươn tay về phía Ôn Túc An, "Đừng nóng nảy với anh, về nhà rồi chúng ta nói chuyện được không..."

"Bộp"

Còn chưa đụng được người Ôn Túc An thì tay anh ta bị ai đó đánh mạnh, ngay sau đó, cổ áo bị xiết chặt, cả người bị quăng xuống mặt bàn, phát ra tiếng vang thật lớn.

Lâm Tứ tràn đầy địch ý, một tay nắm chặt cổ áo Cố Chính, dễ dàng ấn anh ta trên bàn. Trước nay anh chưa từng tức giận như vậy, trên người toả ra cảm giác áp bách đến đáng sợ.

"Bạn gái tôi bảo anh biến ra ngoài, anh không hiểu tiếng người sao?"

Chương 30: Casino

Động tĩnh bên này thu hút sự chú ý của rất nhiều người, Ôn Túc An không muốn làm loạn trong quán bar nên kéo cánh tay Lâm Tứ.

"Buông tay trước đi."

Lâm Tứ quay đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Ôn Túc An. Ôn Túc An thấy anh không buông tay thì nhích lại gần, "Ở đây nhiều người quá, đừng dọa khách hàng của tôi."

Lâm Tứ hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn Cố Chính rồi buông anh ta ra, đồng thời tay còn lại nắm chặt tay Ôn Túc An.

Ôn Túc An không nhúc nhích, tùy ý để Lâm Tứ dẫn đi.

Cố Chính phục hồi tinh thần, nhìn thấy bọn họ nắm tay nhau, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, lần trước họp lớp anh ta hỏi bạn bè, rõ ràng biết được Ôn Túc An còn độc thân.

"Anh muốn gì thì nói với tôi."

Lâm Tứ nắm tay Ôn Túc An, nửa người cô bị thân hình cao lớn của anh chặn lại, Cố Chính nghiêng răng nghiêng lợi, lúc này mới tỉnh táo lại, "Tôi muốn nói chuyện với An An."

Nghe vậy, Lâm Tứ như ong mày, quay đầu hỏi Ôn Túc An: "Em có muốn nói chuyện với anh ta không?"

Ôn Túc An lắc đầu.

"Anh xem, cô ấy không muốn nói chuyện với anh, bây giờ tôi cho anh hai lựa chọn, hoặc là anh nói chuyện với tôi, hoặc là đi khỏi chỗ này."

Lâm Tứ dùng sức nắm tay Ôn Túc An, làm cô thấy hơi đau, Ôn Túc An muốn rút ra, nhưng lần nào cũng bị Lâm Tứ giằng lại.

Lâm Tứ đêm nay rất khác thường ngày.

Vốn tưởng rằng Cố Chính sẽ lựa chọn lập tức rời đi, không nghĩ tới cuối cùng lại muốn cùng Lâm Tứ nói chuyện. Ôn Túc An không biết giữa họ có gì để nói, nhưng tóm lại không đánh nhau là tốt rồi.

Lâm Tứ và Cố Chính cùng nhau ra khỏi quán bar, đi tới cửa, Ôn Túc An có chút lo lắng kéo Lâm Tứ lại, "Cẩn thận một chút."

Lâm Tứ cụp mắt xuống, mặt không chút thay đổi nói: "Cẩn thận cái gì?" Nói xong lại hơi nhếch khóe môi, ngữ khí có chút quái gở, "Sợ tôi đánh hấn, làm em đau lòng à?"

Ôn Túc An thực sự không nói nên lời, đẩy Lâm Tứ ra, "Tôi nói anh cẩn thận, còn thì kệ xác anh ta."

Lâm Tứ nhìn cô, cười không chút cảm xúc, xoay người bước ra ngoài.

Lâm Tứ không cho Ôn Túc An ra ngoài, Ôn Túc An chỉ có thể ở trong quán chờ đợi, nhưng dần dần cô bắt đầu hoang mang, sợ sẽ xảy ra chuyện.

Cô biết rõ tính tình của Cố Chính, tuy người này bề ngoài tỏ ra ôn hòa dịu dàng, nhưng bên trong là người thực sự tàn nhẫn, cũng may ở chung bấy lâu, anh ta chưa từng động tay với cô.

Còn về Lâm Tứ, Ôn Túc An cảm thấy thật sự mình không hiểu anh, khi ở bên nhau, Lâm Tứ luôn là bộ dạng cà lơ phất phơ, nửa đùa nửa thật. Cô chưa từng thấy bộ dạng nổi giận của anh, cho nên cũng không biết giới hạn của anh tới mức nào.

Mười phút trôi qua, bên ngoài quả thật xảy ra chuyện.

Có người tiến vào nói bên ngoài có người đánh nhau, Ôn Túc An vội vàng đẩy cửa ra, vừa nhìn liền thấy hai người đang vật lộn dưới đất.

"Buông ra! Hai người buông tay!"

Ôn Túc An chạy tới kéo Lâm Tứ ra khỏi người Cố Chính. Cố Chính được thả ra theo phản xạ đứng dậy đánh trả, lại không may đụng trúng Ôn Túc An đang chen vào giữa hai người.

Một quyền đánh thẳng vào bả vai, Ôn Túc An đau đến há hốc mồm.

"Ôn Ôn!"

"An An!"

Hai người đàn ông sợ tới mức lập tức dừng tay.

Ôn Túc An đang ngồi dưới đất đối mặt với Lâm Tứ, bị đụng trúng nên trực tiếp ngã vào trong lòng Lâm Tứ. Anh ôm lấy cô, sát khí lúc nãy hoàn toàn biến mất.

Ôn Túc An vừa đau vừa giận, đẩy Lâm Tứ ra, cũng không cho Cố Chính chạm vào người, cô tức giận mắng: "Hai người muốn làm gì! Muốn đánh nhau thì rút khỏi đây! Mẹ nó, để tôi báo cảnh sát, cho các anh vào đồn mà đánh nhau."

Lâm Tứ và Cố Chính trên mặt đều có vết thương, may là Ôn Túc An kịp thời ngăn lại nên tình trạng cả hai đều không nghiêm trọng. Ôn Túc An ôm vai phải đứng dậy, nói với Cố Chính đang ngồi dưới đất: "Cố Chính, tôi có bạn trai rồi, anh đừng quấy rối tôi nữa, lần sau thấy anh tôi nhất định sẽ báo cảnh sát."

Nói xong, Ôn Túc An không thèm ngoảnh lại bước vào quán bar, Lâm Tứ vội vàng đứng dậy đi theo.

Cố Chính ngồi một mình dưới đất, xung quanh là mấy nam nữ đang xem kịch, ánh mắt của bọn họ khiến anh ta cảm thấy bị lộ trần. Anh

ta không hiểu nổi tại sao Ôn Túc An nhanh như vậy đã ở bên Lâm Tứ.

Anh ta không cam lòng.

— —

Lâm Tứ theo Ôn Túc An đi vào, cuối cùng đến một gian phòng chứa đồ lặt vặt, Ôn Túc An bật đèn đi vào tìm thứ gì đó.

"Ôn Ôn."

"..."

"Ôn Túc An."

"..."

Lâm Tứ kéo Ôn Túc An, "Cho tôi xem vết thương..."

"Câm miệng!" Ôn Túc An nổi giận quát một tiếng, Lâm Tứ bị tiếng quát làm cho sững sốt.

Ôn Túc An từ trong ngăn tủ lấy ra một ít thuốc bôi ngoài, đều là thuốc dự phòng lúc trước để ở quán bar.

"Ngồi đi." Ôn Túc An chỉ thùng giấy bên cạnh.

Lâm Tứ không dám hó hé nửa lời, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Vết thương trên mặt Lâm Tứ không nghiêm trọng, nhưng có một vết cắt ở hàm dưới hiện đang rỉ máu, nhìn qua có chút đáng sợ.

Ôn Túc An lấy bông tẩm cồn nhẹ sát trùng cho Lâm Tứ, cơn đau khiến Lâm Tứ nhú chặt mày.

"Trên tay anh ta đeo một chiếc nhẫn, cú đâm đó suýt chút nữa đã chém thẳng vào mặt tôi."

Lâm Tứ tố cáo Cố Chính dùng ám khí, ngẩng đầu nhìn Ôn Túc An.

Ôn Túc An mặt không biểu cảm.

"Chiếc nhẫn kia đeo ở ngón giữa, giống với chiếc nhẫn em từng đeo, hẳn là nhẫn cặp đúng không, anh ta quả thật nặng tình. Này..."

Ôn Túc An trực tiếp ấn bông gòn lên vết thương, lạnh lùng nói: "Anh có thể ngừng nhắc đến hắn ta không?"

Lâm Tứ nhìn Ôn Túc An, im lặng hai giây rồi quay đầu đi.

Bầu không khí thật sự áp lực, Lâm Tứ nghĩ đến những chuyện vớ vẩn mà Cố Chính đã nói với mình ở bên ngoài, anh biết Cố Chính đang chọc tức mình, nhưng anh vẫn không chịu được Cố Chính nói Ôn Túc An như vậy. Một tên khốn như Cố Chính vì sao có thể giữ được Ôn Túc An tận năm năm, cô lại còn nhiều lần bao dung cho hắn ta.

Lâm Tứ thấy Ôn Túc An thật khờ khạo.

Bị trận đánh nhau này làm xao động suy nghĩ, nhất thời cảm thấy bối đồng, Lâm Tứ trực tiếp nói:

"Ôn Túc An, em ở bên tôi đi."

Bàn tay đang băng bó cho anh dừng lại, Ôn Túc An sững người.

Đêm Giáng Sinh, Lâm Tứ cũng nói như vậy, khi đó Ôn Túc An hiểu chỉ là một câu tán tỉnh, nhưng bây giờ, hiển nhiên không phải là một câu bông đùa.

Bởi vì bọn họ không uống rượu, Lâm Tứ đang nghiêm túc nhìn cô.

Ôn Túc An bình tĩnh dán băng cá nhân, đứng thẳng người nhặt bông băng đã qua sử dụng.

"Ôn Túc An..."

"Hiện tại tôi không muốn yêu đương."

Trong không gian nhỏ hẹp và yên tĩnh, họ đồng thanh lên tiếng, đẩy bầu không khí vào sự im lặng tĩnh mịch.

"Vì anh ta?" Lâm Tứ cười khẽ một tiếng, "Em còn tình cảm với anh ta phải không?"

Lâm Tứ tự nhiên cho rằng Ôn Túc An sở dĩ không muốn yêu chính là bởi vì cô còn chưa buông bỏ mối quan hệ trước đó, nhưng nghĩ đến việc cô yêu phải một tên cặn bã, Lâm Tứ lại cảm thấy không đáng cho cô.

"Tôi mặc dù không phải người tốt, nhưng ít nhất tôi tốt hơn Cố Chính, em có thể tiếp nhận anh ta nhưng lại không thể tiếp nhận tôi sao?"

Ôn Túc An nhú mày, cô không hiểu vì sao mọi người đều cho rằng sở dĩ cô không muốn bắt đầu mối quan hệ tiếp theo là vì không thể quên được Cố Chính, chẳng lẽ là vì yêu đương năm năm cho nên họ đều chủ quan nghĩ rằng cô không thể quên anh ta?

Cô cho rằng Lâm Tứ hiểu cô, hiểu được những băn khoăn trong lòng cô, nhưng cô không ngờ rằng Lâm Tứ cũng như bao người khác, anh không hiểu cô chút nào.

Ôn Túc An đột nhiên không muốn giải thích.

"Có liên quan đến anh sao?" Ôn Túc An nhẹ giọng nói: "Tôi không thể quên anh ta, không nguyện ý yêu đương với ai, thì liên quan gì đến anh?"

Ôn Túc An hơi nhếch môi, "Chỉ vì anh tốt hơn anh ta mà tôi phải tiếp nhận anh, vậy tôi phải tiếp nhận tất cả người tốt trên thế gian này sao?"

"Nhưng hẳn ta là một tên cặn bã chết tiệt."

Lâm Tứ đột ngột đứng dậy, hất đổ hộp thuốc bên cạnh.

Anh bước lên trước, đến gần Ôn Túc An, "Em có biết tên khốn đó ở bên ngoài nói với tôi những gì không? Tại sao tôi lại động thủ với anh ta? Là vì tôi đau lòng cho em. Anh ta thối nát như vậy mà em còn vương vấn sao? Tại sao lại tự chà đạp mình như vậy?"

Ôn Túc An ngực phập phồng, hai mắt đỏ hoe đẩy Lâm Tứ ra, "Tôi là người phụ nữ hèn mọn. Tôi mù quáng đi theo tên khốn đó, tôi đáng bị hắt khi dễ, là tôi đáng đời, được chưa?!"

"Thật vất vả cho anh phải làm bạn với một người ngu như tôi, thời gian này làm anh cảm thấy ghê tởm là lỗi của tôi."

Ôn Túc An không khỏi cười khẩy, tâm trạng kích động, đâm thẳng vào tim Lâm Tứ một nhát dao sắc bén.

"Anh mặc kệ tôi đi, chuyện của tôi để tôi tự giải quyết. Anh gặp trúng tôi coi như anh xui xẻo, xin lỗi."

Nghe những lời của cô làm Lâm Tứ thấy lòng đau nhói, thật muốn tát Ôn Túc An một cái cho tỉnh ra, để cô nghĩ lại xem mình đang làm gì.

Lâm Tứ liếm khoé miệng tê dại, sau đó nghiêng răng gằn từng chữ hỏi:

"Vậy chúng ta trong khoảng thời gian này được tính là gì? Hả? Ôn Túc An, em đang đùa bỡn tôi sao?"

Ôn Túc An nhếch khoé môi, nụ cười kiêu diễm nhưng khi nhìn qua, trong mắt lại tràn đầy lãnh đạm.

"Ừ, không phải chỉ là cho vui thôi sao? Luật chơi không phải đã định sẵn từ đầu sao? Lâm Tứ, khi anh chơi đùa với tôi không phải cũng rất sáng khoái sao?"

"..."

Những lời này của cô giống như một quả bom bị kích nổ trong không gian chật hẹp. Lâm Tứ từ lúc ban đầu không thể tin được đến sau đó bừng tỉnh nổi giận, cuối cùng trực tiếp trở tay khóa chặt Ôn Túc An áp trên kệ để đồ.

Động tác của anh không còn nhẹ nhàng nữa, anh một tay ôm lấy cổ cô, dùng nụ hôn cuồng nhiệt đến nghẹt thở đè xuống mặt cô, trực tiếp cướp đi toàn bộ dưỡng khí trong hô hấp của cô. Ôn Túc An dựa vào ngực anh giãy giụa, ngậm chặt môi, một mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập khoang miệng của hai người.

Lâm Tứ m*t đi vết máu trên môi Ôn Túc An, sau đó cúi người thì thầm vào tai cô: "Em có biết vui chơi là gì không? Ôn Túc An, để tôi cho em biết cái gì là chơi đùa thân thể."

Ôn Túc An chưa từng thấy Lâm Tứ như vậy bao giờ, sự xa lạ khiến cô sợ hãi, không khỏi giãy giụa, cảm giác ngọt ngào mạnh mẽ khiến cô sợ chết khiếp, nước mắt sinh lý không kiềm được mà rơi xuống cánh tay Lâm Tứ.

Cô đã đánh giá quá cao sự bao dung của Lâm Tứ dành cho mình, sau một thời gian dài, cô còn dám ở trước mặt Lâm Tứ ăn nói thiếu kiềm chế. Nhưng khi câu nói kia vừa thốt ra, Ôn Túc An mới ý thức được, mặc dù giữa họ chưa từng nói đến chuyện tình cảm nhưng nội tâm cô lại đòi hỏi ngày một nhiều hơn.

Nghĩ đến đây, Ôn Túc An đột nhiên không sợ, chỉ cần không tổn thương tình cảm thì chỗ khác đau cũng không sao.

Nhưng đột nhiên, sức lực trời buộc cô được nói lỏng, Ôn Túc An mở mắt ra, phát hiện nhiệt độ sau lưng đã rút đi một chút.

Cô dựa đầu vào giá sách, không nhìn thấy vẻ mặt Lâm Tứ, không biết bao lâu sau, một chiếc áo ấm được ném lên người cô.

“Ôn Túc An, em không có trái tim.” Thanh âm của anh khẽ run, chỉ để lại một câu này.

Lâm Tứ đi rồi, không nhìn cô thêm lần nào nữa.

— —

Mấy ngày sau đó, bọn họ hoàn toàn cắt đứt liên lạc, không ai thử liên lạc với ai, ăn ý biến mất trong cuộc sống của nhau.

Mối quan hệ giữa họ đột nhiên bị chặt đứt

Ôn Túc An thầm nghĩ, có lẽ đến đây là kết thúc.

Một đêm nọ, Ôn Túc An nằm mơ.

Trong giấc mơ, cô quay lại cảnh đêm giao thừa khi cô và Lâm Tứ cùng nhau ngồi trên máy nhảy, nhưng khác với thực tế, Lâm Tứ trong mơ vô cùng thờ ơ với cô, mặc kệ cô nói gì thì Lâm Tứ cũng không đáp lại.

Máy nhảy tăng đến độ cao nhất, tim Ôn Túc An đột nhiên ngừng đập, cô vô thức nắm lấy tay Lâm Tứ, nhưng anh lại đột ngột giăng ra, giây tiếp theo, máy nhảy nhanh chóng rơi xuống, lúc đó Ôn Túc An mới phát hiện mình không thắt dây an toàn, cô kinh hãi mở to hai mắt, đưa tay về phía Lâm Tứ, nhưng Lâm Tứ vẫn thờ ơ nhìn cô từng chút từng chút tiến gần đến cái chết.

Ầm một tiếng, Ôn Túc An từ trong mộng tỉnh lại, y phục trên lưng thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Ôn Túc An ôm ngực thở hổn hển, thật lâu sau mới bình tĩnh lại, cô từ tủ đầu giường uống mấy ngụm nước, nhìn thời gian, đã ba giờ rưỡi sáng.

Cảm giác trong mơ quá chân thực, sự thờ ơ xa cách của Lâm Tứ khiến cô vừa sợ vừa buồn. Ôn Túc An nhìn điện thoại hồi lâu, trên đó

không có tin nhắn của Lâm Tứ, cuộc trò chuyện của hai người dừng lại ở tuần trước.

Nửa đêm đột nhiên tỉnh giấc, mọi cảm xúc tiêu cực sẽ bị phóng đại. Ôn Túc An nằm ngửa trên giường, từ khóe mắt vừa nhìn thấy một chùm hoa sao xanh trên giá sách ở đầu giường, là lần trước ra ngoài ăn cơm đã mua ở ven đường. Ôn Túc An cố ý gây khó để bắt Lâm Tứ mua hoa cho mình, kết quả là Lâm Tứ không lãng mạn chút nào, sau khi lướt qua những bông hồng rực rỡ, anh đã chọn một bó hoa sao xanh, với lý do là hoa khô sẽ để được lâu hơn.

Ôn Túc An nhìn chùm hoa li ti kia, đột nhiên sống mũi đau xót.

Cảm giác này giống như thất tình.

Tên khốn Lâm Tứ...

Chương 31: San Francisco

Cuối tháng, Ôn Túc An trở lại Lăng Thành, một mặt thăm bà nội, một mặt đi thăm mộ mẹ cô.

Lần cuối cùng về Lăng Thành cũng đã hơn hai tháng, Ôn Túc An xuống máy bay thì trực tiếp đến nhà bà. Biết cô về nên bà nội Ôn đã chuẩn bị sẵn cơm nước chờ.

"Bà nội, bà không nói với bọn họ là con về thăm đúng không?" Ôn Túc An không muốn Ôn Chi Bình biết mình trở về, miễn ông ấy lại đến tìm cô giáo huấn một bài nữa.

"Không có, lần trước nó hỏi bà sắp tới con có về không, bà nói con công việc bận rộn có lẽ không về được."

Ôn Túc An cười ôm vai bà, "Bà nội thật tốt."

Bà Ôn vỗ vỗ mu bàn tay Ôn Túc An, vô cùng triu mến.

Thật ra trước đây bà nội Ôn cũng từng thử hàn gắn hai cha con, nhưng khoảng cách giữa họ không thể hàn gắn, hơn nữa khi ngày sinh của Ôn Tư Chi bị bại lộ, bà biết rằng cháu gái sẽ không tha thứ cho con trai bà. Ôn Túc An rất thương mẹ, cô sẽ không dễ dàng tha thứ chuyện này.

Cho nên bây giờ bà buông tay, mặc kệ hai cha con mâu thuẫn, miễn sao mọi người đều cảm thấy thoải mái là được.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ôn Túc An đến nghĩa trang từ sớm để cúng mẹ.

Người trong bức ảnh đen trắng trên bia mộ có lông mày và đôi mắt rất giống Ôn Túc An, mặc dù nói con gái giống bố nhưng Ôn Túc An lại giống mẹ hơn.

Sau trận động đất đó, Ôn Túc An mắc chứng rối loạn căng thẳng sau sang chấn, vài năm đầu cô không thể ngủ một mình, ban đêm sẽ tỉnh giấc khi nghe thấy tiếng động nhỏ.

Ôn Túc An chưa từng đi viếng mộ mẹ, cô theo bản năng trốn tránh hiện thực, không muốn thừa nhận tai nạn đã cướp đi sinh mạng của mẹ và gia đình nhà ngoại cô. Tuy nhiên, tuổi tác tăng lên cũng khiến cô dần tiếp nhận quá khứ.

Đến bây giờ, cô đã có thể bình tâm đến mộ mẹ cúng bái, cùng mẹ kể lại những chuyện năm xưa, tuy mỗi năm chỉ có thể về thăm một lần nhưng đây đã là một bước tiến lớn.

Ở lại chừng hai mươi phút, Ôn Túc An từ biệt mẹ, hẹn ngày này năm sau sẽ lại về thăm bà.

Ôn Túc An đứng dậy, vừa quay người lại liền nghe thấy có người gọi mình.

“Ôn Túc An?” Giọng nói có chút không xác định, khi Ôn Túc An hoàn toàn xoay người lại, đối phương mới thốt lên: “Thật sự là em.”

Ôn Túc An nhìn người đó, sửng sốt hai giây, dần dần nhớ ra đây là bạn trai hồi cấp ba mà có lần cô muốn trốn đi cùng.

Ôn Túc An khá ngạc nhiên khi thấy Thịnh Dã ở đây, sau khi tốt nghiệp cấp 3, cô nghe nói Thịnh Dã đã ra nước ngoài du học, bao nhiêu năm rồi hai người chưa từng liên lạc hay gặp mặt. Thịnh Dã thay đổi rất nhiều, dậy thì thành công, trở nên cao lớn và tuấn tú nổi bật.

“Chào anh, Thịnh Dã, thật trùng hợp.” Ôn Túc An lên tiếng.

Có lẽ Thịnh Dã giống cô, đến đây thăm mộ người quen.

Thịnh Dã nói: "Tôi đến thăm bà ngoại."

"A..." Ôn Túc An hơi sững sốt, có chút chạnh lòng.

Khi còn hẹn hò, Ôn Túc An cũng từng gặp bà ngoại của Thịnh Dã. Bà ngoại của anh ta khá giống bà nội Ôn, rất tốt bụng, hiền hoà, mỗi lần gặp bà đều cho cô ít đồ ăn vặt. Đôi khi nghĩ lại, Ôn Túc An cảm thấy lý do cô hẹn hò với Thịnh Dã không hẳn là vì rất thích anh ta mà vì cô thật lòng yêu quý bà ngoại của Thịnh Dã.

Đã nhiều năm như vậy nhưng đột nhiên nghe tin bà lâm trọng bệnh qua đời, Ôn Túc An vẫn có chút đau lòng.

Nhưng Thịnh Dã cũng không quá ưu thương, bà ngoại anh sống khá thọ, khi qua đời cũng rất nhẹ nhàng, không có gì phải quá đau buồn.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi nghĩa trang, Thịnh Dã hỏi: "Em tới thăm mẹ sao?"

Ôn Túc An gật đầu: "Ừ."

Thịnh Dã hiểu ý cười: "Rất cuộc em cũng dám tới."

Anh còn nhớ lúc hai người hẹn hò, thấy Ôn Túc An đứng một mình ngoài nghĩa trang, hỏi ra mới biết mẹ Ôn Túc An ở bên trong, nhưng Ôn Túc An không dám vào. Thịnh Dã khi đó tuy còn nhỏ nhưng cũng biết đây là tâm bệnh của Ôn Túc An, vì vậy đã phải an ủi cô rất nhiều.

"Ừ, trưởng thành rồi, nhiều năm như vậy, cũng phải tới thăm bà ấy một lần." Ôn Túc An cười nói.

Thịnh Dã quay đầu nhìn Ôn Túc An. Cô gái nổi loạn và phù phiếm ngày nào nay đã trưởng thành. Ôn Túc An là mối tình đầu của Thịnh Dã, sau khi hai người chia tay, anh thực sự đã suy sụp một thời gian. Lần đó, anh cũng nghĩ đến chuyện quay lại với nhau nhưng vì muốn

đi du học, nghĩ không thể trì hoãn tương lai của cô, vì vậy gạt bỏ suy nghĩ đó trong đầu.

Mấy năm nay tuy từng có bạn gái ở nước ngoài nhưng Thịnh Dã luôn nghĩ đến Ôn Túc An, có lẽ là do may mắn, vừa trở về Trung Quốc đã gặp được cô.

“Đã lâu không gặp, chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa đi, hàn huyên một chút.” Thịnh Dã dựa vào cửa xe, cười hỏi Ôn Túc An.

Ôn Túc An nhìn nụ cười tỏa nắng của anh, trong lòng có chút bối rối, liền đồng ý mà không cần suy nghĩ nhiều.

— —

Thịnh Dã dẫn Ôn Túc An đi ăn ở một nhà hàng Ý, thật ra Ôn Túc An không thích cơm Tây cho lắm, cô vẫn thích những quán ăn ven đường hơn.

Thịnh Dã mang giày da, đầu tóc chải gọn gàng, đúng là tinh anh du học trở về, trong lúc trò chuyện, Ôn Túc An biết anh đang làm trong ngành chứng khoán ở nước ngoài, một năm chỉ trở về Trung Quốc nhiều lắm là hai lần.

"Nghe nói hồi đại học em học khoa tiếng Đức, sau đó có sang Đức không?"

Ôn Túc An dừng tay cầm dao nĩa.

Cô hơi ngược mắt lên, nói: "Không, tôi ở lại Trung Quốc sau khi tốt nghiệp, tự mình mở một quán bar, có thể tự nuôi sống mình, không tệ."

Lông mày Thịnh Dã khẽ động, sắc mặt chỉ thay đổi trong nửa giây, rất nhanh liền khôi phục tinh thần, cười nói: "Con gái một mình mở quán bar chắc là không dễ."

“Ừ.” Ôn Túc An nhấp một ngụm rượu đỏ, “Năm đầu tiên cơ bản là thua lỗ, chỉ vừa đủ tiền sinh hoạt, sau đó dần dần có lời, lượng khách hàng cũng tăng lên rất nhiều, nhưng càng đông càng phức tạp, không hiếm trường hợp say xỉn gây rối.”

"Vậy sao em không tìm một công việc phù hợp với bằng cấp, làm phiên dịch viên hoặc giáo viên ngoại ngữ chẳng hạn?"

Suy nghĩ của Thịnh Dã có phần đơn giản, Ôn Túc An mím môi cười, “Dịch thuật và giáo viên cũng không dễ dàng, hiện tại tôi chỉ muốn làm điều mình thích, tuy rằng kinh doanh quán bar rất mệt nhưng tôi đã quen rồi, không nỡ từ bỏ "đứa con" mình thai nghén từ những ngày đầu.”

Thịnh Dã khẽ nhếch khóe miệng, không hỏi thêm nữa.

Trong khoảng thời kế tiếp, Thịnh Dã luôn tìm đề tài trò chuyện với Ôn Túc An, nhưng có lẽ mấy năm nay do trải nghiệm sống của hai người quá khác biệt nên Ôn Túc An luôn cảm thấy không thể hoà hợp. Những câu chuyện của Thịnh Dã có chút phô trương, tạo cho cô cảm giác mình như một kẻ thất bại, hơn nữa anh ta còn vô tình cố ý nói cô nên tìm một công việc ổn định, điều này càng khiến Ôn Túc An không thoải mái.

Mở quán bar không phải là công việc ổn định sao?

Những người đàn ông xung quanh cô dường như đều phản cảm với công việc này.

À không, trừ Lâm Tứ.

Trước nay Lâm Tứ chưa từng nói mở quán bar là xấu.

Ôn Túc An đột nhiên sừng sốt.

Lúc này cô mới phát hiện mình đang lấy Lâm Tứ làm tiêu chuẩn để so sánh với người khác, phát hiện này khiến Ôn Túc An có chút

phiền muộn.

— —

Ăn trưa xong, Thịnh Dã lái xe ngang qua ngôi trường cấp 3. Mười năm trôi qua, trường cấp 3 Lăng Thành đã mấy lần được cải tạo, bảng hiệu trước cổng trường đang đếm ngược đến ngày thi đại học.

Ôn Túc An nhìn dòng chữ số, không khỏi thở dài: "Lại sắp tới kỳ thi đại học."

"Nghe nói kết quả thi đại học của em rất tốt." Thịnh Dã nói.

Ôn Túc An quay đầu trêu đùa: "Này, không phải anh luôn đi hỏi bạn bè xung quanh về tin tức của tôi đó chứ?"

Thịnh Dã nghiêng đầu nhìn cô, khẽ cười nói: "Là vì tôi đối với em nhớ mãi không quên."

Tiếng nói vừa dứt, trong xe bầu không khí đột nhiên yên tĩnh lại.

Nụ cười trên khóe miệng Ôn Túc An hơi mất tự nhiên, nhất thời không theo kịp câu nói này.

Do dự một lúc, Thịnh Dã chủ động phá vỡ bầu không khí gượng gạo, "Đùa thôi, hồi trung học em là người nổi tiếng mà, tôi không cần hỏi thì tin tức về em vẫn có thể nghe được ở khắp nơi."

Ôn Túc An khi còn đi học là một người nổi loạn, rất thích cãi giáo viên, nhưng nhờ đầu óc tốt nên dù không chăm chỉ học hành thì cô vẫn luôn đạt điểm cao trong các kỳ thi. Giáo viên dù không thích cũng không có cách gì bắt bẻ cô.

Một cô gái xinh đẹp phá cách.

Lái xe ngang qua khu trường học, Thịnh Dã hỏi thăm Ôn Túc An sau khi tốt nghiệp cuộc sống ra sao. Ôn Túc An cùng anh tán gẫu đôi câu, thái độ của cô hiển nhiên không tích cực lắm, cô không thích bầu

không khí khi ở chung với Thịnh Dã cho lắm, cô luôn luôn cảm thấy Thịnh Dã có hành vi giống như ông bố đang quan tâm hỏi han con cái.

Chẳng lẽ đây chính là cảm giác ưu việt của tinh anh trở về từ nước ngoài?

Thịnh Dã thời trung học bình dị dễ gần hơn nhiều.

Sau khi đưa Ôn Túc An về nhà, Thịnh Dã chủ động add Wechat của Ôn Túc An, hai người dù sao cũng là bạn học, hôm nay Thịnh Dã lại mời cô đi ăn nên Ôn Túc An không thể trực tiếp từ chối.

"Túc An." Trước khi đi, Thịnh Dã đột nhiên ngăn Ôn Túc An lại, anh vẫn luôn thích gọi tên cô như vậy.

Ôn Túc An quay đầu lại, "Chuyện gì?"

"Lần sau có thời gian lại gặp mặt được không?"

Ôn Túc An cười nói: "Tôi sống ở Lăng Thành, cũng chỉ về vào dịp Tết nguyên đán, nhưng lần sau học lớp nhất định có cơ hội gặp mặt."

Câu này được coi là một sự từ chối khéo léo ý tứ của Thịnh Dã.

Sắc mặt Thịnh Dã hơi thay đổi, nhưng cũng không nói thêm lời nào, chỉ từ biệt rồi rời đi.

Khoảng mười phút sau, Thịnh Dã nhắn tin cho Ôn Túc An, cũng nói thêm chuyện khác nhưng Ôn Túc An không tiếp lời, chỉ lẳng lặng chuyển tiền ăn trưa cho anh ta.

— — —

"Vừa rồi người đưa con về là ai? Sao bà thấy cậu ta quen quen?"
Vừa về đến nhà, bà nội liền kêu cô lại điều tra thông tin, hỏi xem hai người có thể phát triển không.

“Phát triển cái gì?” Ôn Túc An trực tiếp cự tuyệt, “Con và anh ta không hợp nhau.”

"Ồ, vậy thì ai mới hợp với con?"

"Hiện tại thì không có ai."

Ôn Túc An biết bà nội đang lo lắng chuyện tình cảm của mình nên an ủi bà: “Bà yên tâm, nhất định sẽ có người thích cháu gái bà.”

Buổi chiều, Ôn Túc An ngủ trong phòng, khi tỉnh dậy đã là buổi tối, cô mặc quần áo xuống lầu, thấy bà ngoại đang nấu cơm, Ôn Túc An chạy đến giúp.

"Tiểu An, nước tương hết rồi, con đi mua cho bà đi."

"Vâng, tương đậu phải không?"

"Mua mỗi thứ một chai."

"Vâng ạ."

Ôn Túc An đến cửa hàng tiện lợi gần đó mua hai chai xì dầu, lúc đi ra vừa kịp nhìn mặt trời lặn, những đám mây trên bầu trời bị nhuộm thành màu đỏ cam, giống như một quả cầu lửa cuộn tròn trên không trung. Cô lấy điện thoại ra chụp một tấm hình.

Chụp xong, Ôn Túc An theo bản năng mở tin nhắn, muốn gửi ảnh đi, nhưng chưa bấm gửi đã dừng lại.

Cô và Lâm Tứ không liên lạc với nhau cũng hai tuần rồi, thật ra trước đó cũng có tình trạng không thường xuyên liên lạc, nhưng là do cả hai đều bận rộn, chưa từng vì cãi vã mà không liên lạc như lúc này.

Ôn Túc An có chút áy náy, sau khi nhận ra mình áy náy, lại cảm thấy mình thật đạo đức giả.

Lâm Tứ không phải bạn trai của cô, cô có gì để buồn, không liên lạc thì không liên lạc, 3,5 tỷ đàn ông trên thế giới này không đủ để cô tìm được một người mình thích sao.

Ôn Túc An nặng nề thở dài, xách hai chai nước tương về nhà.

Khi còn cách cửa nhà mấy mét, Ôn Túc An đột nhiên dừng lại, cô khó tin nhìn người trước mặt, dùng sức chớp chớp mắt.

Chết tiệt, cô thấy Lâm Tứ đang nhìn cô, không chừng nghĩ đến anh nhiều quá nên bây giờ cô gặp ảo giác rồi?

“Đứng ngây ngốc ở đó làm gì?” Lâm Tứ búng tay với cô, mãi đến khi nghe thấy giọng nói của Lâm Tứ, Ôn Túc An mới nhận ra không phải ảo giác.

Cô kinh ngạc không nói nên lời, "Sao anh lại ở chỗ này..."

Lâm Tứ cắn răng, không muốn nói cho Ôn Túc An biết vì sao mình tắt tả từ Vụ Thành chạy đến Lăng Thành, bèn viện cớ lấp lửng: “Tiện đường ngang qua.”

Ôn Túc An: "..."

Đây là đâu mà đi ngang qua, lại còn ngang qua cổng nhà bà nội cô, chắc anh tưởng trí não cô là của đứa trẻ ba tuổi sao.

Ôn Túc An mím môi, cứ như vậy nhìn Lâm Tứ, không lên tiếng.

Hai người đồng thời im lặng.

Sau một thời gian không gặp, bầu không khí giữa họ dường như đã thay đổi rất nhiều, trong lòng nảy sinh một cảm giác khó hiểu, cứ nhìn nhau như vậy, cả hai đều không mở miệng.

"Tôi biết bản thân mình..."

"Em còn tức giận..."

Hai người im lặng hồi lâu lại đồng loạt lên tiếng.

"Anh nói trước đi."

"Em trước."

Ôn Túc An cấn môi dưới, dờn tầm mắt, "Anh nói trước."

Lâm Tứ nhìn cô, nghiêng đầu thờ dài, dù sao thì phụ nữ là để cưng chiều.

Anh tiến lại gần một bước, "Tôi muốn hỏi, em còn giận không?"

Ôn Túc An khẽ ậm ừ một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mấy ngày nay miệng muốn rách rồi, cơm cũng ăn không vô, anh nghĩ sao?"

Lâm Tứ nhìn môi Ôn Túc An, khóe miệng hình như có chút dấu vết, anh đi tới trước mặt cô vài bước, hai tay ôm mặt cô nhìn kỹ.

"Nhìn là thấy rồi, lại gần tôi làm gì?" Ôn Túc An lúng túng quay đầu tránh đi.

Lâm Tứ khẽ chặc lưỡi, hai tay ôm mặt bắt cô quay lại.

Hai người nhìn nhau thật gần, Ôn Túc An nhìn thấy con người của Lâm Tứ tràn ngập ánh hoàng hôn đỏ cam trên bầu trời, mà ở sâu thẳm bên trong còn có hình bóng của chính mình phản chiếu.

Cô ấy cảm thấy bị uy khuất.

Lâm Tứ trong lòng dâng lên cảm giác xót xa.

Thờ dài một hơi, Lâm Tứ nhẹ nhàng ôm Ôn Túc An vào lòng, khẽ nói: "Ôn Túc An, con người tôi cũng rất thú vị, hay là em chơi đùa với tôi thêm một thời gian nữa đi."

Hai giây sau, On Túc An trong lòng Lâm Tứ cười phá lên.

Chương 32: Old Cuba

Kỳ thật, Ôn Túc An sau này bình tĩnh lại, nghĩ đến lời cô nói đúng là lỗ m ăng. Ở bên nhau lâu như vậy, không phải cô không nhìn ra tình cảm của Lâm Tứ đối với mình. Anh đối với cô thật sự rất tốt, người có vấn đề chính là cô. Nói thật, nếu đổi ngược lại, cô bị Lâm Tứ nói như vậy, hẳn là anh đã ăn một cái tát rồi.

Nhiệt độ và mùi hương trên người Lâm Tứ quấn lấy Ôn Túc An, sự trống rỗng bấy lâu nay được lấp đầy, Ôn Túc An vươn tay ôm lấy eo anh.

“Xin lỗi.” Cô nói.

"Cái gì?"

"Tôi nói..." Ôn Túc An cắn răng, "Lần trước là tôi ăn nói thiếu suy nghĩ, anh đừng để trong lòng."

Lâm Tứ nghe thấy lời xin lỗi của cô thì sừng sốt, sau đó cười nói: "Không ngờ lại nghe được lời xin lỗi của em."

Ôn Túc An ngẩng đầu, "Tôi cũng không phải là người không biết phải trái."

“Được.” Lâm Tứ nhéo mũi cô, “Nhận lời xin lỗi của em, không giận nữa, vậy em cũng đừng giận, chuyện lần trước là tôi sai, không nên hiểu lầm em.”

"Tôi tin rằng em sẽ không ngu ngốc tha lỗi cho anh ta, chỉ vì tôi nóng vội không kiềm chế, xin lỗi, Ôn Ôn."

Khi Lâm Tứ và Cố Chính ở ngoài quán bar, Cố Chính như biến thành một người khác, hoàn toàn không còn bộ dáng thấp hèn trước mặt Ôn Túc An mà kiêu ngạo khoe khoang quá khứ của hắn và cô, điều này làm Lâm Tứ nhớ lại lần bắt gặp hắn ngoại tình ở quán bar.

Lâm Tứ cảm thấy Cố Chính chưa bao giờ thực sự yêu Ôn Túc An, cô chẳng qua là một công cụ để thỏa mãn lòng hư vinh của anh ta mà thôi.

Cho nên Lâm Tứ từ trước đến giờ luôn điềm tĩnh lại vung nắm đấm về phía Cố Chính, quả thật anh đã bị Cố Chính chọc tức khiến cho mất kiểm soát.

"Không sao đâu." Ôn Túc An ngẩng lên từ trong lòng Lâm Tứ, "Về chuyện này xem như kết thúc đúng không?"

"Ừm."

Cánh cổng sau lưng lúc này đột nhiên mở ra, Ôn Túc An giật mình, vội vàng buông tay Lâm Tứ, xoay người lại.

Bà nội Ôn thiếu chút nữa đụng phải Ôn Túc An, bà lui về phía sau nửa bước, nhìn Ôn Túc An tức giận nói: "Bảo con đi mua nước tương mà mãi chưa thấy về, còn tưởng con bị bắt cóc rồi."

"Con lớn như này rồi mà còn sợ bị bắt cóc ạ?" Ôn Túc An buồn cười nghĩ.

"Vậy sau lưng con là ai?"

Bà nội Ôn chỉ Lâm Tứ đang bên cạnh Ôn Túc An.

Ôn Túc An sững sốt.

Bà cụ nhìn Lâm Tứ với vẻ mặt tò mò, Lâm Tứ lại ném cho Ôn Túc An một ánh mắt cầu cứu.

Ôn Túc An lập tức nói: "À, Lâm Tứ, đây là bà nội của tôi."

Lời vừa dứt, Lâm Tứ lập tức cong khoe miệng, nở một nụ cười vô cùng ngoan ngoãn, "Bà nội!"

Ôn Túc An có cảm giác như mình nhìn thấy quỳ nhập hồn, nhận không ra tên lưu manh Lâm Tứ hàng ngày.

"Sao còn đứng đó, giới thiệu đi chứ."

Ôn Túc An hoàn hồn, nói với bà: "Bà nội, anh ấy là Lâm Tứ, là bạn của con."

"Ồ, bạn bè à." Bà nội Ôn trợn mắt, hiển nhiên không tin loại "bạn bè" này.

Ôn Túc An gật đầu, lặp lại: "Vâng, bạn bè."

Bà nội Ôn không phải là một bà lão đơn giản, nhìn thấy ánh mắt hai người đứng cùng nhau, bà mím môi cười, tiếp nhận lời nói của Ôn Túc An, sau đó gọi Lâm Tứ vào nhà ăn tối.

Lâm Tứ hiển nhiên sửng sốt, giống như không ngờ tới.

Bà nội Ôn xoay người, nhìn Lâm Tứ, lại nhìn Ôn Túc An, "Làm sao, bạn bè ở xa đến thăm mà không nở mời người ta ăn bữa cơm sao?"

Ôn Túc An không dám vội vàng kéo Lâm Tứ, "Đi thôi, chúng ta vào nhà ăn cơm."

— —

Vì có thêm người đến nên bà nội Ôn nói dì bếp làm thêm đồ ăn.

Nhìn bóng lưng hai người đang bận rộn trong bếp, Lâm Tứ hỏi Ôn Túc An: "Em không đi giúp à?"

Ôn Túc An ngồi trên ghế nhìn điện thoại, "Bà nói tôi ngồi tiếp chuyện anh."

Lâm Tứ giật giật khóe miệng, "VẬY mà ly nước cũng không cho tôi, chỉ biết ngồi nghịch điện thoại."

Ôn Túc An chỉ phía sau, "Bình nước ngay sau lưng anh."

Lâm Tứ đành bắt lực, Ôn Túc An sau khi làm hoà liền trở lại bản chất cũ, không cho anh chút mặt mũi nào.

Lâm Tứ tự đi lấy nước, Ôn Túc An đang đọc tin nhắn Cừ Tiểu Chiêu vừa gửi.

【 Lâm Tứ đến chưa? 】

【Hahahahahahaha cười chết mất! 】

【Chị em, hôm nay lúc chơi game với Lương Hạnh, tôi có nói là cậu về Lăng Thành, Lâm Tứ ở bên cạnh nghe được, liền hỏi cậu đi lúc nào, sau đó, có lẽ anh ấy nghĩ cậu sẽ không quay lại Vụ Thành nữa】

【Tôi không nói sự thật với anh ấy, nhưng anh ấy lo lắng đến mức hỏi tôi địa chỉ nhà bà nội】

【 Lương Hạnh nói anh ấy mua vé chuyến bay gần nhất rồi trực tiếp rời đi 】

【Chị em, đây chính là tình yêu đó 】

Ôn Túc An xem tin tức của Cừ Tiểu Chiêu thì vô cùng kinh ngạc, không ngờ rằng Lâm Tứ lại lao từ Vụ Thành đến Lăng Thành chỉ vì một câu nói đùa của Cừ Tiểu Chiêu.

VẬY có phải là cô rất quan trọng với anh không?

Khóe môi Ôn Túc An bất giác nhếch lên.

"Nói chuyện với ai vậy hả? Vừa vào nhà đã cắm mặt vào điện thoại rồi." Bà nội Ôn bưng bát đũa đi ra liền thấy Ôn Túc An ngồi ở bàn ăn, trên mặt lộ ra nụ cười ngốc nghếch, mà bạn hữu từ xa tới kia thì bị cô quăng sau đầu.

"Chiêu Chiêu ạ"

Nghe Ôn Túc An nhắc tới tên Cừ Tiểu Chiêu, Lâm Tứ sững người, Ôn Túc An đồng thời ngược mắt nhìn anh, hai người đối mặt, Lâm Tứ có thể nhìn ra sự trêu chọc trong mắt Ôn Túc An.

Đúng, cô ấy biết rồi.

Lâm Tứ nghĩ kỹ lại cũng thấy chột dạ, nhưng cũng là lỗi của Cừ Tiểu Chiêu, làm anh hoảng hốt tưởng Ôn Túc An sẽ không quay lại Vụ Thành nữa, không kịp suy nghĩ chạy tới Lăng Thành tìm cô.

Lúc biết Ôn Túc An không còn ở Vụ Thành, anh vừa bối rối vừa hối hận. Anh hối hận vì đã nói ra những lời tổn thương cô, hối hận vì đã chiến tranh lạnh với cô nhiều ngày như vậy.

Anh chạy đến Lăng Thành theo bản năng, dọc đường không nghĩ ngợi gì, cũng không kịp cân nhắc mình đang làm gì, chỉ biết trong tim anh có một mảnh ghép còn thiếu cần được lấp đầy. Vì vậy khi nhìn thấy Ôn Túc An, trái tim anh yên ổn trở lại.

Đại khái biết được anh vội mua vé máy bay đi Lăng Thành nên Cừ Tiểu Chiêu cảm thấy mình đã đùa giỡn quá trớn, tìm cách nhắn tin cho anh nói rõ tình huống, nhưng khi nhận được tin nhắn thì Lâm Tứ đã tới nơi.

Dù sao trong khoảng thời gian này anh cũng rất khó chịu.

Bà nội Ôn nấu năm món mặn một món canh, đều là những món ăn gia đình bình thường, liên tục gấp thức ăn vào chén Lâm Tứ.

Lâm Tứ đã nhiều năm không ăn những món này, mấy năm gần đây ăn uống tùy tiện, đa số là gọi đồ ăn ngoài.

Lúc này Lâm Tứ chợt nghĩ đến bà nội, khi bà nội còn sống cũng thường nấu mấy món cơm nhà, cùng nhau ngồi bên cửa sổ vừa ăn tối vừa nhìn mặt trời lặn, bà nội cũng rất thích gấp đồ ăn cho anh, luôn dành cho anh những thứ tốt nhất.

Thấy Lâm Tứ đột nhiên ngừng ăn, bà nội Ôn hỏi: "Làm sao vậy, tiểu Lâm, cháu không thích mấy món này sao?"

"Không, không phải ạ." Lâm Tứ vội vàng nói, "Món bà nấu rất ngon, rất giống cơm do bà nội của cháu thường nấu, nhưng bà nội cháu đã qua đời được mấy năm rồi, lúc này nhìn mâm cơm cháu lại nhớ đến bà mình."

Bà nội Ôn đặt bát đĩa xuống, cười sờ sờ đầu Lâm Tứ làm anh sừng sốt.

"Nếu không ngại thì cứ coi bà như bà nội của cháu đi. Bà cũng chỉ có hai đứa cháu gái, còn chưa có đứa cháu trai nào."

Ôn Túc An không nói nên lời: "Bà nội, bà đã nhận bao nhiêu đứa cháu rồi..."

"Con im miệng ăn cơm cho bà."

Lâm Tứ nhin không được cười ra tiếng.

— —

Ăn tối xong, bà nội Ôn bảo Lâm Tứ nghỉ lại ở nhà một đêm, sau đó đi dọn phòng cho anh.

Ôn Túc An đem Lâm Tứ kéo ra sân ngoài, ngược mắt lên trời, "Nhìn xem, ở nơi này có thể nhìn thấy rất nhiều sao."

Lâm Tứ ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên có những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đen như mực, với sự phát triển của xã hội, người ta khó có thể nhìn thấy những vì sao vào ban đêm, vì vậy cảnh sắc này quả thật rất hiếm gặp.

Trong sân có một chiếc xích đu lớn, Ôn Túc An cùng Lâm Tứ ngồi xuống, mũi chân nhẹ nhàng chạm đất, xích đu đung đưa qua lại.

"Hôm nay là ngày mất của mẹ tôi, nên tôi về thăm bà." Ôn Túc An giải thích lý do cô đột ngột rời Vụ Thành.

Lâm Tứ đã nghe sự việc từ Cừ Tiểu Chiêu, lúc này cũng không có gì kinh ngạc, chỉ lo cho trạng thái của Ôn Túc An, "Hiện tại tâm trạng em bình ổn chưa?"

Ôn Túc An cười cười, "Không có gì, nhìn tôi có giống người đang gặp tâm bệnh sao?"

Sau khi biết chuyện của Ôn Túc An, Lâm Tứ đã đi tìm hiểu căn bệnh rối loạn căng thẳng hậu sang chấn (PTSD), biết được mức độ nghiêm trọng của căn bệnh này, anh khó có thể tưởng tượng được Ôn Túc An đã sống sót như thế nào để trở thành người mạnh mẽ như bây giờ.

Lâm Tứ không nói lời an ủi Ôn Túc An, chỉ xoa đầu cô.

"Lâm Tứ."

"Ừm?"

Ôn Túc An hỏi: "Cảm giác anh biết không ít chuyện của tôi, nhưng quá khứ của anh thì tôi hoàn toàn mờ mịt, tôi có hơi tò mò."

Lâm Tứ nói: "Trước đây tôi nói một lần rồi, nhưng em nghe được vài câu đã ngủ mất."

“Tôi không ngủ, anh nói bạn gái anh bỏ đi cùng người khác, tôi chỉ muốn biết tại sao anh lại mất việc, thậm chí đến mức bạn gái cũng bỏ anh đi. Anh chắc không phải là bị vợ nọ chứ?”

Lâm Tứ khẽ ậm ừ, "Tôi chưa bao giờ mượn tiền ai."

"Có cốt khí!"

Ôn Túc An lấy trong túi dưới chân ra hai lon bia, đưa cho Lâm Tứ một lon, hai người vừa uống vừa tán gẫu, chủ yếu là chuyện xưa.

“Kỳ thực, lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi đã cảm thấy tinh thần anh vô cùng sa sút. Mặc dù anh nhìn qua có vẻ cà lơ phất phơ, nhưng khi quan sát kỹ, tôi phát hiện ánh mắt anh trống rỗng, giống như là mất hết mọi hứng thú với cuộc sống xung quanh.”

Ôn Túc An uống một hớp bia, quay đầu lại, ra vẻ tự đắc, "Thế nào, tôi nói đúng không?"

Lâm Tứ nhếch môi, "Thật là thông minh."

Ôn Túc An nghiêng người ngồi dựa vào xích đu, “Tôi trước kia đúng là sống rất buông xuôi, nhưng anh thì khác, dáng vẻ của anh chính là không quan tâm đến bất cứ thứ gì xung quanh, cho nên tôi thật sự đoán không ra có biến cố nào đã đả kích anh trở nên như thế.”

Ôn Túc An nghe Lương Hạnh kể rằng trước đây Lâm Tứ cũng là một chàng trai hoạt bát và vui vẻ, nhưng chuyện xảy ra đã khiến mọi ánh sáng trong anh vụt tắt.

Lâm Tứ ở trước mặt cô luôn như đang cất giấu bí mật, Ôn Túc An không đoán được, vì vậy càng có cảm giác bấp bênh không an toàn.

Nghe Ôn Túc An lẩm bẩm như vậy, Lâm Tứ trong lòng dao động, uống cạn một lon bia, bóp nát lon rồi ném vào thùng rác trước mặt.

Lâm Tứ nhất thời không nói, Ôn Túc An cũng chịu thua, không muốn thì đừng nói, dù sao cũng là chuyện riêng tư của người khác, cô cũng không thể hỏi nhiều.

Ôn Túc An âm thầm thở dài, vừa định quay người lại thì giọng nói của Lâm Tứ từ bên cạnh truyền đến, nhưng lại nổ vang bên tai như một quả bom.

"Tôi đã giết người."

RẦM một tiếng, Ôn Túc An cảm thấy máu toàn thân chảy ngược, tóc gáy dựng đứng, da đầu tê dại.

Cô quay đầu một cách máy móc, cố gắng nhìn ra tia giễu cợt trong mắt Lâm Tứ, nhưng đáng tiếc, hình như anh cũng không phải đang trêu chọc cô.

Ôn Túc An giật giật khóe miệng, thật lâu sau mới tìm lại được giọng nói, giả vờ thoải mái nói: "Vậy anh là tội phạm bị truy nã? Hay là vượt ngục?"

Lâm Tứ hiển nhiên không ngờ Ôn Túc An nghĩ tới trình độ này, cười to một tiếng.

Anh liếc môi dưới, hỏi: "Nếu thật như vậy thì em có sợ không?"

Ôn Túc An nuốt nước miếng, hỏi ngược lại: "Vậy anh có giết tôi không?"

"Sẽ không."

"Còn bà tôi thì sao?"

"Không."

"Vậy tôi sẽ không sợ."

Suy nghĩ của Ôn Túc An không giống số đông người bình thường, Lâm Tứ không biết nên đáp lời cô như thế nào, cười một tiếng, quyết định nói thật.

"Lừa em thôi."

Ôn Túc An thờ phào nhẹ nhõm.

"Tôi đã giết một người, nhưng là để tự vệ."

Ôn Túc An thờ ra một hơi.

"Phòng ngự chính đáng?"

Lâm Tứ nói cô đưa một lon bia khác, móc đầu ngón tay để dàng mở ra, ngẩng đầu uống vài hớp mới nói: "Ừ, không chống cự thì có lẽ đã tôi đã chết rồi."

Ôn Túc An co quắp tay, ngón tay tê dại, quá nhiều thông tin bất chợt ập đến, cô phải mất một lúc mới tiêu hóa được. Dù sao, giết người để tự vệ vẫn là chính đáng, pháp luật không phán tội anh thì chắc chắn anh vô tội.

Một lúc lâu sau Ôn Túc An mới tiếp tục hỏi: "Vậy tại sao hẳn lại muốn giết anh?"

Lâm Tứ nhẹ nhàng nói: "Vì ông ta ngứa mắt tôi."

Ôn Túc An bĩu môi, "Vì ngứa mắt mà muốn giết người, cái loại động vật..."

"Người đó là cha tôi."

"..."

Ôn Túc An chợt sửng người.

Cô chậm rãi ngược mắt lên, cảm thấy hô hấp dồn dập, đầu óc trống rỗng.

Vậy điều này có nghĩa là...

"Cha tôi muốn giết tôi, nhưng tôi đã vô tình giết ông ấy trong lúc kháng cự."

Lâm Tứ nghiêng đầu nhìn, trong mắt đều thu vào tất cả thần sắc của Ôn Túc An, cười không chút cảm xúc nói:

"Em còn muốn nghe không?"

Chương 33: FogCutter

Lâm Tứ là con ngoài giá thú.

Cha của Lâm Tứ là Lâm Tấn Thành yêu Hà Thụy Lan. Năm đó bà 18 tuổi, đã có bạn trai, tình cảm rất tốt. Lâm Tấn Thành chỉ có thể ở bên cạnh dõi theo bà.

Sau một lần say rượu, hai người tình cờ nảy sinh quan hệ, không lâu sau Hà Thụy Lan phát hiện mình có thai nên đành làm giấy kết hôn với Lâm Tấn Thành, chín tháng sau sinh ra Lâm Tứ.

Sau khi kết hôn, Lâm Tấn Thành đối xử với Hà Thụy Lan rất tốt, ân cần quan tâm, hầu như thứ gì Hà Thụy Lan muốn, Lâm Tấn Thành đều cho bà. Khi Lâm Tứ tròn một tuổi, Hà Thụy Lan đến phía Nam công tác, nói muốn đi để chu cấp thêm cho gia đình, lúc đó Hà Thụy Lan hàng tháng đều đặn gửi tiền về, cũng thỉnh thoảng về thăm Lâm Tứ, nhưng cho đến khi Lâm Tứ ba tuổi thì Hà Thụy Lan càng ngày càng ít về.

Thực ra sau này Lâm Tứ hiểu ra, Hà Thụy Lan không hề có tình cảm với Lâm Tấn Thành, bà biết ơn ông nhiều hơn là yêu, nhưng Lâm Tấn Thành lại lầm tưởng đây là tình yêu, vì vậy Hà Thụy Lan trốn tránh không về thăm nhà nữa. Tinh thần của Lâm Tấn Thành ngày càng sa sút, cũng bắt đầu nghiện thuốc lá và uống rượu.

Mọi chuyện xảy ra khi Lâm Tứ bốn tuổi, Hà Thụy Lan gặp lại bạn trai cũ ở thành phố nơi bà đang làm việc, hai người nối lại tình xưa, lên lút sinh con. Một lần, Lâm Tấn Thành đến thăm Hà Thụy Lan thì phát hiện ra sự thật, Lâm Tấn Thành tức giận muốn giết người đàn ông và đứa trẻ, nhưng Hà Thụy Lan đã bảo vệ họ, mang tính mạng của mình ra đe dọa ông ta.

Sau đó, Hà Thụy Lan và Lâm Tấn Thành ly hôn. Hôm đó Hà Thụy Lan ôm Tiểu Lâm bốn tuổi vào lòng, đưa cho cậu bé một cây kẹo mứt vị vải, Hà Thụy Lan nói bà sắp đi xa, có thể sẽ rất lâu không về, hy vọng A Tứ lớn lên trở thành người ưu tú.

Nói xong lời này, Hà Thụy Lan thật sự không hề quay lại, lúc đầu Lâm Tứ sẽ quấy rầy Lâm Tấn Thành gọi điện thoại cho mẹ, sau đó có một lần Lâm Tấn Thành thật sự rất phiền phức, trước mặt Lâm Tứ liền đập nát điện thoại xuống đất.

Nói cách khác, sau lần đó, người cha hiền lành năm xưa đã hoàn toàn biến mất. Lâm Tấn Thành chỉ trong một đêm đã biến thành một con người khác, phạm sai lầm trong công việc và bị đơn vị đuổi việc, những thói hư tật xấu ngày càng nhiều, hàng ngày chỉ biết uống rượu rồi gây gỗ đánh nhau.

Tuổi thơ của Lâm Tứ trải qua dưới những cú đấm đá của Lâm Tấn Thành, lúc đó anh bị thương hết lần này đến lần khác, học sinh trong trường không dám lại gần, lại thường bị bỏ đói nên ngoại hình nhỏ bé gầy gò, thường bị bạn học bạo hành.

Lâm Tứ bị bắt nạt nhưng không dám nói với Lâm Tấn Thành, dần dà anh học cách đấm trả cho đến khi không ai dám bắt nạt mình nữa.

Khi đó Lâm Tứ và Lâm Tấn Thành sống trong căn nhà một tầng dột nát chỉ có hai phòng ngủ, hàng đêm Lâm Tứ đều nghe thấy tiếng r3n rĩ của những người phụ nữ phát ra từ phòng của Lâm Tấn Thành, mỗi lần lại là một người phụ nữ khác nhau.

Sáng hôm sau, những người phụ nữ này ăn mặc hở hang đứng trước mặt Lâm Tứ, trêu chọc anh bằng những lời tục tĩu, hỏi anh có muốn họ làm mẹ anh không.

Trong cơn nóng giận, Lâm Tứ đã đánh người phụ nữ xa lạ kia, lại còn đập phá đồ trong nhà, cuối cùng bị Lâm Tấn Thành cho một trận tơi bời, lúc đó Lâm Tứ mới 14 tuổi.

Về sau, bà nội Lâm nghe tin nên từ quê lên thăm, sau khi thấy Lâm Tứ bị thương, tức giận đến mức đoạn tuyệt quan hệ với Lâm Tấn Thành, đưa cháu nội về ở với mình.

Những năm tháng sống ở nhà bà nội là những tháng ngày hạnh phúc nhất trong tuổi thơ của Lâm Tứ, cuối cùng anh đã không bị Lâm Tấn Thành hành hạ đánh đập nữa, cuối cùng anh cũng được ăn no mặc ấm.

Dưới sự chăm sóc của bà nội, Lâm Tứ từ một chú khỉ con đen nhẻm gầy gò trở thành một chàng trai cao lớn và tỏa sáng, sau kỳ thi đại học, anh được nhận vào ba đại học Kinh Tế Tài Chính hàng đầu trong nước, sau đó theo học tại Học viện tài chính quốc gia.

Nếu không có chuyện gì xảy ra, Lâm Tứ hẳn sẽ trở thành một người xuất sắc như Hà Thụy Lan mong đợi. Anh cũng từng nghĩ những ngày hạnh phúc như vậy sẽ mãi tồn tại, nhưng sau mấy năm bình lặng, Lâm Tấn Thành lại tìm tới cửa xin tiền bà nội Lâm.

Dù sao cũng là con ruột của mình, bà nội cũng không thể hoàn toàn bỏ mặc nên đã đưa tiền cho ông ta.

Lâm Tấn Thành được ném mật ngọt, về sau hết lần này đến lần khác quấy rầy, Lâm Tứ khi đó chỉ biết mắng Lâm Tấn Thành qua điện thoại vì anh còn đang học đại học ở thành phố khác.

Kỳ nghỉ hè năm thứ hai, Lâm Tứ về nhà thấy bà nội nằm liệt trên giường, hỏi nguyên nhân mới biết là Lâm Tấn Thành đến đòi tiền nhưng bà nội không chịu đưa, hai người xô đẩy một lúc thì bà nội Lâm bất ngờ té gãy xương.

Lâm Tứ mặc kệ Lâm Tấn Thành hung hãn như thế nào, nhưng hiện tại bà nội là mấu chốt mà Lâm Tấn Thành không nên đụng đến.

Nhưng Lâm Tấn Thành dù sao cũng đã vào xã hội nhiều năm như vậy, tuyệt chiêu mè� ba chân của Lâm Tứ hoàn toàn không phải là

đối thủ của hắn, cuối cùng Lâm Tứ bị thương.

Lâm Tứ không nhịn được, sau khi trở lại trường, anh cố gắng lao vào học hành, chỉ mong sau này tốt nghiệp có thể tìm được một công việc tốt, sau đó đưa bà nội đến thành phố khác sống cùng anh.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Lâm Tứ như ý nguyện xin được công việc tại một ngân hàng đầu tư hàng đầu trong nước, một năm sau khi tốt nghiệp, anh mua một căn nhà ở thành phố bên đó rồi đón bà nội từ Vụ Thành về sống cùng anh và bạn gái.

Lâm Tứ cảm thấy cuộc đời mình cuối cùng cũng đi đúng hướng, không có gì bất ngờ, anh sẽ xây dựng một gia đình hạnh phúc tại đây, sống cả đời với những người thân yêu.

Tuy nhiên, có vẻ như ông trời thực sự không muốn nhìn thấy anh được hạnh phúc.

Năm Lâm Tứ 24 tuổi, Lâm Tấn Thành nhận được tin tức từ Vụ Thành, có người thấy Lâm Tứ ở nhà đẹp, lái xe sang, liền nổi lòng tham gọi điện đòi anh tiền cấp dưỡng.

Lâm Tứ từ chối ông ta nhưng ông ta bám mãi không buông. Một lần khi đi làm về, Lâm Tứ thấy cửa nhà mở toang, anh chạy vội vào nhà thì thấy bà nội đang té ngã dưới đất, trên trán còn đang chảy máu, trong khi Lâm Tấn Thành đang say khướt ngồi bên cạnh, miệng vẫn lảm nhảm đòi tiền.

Nỗi đau đã trải qua không biết bao nhiêu lần từ nhỏ đến lớn lại cuốn lấy Lâm Tứ, nhìn cảnh tượng trước mắt trong lòng anh dậy lên từng hình ảnh của quá khứ.

Lâm Tứ lao tới đẩy Lâm Tấn Thành ra, định đỡ bà cụ đang bất tỉnh nhưng bị ai đó túm lấy đầu đập mạnh vào góc ghế, hai mắt anh tối sầm, ngay sau đó có một dòng chất lỏng âm ỉm chảy xuống lông mày của anh.

Lâm Tấn Thành như phát điên, vừa kéo cổ Lâm Tứ đập đầu xuống đất, vừa hỏi Lâm Tứ tại sao không nghe lời ông ta, tại sao mọi người đều không muốn ở bên cạnh ông ta.

Lúc này Lâm Tứ thật sự cảm thấy mình sắp chết, nhưng nhìn bà nội nằm trên mặt đất, anh biết mình không thể gục ngã, nhất định phải sống sót.

Trong lúc bối rối, Lâm Tứ chạm vào mảnh vỡ của chiếc bình do Lâm Tấn Thành ném từ góc sofa, không chút suy nghĩ liền lấy mảnh vỡ sắc nhọn đâm vào người Lâm Tấn Thành.

Anh đâm không biết bao nhiêu nhát, mãi cho đến khi Lâm Tấn Thành ngã xuống mới dừng lại.

Lâm Tứ lau vết máu loang lổ trước mắt, cuối cùng nhìn thấy Lâm Tấn Thành nằm trên vũng máu bất động, không còn sức chống cự.

Lâm Tứ không mảy may sợ hãi mà cười nhẹ nhõm, cuối cùng Lâm Tấn Thành cũng không đánh được nữa.

Đột nhiên, có tiếng động ở cửa.

Ngẩng đầu nhìn, là bạn gái của anh đang ngã xuống ở cửa, kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, không tự chủ được run rẩy, Lâm Tứ giãy giụa từ dưới đất bò dậy an ủi bạn gái, lại bị cô ta đẩy ra, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Sau đó, Lâm Tứ gọi cảnh sát, tất cả cảnh sát và bác sĩ đều đến, họ để anh ở lại bệnh viện một tuần, sau khi vết thương ổn định mới được đưa đến cục công an.

Hai ngày sau, cảnh sát công bố Lâm Tấn Thành đã chết, Lâm Tứ bị tạm giam.

Lấy bằng chứng để chứng tỏ hành vi tự vệ chính đáng không dễ, dù sao nhân chứng duy nhất ở hiện trường lúc đó đã hôn mê, không ai

có thể chứng minh Lâm Tứ tự vệ chứ không phải cố ý giết người.

Vụ án điều tra được hơn nửa năm, Lâm Tứ bị giam, đồng thời cũng mất việc.

Còn cô bạn gái kia, dù cho rằng anh không có ý định giết người nhưng khung cảnh lúc đó đã trở thành cái bóng ám ảnh cô ta, cha mẹ cô ta khi biết chuyện cũng không đồng ý cho họ ở bên nhau, vì vậy cô ta cương quyết chia tay khi anh còn đang trong tù.

Nửa năm sau, Lâm Tứ được trả tự do, khi ra ngoài thì nghe tin bạn gái đã kết hôn, bà nội cũng bệnh nặng qua đời.

Vết sẹo trên trán Lâm Tứ vẫn còn lưu lại, ánh sáng trên người anh kể từ đó cũng tắt hẳn.

— —

Ôn Túc An sau khi nghe Lâm Tứ kể lại toàn bộ sự việc thì thật lâu không nói chuyện, tâm tình vô cùng phức tạp, vừa giận vừa buồn, thậm chí không biết nên nói gì để an ủi anh.

Lâm Tứ uống thêm hai lon bia, lười biếng chống một chân dựa vào trên xích đu, Ôn Túc An thì trầm mặc không nói.

Thực ra Lâm Tứ không muốn Ôn Túc An biết quá khứ của mình, bởi vì anh sợ Ôn Túc An biết chuyện này sẽ sợ hãi, thậm chí xa lánh mình, giống như khi đó anh bị bạn gái bỏ rơi trong cơn cùng cực vậy. Không ai có thể chấp nhận sau khi đã biết rõ về quá khứ của anh.

Rốt cuộc, tay anh đã nhuộm máu của người khác, mà người đó lại chính là cha ruột của anh.

Lúc này Lâm Tứ bi quan nghĩ, có lẽ anh và Ôn Túc An cũng chỉ có thể đi tới bước này.

Ôn Túc An đột nhiên động dậy, cô đứng thẳng dậy, Lâm Tứ lập tức quay đầu nhìn sang.

“Trên đời này thật sự không có người cha nào tốt sao?” Ôn Túc An bĩu môi, “Tại sao cha của chúng ta lại kém hơn của những người khác vậy?”

Ôn Túc An không hề sợ hãi, cô chỉ so sánh với người cha cũng rất tệ bạc của mình.

Lâm Tứ sững sốt một hồi, cảm thấy trái tim đang treo lơ lửng trong không khí đã hoạt động trở lại, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Tứ nghiêng người, Ôn Túc An quay đầu nhìn anh, Lâm Tứ tinh nghịch cười: "Được, em yên tâm, sau này tôi nhất định sẽ là một người cha tốt."

"..."

Giờ là lúc nào mà anh còn có tâm trạng tán tỉnh nói đùa?

Ôn Túc An trợn mắt làm ngơ.

Một lúc sau, Lâm Tứ nghiêm túc hỏi: "Ôn Ôn, em không sợ sao?"

Ôn Túc An khó hiểu, "Sợ cái gì?"

Lâm Tứ đáp: "Sợ tôi."

“Làm sao phải sợ anh?” Ôn Túc An khẽ nhíu mày, tựa hồ không hiểu mình nên sợ Lâm Tứ ở điểm nào, “Anh không có làm sai cái gì, tất cả lỗi lầm đều là do cha mẹ của anh gây ra. Chuyện phản bội kia cũng không phải do anh, vậy mà cha anh lại trút hết lên đầu anh, và lại...”

Ôn Túc An dừng lại, tựa hồ không muốn nói ra lời này, "Cha anh chết cũng là ngoài ý muốn, nếu anh không phản kháng thì người chết chính là anh."

Ôn Túc An nói xong, Lâm Tứ sửng sốt hồi lâu, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc kỳ dị, dần dần tuôn trào như đê vỡ.

Ôn Túc An thấy Lâm Tứ im lặng, cho rằng anh còn buồn vì phải nhắc lại chuyện cũ, Ôn Túc An chủ động nghiêng người ôm lấy Lâm Tứ.

Không biết đang suy nghĩ gì, Ôn Túc An đột nhiên xoa đầu Lâm Tứ, dỗ dành như một đứa trẻ: "A Tứ của chúng ta chịu oan ức rồi, không sao đâu, để Ôn Ôn ôm một chút nhé."

Đột nhiên, Lâm Tứ vòng tay ôm chặt eo Ôn Túc An, chiếc xích đu theo động tác của hai người lay động kịch liệt, Ôn Túc An giật mình, theo bản năng muốn đưa tay bám vào dây xích.

Lâm Tứ duỗi đôi chân chạm đất, ổn định chiếc xích đu, ghé vào tai cô thì thầm: "Đừng nhúc nhích, để tôi ôm em."

Ôn Túc An nằm trong vòng tay anh, cô vỗ nhẹ lưng Lâm Tứ, vuốt mái tóc mềm mại của anh, cẩn thận che chở cho Lâm Tứ bằng vòng tay không quá rộng của mình.

Cô nghĩ, không chỉ đàn ông làm chỗ dựa và nơi trú ẩn an toàn của phụ nữ, phụ nữ cũng có thể như vậy.

Lâm Tứ tựa vào cổ Ôn Túc An thì thào nói: "Cám ơn."

Ôn Túc An cong môi, nghe anh nói tiếp.

Nửa sau của câu nói chính là: "Thật sự, không có lối thoát."

Chương 34: Gin Mule

Đêm đó bọn họ nói rất nhiều, mười mấy lon bia lần lượt bị khai sạch. Rạng sáng sớm, khi hai người lên lầu thì bà nội Ôn đã ngủ say, cả hai nhẹ nhàng nhón chân như những tên trộm.

Khi đến cửa phòng Lâm Tứ, Ôn Túc An lên tiếng: “Đêm nay anh ngủ ở đây đi, nhà bà nội hơi nhỏ, anh chịu khó một chút.”

Lâm Tứ dựa vào cửa, ánh mắt trầm tư nhìn Ôn Túc An.

Ôn Túc An nhận ra, nhướn mắt, "Làm sao vậy?"

“Em không ở cùng tôi sao?” Tối nay Lâm Tứ uống rất nhiều, tửu lượng của anh không tệ, thoạt nhìn thì không nhận ra nhưng khi say đuôi mắt lại hơi phiếm đỏ, vì vậy lúc này nhìn anh đáng thương như một yêu tinh nhỏ.

Ôn Túc An bị ánh mắt kia làm động tâm, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, "Bà nội còn ở đây, anh tự ngủ đi."

Ôn Túc An nói xong liền định rời đi.

Lâm Tứ vươn cánh tay, dễ dàng ôm lấy eo Ôn Túc An kéo qua, sau đó dùng chân đóng cửa lại.

"Này..."

“Suyt.” Lâm Tứ cúi đầu, phả hơi thở vào tai Ôn Túc An, khàn giọng nói: “Không làm gì đâu, chỉ cần ở lại bên tôi một lát thôi...”

Ôn Túc An cảm thấy mình chính là Bồ Tát, quá dễ dàng mềm lòng, nhất là sau khi nghe Lâm Tứ kể lại quá khứ của mình tối nay, Ôn Túc

An cũng cảm thấy bỏ mặc anh lúc này có hơi nhẫn tâm.

Lâm Tứ ngồi ở mép giường, ôm Ôn Túc An đặt ở trên đùi mình.

Hai người ôm nhau thật chặt, cả hai đều không nói lời nào, Ôn Túc An đột nhiên cảm thấy quan hệ giữa cô và Lâm Tứ quá mức kỳ lạ, có cặp fwb nào lại ngồi tâm tình với nhau cả ngày, an ủi lẫn nhau, sau đó ôm nhau trong yên lặng như này không? Khó trách vì sao sau khi cãi nhau với Lâm Tứ thì Ôn Túc An lại có cảm giác thất tình.

Nhưng mà, cô cũng không bài xích dòng cảm xúc này, thậm chí khi nhìn thấy Lâm Tứ đến Lăng Thành tìm mình, trong lòng cô dấy lên niềm vui viên mãn.

Lâm Tứ một tay ôm lấy eo cô, một tay vén tóc trên vai Ôn Túc An, sau đó nhẹ nhàng hôn lên cổ cô. Ôn Túc An nhắc nhở: "Đừng để lại dấu vết."

"Sẽ không." Anh thì thầm.

Ôn Túc An không biết tại sao mình lại trở nên ngoan ngoãn dưới tay Lâm Tứ như vậy, cho đến khi một cơn gió mát thổi qua mới hoàn hồn, vội vàng ngăn cản Lâm Tứ.

"Đừng, trong nhà cách âm không tốt."

Lâm Tứ vòng tay qua eo cô, tựa cằm lên vai cô, khàn giọng nói:
"Không làm"

"Không làm mà còn động tay động chân làm gì."

Hơi thở Lâm Tứ nóng như lửa đốt khiến Ôn Túc An toàn thân nổi da gà. Anh ôm chặt cô, ngẩng đầu, néo cằm Ôn Túc An, hôn lên môi cô

"Giải tỏa cơn khát."

Điên thật rồi, Ôn Túc An cảm thấy Lâm Tứ luôn có loại năng lực khiến cô mất trí, trên nhiều phương diện, bọn họ kỳ thật rất hợp

nhau, nếu không tại sao vừa mới làm lành đã có thể quán quýt thân mật trở lại nhanh như vậy.

Phòng bà nội cách đó không xa, Ôn Túc An không dám phát ra tiếng, suốt cả quá trình chỉ có thể nhắm mắt bịt miệng, bộ dạng vô cùng đáng thương.

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Tứ mới thở ra một hơi nặng nề, ôm Ôn Túc An rút thêm mấy tờ khăn giấy, sau đó nhéo một cái vào lưng cô gái đang mềm nhũn trong lòng, không chút dè dặt nói: "Đi, bế em về phòng."

...

Sau hơn nửa tiếng ngơ ngác, Ôn Túc An cuối cùng cũng được Lâm Tứ đưa trở lại phòng mình, nằm trên giường, hai chân còn đang mỗi nhừ, miệng tê dại, cả người nhớp nháp mồ hôi.

Sau khi tắm xong, trong điện thoại hiện lên mấy tin nhắn của Lâm Tứ.

【 Lâm Tứ 】 : Nếu chưa thoả mãn thì có thể qua chỗ tôi.

【 Lâm Tứ 】 : Hoan nghênh em chui vào chăn của tôi.

【 Lâm Tứ 】 : Kỹ thuật viên số 4 luôn sẵn sàng.

Kẻ ngốc

Ôn Túc An muốn đánh anh một trận.

Tên lưu manh Lâm Tứ.

— —

Đêm hôm trước thức khuya, Ôn Túc An đến gần trưa hôm sau mới tỉnh lại, là bị bà nội Ôn đánh thức.

"Này, sao con còn ngủ vậy hả? Tiểu Lâm sáng sớm đã thức dậy, còn cùng bà đi mua đồ ăn sáng, con còn có thể ngủ tới tận trưa."

Ôn Túc An mở to mắt, tiêu hóa thông tin.

Sau đó hỏi: "Anh ấy thức dậy lúc mấy giờ?"

Bà nội nói: "Bây giờ đã dậy chạy bộ rồi, thật là đứa bé khoẻ mạnh, ai như con chỉ biết ngủ."

"..."

Mẹ kiếp, đây là người máy đúng không, đêm qua ngủ muện như vậy mà sáng nay còn có thể dậy sớm chạy bộ?

Đây có phải là sự khác biệt về thể chất giữa phụ nữ và đàn ông không?

Ôn Túc An còn đang cảm thấy khó tin, bà nội lại nói: "Còn có, dưới nhà có một cậu tên là Thịnh Dã đến tìm con."

"Ai ạ?"

Ôn Túc An đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, động tác này làm bà nội giật mình, "Ôi, làm bà sợ chết khiếp! Đột nhiên nhảy dựng lên làm gì vậy!"

Ôn Túc An không kịp an ủi bà, vội vàng đứng dậy, tắm rửa thay quần áo rồi chạy xuống lầu.

Ở dưới nhà, Lâm Tứ và Thịnh Dã đang ngồi trên sofa trò chuyện rất thân thiện, nghe thấy động tĩnh, cả hai đều ngẩng đầu lên.

"Em dậy rồi à?" Lâm Tứ nói.

"Chào em, Túc An." Thịnh Dã nói.

Ôn Túc An: "..."

Chết tiệt, sao cô lại có cảm giác muốn chết không xong như này, và lại ánh mắt Lâm Tứ nhìn cô vô cùng kỳ quái, rõ ràng anh đang cười, nhưng nụ cười kia trông có vẻ u ám đáng sợ.

Ôn Túc An bỗng chợt dạ, có lẽ Lâm Tứ đã biết mối quan hệ giữa Thịnh Dã và cô rồi.

Ôn Túc An còn đang ngây người, Thịnh Dã đột nhiên đứng dậy đi về phía cô.

"Lần trước không phải nói muốn ăn bánh dứa ở cổng trường cũ sao? Máy ngày nay tôi đến chỗ đó mua mấy cái ăn thử, mùi vị vẫn như cũ." Thịnh Dã mở hộp bánh dứa cho Ôn Túc An, chợt thoáng thấy Ôn Túc An đầu tóc chưa chải, liền đưa tay vuốt tóc cô vào nếp.

Ôn Túc An đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, rõ ràng không thấy, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt nguy hiểm từ đang bắn thẳng vào mình.

Ôn Túc An vội quay đầu sang một bên, chỉnh lại mái tóc, nhận lấy bánh dứa Thịnh Dã đưa tới, "Cảm ơn, lúc đó tôi chỉ thuận miệng nói, không ngờ lại làm phiền anh."

"Không sao, miễn là em thích." Thịnh Dã cười.

Bà nội Ôn vốn muốn giữ Thịnh Dã ở lại ăn cơm, nhưng buổi chiều anh ta phải đáp máy bay về nên đành chào tạm biệt.

Trước khi đi, Thịnh Dã nói: "Túc An, lần sau về Vụ Thành tôi lại liên lạc với em."

"Ừm, được." Ôn Túc An gãi gãi đầu.

Sau khi tiễn Thịnh Dã về, trong nhà chìm trong im lặng chết chóc. Ôn Túc An bước nặng nề quay người lại, chỉ thấy hộp bánh dứa trên bàn đã trống không.

“?” Ôn Túc An tròn tròn mắt, “Sao anh lại ăn bánh dứa của tôi?”

Lâm Tứ nhét bánh đầy miệng, "Sao, có mấy cái bánh dứa cũng không cho?"

"..."

Mẹ nó, có mấy cái bánh dứa thôi mà...

Lâm Tứ nuốt miếng bánh dứa xong lại uống mấy hớp nước, thật ra anh không thích ăn đồ ngọt, bây giờ chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn đắng, thật không hiểu sao Ôn Túc An lại thích ăn loại đồ này.

Tuy nhiên, anh vẫn giả vờ nói: “Ừm, ngon lắm”.

Lâm Tứ cong môi nhìn Ôn Túc An, rõ ràng là đang cười, nhưng ngữ khí lại tràn đầy không vui, "Không sao, quả nhiên là hotboy của trường, rất đẹp trai."

"..." Quả nhiên là đã biết

"Chậc, nhan sắc cùng khí chất như vậy, khó trách em nhất quyết đòi phải cưới anh ta."

"Tôi không có..."

"Ôi, dù sao cũng vì anh ta mà bị gãy chân, thật cảm động, Ôn Túc An, em hẳn rất thích anh ta đúng không?"

"Anh có thể nào im miệng..."

"Đến giờ ăn rồi, để cháu giúp bà bung đồ ăn lên nào."

"..."

Ôn Túc An cứng họng, thật ra cô muốn nói cô không phải bị gãy chân, mà chỉ là trẹo mắt cá chân.

--

Lâm Tứ cả buổi trưa không nói chuyện với Ôn Túc An một câu, tên khốn này, mặc quần vào liền không nhận người quen, tối qua còn dỗ dành cô làm chuyện kia, hôm nay liền ngó lơ cô, lại còn nhiều lần ăn nói xỏ xiên cô.

Ôn Túc An không tin Lâm Tứ thời còn đi học chưa từng yêu đương, chỉ là tình yêu cún con thời trung học, ai mà nhớ lâu như vậy, Lâm Tứ chính là một tên lòng dạ hẹp hòi.

Ở nhà bà nội ba ngày, Ôn Túc An trở về làm việc, tiệm xăm của Lâm Tứ cũng đông khách hẹn. Bà nội Ôn không giữ họ nữa, dặn dò có thời gian thì lại về thăm bà.

"Bà nội, hay là bà đi Vụ Thành cùng con đi." Ôn Túc An không muốn xa bà nội.

"Không đi, không đi đâu, bà cũng không thể đi máy bay."

Ôn Túc An nhiều lần muốn đưa bà về Vụ Thành chăm sóc nhưng bà cự không bao giờ đồng ý. Ôn Túc An biết đó là vì ông nội vẫn còn ở đây, tình yêu của ông bà là câu chuyện cổ tích, họ quen nhau từ nhỏ, yêu nhau mười mấy năm, làm vợ chồng ân ái mấy chục năm, cả đời đều không thay lòng đổi dạ.

Ôn Túc An không nài nỉ nữa, bèn lên lầu thu dọn hành lý.

Thừa dịp Ôn Túc An không có ở đây, bà nội từ trong phòng bếp lấy ra mấy cái túi đưa cho Lâm Tứ, "Tiểu Lâm, đây là đồ ăn bà nội làm, con mang về bên đó ăn cùng Tiểu An nhé. Con bé đấy ngại phiền nên không lần nào chịu mang theo, con giúp bà nội chăm sóc bữa ăn cho nó được không."

Lâm Tứ cầm lấy, nhận lời bà nội Ôn.

"Tiểu Lâm, bà nội nhìn ra được, thật ra cháu rất thích Tiểu An nhà chúng ta đúng không?"

Đối mặt với câu hỏi đột ngột của bà nội Ôn, Lâm Tứ không có chút bối rối nào mà chỉ bình tĩnh gật đầu: "Vâng."

Bà cụ lập tức cười lên, hai mắt cong cong như hai vầng trăng khuyết.

"Con là một cậu bé ngoan, bà nội tin tưởng con thật lòng với Tiểu An, nhưng Tiểu An nhà chúng ta phòng bị rất nặng, không dễ mở lòng." Nói đến đây, bà dừng lại, hỏi Lâm Tứ thăm dò, "Tiểu An trước đây từng có bạn trai, con có biết không?"

Lâm Tứ gật đầu, "Con biết."

Ôn lão thái thái cảm thấy nhẹ nhõm, nói tiếp: "Tiểu An vốn không chấp nhận được chuyện của cha nó, sau khi cùng cha nó cãi nhau, con bé không còn nơi nào để đi, bạn trai nó lúc đó liền đem nó về ở chung. Lúc đó chúng nó bên nhau chưa bao lâu, có lẽ vì lý do này mà Tiểu An cho rằng bạn trai chính là anh hùng của mình, người đã đưa nó thoát khỏi nỗi đau của gia đình, nên nó mới có thể ở bên cậu ta lâu như vậy, nhưng có lẽ nó không nhận ra đấy có thể chỉ là sự phụ thuộc cảm xúc chứ không hẳn là tình yêu."

"Thật ra thì cứ tiếp tục như vậy cũng không sao, đáng tiếc đối phương lại chạm vào điểm mấu chốt của con bé. Tiểu An thật ra là một người rất thiếu an toàn, trong tình cảm lại thường tự lừa dối bản thân, chính mình cho mình cái gọi là cảm giác an toàn. Điều này khiến đối phương không thể cảm nhận được những cảm xúc chân thật nhất khi ở bên nó, vì con bé không dám gây chuyện vô cớ, không dám làm nũng cũng không dám nổi nóng khi đối phương làm sai, nó sợ sẽ làm đối phương chán ghét nên sẽ dùng cách này bảo vệ mình."

"Cho nên Tiểu Lâm, thích Tiểu An thật sự rất vất vả, hi vọng con thật sự chuẩn bị tinh thần kỹ lưỡng, bà nội không muốn nó chịu tổn thương lần nữa."

Những lời này của bà nội làm Lâm Tứ vô cùng ngạc nhiên.

Quen nhau lâu như vậy, Lâm Tứ đương nhiên biết Ôn Túc An rất đề phòng thân cận với người khác, cô cũng chưa từng bày ra con người thật của mình trước mặt anh. Lâm Tứ cũng đã chuẩn bị tinh thần trường kỳ kháng chiến để mở cửa trái tim cô.

"Con biết, bà nội yên tâm, con không phải là loại người khốn nạn như vậy."

Nói vài câu rồi ngừng lại, bà cụ cũng không nói thêm gì nữa, nếu Lâm Tứ thật lòng thì bà tin anh sẽ không tổn thương Ôn Túc An. Ôn Túc An cũng đủ trưởng thành để phân biệt người tốt kẻ xấu.

Ôn Túc An thu dọn hành lý đi xuống lầu, Lâm Tứ thuận tay cầm vali của Ôn Túc An, Ôn Túc An ngạc nhiên như ong mày.

Vừa mới giận dữ, nhanh như vậy liền hết giận.

Bà nội Ôn tiến bọn họ ra ngoài, sau đó ôm Ôn Túc An, "Lần sau không được một mình trở về, nhất định phải mang theo cháu rể nghe chưa."

Ôn Túc An sửng sốt, không hiểu sao lão phu nhân lại đột nhiên nhắc tới chuyện này, trước đây cũng chưa từng thấy bà nội giục cô kết hôn.

Thấy Ôn Túc An trầm mặc, bà cụ háng giọng, "Nghe thấy chưa?"

Ôn Túc An đành phải nói: "Con nghe rồi, không có cháu rể thì không được vác mặt về thăm bà."

"Được rồi, nhìn thấy con là phát phìền."

"..."

Hắn đây không phải là bà nội ruột của mình đúng không, On Túc An
lắm bầm.

Chương 35: Black Russian

"Chị em, cậu thấy cảm động không?"

Cừ Tiểu Chiêu thực sự tò mò không biết chuyện gì đã xảy ra sau khi Lâm Tứ chạy tới Lăng Thành nên cứ tan sở là lao thẳng đến tìm Ôn Túc An.

Ôn Túc An đẩy đầu cô ra khỏi người mình, "Cảm động lắm."

"Cắt!" Cừ Tiểu Chiêu khinh thường, "Thôi đi, vừa cãi nhau xong liền gọi điện thoại cho tôi, nói nằm mơ thấy Lâm Tứ bỏ rơi cậu, vừa khóc vừa nói anh ta là tên lưu manh, Ôn Túc An, làm bạn lâu như vậy mà tôi còn không hiểu cậu sao."

"Vốn tưởng rằng anh ấy đuổi theo cậu đến Lăng Thành thì hai người có thể chính thức ở bên nhau, không ngờ cả hai đều là kẻ chết nhất."

Ôn Túc An thờ dài, nằm bẹp xuống giường, chậm rãi nói: "Tôi luôn cảm thấy giữa chúng tôi có một vấn đề không thể định hình."

Muốn chính thức bắt đầu một mối quan hệ, ngoài nền tảng tình yêu còn cần phải có một loại cảm xúc nhất định, mà hiện tại Ôn Túc An lại không tìm được loại xúc động muốn chính thức ở bên Lâm Tứ.

Ôn Túc An sau khi nghe xong chuyện cũ của Lâm Tứ cũng không sợ hãi hay lùi bước, ngược lại cảm thấy mình và Lâm Tứ là cùng một loại người, trải qua những tháng ngày khổ cùng vật lộn trong tình thân và tình yêu, trải qua một thời gian dài mới bước ra khỏi bóng tối.

Nhưng chính vì quá giống nhau, Ôn Túc An lại lo lắng.

Cô không biết Lâm Tứ thích cô ở điểm gì.

Có rất nhiều lý do để thích một người. Ngoại hình, tính cách, gia cảnh, khí chất và thậm chí là những cảm giác khó tả đều dễ khiến tim đập rộn ràng, nhưng những điều kiện này phần lớn đều là vẻ bên ngoài, có thể gọi là "thích," không thể nói là "yêu."

Ôn Túc An không biết tình cảm Lâm Tứ dành cho mình đã đạt đến mức độ nào, vì vậy cô luôn tự bảo vệ mình, đồng thời khống chế mức độ tình cảm dành cho Lâm Tứ, cho dù như vậy rất ích kỷ, nhưng chỉ làm vậy cô mới có thể tránh bị tổn thương một lần nữa.

Ôn Túc An biết nếu yêu Lâm Tứ một cách trọn vẹn thì cô sẽ không còn đường quay đầu lại, phía trước chỉ có hoặc ánh sáng hoặc vực thẳm đang chờ đón cô.

"An An, cậu suy nghĩ quá nhiều."

Cừ Tiểu Chiêu có thể hiểu được vướng mắc tâm lý của Ôn Túc An, nhưng cô không thể đồng tình, vì cô theo chủ nghĩa hành động, trong tình yêu nếu so đo quá nhiều thì sẽ mài mòn cảm xúc.

Tệ lắm thì yêu lần nữa, nhưng cô cũng biết, Ôn Túc An đã mệt mỏi rồi.

"Ừm, điểm này tôi không thuyết phục được cậu, nhưng tôi nghĩ Lâm Tứ không hời hợt như cậu nghĩ đâu. Nếu anh ấy chỉ thích vẻ ngoài của cậu thì anh ta cứ việc lên giường với cậu là đủ, sao còn bỏ tâm sức đi xem concert với cậu, đi ăn khuya, cãi nhau xong còn vội bay đến tìm cậu. Dù sao fwb của tôi trước kia vừa kéo quần là quay mặt đi ngay, gọi cho tôi một bữa ăn khuya cũng đã tốt lắm rồi."

Ôn Túc An cười thành tiếng, "Đó là bởi vì tôi may mắn."

Cừ Tiểu Chiêu hừ lạnh một tiếng, "Rõ ràng là Lâm Tứ có ý với cậu."

Lấy thân phận bạn bè mà tiến công, chiến thuật đường vòng này thực sự hiệu quả.

"Mà này, gần đây Cố Chính có tìm cậu không?"

Nhắc đến Cố Chính, nụ cười trên mặt Ôn Túc An nguội lạnh.

"Không có."

Từ sau trận ẩu đả với Lâm Tứ ở ngoài quán bar, Cố Chính không đến tìm cô nữa, giống như đã thật sự bỏ cuộc, nhưng Ôn Túc An lại mơ hồ cảm thấy người như Cố Chính không dễ dàng buông xuống như vậy.

Ở bên cạnh Cố Chính nhiều năm, Ôn Túc An phát hiện ra tính chiếm hữu của Cố Chính rất đáng sợ, thậm chí đến mức hoang tưởng, nhưng đây không phải nguyên nhân. Cô quyết định chia tay chỉ vì Cố Chính ngoại tình.

Cừ Tiểu Chiêu nghĩ tới điều gì, liền dặn Ôn Túc An cẩn thận.

— —

Cuộc sống cứ thế trôi đi, Cố Chính dường như đã bốc hơi và không còn xuất hiện xung quanh Ôn Túc An nữa, nhưng cuộc sống của cô lại có thêm nhân vật Thịnh Dã.

Ôn Túc An không ngờ rằng Thịnh Dã thật sự đến Vụ Thành tìm cô. Anh ta đưa ra lý do rất hợp lý, là do công ty cử đến công tác, mà ở đây anh ta cũng không có người quen, cũng chỉ có thể liên lạc với cô.

Ôn Túc An có chút hối hận vì khi ở Lăng Thành lại vô tình qua lại với Thịnh Dã, cô vốn không có ý nối lại với anh ta, nhưng Thịnh Dã hiển nhiên không nghĩ như vậy.

Hôm nay Thịnh Dã hẹn Ôn Túc An đi ăn tối. Ôn Túc An không muốn đi, nhưng Thịnh Dã nói đang có dự án hợp tác với một doanh nhân người Đức, anh ta không thể tìm được thông dịch viên nên phải nhờ Ôn Túc An giúp.

Ôn Túc An nói tiếng Đức của mình đã mai một, có thể dịch thuật trên sách vở nhưng giao tiếp thì không ổn lắm.

Thịnh Dã trấn an cô rằng đó chỉ là giao tiếp hàng ngày, sẽ không quá phức tạp.

Thái độ kiên quyết của Thịnh Dã khiến Ôn Túc An có chút phản cảm, nhưng nghĩ lại, thà lần này trực tiếp đi nói rõ với Thịnh Dã, tránh tình trạng dây dưa mập mờ.

Ôn Túc An nhận lời Thịnh Dã, đến đúng giờ hẹn.

Đến địa điểm đã hẹn, Ôn Túc An thực sự chỉ thấy một mình Thịnh Dã, thực ra cô đã đoán trước khi đến, cái gọi là đối tác người Đức có thể chỉ là lấy cớ, Thịnh Dã đơn giản là muốn hẹn cô ra ngoài.

Thịnh Dã đặt bàn ở một nhà hàng Tây, anh ta mặc Âu phục giày da, Ôn Túc An lại ăn mặc giản dị, rõ ràng không coi trọng cuộc hẹn này.

Tuy nhiên, Thịnh Dã không hề tỏ ra khó chịu, như thường lệ, anh mở ghế mời Ôn Túc An ngồi xuống.

Ôn Túc An sau khi ngồi xuống cũng không có trực tiếp vào vấn đề chính mà chỉ nghe Thịnh Dã tán gẫu một chút chuyện, nghe được Thịnh Dã có chút bối rối.

“Thịnh Dã.” Ôn Túc An ngắt lời Thịnh Dã.

Thịnh Dã ngẩng đầu, "Ừm?"

Ôn Túc An đặt dao nĩa xuống, lấy khăn trải bàn lau miệng, nhìn Thịnh Dã nghiêm túc nói: “Chúng ta không còn là thiếu niên nữa, nói gì cũng không cần vòng vo, anh bây giờ đang muốn nói lại quan hệ với tôi đúng không?”

Thịnh Dã đã từng gặp qua rất nhiều cô gái thẳng thắn khi ở nước ngoài, thậm chí người yêu cũ của anh ta cũng từng mạnh dạn chủ

động nên hai người mới hẹn hò, nhưng đối mặt với câu hỏi trực tiếp này của Ôn Túc An, Thịnh Dã thực sự cảm thấy khẩn trương.

Nhưng rất nhanh sau đó anh đã bình tĩnh lại: "Đúng vậy, sau khi gặp lại, tôi cảm thấy mình còn rất thích em, cho nên tôi nghĩ, chúng ta có thể quay lại với nhau không?"

Ôn Túc An nhếch khóe môi dưới, nụ cười rất nhẹ.

Cô hỏi: "Vậy anh thích tôi ở điểm nào?"

"Xinh đẹp? Khí chất? Hình thể hay cái gì khác?" Ôn Túc An nói: "Đừng nói với tôi rằng anh thích tính cách của tôi. Mười năm đã trôi qua, tính cách của mỗi người cũng đã thay đổi từ lâu. Tôi không giống như trước đây. Sau khi thực sự tiếp xúc với tôi, anh sẽ phát hiện ra rằng anh không thích tôi nhiều như vậy đâu."

Thịnh Dã bình tĩnh đáp: "Không thử sao biết được?"

"Không cần thử."

Ôn Túc An chỉ về phía Thịnh Dã, lại chỉ vào chính mình: "Bởi vì chúng ta không phải là người giống nhau, anh thích mặc vest đi ăn cơm Tây cao cấp, tôi thích mặc áo T-shirt quần jeans đi quán ven đường. Mặt bàn ăn của anh vô cùng gọn gàng có quy củ, trái lại tôi thì đặt nĩa đặt khăn một cách rất tùy tiện."

"Anh thích chính là dáng vẻ sau mười năm vẫn xinh đẹp của tôi, nhưng anh có từng nghĩ đến sự chênh lệch trong thói quen sinh hoạt của chúng ta chưa?"

Ôn Túc An nói xong, bình tĩnh nhìn Thịnh Dã.

Thịnh Dã hơi ngả về phía sau, nhưng cho dù ở tư thế nghỉ ngơi, lưng anh ta vẫn luôn thẳng, lúc nào cũng tao nhã, uy nghiêm xuất chúng.

Thật lâu sau, Thịnh Dã rốt cục lên tiếng: “Ôn Túc An, em thật sự thay đổi rất nhiều.”

Mười năm trước, Ôn Túc An yêu đương sẽ không cân nhắc nhiều yếu tố như vậy, muốn làm gì thì làm, thích thì nói, không thích thì chia tay. Cô luôn tràn đầy năng lượng và nhiệt huyết.

Mười năm qua, sự bốc đồng trong Ôn Túc An đã loãng đi rất nhiều, ngược lại càng tăng thêm phần thuần thục ổn trọng.

"Mọi người đều sẽ thay đổi, chính anh cũng vậy mà."

Hai người nhìn nhau, đột nhiên đồng thời nở nụ cười.

Ôn Túc An biết, Thịnh Dã rất nhạy bén, nói chuyện với người thông minh sẽ hiệu quả hơn.

Sau đó hai người vui vẻ thưởng thức bữa ăn thoải mái nhất sau cuộc hội ngộ giữa Ôn Túc An và Thịnh Dã, hai người không còn suy đoán ý định của nhau mà chỉ hàn huyên tâm sự chuyện mấy năm qua như những người bạn cũ lâu ngày không gặp. Ôn Túc An dần dần cảm thấy Thịnh Dã không quá phản cảm.

Vốn dĩ Thịnh Dã hẹn sau bữa tối đi xem phim, nhưng hiện tại đã hủy bỏ, sau bữa ăn liền đưa Ôn Túc An trở về.

Đến khu chung cư, Ôn Túc An xuống xe, Thịnh Dã chặn xe cô lại, "Túc An, em để quên áo khoác."

Ôn Túc An sửng người một lúc, cúi đầu nhìn người mình, quả nhiên không có khoác áo.

Cô quay lại lấy áo rồi nói lời cảm ơn.

“Túc An, thật ra khi đó không ở bên em là có lý do khác.” Thịnh Dã đột nhiên nói ra.

Ôn Túc An dừng lại, thái độ ngẩn người của cô rời vào trong mắt Thịnh Dã, anh cong môi cười.

Thịnh Dã nhìn theo bóng người phía sau Ôn Túc An, trong lòng chợt nảy ra một ý nghịch ngợm, giơ tay nhẹ nhàng sờ đầu Ôn Túc An, thật ra chỉ sờ tóc thôi, nhưng từ góc nhìn của người nào đó, đây là sự đụng chạm đầy mờ ám.

"Trước đây khi yêu em cũng không cần nhắc nhiều như vậy." Thịnh Dã lầm bầm, bỏ lại Ôn Túc An còn đang ngơ ngác.

"..."

Ôn Túc An cảm thấy Thịnh Dã thật kỳ lạ.

Cô quay lại, ôm chiếc áo khoác trên tay, ngược mắt lên liền sợ hãi lùi lại một bước.

"Anh, sao anh lại ở đây?"

Lâm Tứ khoanh tay đứng dựa vào xe, nhìn Ôn Túc An với ánh mắt lạnh lùng kỳ cục, quai hàm căng chặt.

"Sao, tôi tới đây làm gián đoạn buổi hẹn hò của hai người à?" Lâm Tứ khẽ cười một tiếng: "Đừng quên giải thích với bạn trai em, kẻo anh ta hiểu lầm."

"..."

Rõ ràng anh mới là người hiểu lầm.

Ôn Túc An bấy giờ mới hiểu được ý tứ trong lời nói và hành động của Thịnh Dã, thật là trẻ con.

"Bạn trai gì, tôi vẫn còn độc thân."

Lâm Tứ quay đầu thở ra một hơi: "Vậ số của anh ta là bao nhiêu?"

"Cái gì?" Ôn Túc An không hiểu.

Lâm Tứ nghiêng rằng, "Số lượt thứ tự của anh ta là số mấy, tôi nói cho em biết, tôi là người xếp hàng đầu tiên, em không thể vì chuyện quá khứ mà cho phép anh ta chen hàng."

Ôn Túc An hiển nhiên không ngờ anh lại nghĩ ra điều này, cho nên nhin không được cúi đầu cười, càng cười càng có xu hướng không kiềm chế được, cuối cùng trực tiếp ngòì xồm trên mặt đất cười to.

Lâm Tứ lúc đầu còn tức giận, nhưng lại bị Ôn Túc An cười đến mức cơn giận tan mất một nửa.

"Cười đủ chưa?"

Ôn Túc An ôm bụng khó khăn đứng lên, nhìn khuôn mặt tuần tú tràn đầy không vui của Lâm Tứ, trong lòng cảm thấy vừa buồn cười vừa đáng yêu.

"A Tứ, anh thật đáng yêu."

"???"

Lâm Tứ hơi híp mắt, thật sự không hiểu tại sao anh lại được khen "đáng yêu."

Ôn Túc An hiển nhiên không muốn giải thích thêm, cô vổ nhẹ lên mặt Lâm Tứ, nở nụ cười xán lạn, "Vì anh đáng yêu như vậy, tôi cho anh nhảy vượt lên vài số..."

Ôn Túc An vừa đi vào vừa suy nghĩ, thấy Lâm Tứ không đi theo, cô quay lại vẫy tay với anh.

"Đi thôi, dự bị số 1, đêm nay đến phiên anh thị tẩm."

Nói xong, Ôn Túc An thổi nộ hôn gió với Lâm Tứ.

Lâm Tứ vừa giận vừa muốn cười, li3m môi bước nhanh theo sau.

Được rồi, tối nay anh nhất định phải làm cô khóc.

Chương 36: French 76

Lâm Tứ đã đến đây không biết bao nhiêu lần, có tuần còn ở đây nhiều hơn ở tiệm xăm, bị Lương Hạnh mắng vì trọng sắc khinh bạn.

Lâm Tứ và Ôn Túc An lần lượt ra khỏi thang máy, vừa đi tới cửa, Lâm Tứ đã nhập mật mã mở cửa, Ôn Túc An sững sốt.

"Sao anh biết mật khẩu nhà tôi?!"

Lâm Tứ liếc nhìn cô, rất bình tĩnh, "Vô tình liếc thấy, mật khẩu của em quá đơn giản, nhìn thoáng qua là có thể nhớ được." Nói xong, Lâm Tứ lại nhíu mày, "Đừng dùng bộ dạng này nhìn tôi, tôi thề sẽ không tới nhà em ăn trộm đồ đâu."

Ôn Túc An hừ lạnh một tiếng, "Tôi sợ anh đến nhà tôi trộm người."

Lâm Tứ nghe vậy hai mắt sáng lên, "Được không?"

"..."

Cửa mở, Ôn Túc An tiến lên một bước mở ra đi vào trước, vừa định thuận tay đóng cửa lại bị Lâm Tứ đã chuẩn bị từ lâu chặn lại.

"Tôi biết anh sẽ làm vậy mà."

Ôn Túc An không đóng cửa được, lờm anh một cái, quay đầu vào phòng.

Không biết bắt đầu từ khi nào, trong nhà Ôn Túc An có rất nhiều đồ của Lâm Tứ, trong tủ giày có một đôi dép nam, vừa vặn là cỡ giày của Lâm Tứ, còn có một bao thuốc lá trên bàn cà phê, cũng là của Lâm Tứ.

Lâm Tứ chú ý tới những chi tiết nhỏ này, trong lòng chột trướng lên, như có thứ gì đó lấp đầy.

"Mà này, sao hôm nay lại tới tìm tôi vậy?" Ôn Túc An hỏi, hôm qua bọn họ mới gặp nhau, cũng không đến mức hôm nay lại muốn rồi, sao gần đây Lâm Tứ lại tràn đầy tinh lực như vậy.

Nhắc tới chuyện này, Lâm Tứ liền bực bội, động tác xỏ dép cũng càng thêm hăng hái, "Sao em không nghe máy?"

Ôn Túc An lấy điện thoại ra, lúc này mới để ý đến ba cuộc gọi nhớ của Lâm Tứ.

"Tôi... hình như vô tình tắt tiếng."

Lâm Tứ nhếch môi, "Hẹn hò vui quá nên không muốn bị người khác quấy rầy chứ gì."

Ôn Túc An bực bội, tức giận đi tới, "Anh mà còn âm dương quái khí như vậy coi chừng tôi đánh bể đầu anh đó."

Lâm Tứ khẽ hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Hôm nay là sinh nhật La Tử Huy, vốn định hỏi Ôn Túc An có muốn cùng nhau ăn tối không, nhưng gọi mấy cuộc điện thoại đều không có người bắt máy. Lâm Tứ lo lắng có chuyện nên đến nhà tìm, nhưng anh vừa tới nơi liền thấy Ôn Túc An bước xuống từ xe Thịnh Dã, hành vi mập mờ, Lâm Tứ cảm giác mình sắp phát nổ.

Ôn Túc An không phải là người kiên nhẫn, không thích giải thích lặp đi lặp lại một chuyện, nhưng thấy Lâm Tứ vẫn còn vướng mắc, Ôn Túc An lại mềm lòng.

"Không phải hẹn hò."

"Tôi đi lần này là để nói rõ với anh ấy rằng chúng tôi không có khả năng tái hợp."

Lâm Tứ hơi kinh ngạc, nhướn mày nhìn Ôn Túc An.

“Làm sao vậy?” Ôn Túc An nói: “Tôi chỉ là cảm thấy hai người không hợp nhau, trước kia hẹn hò cũng chỉ là truyện trẻ con, bây giờ cũng không còn trẻ nữa, điều đầu tiên tôi cân nhắc là thực tế, tôi không nghĩ anh ấy thực sự thích tôi, và chúng tôi cũng không có khả năng phát triển, vì vậy tôi mới nói thẳng với anh ấy.”

Lâm Tứ nhìn cô, rất muốn hỏi xem giữa bọn họ có vấn đề gì thực tế không, có hợp không, nhưng nghĩ lại vẫn nhịn xuống.

Bây giờ không phải là thời điểm thích hợp.

Ôn Túc An thấy Lâm Tứ không phản ứng gì nhiều, tưởng rằng anh vẫn còn tức giận, giọng điệu cáu kỉnh: "Tôi thật sự không hẹn hò với anh ta! Đã nói rõ ràng rồi mà anh còn trưng cái vẻ mặt kia cho ai coi? Nếu không tin thì đừng đến đây làm gì, mau biến đi."

Nói rồi Ôn Túc An thật sự định đẩy anh ra, Lâm Tứ giơ tay kéo cổ tay gầy guộc của Ôn Túc An, tay còn lại vòng qua eo ôm lấy cô.

"Ôn Túc An, cái nét của em cũng dọa người quá."

Ôn Túc An nghe vậy càng tức giận, "Tính khí tôi như vậy đó, nếu không chịu được thì mau đi khuất mắt tôi."

Lần đầu tiên gặp mặt, Lâm Tứ còn tưởng Ôn Túc An là một tảng băng, lạnh lùng và xa cách, nhưng đến lúc này anh mới nhận ra cô rõ ràng là một quả ớt nhỏ cay chết người, cực kỳ khó đối phó.

Cứng rắn cũng vô dụng, Lâm Tứ đành phải giả bộ yếu ớt, “Tôi lo lắng em xảy ra chuyện, còn chưa ăn tối đã chạy đi tìm em, vậy mà em nhẫn tâm đuổi tôi đi như vậy...”

Nói xong, Ôn Túc An mới thật sự không giãy giụa nữa.

"Anh còn chưa ăn tối?"

"Ừ, đói sắp chết."

Nói xong, Lâm Tứ ngã vào Ôn Túc An, dáng vẻ như kiệt sức vì đói.

Ôn Túc An vội vàng đỡ lấy, cơn giận hoàn toàn mất đi.

"Trong nhà còn có chút đồ ăn, muốn mì hay là cơm?"

Lâm Tứ không ngờ Ôn Túc An muốn tự tay nấu cho mình, để tránh cô đói ý, Lâm Tứ lập tức nói: "Ăn mì cho nhanh."

"Vội đi, chán thì xem TV một chút."

Lâm Tứ ngồi ở trên sofa, xuyên qua vách ngăn nhìn Ôn Túc An bận rộn trong bếp, lúc này trong lòng đột nhiên có ảo giác, giống như đây là nhà của hai người bọn họ, Ôn Túc An sau khi tan ca trở về thì đích thân làm bữa tối cho anh.

"Lâm Tứ, anh có ăn hành lá không"

Lâm Tứ cười cười, đáp: "Có."

Cảm giác thoải mái dâng lên trong lòng, Lâm Tứ cảm thấy ngày càng muốn dính chặt lấy Ôn Ôn.

— —

Ôn Túc An nhanh chóng làm một tô mì trứng, Lâm Tứ đang ngồi trên sofa xem TV, kêu Ôn Túc An bung mì lên vừa ăn vừa xem.

Trong phòng khách trải một tấm thảm nhung lớn, có lúc Ôn Túc An không muốn đến nhà hàng ăn cơm, liền ngồi khoanh chân trên thảm, vừa ăn vừa xem TV.

Hai người ngồi dưới đất, Ôn Túc An ngẫu nhiên bấm vào một kênh phim, vừa vặn lúc này đang chiếu "Tiền nhiệm công lược 3."

Bộ phim này rất nổi tiếng trong vài năm qua, đặc biệt là hai tập phim trước đã lấy rất nhiều nước mắt của người xem.

Phim đến cảnh nam nữ chính chia tay, Lâm Tứ quay đầu liếc Ôn Túc An, thấy cô yên lặng nhìn màn hình TV, không có phản ứng gì nhiều.

Lâm Tứ im lặng ăn mì xong, cho đến khi cảnh nữ chính ăn xoài xuất hiện trên màn hình, anh mới nghe thấy Ôn Túc An thở dài.

Lâm Tứ ngẩng đầu nhìn.

"Khi tôi xem lần đầu tiên, tôi thực sự không hiểu tại sao họ lại chia tay. Tôi cảm thấy có những chuyện lẽ ra nên bày tỏ nhưng không ai chịu lên tiếng."

"Vậy bây giờ em nghĩ khác rồi?" Lâm Tứ hỏi.

Ôn Túc An bĩu môi, "Không hẳn."

Bây giờ cô cô đã hiểu tại sao, mặc dù không hẳn cô không đồng cảm.

"Đối với tôi, chia tay chỉ có một lý do duy nhất, đó là không còn yêu nữa."

Chỉ khi không yêu mới có thể bằng lòng buông tay, nếu không, mặc kệ là nguyên nhân gì cũng không dễ dàng cắt đứt.

Ôn Túc An đột nhiên quay đầu lại, "Anh nghĩ như thế nào?"

Trong phòng khách chỉ có một ngọn đèn sàn bật sáng, từ bên cạnh Lâm Tứ chiếu vào, ánh sáng lờ mờ rọi vào cơ thể Ôn Túc An, chiếu sáng nửa bên mặt của cô.

Đôi mắt của cô rất sáng, giống như quả cầu thủy tinh, trong suốt như pha lê.

Lâm Tứ nhìn cô chằm chằm, khẽ nhếch môi dưới.

“Tôi cũng như em, chỉ buông tay khi không còn yêu nữa”.

Đàn ông và phụ nữ trưởng thành sợ nhất nói đến chữ yêu trong không gian vắng vẻ, bởi vì nếu không cẩn thận sẽ có vẻ quá nghiêm túc và thâm tình, lúc này Lâm Tứ rõ ràng đang ở phía ngược sáng mà nhìn cô, nhưng Ôn Túc An phát hiện đốm sáng trong mắt anh, không tự chủ được liền đánh rơi bản thân vào sự nhu tình đó.

Bầu không khí dần nóng lên, trước khi mắt kiểm soát, một tiếng gõ cửa đã cắt ngang dòng cảm xúc của cả hai.

Ôn Túc An hoàn hồn, lập tức từ trên thảm đứng dậy, vừa vén tóc vừa mở cửa.

"Xin chào, đồ ăn cô đặt đây ạ."

Ôn Túc An nghi hoặc cầm lấy, hình như cô không gọi đồ ăn, cầm hoá đơn lên thì thấy tên Lâm Tứ.

“Cảm ơn.” Lâm Tứ từ phía sau đi tới, cảm ơn người giao hàng rồi đóng cửa lại.

"Anh mua cái gì..."

Ôn Túc An cúi đầu dựa vào cửa, tùy ý mở túi, ngẩn ra.

Lâm Tứ đè vai Ôn Túc An vào cửa, tay kia lấy trong túi ra một cái hộp, chậm rãi mở ra.

"Tôi vừa mới xem qua, trong nhà em không có, cho nên tôi mua một ít."

Ôn Túc An nhướn mày, "Đây là mua một ít?"

Lâm Tứ lấy trong hộp ra ba cái, dán vào tai Ôn Túc An nói nhỏ: "Ít quá sợ không đủ, em không phải không biết."

On Túc An vì lời nói của anh mà nổi điên, cô đương nhiên biết năng lực của Lâm Tứ, nếu không thì thứ đồ này sao lại hết nhanh như vậy.

Sau đó tất cả các cuộc trò chuyện đều bị xóa nhòa giữa môi và răng, khi Ôn Túc An ý thức được Lâm Tứ muốn làm gì, cô dùng một tia lý trí cuối cùng đẩy anh ra.

"Không được, nơi này cách âm không tốt, đi vào đi."

Lâm Tứ cắn môi, khàn giọng nói: "Không nghe được đâu."

Không được mới là lạ, tên lưu manh, Ôn Túc An không tin, tựa vào trên vai anh, né qua một bên, "Anh là muốn cho tôi trở thành nổi tiếng trong tiểu khu à?"

"Suyt."

Đầu ngón tay Lâm Tứ xoa xoa môi Ôn Túc An, ngược mắt nhìn cô chăm chăm, hai tay ôm eo cô, cúi đầu, trán của anh áp vào trán cô, hô hấp Ôn Túc An ngưng trệ. Đôi mắt anh đỏ hoe vì cảm xúc, gọi cảm và khiêu khích, những lời anh nói ra cũng kích thích kinh khủng.

"Đừng lộn xộn, dự bị số 1 bắt đầu làm việc, thưa chủ nhân."

— —

Một đêm hoang đường, Ôn Túc An không ngờ trò đùa của mình lại thật sự khiến Lâm Tứ nổi hứng chơi cosplay, chủ nhân khóc thét cả đêm, cho đến khi van xin đến kiệt sức mới được buông tha.

Lâm Tứ không phải sắp ba mươi rồi sao, thể lực tốt như vậy có bình thường không, cứu mạng...

Mặt trời lên cao, Ôn Túc An vẫn nằm trên giường, thấy đã gần trưa, Lâm Tứ muốn làm chút đồ ăn, lại phát hiện tủ lạnh trống không, đành phải xuống lầu mua chút gì đó.

Vụ Thành mấy ngày nay trời rất nắng, nhưng hôm nay lại khá nhiều mây, có vẻ như sắp mưa, lại không giống như cơn mưa bình thường.

Lâm Tứ xuống lầu, vừa ra khỏi cửa phòng liền nghe thấy tiếng một bà lão kêu lên.

"Ôi! Con chim này sao đột nhiên bay xuống, làm ta sợ muốn chết!"

Một con chim sẻ đang sà xuống thấp, suýt nữa đập vào mặt bà lão, đủ khiến mọi người kinh hãi.

Lâm Tứ liếc nhìn con chim đang bay thấp, mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cũng không hiểu tại sao, chỉ nghĩ là do mình ngủ không ngon nên đầu óc choáng váng.

Bên ngoài khu nhà Ôn Túc An có rất nhiều quán ăn vặt, trước đây Lâm Tứ cũng hay đến đây mua đồ ăn sáng, nhưng giờ không còn đồ ăn sáng nữa, liền gói hai cái bánh bao, định ghé vào chợ mua ít rau củ nấu bữa chiều.

"Gâu gâu gâu!"

Con chó to màu vàng bị trói trước cửa tiệm cứ sủa liên tục, chủ nhân của nó phải quát nó im đi.

Lâm Tứ quét mã QR thanh toán, quay đầu nhìn con chó lớn màu vàng, mắt phải đột nhiên giật giật.

Không lâu sau, con chó to màu vàng bắt đầu vùng vẫy dữ dội, vòng kim loại trên dây xích chó đập vào ống thoát nước, phát ra tiếng động lớn, tiếng sủa xen lẫn với tiếng r3n rĩ khiến thực khách không thể bỏ ngoài tai.

Lâm Tứ mang theo bánh bao đã đóng gói đi ra khỏi cửa hàng, mới đi được mấy bước, đột nhiên cảm thấy dưới chân chấn động kịch liệt.

Anh loạng choạng ngồi xổm xuống, sau đó nghe thấy trong đám đông có người hô to - "Có động đất!"

Người trong nhà hết hoảng bỏ chạy tán loạn, tiếng hét inh ỏi bên tai, đồng tử Lâm Tứ chột co rụt lại, anh đẩy đám người chạy nhanh về một nơi...

Chương 37: Garibaldi

Mọi người kinh hãi chạy ra từ cửa hành lang, sân chung cư chẳng mấy chốc đã đầy người, Lâm Tứ nhìn xung quanh cũng không thấy Ôn Túc An đâu.

Anh lại lấy điện thoại di động gọi cho Ôn Túc An, nhưng cũng giống như những cuộc gọi trước, không ai bắt máy.

Lâm Tứ từng tra cứu số liệu trận động đất Ôn Túc An trải qua, trận động đất đó, toàn bộ khu vực động đất có hàng vạn người thương vong, tâm chấn trong nháy mắt biến thành đồng đố nát. Lâm Tứ chưa từng trải qua động đất, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh của trận thiên tai đó từ những hình ảnh và video.

Trước thiên tai bất ngờ như lúc này, suy nghĩ đầu tiên của Lâm Tứ không phải làm sao chạy trốn, mà là đi tìm Ôn Túc An.

Anh sợ cô sẽ hoảng loạn.

Trên hành lang vẫn có dòng người chạy tới, bảo an của chung cư đang sơ tán đám đông, Lâm Tứ ngược dòng người xông vào liền bị bảo an ngăn lại.

"Này, hiện tại anh không thể đi vào! Rất nguy hiểm!"

Lâm Tứ hất tay người bảo vệ ra, hét lớn: "Bạn gái tôi còn ở bên trong!"

Thang máy không hoạt động, Lâm Tứ vừa chạy lên cầu thang vừa gọi Ôn Túc An, trong dòng người chạy xuống tìm kiếm Ôn Túc An, mãi đến tầng 12 vẫn chưa thấy cô.

Sợ hãi, lo lắng, căng thẳng, tất cả những cảm xúc tiêu cực này tràn ngập trong lòng, Lâm Tứ chạy tiếp lên tầng 13, đến trước cửa nhà cô thì dừng lại.

“Ôn Túc An!” Lâm Tứ gõ cửa hai lần cũng không có người trả lời, liền cúi đầu nhập mật khẩu, nhưng bởi vì bối rối mà nhập sai hai lần, mãi đến tận lần thứ ba cửa mới mở ra.

"Ôn Túc An!"

Lâm Tứ vội vàng chạy vào nhà, nhìn thấy dưới sàn phòng khách có một cái đèn chùm đã vỡ nát, mấy chậu cây xanh mọng nước Ôn Túc An đặt ở bệ cửa sổ cũng rơi xuống đất tung toé, Lâm Tứ trong lòng trầm xuống, bước nhanh vào phòng ngủ.

Cảnh tượng tiếp theo khiến tim anh nhói lên đau đớn.

Dưới góc phòng, Ôn Túc An chân trần dựa vào tường, cuộn tròn thành một quả cầu nhỏ, ôm chặt lấy đầu, toàn thân run rẩy, khế nước nở.

Lâm Tứ vòng qua đồng kính vỡ, đi tới ôm Ôn Túc An vào lòng, người trong lòng anh kêu lên, vô thức vùng vẫy.

"Là anh! Ôn Ôn, anh là Lâm Tứ."

Ôn Túc An đại khái hiểu anh nói gì, bởi vì giây tiếp theo cô đẩy anh ra, khàn giọng nói: "Lâm Tứ, có động đất, chạy đi..."

Lâm Tứ không thể diễn tả cảm xúc của mình, chỉ mới nghe câu đó thôi mà mắt anh đã đỏ hoe.

Anh ôm chặt Ôn Túc An, làm tư thế che chở cho cô, "Không sao, đừng sợ, có anh ở đây."

Người trong lòng còn giãy giụa muốn đẩy anh ra, giọng nói mang theo tiếng khóc thống thiết, cô nắm lấy quần áo của anh, "Chạy đi,

anh chạy mau lên, đưa mẹ em ra ngoài, đưa bà ấy ra ngoài, van xin anh..."

Từng lời nói, từng giọt nước mắt của cô như xé nát trái tim Lâm Tứ, khiến anh đau đớn không thể nói với Ôn Túc An rằng đã mười tám năm rồi, cũng không thể nói với cô rằng mẹ cô đã qua đời từ lâu.

Động đất đã ngừng, nhưng bọn họ vẫn ôm nhau dựa vào góc tường, anh che đầu cho cô, cô ôm chặt lưng anh. Lâm Tứ bây giờ đã hiểu tại sao mẹ cô đã dùng tính mạng của mình để bảo vệ Ôn Túc An.

Nếu là anh, anh cũng sẽ không chút do dự bảo vệ cô, cho dù phải đánh đổi tính mạng.

— —

"Vào lúc 10:48 sáng nay, một trận động đất với cường độ 6,0 độ Richter đã xảy ra ở thành phố Huệ Vân. Cơ sở dư chấn cũng ảnh hưởng đến các thành phố lân cận như Thanh Trấn, Vân Kỳ, và Vụ Thành.

Thành phố Huệ Vân cách Vụ Thành không xa, nên trận động đất này cũng có ảnh hưởng nhất định đến Vụ Thành. May mắn là thương vong không nhiều, các tòa nhà cũng không bị hư hại trên diện rộng, chỉ có một số doanh nghiệp phải đóng cửa.

Cừ Tiểu Chiêu sau khi ổn định liền chạy tới xem tình hình của Ôn Túc An.

Vì sợ dư chấn, Lâm Tứ không để Ôn Túc An ở nhà mà đưa cô đi cấp cứu.

"Ôn Túc An." Cừ Tiểu Chiêu ngồi xổm trên mặt đất, ôm Ôn Túc An đang ngồi trên ghế sofa, lập tức nước mắt của cô rơi xuống.

Tình hình của Túc An bây giờ đã tốt hơn trước, cũng không còn mông lung giữa quá khứ và hiện tại nữa, cô giơ tay ôm lấy Cừ Tiểu

Chiêu, vỗ vỗ lưng an ủi bạn mình.

"Không sao, đừng sợ."

Cừ Tiểu Chiêu nước mắt giàn giụa, "Tôi không sao, một chút cũng không sợ!"

Ôn Túc An nhẹ giọng nói: "Cậu đang khóc kìa."

Cừ Tiểu Chiêu sững sốt nửa giây, sau đó dùng sức lau nước mắt, "Tôi lo lắng cho cậu, để tôi xem cậu có bị đau hay không?"

Ôn Túc An lau nước mắt trên cằm, lắc đầu, "Tôi không sao."

Lúc đầu cô còn có chút bối rối, hiện tại đã bình thường trở lại, có thể thấy Ôn Túc An tuy bề ngoài điềm tĩnh nhưng tâm trạng vẫn âm trầm, ít nói, không muốn mở lòng với ai.

Lâm Tứ tìm một vòng bên ngoài mới tìm được một quán ăn còn mở cửa, nhanh chóng mua vài món trở về.

Tầng 1 của tiệm xăm có mấy người đang đứng, Lương Hạnh và La Tử Huy cũng kinh hãi ngồi bên cạnh, Lâm Tứ nghiêm nhiên trở thành người duy nhất bình tĩnh, gọi bọn họ đến ăn tối.

"Ôn Ôn." Lâm Tứ sờ mặt Ôn Túc An, hạ giọng nói, "Đói bụng không, ăn một chút gì đó được không?"

Ôn Túc An quả thật không có tâm tình ăn uống, nhưng thấy Lâm Tứ lo lắng nên đành gật đầu đứng dậy ăn cơm.

Biết quá khứ của Ôn Túc An, mọi người rất quan tâm đến cô, Lương Hạnh còn đặc biệt mang cho Ôn Túc An một cốc sữa nóng để cô bình tĩnh lại.

Vốn tưởng rằng có thể để Ôn Túc An nghỉ ngơi buổi chiều, không ngờ trải qua chuyện như vậy. Ôn Túc An vẫn còn khí lực gọi hỏi thăm

từng nhân viên của quán, sau khi xác nhận mọi người đã ổn thì cho họ nghỉ hẳn ba ngày để lo việc nhà.

Hơn nữa, cả buổi chiều Ôn Túc An nghe điện thoại không ngắt. Lúc đầu là của bà nội Ôn, bà là người hiểu rõ nhất tình trạng của Ôn Túc An, tiếng khóc của bà khiến Ôn Túc An xúc động, cuối cùng Lâm Tứ đành phải nghe điện thoại, an ủi bà.

Nghe điện của bà nội gọi xong thì Ôn Chí Bình cũng gọi đến, Ôn Túc An do dự một chút vẫn bắt máy.

Ôn Chí Bình rất lo lắng cho tình hình của Ôn Túc An, hình như định bay đến Vụ Thành ngay trong đêm, Ôn Túc An liền ngăn lại, nói rằng mình không sao, đừng quá lo lắng.

Sau khi cùng Ôn Chí Bình nói chuyện, Ôn Túc An tâm tình có chút phức tạp, thật ra cô biết Ôn Chí Bình rất thương mình, cho dù giữa hai người có bao nhiêu mâu thuẫn thì cô cũng không thể phủ nhận sự thật này. Tuy vậy, cô vẫn không thể tha thứ cho những chuyện ông đã làm với mẹ con cô.

Khi xúc động, cô sẽ nghĩ đến người mẹ đã chết trong trận động đất ấy, nghĩ đến đây, cô cảm thấy Ôn Chí Bình quan tâm cô chỉ vì ông ấy đang áy náy.

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Túc An đi đến bên cạnh cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra ngoài.

Một lúc sau, nhiệt độ trên đỉnh đầu hạ xuống, phía trên truyền đến giọng nói của Lâm Tứ, "Em có muốn đi ngủ một lát không?"

Ôn Túc An lắc đầu, "Ngủ không được."

Vừa nhắm mắt lại, hình ảnh trận động đất mười tám năm trước lại hiện lên trong đầu cô, những ký ức năm xưa tưởng chừng đã buông bỏ lại bị một trận động đất bất ngờ lần này đánh thức.

Cô không thể quên được.

Chiều nay Lâm Tứ vẫn luôn ở bên Ôn Túc An, cô không nói, anh cũng không lên tiếng, nhưng chỉ một sự bầu bạn đơn giản như vậy cũng khiến Ôn Túc An yên tâm hơn, ít nhất là không còn cảm giác sợ hãi.

Buổi tối, La Tử Huy và Cừ Tiểu Chiêu đều trở về nhà, Lương Hạnh cũng về phòng nghỉ ngơi, Ôn Túc An không dám lên lầu hai, Lâm Tứ liền mở thêm một cái giường xếp để cùng cô ngủ ở tầng một.

Cả ngày mệt mỏi, Lâm Tứ liền dỗ Ôn Túc An sớm nghỉ ngơi.

Đêm khuya, nhiệt độ hạ thấp, Lâm Tứ tỉnh lại vì lạnh, theo bản năng đi tới giúp Ôn Túc An đắp chăn, sờ sờ, lại phát hiện trên giường trống không.

Lâm Tứ lập tức bừng tỉnh, từ trên giường ngồi dậy.

Anh vội vàng xuống giường, đang định đi tìm thì chợt thấy có người đứng ngoài sân.

Anh thở phào nhẹ nhõm.

“Sao lại tỉnh rồi?” Lâm Tứ đi ra đắp chăn mỏng lên cho Ôn Túc An, “Buổi tối lạnh, đừng để bị cảm.”

Ôn Túc An quay đầu nhìn, "Em đánh thức anh sao?"

"Không có."

Lâm Tứ nhìn Ôn Túc An một chút, phát hiện trên trán cô có một tầng mồ hôi mỏng, sắc mặt không tốt lắm, Lâm Tứ căng thẳng, sờ trán cô, "Em sốt rồi."

Ôn Túc An nói không phải.

Lâm Tứ hai tay nâng khuôn mặt Ôn Túc An, dưới ánh trăng nhìn cô, một lúc sau mới nhẹ giọng hỏi: "Em gặp ác mộng sao?"

Ôn Túc An ánh mắt run lên, trầm mặc không nói.

Lâm Tứ ôm Ôn Túc An vào lòng, nhẹ giọng an ủi.

Đây là phản ứng lâm sàng của chứng rối loạn căng thẳng hậu sang chấn, trong đó những nội dung liên quan đến sang chấn liên tục xuất hiện trong ký ức hoặc giấc mơ, Ôn Túc An không nói gì, Lâm Tứ cũng đoán được cô đã mơ thấy gì.

Trong trường hợp này, an ủi đơn giản bằng lời nói không có bao nhiêu tác dụng, hơn nữa Lâm Tứ cũng không phải người biết dỗ ngọt, chỉ có thể ở bên cạnh cô, ít nhất để Ôn Túc An khi sợ hãi thì có thể dựa vào mình.

Ôn Túc An dựa vào trong lòng Lâm Tứ, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh, trái tim bị ác mộng quấy rầy dần dần bình tĩnh trở lại.

Lâm Tứ luôn có năng lực này, có thể cho người ta cảm giác an toàn vô hạn, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, Ôn Túc An đã dám để người đàn ông mới gặp một lần đưa cô về nhà, cô luôn cảm thấy Lâm Tứ sẽ không làm tổn thương cô.

"Lâm Tứ, em muốn hút thuốc."

Lâm Tứ liếc nhìn cô, không nói gì, vào phòng lấy ra một bao thuốc, thuốc lá cho nam giới mạnh hơn thuốc lá cho phụ nữ rất nhiều. Ôn Túc An đã lâu không động đến thuốc lá, vừa rít hơi đầu tiên thì bị sặc.

"Hút không được thì đừng hút." Lâm Tứ nhíu mày, định rút điếu thuốc lại thì Ôn Túc An né ra.

Ôn Túc An cảm thấy khó chịu, chỉ muốn giải tỏa bằng cách này, Lâm Tứ lắng lắng chiều theo cô, hai người cứ như vậy đứng trong sân một lúc.

Điều thuốc hút được một nửa, cô không muốn hút nữa, Lâm Tứ nhận lấy, cắn một hơi trong miệng.

Ôn Túc An ngẩng đầu nhìn anh.

Nhớ lại trận động đất vào buổi sáng, Ôn Túc An vẫn còn vương vấn nỗi sợ hãi. Khi động đất xảy ra, cô vẫn đang nằm trên giường, thành giường trong tích tắc rung chuyển, cô vội bật dậy trốn vào một góc, mọi thứ xung quanh đều biến mất trong tầm mắt. Cả căn nhà rung lắc, đèn chùm trên trần nhà vỡ loảng xoảng, ký ức tuổi thơ ùa về trong tâm trí Ôn Túc An, xen lẫn tiếng la hét hoảng loạn từ bên ngoài.

Giờ khắc đó, cô chỉ cảm thấy hô hấp dồn dập, toàn thân không có khí lực, muốn chạy nhưng căn bản không bước được một bước.

Không biết bao lâu sau, cô mơ hồ thấy có người chạy về phía mình, giống như năm đó mẹ cô tránh khỏi bức tường đổ, lao về phía cô, sau đó cô rơi vào một vòng tay ấm áp.

Lần này cô cũng nghe được câu tương tự.

"Không sao đâu, đừng sợ, có anh đây."

Ôn Túc An không biết Lâm Tứ từ đâu mà có dũng khí bất chấp安危 của bản thân chạy đến bên cô, đột nhiên cô cảm thấy hình như mình đã đánh giá thấp tình cảm Lâm Tứ dành cho mình.

Ánh mắt tối sầm, Ôn Túc An khàn giọng nói: "Lâm Tứ."

"Ừm?"

"Anh thích cái quái gì ở em vậy?"

Chương 38: Gimlet

Quai hàm Lâm Tứ chọt động, tàn thuốc rơi xuống.

Tiếng ve kêu trong đêm hè vang lên bên tai, Lâm Tứ đột nhiên cảm thấy âm thanh đó thật khiến người khác muộn phiền, trong lòng không khỏi bồn chồn.

Một lúc sau, anh rít maột hơi thuốc, giọng nói trở nên khàn khàn, mờ hồ vang lên từ sương khói.

"Thích còn cần lý do sao?"

Lâm Tứ dụi thuốc, cúi đầu như nghĩ tới điều gì, đột nhiên bật cười.

"Lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã cảm thấy em rất thú vị, rất quyến rũ, cự tuyệt lời mời cũng rất phũ phàng. Đàn ông bọn anh luôn có khát khao chinh phục được người phụ nữ như vậy."

Anh nhướng mắt nhìn sang.

"Ôn Túc An, anh thừa nhận lúc đầu mục đích tiếp xúc với em là không trong sáng, nhưng bây giờ anh phải thừa nhận, anh hoàn toàn bị chinh phục."

Tim Ôn Túc An đập lữ một nhịp.

Thích là một cảm giác kỳ lạ, không ai biết cảm giác này từ đâu đến, kéo dài bao lâu, chỉ biết rằng khi bản thân mình phát hiện ra thì mọi chuyện đã cắm rễ sâu trong lòng.

Tình yêu này không biết bắt nguồn từ đâu, chỉ biết càng ngày càng sâu đậm.

Vì vậy khi Ôn Túc An hỏi Lâm Tứ thích cô ở điểm gì, Lâm Tứ thật sự nhất thời không trả lời được, hoặc nói cách khác, nếu có trả lời thì sẽ là hàng trăm đáp án.

Không chỉ vì vẻ bề ngoài nổi bật, mà anh còn bị thu hút bởi tính cách và quan điểm sống của cô. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô đưa xe trong câu lạc bộ, Lâm Tứ đã dần bị Ôn Túc An chinh phục, một loại tự tin quyến rũ rất đàn bà mà bất cứ ai nhìn thấy đều sẽ bị lôi cuốn.

Lâm Tứ cảm thấy Ôn Túc An và mình là người trong cùng một thế giới, luôn có một sự ăn ý ngầm mà không người thứ ba nào có được, đôi khi chỉ cần một ánh mắt là có thể biết đối phương đang nghĩ gì, như thể đã quen nhau nhiều năm.

Ôn Túc An có lẽ còn không biết mình hấp dẫn như thế nào trong mắt Lâm Tứ.

Cô vuốt mái tóc bị gió thổi tung, mặc dù đáp án này cô đã đoán được từ lâu, nhưng nghe Lâm Tứ chính miệng nói ra vẫn khiến cô có chút khẩn trương.

"Em..." Ôn Túc An mở miệng.

Lâm Tứ ngắt lời, "Em không cần trả lời anh." Anh nghiêng người đứng đối diện Ôn Túc An, "Thích em là chuyện của anh, không liên quan đến em, cũng không cần phải đáp ứng anh ngay lập tức, chỉ cần em không tránh mặt anh là tốt rồi."

Lâm Tứ cười: "Sau này cũng không được trở mặt không nhận bạn bè."

Ôn Túc An vội nói: "Không đâu."

Bọn họ đều đã trưởng thành, sẽ không vì chuyện này mà làm quan hệ giữa hai bên trở nên khó xử, hơn nữa Ôn Túc An không phải không có tình cảm gì với Lâm Tứ.

“Được rồi.” Lâm Tứ vỗ lưng Ôn Túc An, “Trở về đi, bên ngoài gió lớn.”

Hai người cùng nhau trở vào nhà, trong nhà bật một ngọn đèn nhỏ, chiếu sáng một góc, Ôn Túc An nhìn không rõ, vô thức vươn tay nắm lấy tay Lâm Tứ.

Lâm Tứ đưa tay đỡ lấy cô, khoảng cách giữa hai người rất gần, giống như đang ôm nhau vậy.

Sau khi trực tiếp thổ lộ, bầu không khí giữa hai người có chút không ổn. Tuy nhiên cả hai dường như không phát hiện ra điều này, hoặc có lẽ vì sự thân mật giữa hai người đã thành thói quen nên không có gì trở ngại.

"Lâm Tứ."

"Ừm?"

Lâm Tứ dắt Ôn Túc An đi vào.

"Cho em thêm chút thời gian."

Bước chân Lâm Tứ khựng lại.

Tay Ôn Túc An được bao bọc trong lòng bàn tay Lâm Tứ, cô nhìn hình ảnh này bỗng thấy trong lòng an ổn.

"Em sẽ không trốn tránh, cũng sẽ không cảm thấy áp lực. Em thích cảm giác được ở cạnh anh, cho nên hy vọng anh cũng đừng tránh mặt em."

"Em biết anh đối xử rất tốt với em, vì vậy em sẽ không để anh trả giá vô ích."

Lâm Tứ quay lưng về phía Ôn Túc An, không nhìn thấy vẻ mặt của anh, Ôn Túc An không biết những lời này có tác động gì với Lâm Tứ,

nhưng đây đã là lời hứa nặng nề nhất mà cô có thể dành cho Lâm Tứ từ trước đến nay.

Cô muốn từ từ thay đổi quan hệ giữa bọn họ, bởi vì cô sợ Lâm Tứ không muốn chờ đợi thêm nữa.

"Anh có thể hôn em không?"

Trầm mặc hồi lâu, Lâm Tứ đột nhiên hỏi, Ôn Túc An còn chưa kịp phản ứng lại.

Lâm Tứ quay người lại, anh đứng ngược sáng, thân hình cao lớn chắn mất ánh đèn phía trước, toàn thân được bao bọc bởi một vầng sáng màu vàng nhạt.

"Anh vừa tỏ tình với em rồi, bây giờ có thể hôn em được chưa?" Lâm Tứ nhìn chằm chằm Ôn Túc An, yết hầu không giấu được sự run rẩy, "Câu nói của em làm anh hơi kích động..."

Ôn Túc An cũng cảm thấy bối rối.

Lâm Tứ vừa mới tỏ tình, lẽ ra quan hệ của hai người đã nghiêm nhiên trở thành quan hệ của người theo đuổi và người được theo đuổi, vậy bây giờ hôn nhau có hơi vội hay không nhỉ?

Ôn Túc An nuốt nước bọt, cô định từ chối, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của Lâm Tứ, cô lại không nịn được, cảm thấy dường như Lâm Tứ đang dụ dỗ mình.

"Cái đó..."

"Vậy chờ trời sáng rồi anh chính thức theo đuổi em, bây giờ cho anh làm "cầm thú" được không?"

Ôn Túc An bị anh làm cho ngẩn người, còn cảm thấy đề nghị này cũng không tồi, Lâm Tứ không chờ nữa, đỡ gáy cô, cúi xuống...

Đêm nay, Lâm Tứ rốt cuộc không thể biến thành "cầm thú."

— —

Không lâu sau, Vụ Thành trở lại sinh hoạt như trước kia, Ôn Túc An còn đang lên kế hoạch mở cửa lại 【Sầu Nhiên】 thì đột nhiên bên Lăng Thành gọi điện đến quấy rầy cô.

Ôn Chi Bình bất ngờ ngất xỉu phải nhập viện, được chẩn đoán bị nhồi máu cơ tim, may mắn được cấp cứu kịp thời. Cát Tư Tình gọi đến khóc cạn nước mắt, tình thế rối ren, bà ta không dám nói cho bà cụ Ôn biết, Ôn Túc An là người thừa kế duy nhất của công ty, bà không thể không tìm đến Ôn Túc An.

Thật ra, Ôn Chi Bình đối xử với Ôn Túc An rất tốt, cho dù sau khi tái hôn sinh thêm con gái, ông cũng không thay đổi địa vị của Ôn Túc An trong gia tộc họ Ôn. Lúc đó ông đã nói rõ, Ôn Túc An là người thừa kế duy nhất của công ty, sau khi ông qua đời, toàn bộ cổ phần của ông sẽ được trao cho Ôn Túc An, mẹ con Cát Tư Tình chỉ được thừa kế phần gia sản riêng còn lại của ông.

Vì vậy, khi Ôn Chi Bình đột ngột ngã bệnh, Ôn Túc An quả thực buộc phải quay về để quán xuyến công việc chung.

Ôn Túc An đối với công ty của Ôn Chi Bình không có hứng thú, cũng không muốn thừa kế, nhưng nếu cô không đi, người trong công ty nhất định sẽ đi tìm bà nội, lúc đó chắc chắn bà sẽ bị đả kích.

Ôn Túc An suy nghĩ một hồi, quyết định quay về Lăng Thành xem tình hình.

Ôn Túc An đã nhiều năm không tới công ty, mấy năm sau Ôn Túc An rời đi, lời đồn thổi lan nhanh như cháy rừng, ai cũng cho rằng người thừa kế đã đổi chủ, cho nên khi Ôn Túc An đột nhiên xuất hiện trong công ty thì mọi người đều sửng sốt.

Mấy năm không gặp, đại tiểu thư nhà họ Ôn từ trẻ con nay đã thành trưởng thành ổn định, người đẹp khí chất lạnh lùng, cho dù chỉ ngồi đó không nói lời nào, người bên dưới cũng cảm thấy có chút căng thẳng.

Ôn Túc An trở về quả thực đã khiến tinh thần nhân viên ổn định trở lại, tuy rằng những năm gần đây cô không biết nhiều về chuyện làm ăn của tập đoàn, nhưng nhờ trợ lý của Ôn Chi Bình giúp đỡ, cô cũng giải quyết được một số việc, tạm thời chống đỡ công ty vượt qua cơn khó khăn.

Sau đó, có tin Ôn Chi Bình đã tỉnh lại.

Ôn Túc An đến bệnh viện chăm sóc ông mấy ngày, ban đầu bọn họ cũng khá thân thiết, bởi vì sau trận động đất, Ôn Chi Bình cũng rất quan tâm Ôn Túc An. Ôn Túc An vốn dĩ là người mềm lòng, còn nghĩ sau này có thể tình hình giữa cha con có thể sẽ tốt hơn.

Nhưng hóa ra cô không bao giờ có thể hòa hợp với Ôn Chi Bình.

Ôn Chi Bình yêu cầu Ôn Túc An quay lại công ty với lý do sức khỏe ông còn chưa tốt, đồng nghĩa với việc Ôn Túc An phải bỏ mọi việc ở Vụ Thành để trở về nhà cha cô.

"Con không muốn tiếp quản công ty."

"Con không tiếp quản công ty thì ba nên giao cho ai?" Ôn Chi Bình nói: "Tiểu An, đừng bướng bỉnh nữa."

Ôn Túc An nghiêng đầu thờ dài một hơi, trong mắt lộ ra vẻ không kiên nhẫn nhìn lại.

"Tại sao ba luôn áp đặt cho con những điều con không thích? Không phải con đường nào ba trải sẵn cho con thì đều là đường con muốn đi. Con có cuộc sống mà con muốn sống, con không thích ba áp đặt ý tưởng của mình lên con."

"Ba làm như vậy là vì lợi ích của chính con."

"Đừng nói về việc tốt cho con nữa."

Ôn Túc An đứng dậy, "Thật ra không hề tốt với con chút nào, từ nhỏ đến giờ ba có từng tìm hiểu tâm tư của con không? Ba chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của con, áp đặt những gì ba muốn lên cuộc sống của con, ba có từng nghĩ xem mơ ước của con là gì không?"

Ôn Túc An không phải là một người có tính khí tiểu thư, từ nhỏ cô đã thích chơi với con trai, đối với búp bê hoàn toàn không có hứng thú, nhưng Ôn Chi Bình trong lòng lại luôn muốn cô trở thành kiểu người ông thích nên đã ép buộc cô phải đi học khiêu vũ, học đàn, học thư pháp và tất cả những thứ cô không thích. Ôn Túc An không phải sinh ra đã nổi loạn như vậy, nhưng sau nhiều lần vâng lời cô vẫn không được Ôn Chi Bình tán thưởng, Ôn Túc An bắt đầu nảy sinh tâm tư phản kháng.

Những người xung quanh luôn nghĩ rằng mâu thuẫn của họ nảy sinh sau khi Ôn Chi Bình tái hôn, nhưng họ không biết rằng mầm mống của mâu thuẫn đã được gieo xuống từ rất lâu trước đó.

Lần này, Ôn Túc An lại cùng Ôn Chi Bình cãi nhau rất căng thẳng, nhưng lo Ôn Chi Bình đang bệnh nặng, Ôn Túc An không tiếp tục tranh cãi mà chạy nhanh ra ngoài.

Cát Tư Tình vừa từ bên ngoài trở về, nhìn thấy Ôn Túc An đi ra khỏi phòng bệnh, lo lắng hỏi: "Sao vậy?"

Nửa giây sau, bên trong truyền đến tiếng ném đồ vật, Cát Tư Tình đại khái liền hiểu tình huống hiện tại.

Bà khuyên nhủ: "Tiểu An, ba con không có ác ý gì đâu, ba chỉ rất nhớ con thôi, con đừng giận..."

"Dì."

^

On Túc An gọi bà, Cát Tư Tình sửng sốt.

"Dì không cần phải hoà giải cho ba và tôi, dì cứ làm tốt việc của mình là được rồi. Dì yên tâm, sau này nếu ba tôi qua đời, tôi sẽ không bạc đãi mẹ con dì, tôi không đụng đến phần của hai người dù chỉ một xu, vì vậy dì đừng khuyên giải tôi nữa. Tôi không phải con gái dì, dì không lay chuyển được tôi đâu."

Đây là sự tôn trọng lớn nhất mà Ôn Túc An dành cho Cát Tư Tình. Cô không muốn có ác ý với Cát Tư Tình nhưng lại không thể quên cảnh tượng Cát Tư Tình đốt di vật của mẹ mình. Cô cũng không thể quên Cát Tư Tình ôm Ôn Tư Chi vào lòng, nói Tư Chi là công chúa duy nhất trong gia đình này. Ôn Túc An tính khí không phải quá ôn hoà, có thể bình tĩnh nói chuyện với Cát Tư Tình đã vượt quá sức chịu đựng của cô rồi.

Mấy ngày nay ở nhà họ Ôn, Ôn Túc An chỉ cảm thấy mình là người ngoài, đây rõ ràng là nhà của mình, nhưng lại không cảm nhận được chút hơi ấm nào.

Vì vậy, sau khi Ôn Chi Bình ổn định, cô đã mua chuyến bay gần nhất bay về Vụ Thành.

Ôn Túc An trở về không nói với ai, đến sân bay Vụ Thành thì trời đã tảng sáng, gió sớm mát lạnh khiến người ta cảm thấy cô đơn cùng cực.

Ôn Túc An lấy điện thoại ra, nhìn thấy phía trên có tin nhắn.

Mấy ngày nay cô có liên lạc với Lâm Tứ, nhưng phần lớn là do Lâm Tứ gửi cho cô hỏi thăm tình hình của Ôn Chi Bình, hỏi cô có cần anh giúp gì không.

Ôn Túc An nhìn cái tên Lâm Tứ, tự hỏi trong thành phố này cô còn có thể tìm đến ai khác ngoài anh không...

Gọi một lúc lâu sau mới nhắc máy, Lâm Tứ rõ ràng đang ngủ say bị đánh thức, giọng nói khàn khàn ngái ngủ.

"Ôn Ôn?"

Ôn Túc An nhìn chăm chăm phía trước, mũi đau xót, cắn chặt môi dưới, giọng nói ủy khuất, "Lâm Tứ, em muốn gặp anh."

Đầu bên kia điện thoại thanh âm trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, anh hỏi: "Em đang ở đâu?"

Chương 39: Vesper

Ôn Túc An nói với Lâm Tứ cô đang ở sân bay Vụ Thành, Lâm Tứ bảo cô tìm chỗ ngồi chờ một lát, anh sẽ đến ngay.

Từ Diên Tường đến sân bay thông thường lái xe mất một tiếng, lúc này ước chừng sáng sớm còn ít xe trên đường, Lâm Tứ lái xe rất nhanh nhưng cũng phải mất nửa tiếng mới đến nơi.

Lúc Lâm Tứ đến, Ôn Túc An đang ngồi ở cửa hàng tiện lợi 24h trong sân bay, anh đi tới ngồi xuống trước mặt Ôn Túc An.

"Sao về không nói với anh, để anh đón em sớm hơn."

"Quyết định đột xuất."

Ôn Túc An tâm tình hiển nhiên có chút phiền muộn, Lâm Tứ không cần hỏi cũng có thể đoán được cô về bên đó lại xảy ra mâu thuẫn với người nhà.

Chuyện gia đình của Túc An anh không có tư cách can thiệp, anh cũng không có quyền phán xét gia đình cô, mỗi khi chuyện này xảy ra, anh cảm thấy mình thật bất lực, anh không giỏi an ủi người khác, lại càng không biết nói những lời ấm áp.

Lâm Tứ nắm tay Ôn Túc An, thấy đầu ngón tay lạnh ngắt, trong lòng Lâm Tứ lo lắng.

"Mua cho em ly sữa nóng nhé?"

Ôn Túc An không trả lời, chỉ khẽ gật đầu.

Mua sữa xong, Lâm Tứ ngồi xuống cạnh Ôn Túc An, thổi thổi rồi đưa vào miệng cô.

"Coi chừng nóng."

Ôn Túc An không có đưa tay ra, chỉ cầm tay Lâm Tứ uống vài ngụm.

Trên khóe miệng còn có vết sữa, Ôn Túc An vươn đầu lưỡi liếm, hành động này làm trong lòng Lâm Tứ khẽ động, anh lấy ra một tờ giấy giúp Ôn Túc An lau sạch.

Ôn Túc An uống vài ngụm thì không muốn uống nữa, Lâm Tứ cũng đã quen với việc này, khi mua trà sữa cũng chỉ uống một phần ba, vì vậy sau này anh chỉ mua một ly, đợi cô uống xong thì anh sẽ thay cô xử lý chỗ còn lại.

Lúc này Lâm Tứ cũng tiện tay uống hết phần sữa còn lại, thái độ vô cùng tự nhiên.

Nhưng Lâm Tứ thật sự chưa từng theo đuổi ai, người bạn gái lúc trước tự mình chủ động theo đuổi anh, khi đó anh cảm thấy hai người phù hợp nên cũng đồng ý qua lại.

Ôn Túc An quay đầu nhìn xung quanh, vừa vặn nhìn thấy cô gái nhỏ ở quầy tính tiền đang lén lút quay phim bọn họ, nói chính xác là đang lén lút quay phim Lâm Tứ.

Ôn Túc An liếc nhìn Lâm Tứ.

Có vẻ như từ khi được cô mua cho những kiểu quần áo khác nhau, trang phục của Lâm Tứ không còn chỉ giới hạn trong một màu đen đơn điệu, thỉnh thoảng anh còn mặc những bộ quần áo có màu sắc tươi sáng thanh nhã.

Hôm nay Lâm Tứ vội vàng đi tìm cô vì vậy ăn mặc không mấy chỉnh tề. Anh mặc một chiếc áo thun màu trắng, quần tây màu xám, mái tóc hình như chưa được cắt tỉa, đã dài ra rất nhiều, rủ xuống che đi mí

mắt, đường quai hàm của người đàn ông rõ ràng và cương nghị, tổng thể khuôn mặt của anh thực sự rất đẹp trai.

Làm sao một người có thể ăn mặc giản dị, tóc tai rối bù mà vẫn có thể bắt mắt như vậy...

Ôn Túc An nói thầm trong bụng.

"Nhìn cái gì?" Lâm Tứ đột nhiên ngược mắt lên, bắt gặp Ôn Túc An đang nhìn trộm mình.

Cũng may Ôn Túc An vẫn luôn bình tĩnh, bị bắt gặp cũng không có hoảng sợ, "Xem một chút thì có làm sao..."

Lâm Tứ đặt ly xuống, cong môi cười nhẹ, "Không sao, nhìn thêm một chút đi, có muốn anh thay đổi tư thế và góc độ để em nhìn cho trọn vẹn hơn không?"

Ôn Túc An cụp mắt, thu dọn đồ đạc, "Đi thôi."

— —

Sau khi xuống máy bay, Ôn Túc An mở di động lên, có tin nhắn của Ôn Chi Bình, hỏi vì sao cô bỏ đi không nói một lời, có phải cô không coi ông là cha hay không.

Có lúc Ôn Túc An cảm thấy cô thật bất hiểu, cha cô vừa khỏi bệnh nặng, cô lại bỏ đi không lời chào.

Bên kia mọi người vẫn giấu bà nội Ôn, vì vậy bà cụ vẫn chưa biết tin gì, Ôn Túc An thấy yên tâm, cô liền nhắn tin cho dì giúp việc nhờ chiếu cố bà, sắp tới có lẽ cô sẽ không thường xuyên về thăm được.

Ôn Túc An tựa đầu vào cửa sổ xe, tâm trạng rối bời.

Ôn Túc An quay sang Lâm Tứ, hỏi xin anh một liều thuốc.

Lâm Tứ khẽ nhíu mày, "Gần đây em nghiện thuốc sao."

"Anh phiền quá, mau đưa cho em."

Trong xe không có thuốc lá, Lâm Tứ đành phải quay lại cửa hàng tiện lợi mua một gói cho Ôn Túc An.

Ôn Túc An nhú mày.

"Hút ít thôi, thứ này không tốt."

Ôn Túc An nói: "Sao, ngay cả anh cũng muốn quản lý em?"

Lâm Tứ thờ dãi, "Anh chỉ muốn nhắc em trân trọng sức khỏe của bản thân."

Ôn Túc An hừ nhẹ một tiếng: "Mặc kệ em đi, anh cũng có bỏ thuốc lá được đâu."

Xe chạy trên đường trên cao tốc của sân bay, cửa sổ xe mở một nửa, Ôn Túc An đưa tay cầm điếu thuốc đặt lên kính cửa sổ, khói thuốc cô thổi ra nhanh chóng bị gió thổi bay.

Lâm Tứ không biết Ôn Túc An đang suy nghĩ gì, bình thường Ôn Túc An cũng sẽ không chủ động nói cho anh biết, cô luôn giấu cảm xúc và phiền muộn trong lòng, tự mình chữa lành tổn thương.

Xe ra khỏi đường cao tốc, tiến vào những con đường thành phố rục rĩ ánh đèn.

Nhìn Ôn Túc An hút điếu thứ ba, Lâm Tứ rất cuộc nhẹn không được, dừng xe ở ven đường.

Anh giành điếu thuốc khỏi tay cô, trong lòng có chút tức giận, "Hút một bao thuốc cũng không giải quyết được phiền muộn trong lòng, Ôn Túc An, em muốn giày vò anh tới chết đúng không?"

Ôn Túc An cũng không khó chịu, nhếch miệng cười, cợt nhả nói: "Vậy anh thích làm ngay bây giờ không?"

Lâm Tứ nhú mày.

Ôn Túc An thờ dài thườn thượt, cô tháo dây an toàn đột ngột lao về phía Lâm Tứ, do khoảng cách không đủ nên chỉ hôn lên má Lâm Tứ một cái.

Lâm Tứ ôm lấy eo cô, hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu mở miệng cắn nhằn.

“A Tứ.” Ôn Túc An ngắt lời anh, thanh âm như sáp, “Hiện tại em rất phiền chán, anh có thể giúp em không?”

Hơi thở vừa nóng bỏng vừa thơm tho phả vào ngực, Lâm Tứ bị sự quyến rũ của cô làm cho mờ mịt.

“Em có biết mình đang làm gì không?” Anh kìm nén bản thân.

Ôn Túc An ôm cổ Lâm Tứ, mím môi, "Em biết. A Tứ, em muốn..."

"Tối nay chúng ta quay lại quan hệ fwb trước nhé, được không?"

Lâm Tứ không có khả năng phản kháng, mọi cảm xúc của anh đều bị Ôn Túc An tác động, lời nói hay ánh mắt của cô cũng có thể khiến anh mất đi ý chí, đến mức này mà anh còn nhẫn nhịn thì có lẽ anh không phải đàn ông.

Lâm Tứ mở bản đồ điện thoại, "Để anh tìm khách sạn."

Ôn Túc An áp vào tai anh, thì thầm: "Em muốn anh ở ngay đây."

Chỉ một câu nói đã làm lòng Lâm Tứ như lửa đốt.

Kích động chính là kích động, anh không thể mất lý trí như Ôn Túc An được, dù sao ở bên ngoài không an toàn, nhớ bị nhìn thấy thì phụ nữ sẽ là người chịu thiệt.

Ôn Túc An cũng không thèm để ý, cô giống như một người mất trí, ôm Lâm Tứ chặt hơn, bắt đầu tìm kiếm môi anh.

Lâm Tứ bị cô làm cho mất tập trung, cuối cùng tìm một nơi hẻo lánh, đậu xe lại bên đường.

Anh vuốt ve cái eo thon của cô.

"Đồ lưu manh"

...

Ôn Túc An nằm trên ghế sau, ôm lấy đỉnh đầu bị đụng trúng, đưa chân đá Lâm Tứ, nhưng vì vừa qua cao trào nên cũng chẳng còn bao nhiêu sức.

"Tên khốn!" Cô mắng anh.

Lâm Tứ vô tội nhún vai, "Chính em muốn làm trong xe mà."

"Em... " Ôn Túc An nghẹn ngào, tức giận nói: "Vậy anh không thể bảo vệ được cái đầu của em sao, bị đụng rất đau đó."

Cô không chỉ đau đầu mà còn cảm thấy toàn thân không có chỗ nào không đau, ai bảo làm ở chỗ này vui, chết tiệt, không vui chút nào.

Lần sau sẽ không chơi nữa...

Người đàn ông vừa được tha mãi nên không chấp nhất, chỉ cười rồi bế Ôn Túc An lên, giả vờ xoa đầu cô.

"Để anh xem, không sao cả, chỉ là hơi đỏ thôi, lát nữa sẽ ổn thôi."

"Lưu manh!"

"Em cũng vậy, làm bẩn hết xe của anh rồi."

Được lời còn khoe mẽ, Ôn Túc An tức giận giơ tay định nhéo eo anh, nhưng Lâm Tứ đã nhanh tay cản lại.

"Vừa rồi em cũng rất thích mà, qua cầu rút ván sao?"

Thấy Ôn Túc An sắp thật sự nổi giận, Lâm Tứ vội vàng ôm lấy cô. Anh bây giờ đỡ Ôn Túc An rất giỏi, nhất là sau đó còn nhân tiện hôn trộm cô một lúc, giúp cô xoa đầu xoa eo, cuối cùng đờ cô chính lại quần áo.

Đã hai ba giờ sáng, Ôn Túc An buổi tối ăn không nhiều, hiện tại đã rất đói.

Lâm Tứ dẫn cô đi tìm một quán thịt nướng ven đường, thịt xiên và bia vừa được bung lên, tâm trạng không vui của Ôn Túc An phần lớn biến mất.

Ôn Túc An không kể rõ mọi chuyện, chỉ nói cha cô muốn cô ở lại Lăng Thành.

"Người nhà của em ở Lăng Thành, cách nơi này thật sự quá xa."
Lâm Tứ nói.

Ôn Túc An cầm ly bia, nhìn Lâm Tứ, "Muốn em trở về bên kia sao?"

Lâm Tứ cười cười: "Đương nhiên không phải, em đi rồi anh làm sao theo đuổi em được nữa."

"Nếu thật sự thích thì một ngàn tám trăm dặm cũng có thể đuổi theo."

Lâm Tứ nhướn mày, không nói thêm nữa.

Đừng nói là Lăng Thành, cho dù ở nước ngoài anh cũng sẽ đuổi theo, không biết từ lúc nào, Ôn Túc An dường như đã trở thành nỗi ám ảnh của anh, chính anh cũng không biết mình từ khi nào lại rơi vào vực sâu như vậy. Khởi điểm từ sự hấp dẫn giới tính, cho tới bây giờ cô đã trở thành chấp niệm trong lòng anh.

“Em chỉ muốn sống cuộc đời của chính mình.” Thật lâu sau, Ôn Túc An chống cằm nói.

Lâm Tứ chống tay lên bàn, chăm chú nhìn Ôn Túc An, mỗi khi như vậy, Ôn Túc An lại cảm thấy ánh mắt anh rất ôn nhu, ôn nhu đến mức cô không có chỗ trốn tránh.

Cô nghe anh nói: “Được rồi, đừng vì bất kỳ ai mà thay đổi bản thân, Ôn Ôn, hãy luôn là chính mình.”

— —

Ăn xong đã là bốn giờ sáng, Ôn Túc An vốn dĩ không buồn ngủ, nhưng sau khi uống chút bia thì bây giờ mí mắt bắt đầu đánh nhau, chẳng mấy chốc đã ngủ gật trong xe.

Lâm Tứ đưa Ôn Túc An đến cửa nhà, thấy Ôn Túc An còn ngủ liền xuống xe bế Ôn Túc An ra ngoài. Ôn Túc An ngủ chập chờn, không bao lâu đã tỉnh.

“Đến rồi à?” cô gái ngủ hỏi.

"Ừm."

Ôn Túc An vỗ vỗ cánh tay Lâm Tứ, "Thả xuống, em tự đi được."

Lâm Tứ đặt Ôn Túc An xuống, Ôn Túc An nói: "Đậu xe ở đây đi, vào nhà em nghỉ ngơi một lát."

Cũng không phải lần đầu ở lại qua đêm, Lâm Tứ cũng có chút mệt mỏi nên không từ chối, tìm một chỗ đậu xe, sau đó đi theo Ôn Túc An lên lầu.

Lúc đi đến cửa hành lang, Lâm Tứ theo bản năng liếc nhìn vị trí xe, khóe mắt chợt thoáng thấy vài bóng người.

Nhận thấy anh đang nhìn sang, những người đó nhanh chóng trốn vào bóng tối.

“Sao vậy?” Thấy Lâm Tứ dừng bước, Ôn Túc An hỏi.

Lâm Tứ ngoảnh mặt đi, "Không sao."

Anh đi theo Ôn Túc An vào thang máy, vừa vào cửa lại liếc mắt ra ngoài.

Bóng người dưới gốc cây nhìn không rõ, Lâm Tứ đột nhiên nhớ tới chuyện kỳ quái vừa rồi, anh có linh tính là cùng một nhóm người, nhưng không biết vì sao bọn họ lại xuất hiện ở đây..

Bất kể mục đích là gì, đây chắc chắn không phải là một điều tốt.

Lâm Tứ cúi đầu nhìn Ôn Túc An đang nhắm mắt dựa vào khoang thang máy, nghĩ đi nghĩ lại, quyết định không nói cho cô biết chuyện này để cô không phải lo lắng.

Mấy ngày này anh nhất định phải cẩn thận chú ý xung quanh hơn nữa.

Chương 40: Cupid Love

Sau khi về đến nhà, Ôn Túc An chịu đựng cơn buồn ngủ, đi tắm rửa, vừa rồi trên xe đổ mồ hôi rất nhiều, hiện tại toàn thân nhớp nháp, ngủ không được.

Tiếng nước trong phòng tắm vang lên, Lâm Tứ đứng bên cửa sổ nhìn xuống, dưới lầu yên tĩnh không một bóng người.

Cách đây một thời gian, có một vài người đàn ông đến tiệm xăm của anh nói rằng họ muốn xăm hình, nhưng sau khi trò chuyện một lúc lâu, anh không cảm thấy họ hứng thú với việc xăm hình, thay vào đó họ cứ hỏi về Lâm Tứ, lại còn quay lại vài lần, sau khi xác định đám người này không có ý tốt nên anh cũng tỏ thái độ lãnh đạm.

Đại khái từ ngày hôm kia, Lâm Tứ đã để ý thấy những người này thường xuyên xuất hiện xung quanh nơi anh ở, ngay cả khi đi siêu thị, Lâm Tứ cũng mơ hồ cảm thấy mình bị theo dõi, nhưng anh quả thật không biết những người này, cũng chưa từng có thù oán gì với ai từ khi trở lại Vụ Thành, nên thật sự không biết bọn họ định làm gì.

Tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, Ôn Túc An vội vàng tắm rửa, chui vào chăn chìm vào giấc ngủ.

Một lúc sau, cô mở mắt ra, nhìn thấy Lâm Tứ đang ngồi trên sofa, liền nói với anh: "Lên giường ngủ đi."

Mối quan hệ giữa người theo đuổi và người được theo đuổi này thực sự khác với những người khác, họ không chỉ có thể l@m tình mà còn có thể ngủ trên cùng một chiếc giường sau khi l@m tình.

Nhưng Ôn Túc An hiện tại không nghĩ nhiều như vậy, nói xong lời này liền nhắm mắt ngủ.

Lâm Tứ vào phòng, nhét hai chân trần của cô vào trong chăn, tắt ngọn đèn nhỏ cạnh giường.

Tắm xong, Lâm Tứ lại đi ra, Ôn Túc An gần như chiếm trọn chiếc giường, anh không nhìn được cười.

Ôn Túc An thật ra ngủ không yên, sau khi ngủ sẽ túm chăn đẩy người, rất ngang ngược.

Lâm Tứ đẩy cô vào bên trong, sau đó chui vào chăn ôm cô thật chặt, chỉ có tư thế này mới có thể kiềm chế thói quen ngủ đạp chăn của Ôn Túc An.

— —

Sau khi từ Lăng Thành trở về, Ôn Túc An đi làm trở lại, trong lúc cô vắng mặt thì quán bar đã xảy ra một chuyện, tuy không gây ra vấn đề gì lớn nhưng vẫn rất đáng lo ngại.

"Đã thêm camera giám sát cửa sau?"

Mai Túc cho biết: "Đã thêm, trước sau cửa hàng đã lắp thêm 4 camera giám sát".

"Được, mấy em phải chú ý nhiều hơn."

【 Sầu Nhiên 】 là một quán bar sạch sẽ, đã kinh doanh gần bốn năm nhưng chưa từng gặp phải sự cố đáng tiếc nào, những người đến quán uống rượu chỉ để nghe nhạc và thư giãn, khách hàng cũng không uống nhiều như ở trong hộp đêm, nên bao nhiêu năm mọi chuyện vẫn bình yên vô sự, nhưng trong mấy ngày Ôn Túc An đi vắng, quán bar lại xuất hiện vài cô gái uống say đến bất tỉnh nhân sự, có lần nhân viên quán nhìn thấy phải gọi người nhà họ đến mang về.

Ôn Túc An thích hưởng thụ cuộc sống, nhưng cô sẽ bảo vệ mình, cho dù đến nơi như quán bar, cô nhất định sẽ không để mình chịu thiệt, huống chi uống say đến mức không biết gì, vì vậy theo bản năng liền muốn bảo vệ mấy cô gái kia.

Sau khi kiểm tra xung quanh quán bar thì không phát hiện gì bất thường.

Mười phút trước Lâm Tứ nhắn tin hỏi cô hôm nay mấy giờ về nhà, anh sẽ đến đón cô.

Ôn Túc An nhíu mày.

【W.】 : Khi nào đến đón mà còn phải hỏi em sao? Anh theo đuổi người ta kiểu gì vậy?

【Lâm Tứ】 : Anh không biết thật, hay là em dạy anh đi.

Ôn Túc An không nói nên lời, theo đuổi người ta còn bắt người ta chỉ cách, không bằng cô gặt đầu với anh luôn cho xong.

“Chị, nhắn tin với ai mà cười vui vẻ thế?” Mai Túc từ đâu chui ra, trêu Ôn Túc An.

Ôn Túc An sờ sờ khóe miệng, lúc này mới phát hiện quả nhiên cô đang cười.

Ôn Túc An chưa kịp mở miệng, Mai Túc đã nói: “Chị đang yêu à?”

“Hả?” Ôn Túc An nhướn mày, “Sao em lại nghĩ như vậy?”

Mai Túc vẻ mặt “cái gì cũng biết”, giống như một đứa trẻ mới lớn, “Chỉ có người đang yêu mới có nụ cười như vậy.” Mai Túc tiến lại gần, vỗ vai Ôn Túc An, mặt háo hức nói: “Là anh Lâm Tứ đúng không?”

Hai người nhìn nhau một hồi, Ôn Túc An khóe môi hiện lên một tia ý cười, nhưng không có trả lời vấn đề: "Tại sao em lại đoán là anh ấy?"

"Chắc chắc, người không có mắt cũng nhìn ra được, hai người yêu nhau, anh ấy mỗi ngày đều đến đón chị, có khi còn tới quán bar chỉ để nhìn chị một cái. Còn chị, mỗi khi nhìn thấy anh ấy thì mắt liền sáng lên, đó còn không phải là tình yêu."

Ôn Túc An không ngờ hai người lại lộ liễu như vậy, nhưng thật sự cô vẫn chưa yêu Lâm Tứ.

"Không có gì, anh ấy chỉ đang theo đuổi chị."

"Vậy em muốn xem chị có thể chống đỡ được bao nhiêu ngày."

"Ý của em là, chị không thể từ chối được anh ấy?"

"Không phải không được, mà vì Lâm Ca tốt như vậy, chị có thể kiên trì một tuần đã là rất lợi hại rồi."

Ôn Túc An tức giận cười, trong mắt người khác cô yếu đuối như vậy sao?

Cô lập tức gửi đi tin nhắn: Tự mình động não đi!

Khi Lâm Tứ nhận được tin nhắn, phản ứng đầu tiên là Ôn Túc An lại lên cơn gì rồi.

Sau mười một giờ tối là thời điểm không khí cuộc sống về đêm sôi động nhất, trong quán bar càng ngày càng có nhiều người, Ôn Túc An quan sát khách hàng, đồng thời yêu cầu nhân viên chú ý hơn đến những cô gái đã có dấu hiệu say xỉn.

Ôn Túc An đặt điện thoại xuống, đi vào toilet trang điểm, điện thoại trong túi rung lên, Lâm Tứ thích nhắn tin, luôn sẵn sàng quấn lấy cô.

Cô vừa trả lời tin nhắn vừa đi ra ngoài, lại vô tình đụng phải người đang đi tới, Ôn Túc An giữ vững điện thoại, dựa vào tường.

Người va phải cô là một cô gái say rượu, Ôn Túc An liếc một cái, khuyen nhủ vài câu, hỏi có cần giúp không, cô ta lắc đầu bước vào toilet.

Ôn Túc An bước ra quay lại ngồi ở quầy bar, vì cảm thấy hơi bất an nên cô càng chú ý đến ngã tư dẫn vào nhà vệ sinh, ước chừng hai ba phút sau, một người đàn ông đi ngang qua.

Cảm giác bất an càng lúc càng mạnh, Ôn Túc An cảm thấy giác quan thứ sáu của người phụ nữ có gì đó không ổn, cô không rảnh nghĩ ngợi, lập tức đi theo.

Vừa đi đến lối đi phía sau, cô liền nhìn thấy người đàn ông nửa ôm nửa kéo cô gái vào phòng vệ sinh, phía sau có một cửa thoát hiểm, cửa này bình thường không đóng, nhưng vì sự kiện gần đây, Ôn Túc An cho người khóa cửa lại, người đàn ông đi ngang thấy không mở được cửa nên hơi hốt hoảng.

“Anh muốn mang cô ấy đi đâu?” Ôn Túc An đứng cách mấy thước, lạnh giọng hỏi.

Người đàn ông hoảng sợ quay đầu lại, nhìn thấy Ôn Túc An thì sừng sốt nửa giây, sau đó hung hăng nói: "Không liên quan đến cô! Bạn gái tôi uống nhiều quá, tôi đưa cô ấy về nhà."

Vừa nói, anh ta vừa tính dẫn cô gái đi.

Ôn Túc An đứng ở cửa chặn đường bọn họ, "Cô gái này tám giờ tối mới tới, đi cùng còn có hai cô gái, mười giờ anh mới đến, anh và cô ấy không có tương tác, không ngồi cùng nhau, vậy hai người bắt đầu hẹn hò từ khi nào? Hả?"

Sắc mặt người đàn ông bị bại lộ lập tức thay đổi, thấy tình thế không ổn, lập tức đẩy cô gái vào lòng Ôn Túc An rồi bỏ chạy.

Ôn Túc An không kịp chuẩn bị, cô đi giày cao gót, trọng tâm không ổn định, hai người cùng nhau ngã xuống đất.

Động tĩnh ở đây thu hút sự chú ý của những người khác, nhân viên quán bar lập tức vây quanh Ôn Túc An và cô gái để đỡ họ dậy, có người định đuổi theo người đàn ông nhưng Ôn Túc An đã ngăn lại.

“Quên đi, hăy ta chạy thoát rồi.” Ôn Túc An xoa xoa cổ tay, nói: “Đỡ cô ấy ngồi xuống, để bạn cô ấy chăm sóc cho tốt, đừng ra ngoài một mình. ”

Vừa rời ngã xuống, Ôn Túc An theo bản năng chống hai tay xuống đất, hiện tại cổ tay đau nhức, chắc là bị trẹo rồi.

Mai Túc chạy tới, nhìn cổ tay Ôn Túc An, nói cô đến phòng dụng cụ lấy thuốc băng vết thương.

Ôn Túc An kêu Mai Túc trông quán, cô sẽ tự mình thoa thuốc.

Chắc lúc này Lâm Tứ không có việc gì làm nên lại gửi thêm hơn chục tin nhắn.

Ôn Túc An cổ tay rất đau, đánh chữ không được, tâm tình phiền muộn, liền gửi cho anh một tin nhắn thoại, kể chuyện vừa xảy ra.

Tiếng nói vừa dứt không bao lâu, Lâm Tứ trực tiếp gọi tới.

Ôn Túc An nghe máy.

“Tay của em làm sao, có nghiêm trọng không?” Lâm Tứ ngữ khí lo lắng, “Không được, để anh đến xem.”

“Anh không phải đang bận xăm cho khách sao?” Ôn Túc An cảm thấy mình không có việc gì, không muốn Lâm Tứ bỏ dở công việc đi tới.

"Vừa rồi họ gọi đến hẹn lại ngày khác."

Lâm Tứ bảo Ôn Túc An đừng đi lung tung, kiếm mấy cục đá chườm cho bớt sưng, mặc áo khoác đi ra cửa.

Bây giờ đã quá nửa đêm, ở đầu hẻm lượng người đã vắng, càng đi về cuối ngõ người càng nhiều, trước đây có một cửa hàng quần áo ở đây cho thuê cho nên đoạn đường này khá vắng vẻ, vài ngọn đèn đường hồng, ban đêm đường hơi tối, cho nên Lâm Tứ luôn nhất quyết đưa Ôn Túc An đi làm về.

Anh đi vào trong bóng tối, phía sau thổi qua một trận gió lạnh thấu xương, Lâm Tứ dừng lại.

Anh tập trung lắng nghe, nghe thấy một chuyển động nhẹ từ một hướng nào đó truyền đến.

...

Ôn Túc An chườm đá lên cổ tay, vừa thu xếp công việc vừa chờ Lâm Tứ tới đón, nhưng đợi khoảng hai mươi phút Lâm Tứ vẫn chưa xuất hiện.

Từ đầu ngõ đến cuối ngõ, với tốc độ của Lâm Tứ không thể mất hơn mười phút, lúc này trong cuộc gọi, Lâm Tứ nói anh đã đến nơi rồi, thời gian dài như vậy quả thật không bình thường.

Tối nay xảy ra quá nhiều chuyện, Ôn Túc An mí mắt bắt đầu giật giật, cô lấy di động ra gọi cho Lâm Tứ.

Cho đến khi cuộc gọi bị ngắt, Lâm Tứ cũng không trả lời.

Ôn Túc An gọi lại vẫn không thấy ai bắt máy.

Cô đột nhiên hoảng sợ, Lâm Tứ chưa bao giờ mất liên lạc như vậy, cho dù sau khi ra ngoài anh cũng sẽ nói cho cô biết.

Ôn Túc An không chần chừ nhiều, định ra ngoài tìm Lâm Tứ, đi được nửa đường thì Lâm Tứ gọi điện thoại tới.

"Lâm Tứ, anh đang ở đâu?"

Đầu bên kia điện thoại có tiếng thở hổn hển nặng nề, một lúc sau mới có giọng nói của Lâm Tứ truyền đến: "Vừa rồi có chút việc, em chờ một chút, anh sẽ đến sau."

Giọng nói của Lâm Tứ hoàn toàn không ổn, nghe có chút yếu ớt, giống như vừa chạy đường dài xong, nhưng cũng không hoàn toàn giống, hoàn toàn khác hẳn giọng nói lúc anh gọi tới trước đó.

"Bây giờ anh đang ở đâu?" Ôn Túc An tăng tốc đi về phía tiệm xăm của Lâm Tứ.

"Anh còn có việc, đừng..."

"Lâm Tứ!"

Âm thanh trong ống nghe đồng thời vang lên sau lưng, Lâm Tứ ngồi dưới đất, thân thể cứng ngắc, quay đầu lại liền nhìn thấy Ôn Túc An.

Ôn Túc An chạy nhanh tới, ngồi xổm xuống, ánh sáng di động chiếu vào khuôn mặt của Lâm Tứ, cô hoảng hốt kêu lên:

"Anh sao lại thành như vậy?"

Quần áo của Lâm Tứ có dấu hiệu bị xé rách, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng rách toạc, chảy máu.

Lâm Tứ ôm bụng, còn đang suy nghĩ nên nói gì với Ôn Túc An, khi ngược mắt lên, chợt thấy hốc mắt Ôn Túc An đỏ hoe.

"Ai đánh anh sao, hay là anh không khỏe?" Giọng Ôn Túc An nhuốm nước mắt, cô sờ sờ mặt Lâm Tứ, nhưng lại không dám sờ mạnh, "Làm sao vậy? Ai dám làm anh ra thế này?"

Lâm Tứ vội vàng an ủi: "Không sao, là do anh không cẩn thận..."

"Đừng nói với em là anh bị té ngã." Ôn Túc An thật sự tức giận, "Xảy ra chuyện gì, mau nói cho em biết!"

Lâm Tứ thấy không giấu được nữa liền kể cho Ôn Túc An chuyện vừa rồi.

Vừa mới tới đây đột nhiên anh bị năm sáu người vây quanh. Lâm Tứ vừa định thối mác tại sao bọn họ lại đi theo mình, nhưng chưa kịp hỏi thì những người đó cùng nhau xông lên, Lâm Tứ tuy có sức đánh trả nhưng cũng không chống đỡ nổi đòn tấn công của năm sáu người, một lúc sau ngã xuống đất, không chống đỡ được chỉ còn cách bảo vệ những bộ phận quan trọng trên cơ thể để phòng thủ, nhưng dù vậy anh vẫn bị rất nhiều vết thương.

Ôn Túc An nghe xong, hỏi: "Có phải đám người lần trước đứng dưới lầu nhà em không?"

Lâm Tứ bất ngờ, "Em cũng thấy à?"

Ôn Túc An đương nhiên đã chú ý, còn sớm hơn cả Lâm Tứ, khi xe của bọn họ lái vào khu dân cư thì cô đã chú ý tới vài người đang ngồi xồm ở cửa.

"Anh có mâu thuẫn với bọn chúng sao?" Ôn Túc An hỏi.

Lâm Tứ lắc đầu, "Không, anh không quen biết bọn chúng."

Ôn Túc An cắn môi, đang định đưa Lâm Tứ đi bệnh viện thì khóe mắt thoáng thấy thứ gì đó phản chiếu, cô nhìn sang, ánh mắt dừng lại.

Lâm Tứ thấy Ôn Túc An đứng dậy đi tới một nơi.

"Chuyện gì vậy?"

Ôn Túc An từ dưới đất nhặt lên một cái đồng hồ, thanh âm run run, "Đồng hồ này là của anh?"

Lâm Tứ nhìn, nói: "Không, chắc là của bọn người kia."

"Em phát hiện gì sao?"

^

Ôn Túc An trầm mặc không nói, một lúc sau cô đứng dậy, đột nhiên lớn tiếng chửi một câu tục tĩu.

Cầm chiếc đồng hồ, lồng ngực cô phập phồng phẫn khích.

"Chiếc đồng hồ này là của Cố Chính, trên đó có khắc tên tiếng Anh của hắn."

Chiếc đồng hồ này là quà sinh nhật cô tặng Cố Chính một năm trước, cô chọn rất lâu nên có ấn tượng sâu sắc về chiếc đồng hồ này, vừa rồi nhìn còn cảm thấy rất quen, cho đến khi nhìn mặt trong dây đeo khắc tên Cố Chính thì mới khẳng định.

"Thằng khốn! Mẹ kiếp, Cố Chính, cái đồ khốn kiếp!" Ôn Túc An tức giận muốn lập tức nhào đi tìm Cố Chính, Lâm Tứ đỡ lấy cô, vô tình đụng vào vết thương ở bụng, đau đến thở hổn hển.

Ôn Túc An lập tức cúi xuống đỡ lấy anh.

"Làm sao vậy, để em xem vết thương ở đâu." Ôn Túc An mặc kệ Lâm Tứ ngăn cản, vén vạt áo lên, nhìn thấy vết thương trên bụng, chắc hẳn là do bị người ta đá.

Ôn Túc An bật khóc.

Nước mắt từng giọt rơi xuống, Lâm Tứ hoảng sợ, Ôn Túc An càng khóc dữ dội hơn.

"Không sao, anh không đau, đừng khóc."

Ôn Túc An càng khóc càng kích động, nhìn những vết thương trên người Lâm Tứ, cô không biết phải làm sao, lòng như bị ai cầm dao đâm vào, đau kinh khủng.

"Nhất định là tên khốn đó, sao có thể làm như vậy! Em đi báo cảnh sát, em sẽ tố hắn vào tù!"

Tiếng khóc của Ôn Túc An vang vọng đầu ngõ, Lâm Tứ sợ cô hấp tấp làm chuyện gì, vội vàng ôm cô vào lòng.

"Ôn Ôn, ngồi với anh một lát, anh muốn bình tĩnh lại."

Ôn Túc An sợ Lâm Tứ không khỏe nên lập tức trấn tĩnh lại, sau đó nghĩ đến việc đi bệnh viện trước.

Lâm Tứ nắm lấy bàn tay cô, vòng tay qua lưng người cô, dịu dàng nói: "Đừng cử động, để anh ôm một lúc."

Ôn Túc An không dám ngồi trên đùi anh, nhất định ngồi dưới đất, Lâm Tứ đành trải khoác áo lên bậc thềm để cô ngồi.

"Cho anh xem cổ tay em có làm sao không."

Ôn Túc An tức giận, "Mấy giờ rồi còn lo lắng cho em, đi bệnh viện trước đi, được không?"

Lâm Tứ ngồi trên bậc thang cao hơn, cúi đầu nhìn Ôn Túc An, dùng mu bàn tay sạch sẽ lau đi giọt nước mắt trên cằm cô.

Đột nhiên, anh mỉm cười.

"Thấy em khóc, anh nên cảm thấy đau lòng... Nhưng mà, hiện tại anh thật sự có chút vui vẻ."

"Ôn Túc An, em đang khóc vì anh."

Đã từng, khi cô nhìn anh, trong mắt chỉ có sự lãnh đạm và bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng. Cô rõ ràng không quan tâm anh, nhưng lại khiến anh luôn muốn bám lấy mình, muốn nhìn thấy cô yêu anh, muốn thấy cô vì anh mà mất đi lý trí.

Anh ghét bộ dạng điềm tĩnh lãnh đạm của cô.

Nhưng bây giờ, cô thực sự tức giận và khóc vì anh.

"Ôn Túc An, em đang đau lòng cho anh phải không?"

Anh muốn hỏi, có phải cô đang lo lắng cho anh vì cô thích anh hay không.

Anh muốn hỏi, có phải cô đã động tâm với anh rồi hay không.

Lâm Tứ vốn quen tùy hứng, vậy mà lần này lại ngập ngừng như thiếu nữ mới lớn.

Anh giống như một đứa trẻ, chờ đợi câu trả lời của cô với sự ngây thơ vô tận.

Ánh mắt Ôn Túc An sáng ngời, ánh trăng phản chiếu trong mắt cô.

Lâm Tứ nhìn thoáng qua, sau đó cụp mắt.

Có chút tự ti, Lâm Tứ cảm thấy chính mình có lẽ đang tự mình đa tình, Ôn Túc An lúc này chưa hẳn đã thích anh.

Lâm Tứ cười cười, "Vậy đi thôi..."

Ôn Túc An đột nhiên ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng kéo cổ áo anh, nâng cằm anh lên hôn một cái.

Cô sợ làm xước vết thương trên khoeo miệng anh nên chỉ áp nhẹ lên môi anh, nhưng nụ hôn nồng như vậy lại khiến Lâm Tứ sửng sò.

Sự ngạc nhiên lóe lên trong mắt anh.

Bởi vì đây là lần đầu tiên Ôn Túc An chủ động hôn anh mà không phải khi họ đang trên giường.

Ôn Túc An nhắm mắt lại, ôm lấy cổ anh, sau đó vùi đầu vào hõm cổ anh, giọng mũi đặc sệt.

"Ừ, em đau lòng muốn chết."

Chương 41: Vieux Carre

Mới sáng sớm nhưng phòng cấp cứu của bệnh viện Nhân dân đã sáng đèn, người ra người vào, nửa đêm có trẻ em đột ngột sốt cao, có người say rượu phải cấp cứu, thậm chí có người còn bị hóc xương cá trong cổ họng.

Xe cấp cứu đến cổng bệnh viện.

Cửa mở ra, một người đàn ông cao lớn được đẩy xuống, bác sĩ trong phòng cấp cứu chạy ra hỏi tình hình.

"Anh ấy bị hành hung." Bác sĩ đi cùng xe cứu thương nói.

Người đàn ông trên xe đẩy cứng đờ.

Bác sĩ cấp cứu nhìn sang, "Bỏ tay ra, đừng che mặt."

Người đàn ông dừng lại, từ từ rút tay ra.

"Ôi trời, đẹp trai như này sao lại bị đánh thành như vậy..."

Lâm Tứ sắc mặt tái xanh.

Anh nói không cần gọi xe cấp cứu nhưng Ôn Túc An nhất quyết không nghe, khiến anh bị người vây quanh như đang xem khi làm trò.

Thật quá xấu hổ.

Ôn Túc An xuống xe kể lại tình hình với bác sĩ: "Anh ấy bị một nhóm người vây đánh, dù anh ấy còn tỉnh táo nhưng tôi lo rằng sẽ bị nội thương."

“Này...” Lâm Tứ kéo góc áo Ôn Túc An, nhấn mạnh: “Không phải bọn họ không bị đánh, họ cũng bị thương, nhưng do người đông quá, có tới năm người đàn ông.”

Ôn Túc An chiếu lệ gật đầu: "Em biết rồi."

Lâm Tứ: "..."

Dù sao cũng không ai quan tâm Lâm Tứ có phải là người bị đánh hay không, xét theo tình hình hiện tại thì anh đang bị thương.

Cô y tá bên cạnh hỏi: "Anh gọi cảnh sát à?"

“ Là tôi gọi.” Ôn Túc An nói.

Gọi xong 120, cô lại gọi 110. Lâm Tứ vốn không định gọi cảnh sát, Ôn Túc An một mực không chịu, nói đầu tiên là bị theo dõi, sau đó là bị đánh, hành vi này nhất định là vi phạm pháp luật, người phía sau nhiều khả năng là Cố Chính, Lâm Tứ dù không chấp nhất nhưng cô thì không thể mềm lòng bỏ qua.

Bác sĩ trước xử lý sơ qua vết thương trên người Lâm Tứ, sau đó kiểm tra vết thương trên bụng, vì sợ tổn thương nội tạng hoặc gãy xương nên bác sĩ đề nghị chụp phim trước.

Ôn Túc An bận rộn giúp thanh toán hóa đơn, cùng Lâm Tứ đi kiểm tra tổng quát, một lúc sau mồ hôi ướt lưng.

Không lâu sau, cảnh sát đến.

"Cô gọi cảnh sát?"

“Vâng, là tôi.” Ôn Túc An giơ tay.

Viên cảnh sát liếc nhìn Lâm Tứ nằm trên giường bệnh, theo thói quen hỏi Ôn Túc An: "Cô và nạn nhân có quan hệ gì?"

Lâm Tứ ngược mắt nhìn Ôn Túc An.

"Tôi là bạn gái của anh ấy," cô nói.

Lâm Tứ ngẩn ra.

Sau đó, cảnh sát ghi lại chi tiết vụ việc, Ôn Túc An đưa chiếc đồng hồ cho cảnh sát, sau khi lập biên bản xong, cảnh sát nói: "Chúng tôi sẽ quay lại điều tra kỹ càng, nếu có gì khác sẽ thông báo cho anh chị tiến triển của vụ án."

"Được, cảm ơn mọi người."

"Không có chi, việc nên làm."

Sau khi cảnh sát rời đi, kết quả khám nghiệm của Lâm Tứ cũng gửi đến, may mắn là không có vết thương nào nghiêm trọng ngoại trừ một vết nứt nhỏ ở xương sườn, bác sĩ nói đây là do Lâm Tứ biết tự vệ.

Lâm Tứ nghe vậy giật giật khóe miệng, cười một cách vô cảm. Từ nhỏ anh đã học được biện pháp phòng thân như vậy, nếu ngay cả bản thân cũng không biết tự bảo vệ thì đã bị Lâm Tấn Thành đánh chết từ lâu rồi.

Ôn Túc An chú ý tới vẻ mặt của Lâm Tứ, đoán chắc là anh nghĩ tới chuyện xưa, trong lòng lại đau nhói.

Mọi chuyện xong xuôi đã là ba giờ sáng, Lâm Tứ được đưa vào phòng cấp cứu.

"Lại đây nghỉ ngơi đi, cả đêm bận rộn, em không mệt sao?"

Lâm Tứ kéo Ôn Túc An ngồi xuống mép giường, giơ tay lau mồ hôi trên trán cô.

"Đói bụng không, em đi mua đồ ăn cho anh." Thấy cô lại chuẩn bị đi, Lâm Tứ liền vòng tay ôm cô vào lòng.

Ôn Túc An giật mình, vội đỡ giường để khỏi ngã vào người Lâm Tứ.

Thấy dáng vẻ căng thẳng của cô, Lâm Tứ cười ha hả, "Anh không phải thủy tinh đựng vào liền vỡ, em hoảng cái gì."

"Sợ chạm vào vết thương của anh."

"Anh không sao."

Ôn Túc An cẩn thận dựa vào trong ngực Lâm Tứ, ôm Lâm Tứ làm cô thật sự cảm thấy an tâm, đêm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, cả hai vẫn chưa hoàn hồn.

Anh chợt nhớ ra một chuyện.

"Cho anh xem cổ tay nào."

Ôn Túc An lúc này mới nhớ tới mình còn bị thương, đưa tay lật một cái, phát hiện đã không còn đau như vậy, "Không sao, không còn đau nữa."

Lâm Tứ nắm tay cô xoa xoa, cổ tay mảnh khảnh nằm gọn trong lòng bàn tay anh, cảm giác như chỉ cần một cái gập nhẹ là có thể bẻ gãy.

Lâm Tứ lẩm bẩm: "Em gầy quá, sau này anh phải vỗ béo em."

"Không, béo lên trông không đẹp đâu."

"Nhưng mà anh cảm thấy ổn."

Hai người âm ỉ một hồi, Ôn Túc An có chút buồn ngủ, Lâm Tứ bế cô lên giường ngủ cùng mình.

Ôn Túc An ngượng ngùng, nói đây là bệnh viện, nhất định đòi xuống giường.

Lâm Tứ đè cô xuống, "Ngủ một giấc đi, anh còn có thể làm gì được em sao?"

Ôn Túc An nhìn anh, "Anh đã như vậy rồi, có thể làm gì thì cũng quá lợi hại."

Lâm Tứ khẽ híp mắt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười không kiên dè, "Vậy em có muốn thử một chút không? Ở trong bệnh viện hẳn là rất k1ch thích..."

Nếu không phải anh là một bệnh nhân bị thương, Ôn Túc An hiện tại đã đánh anh rồi.

Hai người ôm nhau nằm trên giường bệnh nhỏ, trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ còn lại âm thanh trầm thấp đối thoại của bọn họ.

Lâm Tứ để Ôn Túc An tựa vào cánh tay mình, nghiêm túc nhấn mạnh: "Chuyện này cứ giao cho cảnh sát, mặc kệ Cố Chính có giờ trò gì hay không, một mình em không được đi tìm anh ta, hiểu chưa?"

Ôn Túc An là người nóng tính, khi biết Cố Chính có thể đã thuê người đánh Lâm Tứ, cô thật sự suýt nữa lao đến công ty Cố Chính, nhưng bình tĩnh lại mà nghĩ, nếu cô làm như vậy thì cuối cùng chỉ có cô là người chịu thiệt.

Ác ý của Cố Chính đối với Lâm Tứ chẳng qua là ghen tuông, nhưng đây là chuyện giữa đàn ông với nhau, Lâm Tứ không thể để Ôn Túc An đứng ra bênh vực mình.

"Hiểu rồi, anh đã nói mấy lần rồi."

"Anh chỉ muốn em nhớ kỹ, không bao giờ được đi tìm anh ta một mình."

Ôn Túc An ậm ừ, sau đó ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên một tia ranh mãnh.

Cô chọc chọc vào ngực Lâm Tứ, cười nói: "Vừa rồi anh nói không muốn em gặp tên khốn kia, có phải là vì anh đang ghen không?"

Lâm Tứ mặc cho cô nói: "Đương nhiên, giám của bạn gái tại sao lại không ăn." Anh cong môi, cúi đầu hôn lên môi cô, thấy chưa đủ lại mở nhẹ vào môi cô, thanh âm rất trầm: "Ôn Ôn, anh không rộng lượng đâu, anh không muốn em tiếp xúc với anh ta nữa, mặc dù anh biết dấu ấn năm năm khó có thể xóa nhòa, nhưng anh hy vọng tất cả những gì của em bây giờ đều chỉ xoay quanh anh thôi, được không?"

Lời nói vừa thẳng thắn vừa chân tình.

Ôn Túc An đã hạ quyết tâm ngay từ lúc chủ động hôn Lâm Tứ, cô không muốn chần chừ nữa, ở đời mấy ai thật sự có thể tính trước được kết cuộc, chi bằng cứ dũng cảm bước lên phía trước.

Dù không nói rõ nhưng cô biết Lâm Tứ hiểu ý nghĩa của nụ hôn đó.

"Là của anh, tất cả đều là của anh."

Ôn Túc An nhẹ nhàng ôm eo Lâm Tứ, ngẩng đầu đáp lại nụ hôn của anh, "A Tứ, yên tâm, từ nay về sau em sẽ ở bên anh."

Có người đồng hành là một việc tốt đẹp, Lâm Tứ đột nhiên cảm thấy mũi mình có chút chua xót.

— —

Tin tức Lâm Tứ bị thương truyền đi rất nhanh, ngày hôm sau đã có rất nhiều người kéo đến thăm. Cừ Tiểu Chiêu tan sở trực tiếp chạy tới, nhìn Lâm Tứ sắc mặt trắng xanh mà cười đến mức không nhận được, gần như tắt thở.

Lâm Tứ xấu hổ chết đi được, cũng không giận nổi, chỉ có thể gọi Ôn Túc An, "Em mau xử lý bạn tốt của mình đi."

^

Ôn Túc An sợ Lâm Tứ thật sự nổi giận nên vội vàng kéo Cừ Tiểu Chiêu ra khỏi phòng bệnh.

"Được rồi, cho anh ấy chút mặt mũi đi mà."

Cừ Tiểu Chiêu cười xoa xoa gò má đau nhức, ánh mắt mơ hồ, tặc lưỡi mấy cái, "Sao, cậu cảm thấy có lỗi với anh ấy hả?"

Ôn Túc An cũng không giấu diếm, "Ừ, cho nên đừng chọc anh ấy nữa, nếu không tôi sẽ đánh cậu một trận."

"A!" Cừ Tiểu Chiêu kích động, "Hai người quen nhau khi nào vậy?"

Ôn Túc An suy nghĩ một chút, "Ngày hôm qua."

"Hôm qua là ngày gì? Bắt đầu xác định từ khi nào? Đã tỏ tình chưa?"

Nghĩ một cách cẩn thận thì đúng là không có lời tỏ tình chính thức.

Ôn Túc An có chút không để ý, "Nhìn là biết rồi, còn có thể nói cái gì?"

Cừ Tiểu Chiêu gần như không nói nên lời, "Sao cậu không có lễ nghĩa gì vậy, hai người ở bên nhau đều phải thổ lộ chính thức chứ."

"Cậu là học sinh tiểu học à?" Ôn Túc An hừ nhẹ một tiếng, "Người lớn chúng ta đều thuộc phái hành động."

Cừ Tiểu Chiêu cười to, "Đúng đúng đúng, hành động, trước dục sau tình, hai người đi tiên phong."

Trong khoảng thời gian này Cừ Tiểu Chiêu rất trống trải và cô đơn, Ôn Túc An nghe được lời này có thể biết được cô nàng đang ghen tị.

"Mau tìm người yêu đi, đừng ở đây ghen tị."

"Nếu như tìm được cần gì mỗi ngày chạy qua phá đám cậu?"

Chuyện này vừa nhắc tới, Ôn Túc An lập tức nói: "Oi, sau này cậu cũng không thể chạy tới nhà của tôi nữa rồi, giờ tôi không còn độc thân nên rất bất tiện đó."

"..."

"Ôn Túc An, đồ trọng sắc khinh bạn"

—

Lâm Tứ nằm viện mấy ngày, sau khi xác định vết thương không ảnh hưởng đến sinh hoạt bình thường, Ôn Túc An mới yên tâm cho anh xuất viện, trên đường về nhà, trong đầu cô chỉ nghĩ đến việc làm sao giúp Lâm Tứ bồi bổ.

Vừa vào cửa đã bị ôm từ phía sau, Ôn Túc An sợ động đến vết thương của anh nên không chống cự.

"Anh vào nghỉ ngơi đi, em đi nấu một ít canh xương cho anh."

Lâm Tứ thấp giọng đáp lại, nhưng cũng không buông cô ra.

Lúc này Vụ Thành đã bước vào mùa hè, nhiệt độ rất cao, hai người ôm nhau một lúc thì đổ mồ hôi ướt áo.

"Buông em ra trước, em đi bật điều hòa." Ôn Túc An thoát khỏi vòng tay Lâm Tứ, bật điều hòa lên.

Lâm Tứ thay giày ở cửa, đi thẳng đến chỗ Ôn Túc An đang bật điều hòa, không nói một lời ôm lấy eo cô, hôn thật sâu sau gáy cô.

Mấy ngày nay vết thương trên mặt anh đã tốt hơn, vết thương ở khoe miệng cũng đã lành, nhưng Ôn Túc An vẫn luôn lo lắng, vì trong bệnh viện có nhiều người nên cô từ chối Lâm Tứ thân mật mấy lần, cứ như vậy kéo dài cho đến khi về đến nhà, Lâm Tứ rốt cục chịu không nổi nữa.

Ôn Túc An lúc đầu hơi giãy giụa, nhưng rất nhanh liền ngoan ngoãn ôm lấy Lâm Tứ. Lâm Tứ liền đẩy cô vào tường, thấp giọng khen: "Ng ngoan."

Sau một hồi trêu chọc, hai người bắt đầu bốc hỏa, nhịp thở dồn dập, thở ra nóng rực.

Ôn Túc An lo lắng, "Vết thương của anh..."

"Ừ." Lâm Tứ vùi đầu vào cổ cô, vờn quanh, "Vậy nên để em tự hành động nhé?"

Ôn Túc An nuốt nước bọt, cô còn đang suy nghĩ tính khả thi của đề nghị này thì Lâm Tứ đã bế cô vào phòng ngủ.

...

Sức khỏe của Lâm Tứ rất tốt, nhìn không giống người vừa bị nứt xương sườn, ngược lại Ôn Túc An càng ngày càng tệ, cuối cùng Lâm Tứ rủ cô đi chạy bộ buổi sáng.

Ôn Túc An nằm trên giường không muốn động đậy, lúc này cô cũng không lo lắng Lâm Tứ bị thương, yên tâm để anh thu dọn đồng hồ trong phòng.

Cô bọc trong chăn nhìn Lâm Tứ đi tới đi lui, đột nhiên nói: "Sắp tới anh nhớ dưỡng tốt vết thương trên mặt."

Lâm Tứ liếc cô một cái, hừ một tiếng, "Làm sao? Chê anh xấu hả?"

"Cái gì vậy" Ôn Túc An lật người, nằm ở trên giường nghịch điện thoại, "Tháng sau dẫn anh về thăm bà nội, sợ anh dọa bà."

Lâm Tứ sừng sốt.

Thấy anh không có phản ứng, Ôn Túc An nhướn mắt cười nói: "Cháu rể có nghe không đấy?"

Lâm Tứ đặt thùng rác xuống, ném mình lên giường, đè Ôn Túc An dưới thân, nhỏ giọng nói với cô, giọng điệu mang theo vui sướng không kiềm chế được, "Em nói lại lần nữa đi."

"Tháng sau mang anh trở về thăm bà nội."

"Câu tiếp theo."

"Có nghe thấy không?"

"Ba từ cuối cùng."

"Gì cơ? Em quên rồi, này, đừng làm nhột em."

Người trên giường lại lăn lộn một lúc, điều hòa đang chạy mà nhiệt độ trong nhà vẫn nóng đến khó tin.

Sau khi yêu, Ôn Túc An không còn hung hăng so đo thắng thua khi làm chuyện ấy, lúc này Lâm Tứ mới phát hiện ra cô cũng có một điểm đáng yêu như vậy.

Ôn Túc An cong khóe miệng cười giả tạo: "Anh ở trước mặt bạn gái cũ cũng bi3n thái như vậy hả? Nói câu trước câu sau liền muốn động tay."

Lại tới rồi, vừa khen ngoan thì lại bắt đầu hung hăng.

Ôn Túc An nhìn thấy sắc mặt đen thui của anh, cười đắc thắng, lại ôm anh làm nũng: "Vậy từ nay về sau em chỉ ngoan với một mình anh trai thôi được không..."

Lâm Tứ xương cốt tê rần, thật không biết cô học ở đâu ra chiêu này, ai mà chịu nổi.

Anh thực sự yêu chết cô.

Chương 42: Playboy Boulevardier

"Ôn Ôn, điện thoại."

Điện thoại từ nãy đến giờ đã vang lên hai ba lần, lần nào cũng tự động cúp máy rồi gọi lại, Ôn Túc An chắc đoán được người gọi là ai nên cũng không thèm bắt máy, tiếp tục giả vờ ngủ say, nhưng Lâm Tứ đã hoàn toàn tỉnh giấc.

Ôn Túc An nằm úp sấp, Lâm Tứ đi tới cầm điện thoại di động ở đầu giường, hai tay đặt ở bên cạnh, cúi xuống hôn lên lưng cô.

Râu Lâm Tứ mọc lờm chờm, đâm vào lưng Ôn Túc An, cô vặn người tránh né, khẽ nỉ non như mèo con, làm Lâm Tứ nổi lên phản ứng.

Mãi cho đến khi bị hôn đến nghiêng trời lệch đất thì cô mới tỉnh lại, đẩy anh ra: "Em không chơi nữa, sao lúc nào anh cũng tràn đầy tinh lực như vậy?"

Lâm Tứ cười tủm tỉm, "Bởi vì thấy em thì nhịn không được."

Lâm Tứ lật người cô lại, đưa điện thoại cho cô, "Điện thoại của Cừ Tiểu Chiêu."

Ôn Túc An đã đoán được, Cừ Tiểu Chiêu sáng sớm thích gọi điện thoại quấy rầy cô.

Ôn Túc An hỏi cô không sợ quấy rầy bọn họ tập thể dục buổi sáng sao, Cừ Tiểu Chiêu bình tĩnh nói, thật ra cô ấy rất thích nghe phát trực tiếp chương trình 18 +.

Không ai mặt dày hơn Cừ Tiểu Chiêu.

Ôn Túc An không muốn trả lời, cô đẩy điện thoại cho Lâm Tứ, "Anh trả lời giúp em đi."

Cô nhắm mắt nằm trong lòng anh, lúc này giống như một chú mèo nhỏ ngoan ngoãn, Lâm Tứ cảm giác trong tim như có lông vũ vuốt ve, càng muốn cưng chiều Ôn Túc An.

Cuộc gọi thứ tư cuối cùng cũng được nối máy, Cừ Tiểu Chiêu vừa bắt đầu đã nói liên tục khiến Lâm Tứ bối rối, lúc này mới hiểu vì sao Ôn Túc An không muốn nghe máy.

"A lô? Ôn Túc An, cậu ở đâu rồi?!" Đầu dây bên kia cũng không có đáp lại, Cừ Tiểu Chiêu còn tưởng rằng điện thoại mất sóng.

Nửa giây sau, giọng nói trầm khàn từ tính của người đàn ông truyền đến: "Cô ấy đang ngủ."

Mẹ kiếp!

Cừ Tiểu Chiêu cảm thấy tai mình tê dại.

Cô ấy thực sự ghen tị với Ôn Túc An khi có một người bạn trai vừa đẹp trai mà giọng nói lại dễ nghe như vậy, không giống cô, lười thúi một mình như góa phụ.

Vừa nghĩ tới liền cảm thấy khó chịu, bạn trai cô cũng không có, Ôn Túc An kia cũng không thể ngủ nướng như vậy.

"Đã mấy giờ rồi mà còn ngủ, không phải nói muốn ra ngoài dạo phố sao."

Lâm Tứ cúi đầu hỏi Ôn Túc An: "Em có hẹn cùng Tiểu Chiêu đi chơi sao?"

Hôm qua có nghe Ôn Túc An nhắc đến, nhưng không biết cô hẹn mấy giờ.

Ôn Túc An nhỏ giọng dụi đầu vào cánh tay Lâm Tứ, "Mấy giờ rồi?"

Lâm Tứ nhìn rồi nói: "Chín giờ."

"Em hẹn 11 giờ, mặc kệ cô ấy đi."

Lâm Tứ còn chưa kịp nói chuyện, Cừ Tiểu Chiêu ở đầu dây bên kia đã nghe thấy Ôn Túc An nói lời phũ phàng rồi.

"Mẹ kiếp Ôn Túc An, cậu có ý gì, bây giờ đã chín giờ sáng mà còn nằm trên giường. Tôi nói cho cậu biết, hôm nay tôi đã trang điểm cẩn thận rồi, cậu mà dám ăn mặc lôi thôi đi gặp tôi thì tôi sẽ cho cậu biết tay."

Ôn Túc An không hề động đậy, thậm chí ôm Lâm Tứ ra vẻ ủy khuất bĩu môi, "Cậu ấy đang hung dữ với em kìa."

Đầu dây bên kia Cừ Tiểu Chiêu trên mặt đầy dấu chấm hỏi.

Còn chưa dứt lời, thanh âm Lâm Tứ lại truyền đến: "Cô nói chuyện nhỏ nhẹ một chút, sao lại hung dữ với cô ấy."

"..."

Hai mắt Cừ Tiểu Chiêu tối sầm lại, "Này, Lâm Tứ, anh đúng là bị yêu phi mê hoặc rồi."

Lâm Tứ cười cười, thanh âm cách xa một chút, "Cô ấy nói anh là hôn quân."

Giọng nói mềm mại của Ôn Túc An truyền đến, "Cậu ấy chỉ đang ghen tị thôi."

"..."

Rất tốt, hôm nay cô ấy sẽ tuyệt giao với Ôn Túc An!

— —

"Tuyệt giao cái gì?"

Ôn Túc An sau khi trang điểm cẩn thận liền chạy đến nhà Chiêu Chiêu, kết quả cô ấy nói muốn tuyệt giao. Ôn Túc An không chỉ không hoảng hốt, ngược lại không biết xấu hổ ném ra một câu.

Cừ Tiểu Chiêu chán ghét nhìn cô, "Ở cùng với Lâm Tứ lâu quá nên lây nhiễm thói mặt dày rồi à?"

Ôn Túc An khó hiểu lắc đầu, "Không phải, đây là tình thú giữa những người yêu nhau, cậu không hiểu đâu."

"..." Cừ Tiểu Chiêu mặt không đổi sắc, "Cậu đừng k1ch thích tôi, coi chừng tôi đánh cậu thật đấy."

Ôn Túc An cười ngặt nghẻo, nhào tới ôm hôn ngẫu nhiên Cừ Tiểu Chiêu, khiến Cừ Tiểu Chiêu phải liên tục hét: "Không được dùng cái miệng hôn đàn ông đến hôn tôi."

Ầm ỉ hồi lâu cuối cùng cũng đi ra ngoài, vừa vặn là buổi trưa, hai người đặt chỗ ở một nhà hàng, sau đó trong thời gian chờ đợi thì xếp hàng mua trà sữa.

Sau khi chờ đợi khoảng nửa giờ, cuối cùng cũng đến lượt họ.

Khẩu vị đồ ăn của Vụ Thành tương đối đậm đà, đa phần là món cay, Ôn Túc An và Cừ Tiểu Chiêu không phải người Vụ Thành, lần đầu đến Vụ Thành chưa quen mùi vị ở đây, sau nhiều năm thì trình độ ăn cay đã tăng lên rất nhiều.

Hai người vừa ăn lẩu vừa trò chuyện.

"Vậy là cậu với Lâm Tứ giờ sống chung với nhau rồi?"

"Đại khái là vậy."

Thực ra hai người cũng chưa từng nghiêm túc đề cập đến chuyện sống chung, nếu thật sự tính toán thì trước khi xác định quan hệ yêu

đương hai người cũng đã ở chung rồi, trước kia một tuần vài ba lần, bây giờ thì Lâm Tứ gần như ngủ luôn ở nhà cô.

Cừ Tiểu Chiêu nghe xong, cẩn thận hỏi: “Vậy tiền nhà do cậu trả sao?”

Ôn Túc An biết cô ấy đang lo lắng điều gì, Cừ Tiểu Chiêu chỉ lo cô sẽ chịu thiệt.

"Anh ấy không đề cập gì đến tiền thuê nhà cả."

Nói xong lời này, sắc mặt Cừ Tiểu Chiêu thay đổi.

Ngay sau đó Ôn Túc An nói: "Nhưng anh ấy đưa cho tôi một tấm thẻ."

Cừ Tiểu Chiêu sửng sốt, "Bao nhiêu?"

Ôn Túc An đưa tay.

"Sáu nghìn?!"

Ôn Túc An trợn mắt, "Sáu chữ số."

"Mẹ kiếp!" Cừ Tiểu Chiêu kích động, “Anh ta có ý gì, tại sao lại cho cậu nhiều tiền như vậy, muốn bao nuôi cậu hả?”

"Tôi mà còn cần người bao nuôi à?" Ôn Túc An cười nói: “Anh ấy nói số tiền này dùng cho sinh hoạt hàng ngày của gia đình, tùy ý tôi sử dụng, phòng chừng tiền thuê nhà cũng bao gồm trong đó."

Cừ Tiểu Chiêu nghe xong suy nghĩ một chút, Ôn Túc An vốn tưởng rằng bạn mình sẽ khen Lâm Tứ chu đáo, nhưng người này lại nói: "Này, Lâm Tứ có vẻ rất có tiền, cậu nên nắm chặt một chút."

"..." Ôn Túc An không nói nên lời.

Cô vẫn nhớ như in nỗi lo lắng của Cừ Tiểu Chiêu khi mới biết bọn họ ở cùng nhau, đơn giản chỉ là lo lắng Lâm Tứ có thể điều kiện kinh tế không tốt lắm, tuổi này của bọn họ cũng không phải chỉ biết yêu đương không nhìn hiện thực, đến tuổi này, nếu thật sự muốn nghiêm túc phát triển nhất định phải cân nhắc một ít nhân tố hiện thực, Cừ Tiểu Chiêu sợ Ôn Túc An lại gặp người không xứng vì vậy lo lắng là không sai.

Kết quả là khi biết người ta cho nhiều tiền như vậy, thái độ của cô ấy lập tức thay đổi.

“Tôi nói thật đấy, nếu anh ta có thể không chớp mắt đưa cho cậu hơn 100.000 tệ, điều đó nhất định chứng tỏ tài sản của anh ấy không ít, hơn nữa anh ấy còn là người địa phương, biết đâu còn có nhà cửa...”

Ôn Túc An đang nhúng thịt bò, lần lượt đáp lại, cô không phải không thích lời Cừ Tiểu Chiêu nói, nếu như thân phận thay đổi, Cừ Tiểu Chiêu cũng có bạn trai, nhất định sẽ khiến cô chú ý đến chuyện này nhiều hơn. Cô không cảm thấy phiền.

Tuy nhiên, tiền đề để xem xét các yếu tố này là phải có mục tiêu kết hôn và xây dựng gia đình, nhưng liệu họ có thể tiến đến bước kết hôn hay không?

Nghĩ đến hai chữ kết hôn, Ôn Túc An liền sợ hãi.

Cô bây giờ chỉ muốn yêu đương với Lâm Tứ, kết hôn thì quá xa vời.

Nói xong chuyện của cô và Lâm Tứ, Ôn Túc An lại nhớ tới một vấn đề khác, hỏi Cừ Tiểu Chiêu: “Liên Nhụy đã về Trung Quốc rồi phải không?”

Cừ Tiểu Chiêu khựng lại một lúc mới ngược mắt lên.

"Làm sao vậy? Cậu không biết à?"

Cừ Tiểu Chiêu nhún vai, hờ hững nói: "Tôi không có thông tin liên lạc của anh ta, làm sao biết được."

Cừ Tiểu Chiêu giả vờ bình tĩnh, nhưng Ôn Túc An vẫn nhìn ra cô ấy đang ngẩn người.

Liên Nhụy là bạn trai cũ của Cừ Tiểu Chiêu, cả hai bắt đầu hẹn hò cùng thời với Ôn Túc An và Cố Chính, nhưng đến năm thứ ba thì chia tay. Liên Nhụy và Cừ Tiểu Chiêu đều là người có chí hướng sự nghiệp rất mạnh, hai người vì công việc mà thường ở hai nơi, cuối cùng tình cảm ngày càng lạnh nhạt, thời gian trôi qua, mâu thuẫn ngày càng nhiều, cuối cùng đi đến bước chia tay.

Nhưng Ôn Túc An có thể nhìn ra, Cừ Tiểu Chiêu là thật tâm thích Liên Nhụy, mấy năm gần đây cũng chưa từng quên Liên Nhụy, mặc dù nói là đi hộp đêm tìm đàn ông chơi cho vui, nhưng thực tế chỉ là cô ấy mạnh miệng, chưa từng dây dưa với người nào.

Ôn Túc An muốn giúp cô ấy, nhưng lại không chắc Liên Nhụy có còn tình cảm với Cừ Tiểu Chiêu hay không, nghĩ đi nghĩ lại vẫn định phó mặc mọi chuyện cho số phận, người có duyên nợ thì dù cách xa đến mấy cuối cùng vẫn về bên nhau.

Sau khi ăn trưa, Ôn Túc An và Cừ Tiểu Chiêu dành cả buổi chiều ở trung tâm thương mại mua rất nhiều đồ, Cừ Tiểu Chiêu thậm chí còn xài hết thẻ tín dụng, Ôn Túc An rất sợ hãi, không biết có phải vì nghe tin Liên Nhụy về nước nên cô ấy bị kích thích hay không.

Mua sắm xong còn định đi xem phim nhưng công ty của Cừ Tiểu Chiêu gọi cô ấy về tăng ca. Cừ Tiểu Chiêu tham công tiếc việc nên đành phải bỏ rơi chị em tốt để chạy đến công ty.

Cừ Tiểu Chiêu đi rồi, phim còn chưa xem, Ôn Túc An ở một mình có chút buồn chán, vừa lúc Lâm Tứ nhắn tin hỏi khi nào xong để anh đến đón.

Ôn Túc An trực tiếp gọi điện thoại.

"Ừ?"

"Anh có bận không?"

"Hiện tại không bận, em có chuyện gì sao?"

Ôn Túc An nhìn hai tấm vé xem phim, "Vậy anh có muốn đi xem phim không, Chiêu Chiêu có việc gấp nên về công ty rồi."

"À" Lâm Tứ kỳ quái nói: "Cô ấy không đi được thì để anh đến xem phim với em."

"Mà thôi, để em tìm một tiểu thịch tươi vào xem phim với em được rồi, ở đây nhiều soái ca lắm, không phiền anh chạy đến."

"Ôn Túc An, em ngưng đờn đúng không, chờ một chút, anh lập tức chạy tới."

Ôn Túc An vui vẻ hơn rất nhiều, cẩn thận nghĩ lại, hình như đây là lần đầu tiên cô và Lâm Tứ xem phim.

Buổi hẹn hò của các bạn trẻ đều là ăn uống, mua sắm và xem phim. Hai người chuyện gì cũng đã làm qua, nhưng xem phim thì đây là lần đầu.

— —

Gần đây trong cửa hàng có thêm một người học việc, người này thông minh, học hỏi nhanh, giúp đỡ Lâm Tứ rất nhiều nên anh mới yên tâm giao cửa hàng cho Lương Hạnh, tự mình đi hẹn hò.

Nhưng cũng vì vậy mà ngày nào anh cũng bị Lương Hạnh mắng nhiếc như một gã đàn ông trọng sắc quên bạn.

Thấy Lâm Tứ lại định bỏ đi, Lương Hạnh thờ dài hát một bài: "Dù sao anh ấy cũng không thấy khó chịu, chỉ cần anh ấy rảnh rỗi, anh ấy sẽ

không quan tâm đến cảm xúc của tôi, nếu không còn đường lui thì tại sao không buông tay..."

Lâm Tứ bị giọng ca của cậu ta lấn át, đá Lương Hạnh một cước, "Rảnh rồi thì tìm bạn gái đi, đừng có cả ngày bám lấy tôi, gay chết đi được."

Lương Hạnh ngẩng đầu, giống như một nàng dâu nhỏ, tế nhị nói: "Nhưng mà, anh rõ ràng nói yêu tôi nhất."

Lâm Tứ sắp nôn rồi.

Đến rạp chiếu phim đã là nửa tiếng sau, cuối tuần đông người, lại trùng hợp với việc công chiếu một bộ phim về đề tài ăn khách nên lúc này rạp đã chật kín người.

Lâm Tứ không tìm thấy Ôn Túc An, liền gọi điện thoại cho cô.

"Anh trai..."

Sau lưng truyền đến một giọng nói, Lâm Tứ quay đầu lại liền nhìn thấy một cô gái xa lạ, nhìn thoáng qua liền biết mục đích của đối phương.

"Làm quen được không, em chỉ..."

"Xin lỗi, tôi có bạn gái rồi."

Lâm Tứ lạnh giọng từ chối, cô gái sửng người một lúc, nói xin lỗi rồi bỏ đi.

Tiếng bíp bíp còn chưa dứt đã tự động cúp máy, Lâm Tứ cau mày gửi tin nhắn cho Ôn Túc An, hỏi cô đang ở đâu.

Lâm Tứ đi qua quầy bán vé, nhìn xung quanh, ước chừng một phút sau, liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc ở khu vực nghỉ chân.

"Chị nhìn này, thiết bị có chút chậm, đừng chờ, lên trước một chút..."

"Ồ, để tôi xem..."

"Đúng rồi, nhấn đi!"

"Đúng rồi, chị, chị thật lợi hại..."

Ôn Túc An vén tóc ra sau, mím môi cười, được cậu trai trẻ này khen khiến cô cảm thấy xấu hổ.

Anh chàng kia híp mắt cười, "Chị gái không chỉ xinh đẹp mà còn chơi game giỏi nữa, thật sự rất lợi hại."

Ôn Túc An được khen đến hoa cả mắt, mặt đỏ lên, ngượng ngùng nói: "Không giỏi đến vậy đâu."

Lời vừa dứt, sau đầu truyền đến một trận cười lạnh, Ôn Túc An ngẩn ra.

Hai giây sau, cô quay đầu lại một cách máy móc.

Gương mặt lạnh lùng hiện lên, Lâm Tứ nhìn cô cười nửa miệng, giọng điệu lạnh lùng.

"Em yêu thật lợi hại, người xa lạ cũng dám thân thiết."

Ôn Túc An: "..."

Chương 43: Vodka Martini

"Anh giận rồi hả?"

"..."

"Thực sự tức giận rồi?"

"..."

"Em không có làm gì hết, chỉ dạy cậu ta chơi game thôi..."

"Ah."

Lâm Tứ đột nhiên dừng lại, Ôn Túc An không kịp tránh liền đụng phải lưng anh, đau đến bịt mũi.

Lâm Tứ quay người, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chỉ là chơi game thôi? Vậy em còn muốn gì nữa, nghe cậu ta gọi "chị đẹp" một tiếng liền cười đến tít mắt?"

Ôn Túc An dỗ dành suốt từ khu nghỉ ngơi đến phòng chiếu mà Lâm Tứ vẫn nghiêm mặt, nói năng lạnh lùng khiến cô lập tức mất bình tĩnh.

"Người ta gọi em bằng "chị" vì nhỏ tuổi hơn em, chỉ là giao tiếp xã giao, anh lại biến nó thành chuyện quan trọng, anh phiền phức muốn chết."

Lâm Tứ tuy đang ghen nhưng thấy Ôn Túc An bắt đầu nổi giận thì cơn giận đột nhiên tan biến.

Anh không biết khi nào tính tình của mình lại trở nên tốt như vậy.

Lâm Tứ khẽ thở dài, đi tới kéo tay Ôn Túc An, Ôn Túc An xoay vai tránh đi, quay đầu đi chỗ khác.

“Được rồi.” Lâm Tứ nắm vai cô, bắt đắ dĩ nói: “Anh còn chưa ghen xong mà em đã nổi giận rồi.”

“Không thích thì cứ bỏ mặc em đi.” Ôn Túc An dùng sức bóp cổ anh, “Anh không vui cái gì, em có làm cái gì quá đáng đâu, ngược lại mỗi ngày tiệm của anh có biết bao nhiêu em gái nhỏ đến xăm hình, em có bao giờ tỏ thái độ không?”

Từ khi ở bên nhau, Lâm Tứ và Ôn Túc An chưa từng cãi nhau, thực ra có đôi khi cũng giận dỗi nhưng là Ôn Túc An đơn phương kiểm chuyện, Lâm Tứ chỉ biết ôn tồn chiều chuộng cô, lần này cũng vậy.

Anh nghĩ rằng Ôn Túc An nếu làm trong ngành sale thì hẳn là sẽ rất thành công, kỹ năng "thao túng tâm lý" quá xuất sắc.

Lâm Tứ lúc này không dám nói gì nữa, cúi người đem cô ôm vào lòng, Ôn Túc An không giãy dựa nữa, cuối cùng chỉ có thể mềm nhũn trong vòng tay anh.

“Nhìn em kìa.” Lâm Tứ mím chặt đôi môi bĩu ra, thấp giọng cười, “Em làm trò gì anh cũng thích.”

Ôn Túc An nhướn mắt tỏ vẻ khinh thường.

Lâm Tứ biết cô đã nguôi giận rồi.

Ôn Túc An không phải là một cô gái khó dỗ dành, cô là người hiểu chuyện, có đôi khi không phải thực sự tức giận, cô chỉ là bày ra tính khí trẻ con để được làm nũng với Lâm Tứ, trong chốc lát lại trở nên vui vẻ.

Hai người càng ở bên nhau lại càng hoà hợp.

Tay vịn giữa hai người bị Lâm Tứ nhắc lên, Ôn Túc An nghiêng người nép vào trong lòng anh, trầm mặc một hồi mới nói: “Em không có làm quen với đàn ông lạ.”

Lâm Tứ cúi đầu.

Ôn Túc An ngẩng đầu lên, thừa dịp không có người chú ý, vội vàng hôn Lâm Tứ, "Để em hôn một cái nào."

Lâm Tứ như rụng mảy cười.

Khi bầu không khí vừa thích hợp, một giọng nói vang lên, phá vỡ bầu không khí ngọt ngào— — "Chị, chị cũng xem bộ phim này à?"

“...” Ôn Túc An hoá đá.

Hai giây sau, cô quay đầu lại, nhìn thấy cậu sinh viên đại học mà cô vừa gặp khi đang chơi game.

Ngay sau đó, vòng tay ôm cô được thả ra, Lâm Tứ đứng thẳng dậy, mặt không chút cảm xúc quay người về chỗ ngồi.

"..."

Em trai gì chứ, mẹ kiếp, mất cả hứng!

Ôn Túc An nở nụ cười đắc ý, "Ừ, tôi đi cùng bạn trai."

Nói xong, cô vòng tay ôm lấy cánh tay Lâm Tứ.

Cậu sinh viên nói với Ôn Túc An: "Chị, bạn trai của chị soái quá."

Vừa rồi cậu ta muốn nói anh này nhìn như minh tinh, lại nói, từ đầu đến cuối ánh mắt đều dán chặt vào bạn gái, không hề chú ý đến xung quanh.

Nghe người cùng phái khen ngợi, Lâm Tứ sắc mặt tốt lên rất nhiều, Ôn Túc An cũng gật đầu, thừa thắng xông lên, "Đúng đúng, anh ấy

siêu đẹp trai, thế nào, rất xứng đôi với chị đúng không?"

"Phải, phải, nam có tài và nữ có dung mạo xinh đẹp, trời sinh một đôi."

Ôn Túc An bật cười, bợn trẻ bây giờ thật dẻo miệng.

Cô vỗ vỗ Lâm Tứ về mặt đắc ý, "Nghe thấy chưa, cậu ta nói chúng ta là trời định nhân duyên."

Lâm Tứ cong môi, "Em nói rất hay."

Ánh đèn trong khán phòng tối mờ, logo rồng vàng nền xanh nháy trên rèm, phim sắp bắt đầu, Ôn Túc An quay lại chọc vào cánh tay Lâm Tứ.

Lâm Tứ liếc xéo, "Hả?"

"Ôm."

Lâm Tứ vươn tay ôm Ôn Túc An, không biết đang muốn chứng minh cái gì, đột nhiên cúi đầu hôn Ôn Túc An, một nụ hôn phớt, nhưng lại khiến Ôn Túc An đỏ mặt.

"Có camera đó"

Lâm Tứ không quan tâm lắm, "Hôn một cái thì có làm sao."

"Có rất nhiều người xung quanh."

"Không có ai nhìn đâu."

"Em trai kia đang nhìn."

Lâm Tứ như ngơ mi nhìn về phía ghế sau, cậu nhóc sinh viên vội ngoảnh mặt đi chỗ khác, nhưng hai bên tai đã hơi ửng đỏ.

Khá ngây thơ.

Lâm Tứ trầm nghĩ.

— —

Hai giờ sau, bộ phim kết thúc, đèn trong khán phòng được bật lên, khán giả lần lượt rời đi.

Ôn Túc An còn đang cùng Lâm Tứ thảo luận nữ chính kết cục đã chết hay chưa thì một cái đầu chen vào.

Ôn Túc An và Lâm Tứ sững sốt.

"Chị và anh, hai người có muốn ăn tối không?"

Em trai thật sự rất nhiệt tình, lại còn nở nụ cười, Ôn Túc An không biết nên từ chối như thế nào.

Cô cũng không muốn nói chuyện với cậu ta, nhưng cậu ta lại đang nở nụ cười thân thiện nhìn cô.

"Không ăn." Trong lúc cô do dự, Lâm Tứ trực tiếp nói.

Em trai ngơ ngác nhìn Lâm Tứ, ngu ngơ gật đầu.

Lâm Tứ không muốn nói chuyện với cậu ta, ôm Ôn Túc An đang định rời đi thì em trai kia đột nhiên tiến lên một bước, suýt đụng phải Lâm Tứ.

"Cậu đang làm gì thế..."

"Anh ơi, anh có người bạn nào giống kiểu của anh không?"

Lâm Tứ sững sốt, "Cái gì?"

Em trai chăm chú nhìn Lâm Tứ, mặt Lâm Tứ càng đen, trừng mắt nhìn cậu.

"Anh à, em rất thích kiểu người như anh, thật ghen tị với chị gái này."

"..."

"..."

Hai giây sau, Ôn Túc An phù phù một tiếng, che miệng cúi xuống.

Lâm Tứ hoàn toàn đen mặt.

— —

Sau khi rời khỏi rạp chiếu phim Ôn Túc An vẫn còn cười khanh khách.

"Còn tưởng là tình địch của anh, không ngờ lại là đối tượng đánh ghen của em. Hahaha"

Lâm Tứ bị tiếng cười của cô làm cho khó chịu, liền véo mông Ôn Túc An trả đũa, Ôn Túc An ú ớ, tránh được tay anh.

Ôn Túc An lau khóe mắt, "A Tứ, anh thật lợi hại, nam nữ đều bị anh quyến rũ."

"Cười đủ chưa, có người nhòm ngó bạn trai của mình làm em vui vẻ vậy hả?" Lâm Tứ nhếch môi.

Ôn Túc An nói: "Nếu tình địch là nữ thì chắc chắn em sẽ ghen lò ng lộn rồi, nhưng nếu là một em trai mặt mũi khôi ngô, a, chuyện này..."

Ôn Túc An gần đây đang mê một bộ phim truyền hình trên đài, say mê câu chuyện hai nam chính yêu nhau say đắm. Lâm Tứ nghe thấy câu chuyện hai người đàn ông yêu nhau thì cảm thấy nổi da gà, nhưng ngược lại, Ôn Túc An lại rất phấn khích.

Kết quả bây giờ, cô phát cuồng vì có một cậu trai trẻ thích bạn trai của mình.

“Ôn Túc An, anh cảnh cáo em lần cuối, nếu còn nói bậy, hậu quả em tự gánh lấy.” Lâm Tứ hoàn toàn nghiêm túc.

Vừa dứt lời, Ôn Túc An nhất thời biến sắc, nhào tới ôm cánh tay Lâm Tứ, biến thành một con chim sẻ nhỏ.

"Em đói bụng, đi ăn cơm đi, hôm nay em lại thích A Tứ hơn một chút rồi."

Ôn Túc An mỗi lần đều nói câu này để dỗ người ta, Lâm Tứ nghe nhiều cũng không còn bị dụ dỗ nữa.

Ôn Túc An thấy anh không động, đảo mắt, cúi người khẽ gọi: "Anh trai, anh không khoẻ sao?"

Lâm Tứ quả nhiên liếc qua.

Nhưng lần này, thần thái anh có chút phức tạp.

"Tương lai đừng gọi anh như vậy nữa, nghe sợ lắm."

"..."

"Ha ha ha ha ha ha ha!"

— —

Lâm Tứ đang định đưa Ôn Túc An đi ăn tối, vừa lên xe thì nhận một cuộc gọi từ số máy lạ.

Lâm Tứ nhắc máy nói vài câu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

"Chuyện gì vậy?"

"Kết quả điều tra của cảnh sát đã có rồi, chúng ta tới đó đi."

Đây là lần thứ hai Ôn Túc An đến đồn cảnh sát, lần đầu tiên là khi đám côn đồ đến quán bar gây rối, lúc đó cô cũng đi cùng Lâm Tứ.

Nói thật, đại đa số người không có việc gì đều không thích chạy tới đây, Ôn Túc An không nhịn được nắm lấy tay Lâm Tứ, Lâm Tứ liền xoay người ôm vai cô thật chặt.

Sau đó, Lâm Tứ vào nói chuyện với cảnh sát, những kẻ đánh anh lần trước đã bị bắt, sau khi thẩm vấn, bọn chúng khai có người ra lệnh, nhưng đối phương chỉ liên lạc với họ trên mạng mà chưa từng gặp trực tiếp. Cảnh sát kiểm tra IP, vẫn không thể xác nhận người dùng, chỉ là một tài khoản ảo.

Ôn Túc An vội vàng hỏi: "Vậy chiếc đồng hồ đó thì sao, tôi chắc chắn nó là của bạn trai cũ."

Cảnh sát nói: "Chúng tôi cũng có hỏi về chuyện này, họ nói nhặt được trên đường. Chúng tôi cũng hỏi Cố Chính, anh ấy ta nói từng vô tình làm mất đồng hồ."

Vốn tưởng rằng sau khi bắt được đám côn đồ kia, chân tướng sẽ bại lộ, nhưng cuối cùng lại không tìm được gì, cũng không có chứng cứ kết tội Cố Chính. Ôn Túc An không tin chuyện này không liên quan đến Cố Chính, nhưng cô đành bất lực.

"Chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra người đứng sau, cảnh sát chắc chắn sẽ cho anh chị một lời giải thích, cũng sẽ liên lạc với anh chị ngay khi vụ án có tiến triển."

— —

Trở về nhà với tâm trạng thất vọng, Ôn Túc An không thiết ăn tối nữa, chán nản không nói một lời.

Lâm Tứ đi theo Ôn Túc An vào phòng, thấy cô nằm trên giường mở to mắt nhìn trần nhà, liền bước tới cúi người hôn cô.

Ánh mắt cô chuyển động.

“Đừng ủ rũ như vậy, không phải họ đã nói sẽ tiếp tục điều tra sao.”
Lâm Tứ trấn an.

“Em chắc chắn là hấn làm.” Ôn Túc An vừa buồn vừa giận, “Tên khốn đó, rõ ràng hấn ta làm sai, vậy mà còn dám quấy rầy cuộc sống của em.”

Lâm Tứ nằm xuống bên cạnh Ôn Túc An, nâng đầu cô lên, cánh tay trái luồn qua, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Ôn Túc An tựa đầu vào trong ngực Lâm Tứ, nhẹ giọng nói: "Xin lỗi anh."

"Tại sao lại xin lỗi anh?"

“Đều là tại em, nếu không phải em yêu đương với anh ta, nếu không phải em làm hấn kích động thì đã không xảy ra chuyện. A Tứ, em cảm thấy cuộc sống của mình như một mớ chỉ rối.”

Lâm Tứ xoa đầu Ôn Túc An, vỗ vỗ lưng cô: "Em không sai, Ôn Túc An, em không hại anh, cũng không nên tự trách vì đã qua lại với anh ta. Mỗi người chúng ta, trong cuộc đời này sẽ gặp rất nhiều người, anh tin rằng hai người ngay từ đầu gặp nhau nhất định đã đối xử chân thành với nhau, nên không thể nói cuộc gặp gỡ này là sai lầm, chỉ có thể nói thời gian trôi qua, con người thay đổi nên tạo ra ngã rẽ, thế thôi."

"Như anh vậy, anh không phải một người lạc quan, nửa năm sống trong tù đã cho anh thời gian suy nghĩ về cuộc đời mình, anh muốn sau này ra tù sẽ sống tốt hơn. Vì vậy, anh hy vọng em không bị ảnh hưởng bởi những việc tiêu cực này, đừng xin lỗi anh. Anh không nghi ngờ lựa chọn của em, cũng không muốn em phủ nhận bản thân mình."

Lâm Tứ cúi đầu hôn đi giọt nước mắt trên khóe mắt Ôn Túc An, "Anh đã nói em phải yêu chính mình. Trong rất nhiều trường hợp, thay vì đi

tìm ánh sáng, thà rằng chúng ta trở thành nguồn sáng của chính mình."

Chương 44: Sidecar

Ôn Túc An và Lâm Tứ trở lại Lăng Thành vào giữa tháng bảy, nơi này là phía Nam nên nhiệt độ khá cao, Ôn Túc An dặn Lâm Tứ chỉ mang theo quần áo mỏng.

Lần trước đến đây vội vàng, Lâm Tứ còn chưa có dịp ngắm nhìn thành phố này nghiêm túc, vừa xuống máy bay liền vội vàng chạy đến nhà Ôn Túc An, ở hai ngày lại vội rời đi, không kịp thưởng ngoạn phong cảnh gì.

Lần này đến Lăng Thành, quan hệ của anh và Ôn Túc An đã thay đổi, dọc đường anh luôn nắm tay Ôn Túc An, ánh mắt không ngừng lướt ngoài cửa sổ xe, anh đang tưởng tượng những góc phố mà cô bé Ôn Túc An từng đi qua.

Ôn Túc An nghiêng người tựa cằm lên vai Lâm Tứ.

"Anh đang nghĩ gì vậy?"

Lâm Tứ khẽ quay đầu, gò má chạm vào trán Ôn Túc An, "Không biết tối nay có phải ngủ phòng riêng không."

"..." Ôn Túc An tát anh một cái, "Nghiêm túc đi, hiện tại còn chưa kết hôn, về nhà bà sẽ phải ngủ hai phòng."

Lâm Tứ cười cười, cup mắt hỏi cô: "Vậy sau khi kết hôn chúng ta có thể ngủ cùng nhau không?"

"Đương nhiên." Ôn Túc An không chút nghĩ ngợi thốt ra.

Lời vừa dứt, cô đụng phải ánh mắt nóng bỏng của Lâm Tứ.

Anh nhìn cô chăm chăm, có chút khao khát khi nghe hai chữ “hôn nhân” nhưng Ôn Túc An vội dời ánh mắt đi chỗ khác, tránh đề tài nhạy cảm này.

Cũng đúng, chỉ vừa mới xác định quan hệ đã sớm bàn chuyện cưới xin có chút không thích hợp. Lâm Tứ cũng chưa có ý định kết hôn vào lúc này, chỉ đành mỉm cười nhìn vẻ bối rối của Ôn Túc An.

Biết bọn họ trở về, bà nội Ôn đã sớm chờ ở cửa sân.

“Bà nội, sao bà không ở bên trong chờ, ngoài này nóng lắm.” Ôn Túc An một giây cũng không muốn ở bên ngoài dưới cái nóng như này, vậy mà bà nội lại ở ngoài này đợi cô về.

“Không nóng không nóng.” Bà Ôn vỗ vỗ Ôn Túc An tay, nhìn về phía sau, Lâm Tứ từ xa chào hỏi: “Bà nội.”

Bà Ôn cười càng vui vẻ, tiến lên vài bước, "Này, hai đứa đi đường mệt mỏi rồi còn mang nhiều đồ như vậy, Tiểu An, sao con lại để A Tứ tốn kém như vậy."

"Không phải tại con, anh ấy nhất định tự đi mua, con cũng không ngăn được." Ôn Túc An tự bào chữa, đúng là cô có dặn Lâm Tứ không cần mang theo đồ đạc, nhưng Lâm Tứ nói đó là phép lịch sự, là chuyện trên hết phải làm gì sau khi xác nhận mối quan hệ, không thể tay không đến thăm bà nội.

Trước mặt những người lớn tuổi, Lâm Tứ cư xử như một học sinh ba tốt, cười nói: "Bà nội, không tốn kém gì đâu, bà vui là được."

Bà Ôn vỗ vỗ Lâm Tứ, "Lần này thôi, lần sau đến đừng mang theo cái gì nữa nhé."

"Vâng ạ."

Mọi người cùng nhau vào nhà, thím Từ đã chuẩn bị sẵn cơm, dọn một bàn đầy những món Ôn Túc An và Lâm Tứ thích ăn, bà nội nhìn

họ ăn uống vui vẻ, trong lòng rất ấm áp.

Bởi vì vui mừng, hôm nay bà nội cũng không ngủ sớm như mọi ngày mà cùng mọi người xem tivi.

Cả Lâm Tứ và bà nội Ôn chưa từng xem bộ phim này, cũng không hiểu rõ nội dung, Ôn Túc An đành phải vừa xem vừa giải thích cốt truyện cho bọn họ nghe. Một mình cô vừa xem phim vừa thuyết minh đến khô cả miệng.

Lâm Tứ nhận ra, cầm ly nước đưa cho Ôn Túc An. Ôn Túc An liếc nhìn, không đưa tay nhận lấy mà cúi đầu ra hiệu, Lâm Tứ hiểu ý liền đưa ly nước đến gần miệng cô.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt bà nội Ôn, bà che miệng cười thành tiếng.

Dù sao cũng không bằng sức của thanh niên, xem một hồi bà nội liền buồn ngủ, thím Từ đưa bà lên lầu.

Ôn Túc An và Lâm Tứ ở dưới xem TV, theo thói quen tiến lại ôm Ôn Túc An.

Bây giờ không còn ai ở đây, Ôn Túc An để mặc anh ôm vào lòng.

Sau khi ôm một lúc, người đàn ông bắt đầu động tay chân.

“Anh làm gì vậy?” Ôn Túc An thò tay ra đánh anh một cái.

Lâm Tứ cúi người, áp môi vào một bên cổ cô, khàn giọng hỏi: "Dì cả đã đi chưa?"

Ôn Túc An cảnh giác: "Cái gì?"

Tháng này Ôn Túc An chậm kinh hai ngày, kinh nguyệt của cô vốn nhiều, lần trước Lâm Tứ có chút kịch liệt khiến cô hơi chảy máu, vì vậy cả tháng này anh không dám đụng đến cô nữa.

Mấy ngày nay hai người ở cùng một nhà, ngày nào Lâm Tứ cũng ôm hôn, rờ rẫm nhưng không dám làm tới bước cuối, vốn là người có nhu cầu mạnh nên anh cảm thấy rất khó chịu.

Lúc này Lâm Tứ ôm cô khẽ rên một tiếng, Ôn Túc An đã biết ý đồ của anh.

"Nhưng dù sao đây cũng là ở nhà bà nội, không tốt đâu." Ôn Túc An vẫn có điểm bần khoản, tuy rằng cô cởi mở, nhưng không có gan làm chuyện đó với người bạn trai lần đầu ra mắt, hơn nữa cách âm ở nhà bà thực sự không tốt, bị nghe được thì rất xấu hổ.

"Vậy thì anh sẽ làm nhẹ thôi, em đừng to tiếng là được."

"..."

"Được không em?"

"Ở đây không có cái kia."

"Anh có mang theo mà."

"..."

Khi Ôn Túc An được Lâm Tứ ôm đi tắm, cô bàng hoàng nhận ra mình lại bị Lâm Tứ lừa, cái gì mà không được rên to, anh làm mạnh bạo như thế, đến cuối cùng cô gần như khóc ra tiếng...

Ôn Túc An nằm nghiêng ở trên giường, không muốn để ý tới Lâm Tứ, anh từ phía sau ôm lấy cô, ôn nhu dỗ dành: "Vừa rồi cũng không có ồn ào lắm đúng không?"

"Là do em kìm nén tốt." Ôn Túc An tức giận đến suýt nữa nội thương.

Lâm Tứ vùi vào cổ cô cười khúc khích, tiếng cười trầm thấp làm tê dại lỗ tai người bên cạnh, "Em không thoải mái sao?"

Ôn Túc An mặc kệ Lâm Tứ.

"Rõ ràng lúc này em rất thoải mái, còn nói anh làm nhanh hơn chút nữa..."

"Đủ rồi!" Ôn Túc An không có khí lực nói chuyện, kéo chăn che chính mình, "Em buồn ngủ rồi, anh cũng trở về phòng ngủ đi."

Lâm Tứ leo lên giường, "Anh muốn ôm em ngủ, sáng mai sẽ lên về phòng sớm, bà nội không phát hiện đâu."

Ôn Túc An bị giày vò đến nửa đêm, buồn ngủ quá nên không tranh cãi nữa, dù sao bà nội phát hiện cũng không sao, cô cũng đã trưởng thành rồi, bà sẽ không can thiệp vào cuộc sống riêng tư của cháu gái.

Đang mê man sắp chìm vào giấc ngủ, cô nghe thấy bên tai có người thì thầm: "Ngủ ngon."

Cô không trả lời.

"Ôn Ôn, ngủ ngon."

Ôn Túc An cau mày, lầm bầm: "Ngủ ngon..."

— —

Ngày hôm sau tỉnh lại, Lâm Tứ đã không còn ở trên giường, Ôn Túc An lấy điện thoại ra nhìn, mới chín giờ sáng.

Cô đứng dậy tắm rửa đi xuống nhà, thấy Lâm Tứ đang ngồi đối mặt với bà nội, vừa nói chuyện vừa ăn sáng.

Thấy cô đi xuống, hai người đều khá ngạc nhiên, đồng thanh nói: "Dậy sớm vậy?"

"..." Ôn Túc An nói: "Đã chín giờ rồi."

"Trước kia mỗi khi trở về con thường ngủ tới tận trưa."

Lâm Tứ: "Mỗi lần phải dậy sớm em thường hay cáu gắt."

Ôn Túc An: "..."

Ôn Túc An mặt không chút thay đổi ngồi vào bàn ăn, bá đạo đoạt lấy bữa sáng của Lâm Tứ, "Việc của mỹ nhân, mọi người không cần quan tâm."

Bà nội Ôn cau mày liếc cô một cái, "Sao lại giành đồ ăn sáng của A Tứ, trong bếp còn một ít kia."

"Ăn của người khác ngon hơn ăn của mình."

Lâm Tứ che miệng cười, thím Từ bưng thêm một bữa sáng, Ôn Túc An cười trả lại bữa sáng cho Lâm Tứ, nhưng trứng chiên đã bị cô ăn một nửa.

— —

Buổi trưa, bà nội định nghỉ ngơi, không có việc gì làm, Ôn Túc An nghĩ tới việc dẫn Lâm Tứ ra ngoài đi dạo.

Thời tiết bên ngoài thật ra rất nắng, nhưng cũng may trường trung học cơ sở số 1 Lăng Thành bên ngoài trồng rất nhiều cây xanh, dọc đường có bóng cây che mát, thỉnh thoảng có một cơn gió thổi qua, mát mẻ vô cùng.

Lâm Tứ không ngờ Ôn Túc An lại đưa mình đến trường trung học của mình.

Ôn Túc An đi ở phía trước, "Nơi này là sân chơi, hình như là vừa sửa sang lại, em nhớ tới khi tốt nghiệp sân cỏ gần như trụi lủi."

"Lúc này đang là kỳ nghỉ hè, trường học đóng cửa, chúng ta chỉ có thể ở bên ngoài nhìn vào."

Trường trung học số Một là trường cấp 3 trọng điểm của thành phố Lăng Thành, có chế độ giảng dạy nghiêm ngặt, tỷ lệ lên lớp rất cao,

khuôn viên rộng. Ôn Túc An tuy rất thích chơi bời nhưng chưa bao giờ bỏ làm bài tập, cô trúng tuyển vào trường với vị trí thứ 10 toàn thành phố, điểm thi đại học cũng rất tốt, thực ra cô có thể vào được trường trọng điểm của tỉnh, nhưng cô lại lén lút điền vào nguyện vọng một trường ở thành phố cách xa nơi đây.

"Em chỉ muốn đến một nơi xa hơn, cũng không muốn bị cha sắp đặt tương lai, nếu ông ấy nhúng tay, em nhất định sẽ phải học quản lý kinh doanh, giúp ông quán xuyến công việc. Em không muốn, cũng không thích kinh doanh chút nào."

"【Sầu Nhiên】 cũng là một doanh nghiệp nhỏ mà."

Nghĩ đến 【Sầu Nhiên】, Ôn Túc An bật cười, "Không giống nhau, nói đúng hơn, việc kinh doanh của ba em quá buồn tẻ, trong khi đòi hỏi quá nhiều mối xã giao, em thật sự không thích."

Ôn Túc An nghĩ tới công việc trước đây của Lâm Tứ, hỏi anh: "Anh nói anh từng làm nhân viên ngân hàng đầu tư?"

"Ừm."

"Công việc có bị căng thẳng không?"

Lâm Tứ nghĩ nghĩ, chậm rãi nói: "Có áp lực, nhưng cũng có động lực, làm ngân hàng đầu tư hoàn toàn không dễ."

Ôn Túc An nghiêng đầu nhìn Lâm Tứ, chậm rãi cong môi, trong mắt lộ ra ý cười.

Lâm Tứ khó hiểu, "Làm sao?"

"Các anh phải mặc vest đi làm phải không?"

"Thường xuyên."

Nụ cười của Túc An càng sâu, ngắm nghía Lâm Tứ từ đầu đến chân, sau đó có chút nũng nịu nói: "Anh mặc âu phục chắc chắn trông rất

đẹp trai."

Lâm Tứ nhướng mày.

Anh không ngờ Ôn Túc An lại nghĩ đến phương diện này.

Từ khi cô gặp Lâm Tứ, anh luôn ăn mặc xuề xòa, ngay cả áo sơ mi cũng không mặc chứ đừng nói là âu phục.

Lâm Tứ thì thầm: "Thích âu phục à?"

Ôn Túc An nói thật: "Muốn nhìn anh mặc âu phục."

Cô cảm thấy Lâm Tứ mặc vest nhất định sẽ rất đẹp trai.

Lâm Tứ suy nghĩ hai giây, sau đó gật đầu, "Được."

"Thật sao? Vậy về đến nhà liền mặc lên cho em xem." Ôn Túc An hưng phấn nói.

Lâm Tứ đồng ý, nhưng anh cũng đưa ra một yêu cầu.

Anh ghé sát vào Ôn Túc An, thấp giọng nói: "Vậy em phải hoá trang thành con mèo, còn phải đeo cái đuôi nhỏ."

Ôn Túc An sững sốt, "Anh thích dạng này hả? Người đàn ông mặc vest cùng mèo hoang nhỏ?"

Anh cười: "Em không thích à?"

Ôn Túc An tưởng tượng đến cảnh tượng đó liền đỏ mặt.

Ôn Túc An đỏ mặt là chuyện hiếm thấy, Lâm Tứ thấy lòng ngứa ngáy, cúi đầu hôn cô, vừa chạm đến khóe môi thì cô đã chạy mất.

Cũng không thể tiếp tục như thế này nữa, chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy nóng hết cả người rồi, nếu hôn nhau, rất có thể sẽ làm ô uest chấn linh thiêng của khuôn viên trường cấp ba...

Lâm Tứ đuổi kịp cô, từ phía sau ôm lấy eo Ôn Túc An.

"Đừng mà..."

Ôn Túc An suýt chút nữa va chạm với người đang đi ở góc đường.

Cô ngẩng đầu, bên kia cũng nhìn sang.

Hai giây sau—

"Chị?"

Ôn Tư Chi mở to hai mắt chớp chớp, tựa hồ không hiểu Ôn Túc An tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, "Chị ơi, chị trở về lúc nào thế?"

Vừa quay đi, liền nhìn thấy người đàn ông đang ôm eo Ôn Túc An.

"Chị..." Ôn Tư Chi như hiểu ra điều gì, "Chị, chị dẫn anh về gặp ba à? Nhưng ba hình như không biết chị về..."

"Ôn Tư Chi."

Ôn Túc An nhẹ giọng nói, Ôn Tư Chi sửng sốt.

Ôn Túc An rũ mắt xuống, rơi vào hai bàn tay đang đan vào nhau.

"Bạn trai của em à?"

Cô nhìn chàng trai bên cạnh Ôn Tư Chi.

Ôn Tư Chi: "!!!"

Cô nhanh chóng hất bàn tay kia ra.

Ôn Túc An: "Ba biết chưa?"

Ôn Tư Chi trở mặt.

^

Ôn Túc An: "Được, để chị nói với ba..."

"Đừng!" Ôn Tư Chi vội vàng kéo Ôn Túc An, đáng thương nói: "Ba không để cho em yêu sớm đâu, chị, giữ bí mật cho em đi..."

Ôn Túc An nhướng mày.

"Giúp em giữ bí mật cũng được." Cô dừng một chút, "Nhưng, em cũng phải giữ bí mật cho chị."

Ôn Tư Chi nháy mắt.

"Đừng nói với ba là chị đã về, cũng đừng để ba biết chị có bạn trai, nếu không em và cậu bạn kia chuẩn bị chia tay nhau đi."

Ôn Túc An cong môi cười: "Đồng ý không?"

Ôn Tư Chi: "Được ạ!"

Chương 45: Caipirinha

Ôn Túc An không biết mọi chuyện phát triển như thế nào mà từ hai người hẹn hò thành bốn người cùng nhau đi dạo. Khi hai người lớn bọn họ dẫn hai đứa trẻ trung học đi uống trà chiều ở tiệm bánh ngọt, Ôn Túc An cảm thấy mình giống như đang đưa con đi chơi.

Xuất phát từ tò mò, Ôn Túc An gõ gõ bàn, Ôn Tư Chi ngẩng đầu lên.

"Em dám hẹn hò khi còn đang học trung học sao?"

Lâm Tứ bên cạnh liếc cô một cái, thầm nghĩ không phải cô cũng yêu đương từ hồi trung học sao, thậm chí còn có mối tình đầu từ hồi trung học cơ sở.

Ôn Tư Chi nuốt miếng bánh trong miệng, "Chị, em tốt nghiệp trung học rồi."

"Phải không?"

"Em vừa thi xong đại học."

"Vậy thi cử thế nào rồi?"

"Cũng không tệ ạ."

"Ừ."

Sau khi hỏi xong câu hỏi này, Ôn Túc An không còn lời nào để nói, cô cầm trà sữa uống hai ngụm, uống không hết, lại đưa cho Lâm Tứ.

Bạn trai của Ôn Tư Chi ngồi đối diện với Lâm Tứ, dần dần bình tĩnh lại so với sự hoảng hốt ban đầu, để lấy lòng nhà bạn gái, cậu vội

vàng chọn mua vài loại bánh ngon cho Ôn Túc An.

Ôn Túc An liếc cậu một cái, nhẹ giọng nói: "Không cần nịnh nọt tôi, tôi không ở nhà, chuyện của Ôn Tư Chi tôi cũng không thể quyết định."

Cậu nhóc sửng ngờ.

Ôn Tư Chi vỗ tay bảo bạn trai mình ngồi xuống.

"Chị, chị vẫn thường xuyên về Lăng Thành, nhưng không ghé về nhà đúng không?"

Ôn Túc An ngược mắt, tầm mắt rơi vào trên mặt cô bé, khẽ liếc nhìn nhưng không lên tiếng.

Lâm Tứ quan sát một hồi, đột nhiên từ trong túi móc ra một điều thuốc, đứng dậy, "Anh ra ngoài hút một điều."

Một cái vỗ vai nhẹ khiến bạn trai Ôn Tư Chi sửng ngờ nửa giây, sau đó đứng dậy nói: "Em đi vệ sinh."

Chỉ còn Ôn Túc An và Ôn Tư Chi ngồi đối diện nhau, không ai lên tiếng.

Ôn Tư Chi biết hết chuyện xảy ra trong nhà, cô cũng biết sinh nhật của mình trùng với ngày giỗ của mẹ Ôn Túc An, cũng không trách Ôn Túc An không quan tâm đến cô, bởi vì nếu như chuyện này xảy ra với cô bé, cô cũng không thể chấp nhận được.

Trong trí nhớ của mình, cô từ nhỏ lớn lên ở nhà họ Ôn, khi còn nhỏ, chị là tấm gương học tập của cô, cô rất thích chị, thường muốn chơi với chị, nhưng dù hai người thường cùng nhau chơi thì cô vẫn cảm thấy chị không vui, thậm chí là giữ khoảng cách với mọi người.

Mãi về sau, cô biết chuyện ngày mẹ Ôn Túc An mất thì mẹ đang sinh cô ở bệnh viện, cô cũng có câu hỏi giống Ôn Túc An. Nếu vậy, chẳng

phải ba cô đã ngoại tình, còn mẹ cô chính là kẻ phá hoại gia đình chị sao?

Ôn Túc An không tiếp nhận được, Ôn Tư Chi cũng không tiếp nhận được.

Sau khi chị gái ra ở riêng, Ôn Tư Chi cũng có một thời gian không nói chuyện với ba mẹ, cô cho rằng mình chính là lý do gây ra bất hạnh cho chị gái.

Nhưng mà, lúc đó cô còn nhỏ, lại không có tiền, muốn bỏ nhà đi cũng không thể.

Mấy năm nay Ôn Chi Bình và Cát Tư Tình thường xuyên xảy ra mâu thuẫn, thường xuyên cãi vã vì những chuyện vặt vãnh, Ôn Tư Chi nghe thấy cũng khó chịu nên luôn chờ lên đại học để tự mình giải thoát.

Mấy năm sau khi Ôn Túc An đi, Ôn Tư Chi rất muốn liên lạc với Ôn Túc An, nhưng thái độ của Ôn Túc An rất thờ ơ khiến cô hoàn toàn bỏ cuộc. Cô cảm thấy chị sẽ không bao giờ quay lại nữa, cô và chị sẽ không thể hài hòa như trước đây.

"Chị, sống xa gia đình thật sự sẽ vui vẻ hơn sao?"

Ôn Tư Chi chọc miếng bánh trên đĩa, nhẹ giọng hỏi câu này, Ôn Túc An bị câu hỏi của cô bé làm cho sững sờ.

Cô nhìn Ôn Tư Chi.

Trong lúc sững sờ, cô như nhìn thấy bóng dáng của chính mình qua hình ảnh của Ôn Tư Chi, đó là một loại u sầu trống rỗng, giống như một làn khói xanh không thể nắm bắt, không thể chạm vào thực thể nhưng luôn vờn quanh lấy cô.

Có hạnh phúc không?

Thực sự là câu hỏi khó trả lời nhất trên thế giới.

Sẽ không ai hạnh phúc 100%, và cũng không ai hạnh phúc mãi mãi, có khi vui cũng có khi buồn.

“Đừng suy nghĩ nhiều.” Ôn Túc An nói, “Hiện tại có thể làm gì thì cố gắng làm, đừng tính toán quá xa.”

Ôn Tư Chi nói phải, khẽ mỉm cười.

Cô múc một thìa Tiramisu cho vào miệng, khẽ cau mày, “Yên tâm đi, em sẽ không nói cho ba đâu.” Cô bé đưa tay che miệng, nhỏ giọng nói: “Quên chưa nói với chị, anh rể này rất đẹp trai! Anh ấy chính là anh rể đẹp trai nhất từ trước đến nay!”

Ôn Tư Chi hướng tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, người đàn ông đang đứng bên biển báo, tư thế thản nhiên, tay phải cầm điều thuốc, hình như đang nghe điện thoại, nói vài câu liền cúp máy, rồi cắn điều thuốc vào miệng, chợt quay người lại.

Ôn Túc An và Lâm Tứ nhìn nhau một lúc.

Lâm Tứ hơi híp mắt, cắn điều thuốc mỉm cười.

Ôn Túc An cũng mỉm cười, thu hồi ánh mắt, ôn nhu nói với Ôn Tư Chi, “Ánh mắt em cũng không tệ.”

Đến gần tối, Ôn Túc An và Lâm Tứ về nhà bà nội. Cô hỏi Ôn Tư Chi có muốn vào thăm bà nội không, Ôn Tư Chi nói ở nhà còn đang đợi cô về ăn cơm, ngày khác cô bé sẽ quay lại.

Ôn Tư Chi biết thực ra bà nội thích Ôn Túc An hơn nên không muốn làm mọi người mất hứng.

Ôn Túc An kéo Lâm Tứ định rời đi, Ôn Tư Chi đột nhiên gọi lại.

"Chị, nguyện vọng một của em là đại học Vụ Thành."

^

Ôn Túc An hơi kinh ngạc.

"Họ đồng ý à?"

Ý nói Ôn Chi Bình và Cát Tư Tình.

Ôn Tư Chi nói: "Em không có nói cho bọn họ."

Ôn Túc An cười khẽ, "Vậy thì sẽ bị mắng."

Ôn Tư Chi không quan tâm lắm, "Em không sợ."

Ôn Túc An nhìn Ôn Tư Chi, băng tuyết trong lòng hình như đang tan chảy, cô đột nhiên phát hiện Ôn Tư Chi có chút giống mình.

Cô hiểu quá khứ ai cũng có thể sai, nhưng Ôn Tư Chi là được người ta mang đến với thế giới này, con bé cũng không làm gì sai.

"Chị, vậy em có thể đến chơi với chị không?"

"Có được giấy báo trúng tuyển rồi nói, đại học Vụ Thành cũng không dễ vào đâu."

"Em có thể!"

Ôn Túc An khịt mũi, "Nếu thi đậu thì coi như em lợi hại."

"Nếu em thật sự thi đậu, chị đưa em đi nhập học nhé."

"Mơ đi."

Ôn Túc An vươn tay chạm vào cổ tay Lâm Tứ, Lâm Tứ rất nhanh nắm lấy tay cô, trước khi đi Ôn Túc An còn dặn dò: "Thi đậu rồi liên lạc với chị."

Ôn Túc An mặc dù không hứa hẹn nhiều, nhưng Ôn Tư Chi vẫn rất vui vẻ.

Đến Vụ Thành, coi như cô được gần chị hơn một chút.

— —

Ôn Túc An và Lâm Tứ ở lại Lãng Thành bốn năm ngày, mấy ngày nay Ôn Chi Bình cũng không tìm cô, xem ra Ôn Tư Chi đã giữ lời hứa.

Sau khi trở lại Vụ Thành, cuộc sống vẫn diễn ra bình thường. Ôn Túc An ngoại trừ thỉnh thoảng nhận việc phiên dịch, ban ngày còn đến cửa hàng của Lâm Tứ giúp việc, cô vẽ không được, nhưng viết chữ thì rất đẹp, lại còn viết được các loại chữ khác nhau, Lâm Tứ liền hỏi cô muốn thử không.

“Có thể không?” Viết bằng máy xăm hoàn toàn khác với viết bằng bút máy, hơn nữa còn là viết ở trên người, lỡ có sai cũng không có cơ hội sửa đổi.

Lâm Tứ nhìn ra lo lắng của cô: "Anh dạy cho em, trước tiên luyện tập trên máy, khi nào thuần thục rồi mới xăm lên người thật."

Lâm Tứ lấy chiếc máy xăm cầm tay ra, giải thích ngắn gọn cách sử dụng, Ôn Túc An chăm chú lắng nghe, chăm chú nhìn thao tác của Lâm Tứ.

Đến lượt cô bắt đầu, Ôn Túc An có chút căng thẳng, lúc đầu cầm máy xăm không vững, Lâm Tứ đi tới sau lưng cô, ôm lấy bàn tay đang cầm máy của cô, tỉ mỉ dạy cho cô.

“Quả nhiên là ưu ái bạn gái.” Lương Hạnh ở một bên nhìn, lạnh lùng nói.

Đồ đệ Tiểu Dương cũng phụ họa: "Đúng vậy, sư phụ Lâm chừng từng kiên nhẫn như vậy."

Lâm Tứ nhướn mắt liếc nhẹ một cái, "Cậu là phụ nữ à?"

Tiểu Dương: "Cười chết mất, nếu em là con gái có lẽ anh còn không thèm thu nhận em."

Lương Hạnh bật cười thành tiếng.

Lương Hạnh từng cho rằng Lâm Tứ là một người cực kỳ ăn chơi, thành thạo với phụ nữ, có thể buông thả và phóng đảng, nhưng từ sau khi gặp Ôn Túc An, người này giống như vừa học qua một khóa "nam đức," ngay cả liếc mắt với phụ nữ khác cũng không thèm làm.

Lương Hạnh từng hỏi anh, Ôn Túc An có thực sự tốt như vậy không.

Lâm Tứ lúc đó đang hút thuốc, suy nghĩ một chút rồi nói không biết, không biết Ôn Túc An có gì tốt, chỉ biết gặp được cô thì anh như bị trúng tà.

Lương Hạnh nhìn họ một đường đi tới, sau khi biết họ chính thức ở bên nhau, anh cũng từ tận đáy lòng chúc phúc cho hai người.

Lương Hạnh xoa đầu Tiểu Dương trêu đùa: "Được rồi, cẩn thận chị dâu nổi giận, sư phụ sẽ quét em ra cửa."

Từ khi kết thân với Lâm Tứ, mọi người đều gọi Ôn Túc An là chị dâu, địa vị tăng vọt.

"Cái gì?"

Ôn Túc An đang tập trung, hoàn toàn không nghe thấy bọn họ đang nói gì, lúc này lại nghe thấy có người gọi mình nên ngẩng đầu lên.

Lòng ngực Lâm Tứ rung lên, anh cười khúc khích, nhéo cằm Ôn Túc An khiến cô lại cúi đầu xuống, "Mặc kệ bọn họ đi."

"Này, chề chúng tôi phiền phức hả?"

"Chó độc thân cũng là chó, xin đừng ngược đãi động vật."

Lâm Tứ không thèm đếm xỉa đến bọn họ, ôm Ôn Túc An vào lòng, thấp giọng dạy cô từng chút một.

Không thể không nói Ôn Túc An thật sự rất thông minh, sau khi nắm được các bước cơ bản thì càng ngày càng thuận tay, dần dần còn có thể tự mình hoàn thành một hình hoàn chỉnh.

Sau khi về đến nhà, Ôn Túc An còn chưa thỏa mãn, cô hỏi Lâm Tứ có phải bây giờ có thể xăm lên người được rồi hay không.

Lâm Tứ nói được.

Ngay sau đó anh nói: "Ngày mai cho em thực hành, em xăm cho anh."

Ôn Túc An hai mắt sáng lên, nghiêng người sang, "Thật sao? Không sợ em làm hỏng?"

Lâm Tứ vòng tay qua eo cô, ghé sát vào tai cô cười thì thầm: "Làm sao bây giờ, thợ xăm do chính mình chọn, chỉ có thể nuông chiều cả đời."

Túc An vui vẻ, ôm lấy cổ anh hôn ngẫu nhiên.

Hai người chỉ làm một lần vào buổi tối, tương đối kiềm chế, Ôn Túc An khi xong việc vẫn còn sức lực dựa vào đầu giường nghịch điện thoại di động, Lâm Tứ bảo cô nên ngủ sớm, sau đó vào phòng tắm rửa.

Nằm trên giường, Ôn Túc An nhắn tin cho Cừ Tiểu Chiêu, hỏi xem cô ấy và Liên Nhụy dạo này thế nào, Cừ Tiểu Chiêu đáp mọi việc vẫn như vậy.

Sau khi Liên Nhụy trở về Trung Quốc có gặp Cừ Tiểu Chiêu vài lần, vì hai công ty đã hợp tác với nhau nên không thể tránh chạm mặt trong công việc, nhưng cả hai chỉ dừng ở mức xã giao, không ai phá vỡ khoảng cách.

Trò chuyện một lúc, Cừ Tiểu Chiêu đột nhiên hỏi Lâm Tứ có ở đó không, Ôn Túc An nói không có.

Vài giây sau, Cừ Tiểu Chiêu gọi đến.

Ôn Túc An nghi ngờ nhấc máy.

"An An, nghe nói công ty Cố Chính hình như bị khám xét."

Ôn Túc An sửng sốt một chút, hơi kinh ngạc, sau đó nghe Cừ Tiểu Chiêu nói hình như tài chính vốn có vấn đề, sau này mới biết được là bị điều tra vì trốn thuế, vốn còn đang chạy vạy khắp nơi nhưng không ngờ bị viện kiểm sát ra lệnh khám xét, ngừng kinh doanh.

"... Tôi nghe những người trong công ty có quen với bên đó nói, hình như ông chủ của họ có liên quan đến rửa tiền ở nước ngoài, thậm chí là buôn bán ma túy. Nghe nói người này trước kia là từ giới xã hội đen, mấy năm nay mở công ty chỉ để che mắt..."

Ôn Túc An nghe vậy, suy nghĩ miên man.

Cô nhớ lúc đó cô và Cố Chính còn chưa chia tay, có lần Cố Chính về đến nhà, trên người nồng nặc mùi rượu, trong miệng lảm bầm gì đó, đại khái anh Đỗ giải quyết xong mọi việc nhất định mình cũng sẽ được cất nhắc.

Khi đó cô chỉ cho rằng Cố Chính đang nói chuyện hợp tác với ai đó, cũng không nghĩ nhiều, sau khi chia tay, cô cùng một nhân viên buồn bã đến KTV hát, tình cờ đụng phải Cố Chính đang bước ra từ phòng bao bên cạnh, nhìn hắn có chút hưng phấn kỳ lạ, đến mức đê một người phụ nữ trang điểm lòe loẹt vào tường mà hôn.

Ôn Túc An sau khi nhìn thấy cảnh này mới cảm thấy Cố Chính càng ngày càng ghê tởm.

Bây giờ Cừ Tiểu Chiêu nhắc tới m@ túy, Ôn Túc An suy nghĩ một chút, cô nhớ tới Cố Chính đầu năm ngoái đã thăng chức, trở thành trợ lý tổng giám đốc, là cánh tay phải đắc lực của ông chủ công ty bọn họ.

Tất cả những điều bất thường đều xảy ra sau khi anh ta được thăng chức.

Sau đó, Cừ Tiểu Chiêu nói gì Ôn Túc An cũng không thèm nghe, cô chỉ đang nghĩ, nếu Cố Chính thực sự có liên quan đến những chuyện này, thì cô có bị liên lụy không. Nửa năm qua, quả thật Cố Chính thường mang về cho cô những món tiền khá lớn.

Ôn Túc An đứng ngồi không yên, quả nhiên hai ngày sau đã xảy ra chuyện.

Chương 46: Cubalibre

Ôn Túc An không ngờ cô và Cố Chính gặp lạ nhau trong trường hợp này. Lúc cảnh sát đến tìm, họ nói với cô rất nhiều tin tức cô nghe không hiểu.

Gần đây cô dường như đã trở thành khách quen của đồn cảnh sát, chỉ là mấy lần trước cô ngồi bên ngoài, lần này lại được mời vào tận trong phòng thẩm vấn.

Phòng thẩm vấn nhỏ, mặc dù thái độ của cảnh sát ôn hòa nhưng Ôn Túc An vẫn cảm thấy áp lực.

"Ngày 21 tháng 4 năm ngoái, Cố Chính gửi tới tài khoản cá nhân của cô 460.000 tệ, anh ta có nói cho cô biết số tiền này từ đâu đến không?"

Ôn Túc An chớp mắt.

Cô suy nghĩ một lúc rồi nói: "Anh ta nói đó là tiền lãi từ việc kinh doanh."

"Cô không thắc mắc anh ta làm gì mà có thể sinh lời nhiều như vậy sao?"

"Tôi cũng rất thắc mắc, tôi đã hỏi nhưng anh ta chỉ nói rằng đó là một đơn hàng lớn, giám đốc thưởng thêm, tôi không biết nhiều về công ty của anh ta, vì vậy tôi cũng không hỏi thêm."

"Chúng tôi đã kiểm tra, số tiền kia vẫn còn trong tài khoản của cô."

Ôn Túc An biết cảnh sát muốn nói gì nên cô nói trước một bước: "Tôi thường dùng tài khoản đó để quản lý tài chính. Lúc chia tay với Cố

Chính, tiền chưa đến hạn nên tôi không thể rút đi. Sau đó chúng tôi chia tay, tôi không sử dụng tài khoản chung kia nữa."

Hai cảnh sát đang thẩm vấn nhìn Ôn Túc An không nói lời nào, ánh mắt rơi trên khuôn mặt tái nhợt của Ôn Túc An, giống như muốn từ trên mặt cô nhìn thấu tâm can của cô.

"Có thể rót cho tôi một ly nước nóng được không?" Ôn Túc An khàn giọng nói.

Cảnh sát trưởng liếc cô một cái, ra hiệu cho người bên cạnh, người này liền ra ngoài rót cho Ôn Túc An một ly nước nóng.

Ôn Túc An nhận lấy, trời đang giữa hè nhưng ngón tay cô rất lạnh, cầm cốc giấy đựng đầy nước nóng sau đó mới thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Cũng đã năm, sáu tiếng đồng hồ từ khi cô vào đây. Cảnh sát không ngừng hỏi những câu liên quan đến chuyện của Cố Chính, mốc thời gian trong mối quan hệ của hai người, tài sản chung khi còn yêu nhau. Dưới áp lực tâm lý quá lớn, lại còn liên tục nhớ lại từng sự kiện trong mấy năm vừa qua, Ôn Túc An sợ mình phạm phải sai lầm, vô tình trở thành đồng phạm của Cố Chính.

Bụng dưới xuất hiện cơn đau sinh lý, Ôn Túc An hai mắt trợn trắng, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh.

"Cô có biết chuyện Cố Chính xì chất gây nghiện không?"

"Tôi không biết."

"Hai người sống chung lâu như vậy, cô không phát hiện tinh thần và thể chất của anh ta bất thường sao?"

Ôn Túc An liếc bờ môi khô khốc, "Tôi nói rồi, năm ngoái sau khi trở thành trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, anh ta thường xuyên tặng ca hoặc đi công tác, có khi hai ba ngày không về, thỉnh thoảng tôi để ý

thấy mắt anh ta có quầng thâm, nước da cũng tái nhợt, nhưng anh ta chỉ nói với tôi rằng do đi làm quá mệt mỏi, ngoài ra, tôi không phát hiện ra điều gì bất thường cả."

Viên cảnh sát liếc nhìn cô, không hỏi thêm chuyện này mà hỏi một câu khác.

"Mùng bốn tháng sáu, Cố Chính ở đâu?"

Ôn Túc An ngẩng đầu, "Cái gì?"

Viên cảnh sát nhìn cô và không nói gì.

Cốc nước đã uống rồi, nhưng môi Ôn Túc An vẫn khô khốc, cổ họng nghẹn lại, cô cảm thấy mình đã sắp đến bờ vực sụp đổ.

Ở bên cạnh Cố Chính lâu như vậy, cô chưa bao giờ nghĩ Cố Chính sẽ âm mưu hại mình, thậm chí còn khiến cô trở thành một phần trong kế hoạch của anh ta. Cô cố gắng hồi tưởng lại chi tiết khi còn ở cùng Cố Chính, cố gắng tìm kiếm bất kỳ dấu vết nào khả nghi, nhưng nguy trang của Cố Chính quá tốt, cũng có thể là cô quá tin tưởng anh ta, cho nên cho dù biết Cố Chính làm chuyện phạm pháp, cô vẫn không thể lần ra manh mối.

Cô nghĩ đến việc Cố Chính từng thề thốt sẽ yêu cô mãi mãi, bây giờ nghĩ lại có vẻ đầy mỉa mai, anh ta căn bản không yêu cô, thứ anh ta yêu luôn là lợi ích và quyền lực.

Ôn Túc An nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: "Tôi không nhớ."

"Nghĩ lại đi, ngày 4 tháng 6 năm ngoái, cô và Cố Chính đang ở đâu và làm gì, suy nghĩ kỹ đi."

Bụng dưới càng lúc càng đau dữ dội, Ôn Túc An cắn chặt môi, không tự chủ được rùng mình một cái.

Nữ cảnh sát phát hiện dị thường, ngừng cuộc thẩm vấn: "Làm sao vậy, cô không khỏe sao?"

Ôn Túc An hơi mở mắt, giọng nói yếu ớt, "Không sao."

— —

Ôn Túc An ở trong đồn cảnh sát hai mươi ba giờ.

Cô thấy khâm phục những tên tội phạm bị bắt vào đồn cảnh sát thẩm vấn mấy ngày không chịu khai ra đồng bọn, dưới áp lực lớn như vậy mà có thể ngậm chặt miệng, không thua gì chiến sỹ cách mạng thời kháng Nhật.

Khi rời đồn cảnh sát, Ôn Túc An vào nhà vệ sinh để trang điểm.

Sắc mặt cô rất tẻ, môi tái nhợt, trạng thái như vậy ngay cả cô nhìn cũng sợ hãi, chớ đừng nói là để Lâm Tứ nhìn thấy.

Nghĩ đến Lâm Tứ, Ôn Túc An lại cảm thấy đau lòng.

Khi cảnh sát đưa cô đến đây, cô còn chưa kịp nói chuyện với Lâm Tứ, cũng không biết Lâm Tứ khi về đến nhà không tìm thấy cô sẽ cảm thấy như nào, chắc cũng phát điên rồi.

Ra khỏi nhà lúc trời tối, trở về cũng đã tối, gió mùa hè oi ả thổi vào mặt, Ôn Túc An nhận ra lưng áo mình lạnh buốt.

Cô đang đổ mồ hôi lạnh.

Ôn Túc An vừa bước xuống bậc thang, nhìn thấy bên bồn hoa cách đó không xa có một người đàn ông đang hút thuốc.

Chân cô đông cứng lại.

Lâm Tứ ngẩng đầu nhìn thấy cô, hai người nhìn nhau hai giây, anh dập tắt điếu thuốc, sải bước về phía cô.

Lại gần, Ôn Túc An nhìn thấy hai mắt Lâm Tứ đỏ ngầu, trên cằm lún phún râu.

Ôn Túc An sững sốt một giây, sau đó bối rối, "Anh đã đợi ở cửa cả ngày sao..."

Cô còn chưa nói xong đã bị Lâm Tứ kéo vào lòng.

Chỉ trong một ngày, Ôn Túc An giống như quả bóng bay không ngừng được bơm đầy nước, cái ôm này giống như kim châm, mọi bất bình, sợ hãi, hoảng hốt, lo lắng, v.v... Hàng loạt cảm xúc đều nổ tung.

Mọi căng thẳng đều đứt đoạn ngay khi nhìn thấy Lâm Tứ, đến khi được hôn lại, cô mới biết mình đã bật khóc.

Đó là cảm xúc mà cô chỉ dám bày tỏ trước mặt anh, giờ phút này, cuối cùng cô cũng có thể nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, ở trong vòng tay anh, cuối cùng cô cũng có thể thôi sợ hãi.

Trên đường về nhà, tâm tình Ôn Túc An dịu đi đôi chút, cô nhìn Lâm Tứ đang lái xe, trong lòng không khỏi nghĩ đến quá khứ của Lâm Tứ.

Cô chỉ ở nơi đó có một ngày, không biết Lâm Tứ đã sống trong đó hơn nửa năm như thế nào?

Cô không dám nghĩ tới, nhưng cô hiểu những gì Lâm Tứ nói về việc muốn sống tốt, người từng trải qua bóng tối có lẽ sẽ khao khát ánh sáng hơn bất cứ ai.

"A Tứ." Cô đột nhiên nói.

Lâm Tứ vừa lái xe vừa đáp: "Ừm, sao vậy em?"

Ôn Túc An nhìn bóng dáng trầm mặc của anh, cong môi dưới.

"Không có gì, chỉ cảm thấy rất nhớ anh."

Lâm Tứ quay đầu lại nhìn cô.

Đèn đỏ ở ngã tư bật lên, Lâm Tứ đạp thắng, nắm lấy tay Ôn Túc An, đặt lên môi hôn nhẹ.

“Mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh vẫn luôn ở đây.” Lâm Tứ nắm tay Ôn Túc An, nhỏ giọng nói: “Ôn Ôn, em cứ yên tâm dựa vào anh.”

— —

Cuối tuần, Lâm Tứ đưa Ôn Túc An về thị trấn Vân, cũng là quê hương của anh. Đây là một thị trấn nhỏ phía nam Vụ Thành, nơi có núi non sông ngòi, thời tiết rất dễ chịu, cũng là nơi anh sống với bà nội từ năm mười bốn tuổi.

Ngôi nhà cũ của bà nằm trong một con ngõ nhỏ, một gian nhà hai tầng, nơi lưu giữ tất cả những kỷ niệm thời niên thiếu của Lâm Tứ.

Anh thường xuyên đến đây quét dọn, đồ đạc bên trong không thay đổi. Lần này anh mang Ôn Túc An trở về, một mặt là tư tâm của anh, mặt khác cũng muốn Ôn Túc An thả lỏng tâm tình sau mấy ngày chịu áp lực quá lớn.

Đẩy cửa sân ra, mùi gỗ mục cũ xộc vào, cùng với một chút hương hoa cỏ sau mưa, hai mùi vị trái ngược nhau nhưng lại vô cùng hài hòa.

“Anh từng sống ở đây với bà nội.” Lâm Tứ dẫn Ôn Túc An đi vào, “Tuy rằng chỉ sống ở đây sáu bảy năm, nhưng nhắm mắt cũng có thể đi bộ đến từng góc ngách.”

Ôn Túc An nhìn quanh căn nhà nhỏ, trong mắt tràn đầy hâm mộ.

"Nói cho anh biết, khi còn bé em rất muốn có một ngôi nhà nhỏ như thế này, có sân nhỏ, đồ đạc cổ xưa, cũng không cần quá lớn."

Lâm Tứ cười: "Vậy anh cho em ngôi nhà này nhé?"

Ôn Túc An vội vàng lắc đầu, "Nhà này là bà nội để lại cho anh, anh tự mình giữ lấy đi."

Lâm Tứ dẫn Ôn Túc An lên lầu hai, trên lầu có hai phòng, một là phòng của bà nội, một là của anh.

Ôn Túc An bước vào phòng Lâm Tứ, một căn phòng nhỏ nhưng đồ đạc tươm tất, tông màu giản dị, sạch sẽ ngăn nắp, cô có thể tưởng tượng được bà nội quan tâm đến Lâm Tứ đến nhường nào.

"Ôn Ôn, em lại đây."

Lâm Tứ đứng trước cửa phòng bà, gọi Ôn Túc An.

Ôn Túc An đi tới, được Lâm Tứ dẫn vào phòng, hai người đi tới bàn trang điểm cạnh cửa sổ, Lâm Tứ lục tung chiếc hộp nhỏ trong ngăn kéo, cuối cùng cũng tìm được một chiếc vòng ngọc, không nói gì nhiều liền đeo vào tay Ôn Túc An.

Ôn Túc An sửng sốt.

"Anh làm gì thế?"

Lâm Tứ mỉm cười, nắm lấy tay Ôn Túc An nhìn một hồi, màu xanh ngọc cùng trắng nõn tương phản, vô cùng hài hoà.

"Tặng em." Lâm Tứ nói.

"Sao tự nhiên lại đưa vòng tay của bà nội anh cho em?" Ôn Túc An nói: "Anh không sợ bà nửa đêm trong mộng đến tìm anh sao?"

"Không sợ."

Lâm Tứ nắm tay Ôn Túc An, kéo cô lại gần, cúi đầu nhìn cô, "Bà nội nói, đây là cho cháu dâu tương lai, sẽ không trách anh đâu."

Ôn Túc An sửng người.

Sau một lúc, cô nhìn đi chỗ khác, khẽ chớp mắt hai lần.

Ôn Túc An ngược mắt nhìn vào mắt Lâm Tứ, tuy là cười thản nhiên nhưng ánh mắt lại rất nghiêm túc.

Ôn Túc An liếc môi, hỏi anh: “Bạn gái cũ của anh thì sao, không phải nói năm đó hai người đã bàn chuyện kết hôn sao, vòng tay này sao anh không tặng cô ấy?”

Lâm Tứ biết trước cô sẽ hỏi chuyện này, anh bóp cằm, nâng mặt cô lên.

"Không, lúc đó anh còn chưa tới bước này."

“À.” Ôn Túc An nhướn mày, “Vậy chúng ta đã đến bước này rồi sao?”

Lâm Tứ cúi đầu, hôn lên mũi cô, chạm vào chóp mũi cô, nụ cười trong giọng nói tiêu tan, anh thì thầm: “Ôn Túc An, anh đối với em là nghiêm túc đấy.”

Ôn Túc An xuất thần trong giây lát.

Không phải cô không tin vào những lời này, nhưng đã từng bị phản bội nên cô không dám khẳng định Lâm Tứ có đúng là người cô có thể giao phó hay không.

Phải đánh cược một lần nữa, trong lòng cô không yên tâm.

Sự thay đổi trên nét mặt cô lúc này đều hiện rõ, Lâm Tứ biết cô đang lo lắng điều gì.

“Ôn Túc An, anh không phải loại người thối nát như vậy.” Anh cầm lấy chiếc vòng ngọc trên tay Ôn Túc An, trầm giọng nói: “Bà nội là người rất quan trọng với anh, cho nên anh sẽ không đem đồ vật của bà ra chỉ để dỗ em vui, cũng không tùy tiện mang phụ nữ về bái tế bà.”

Ôn Túc An nghe vậy, trong lòng hơi động.

Lâm Tứ nhìn cô, trong mắt anh nhìn thấy tất cả sự lo lắng của cô, anh không phải là người hay hứa hẹn, cũng không thể nói những lời yêu thương tốt đẹp, nhưng khi đối mặt với Ôn Túc An, anh chỉ muốn cho cô tất cả những gì anh có.

"Hình như anh chưa từng nói với em."

"Nói chuyện gì cơ?"

Ánh mắt hai người chạm nhau, Ôn Túc An trong nháy mắt liền hiểu ra anh định nói cái gì.

Không phải chưa từng nghe người khác nói với mình, vậy mà lúc này cô cảm thấy vô cùng khẩn trương, nhịp tim tăng nhanh, giống như thiếu nữ lần đầu biết yêu.

Lâm Tứ cúi đầu, vùi đầu vào một bên cổ cô, dùng tư thế cực kỳ chiếm hữu ôm chặt lấy cô.

Anh áp vào làn da ở một bên cổ cô, giọng nói rất thấp, nhẹ nhàng lọt vào tai cô.

"Ôn Túc An, anh rất yêu em."

Chương 47: Honey Apples

Ôn Túc An và Lâm Tứ ở lại thị trấn ba ngày.

Mỗi sáng thức dậy, Lâm Tứ cùng Ôn Túc An chạy bộ buổi sáng, dọc đường ăn điểm tâm, tắm rửa xong cũng đã gần mười một giờ. Sau khi ăn cơm trưa, hai người họ thường đến con suối sau nhà để nghịch nước, đôi khi bắt được vài con cua và tôm nhỏ trong nước, nhưng đáng tiếc là chưa bao giờ nhìn thấy con cá lớn nào.

Vào buổi chiều, hai người ngồi trên bờ ruộng đối mặt với ánh hoàng hôn, phần lớn thời gian chỉ là trò chuyện câu được câu mất, thỉnh thoảng cùng nhau ngâm nga một bài hát, cũng có khi chỉ là im lặng cùng nhau nhìn về một hướng.

Ở đây, nhịp sống sẽ chậm lại đáng kể, vì vậy mọi người dường như rất bình tĩnh, dành nhiều thời gian hơn cho gia đình, cũng vô tình giảm số lần sử dụng điện thoại di động.

Không có tivi, không có mạng internet, nhưng ba ngày ở đây là những ngày Ôn Túc An viên mãn nhất.

Cảm xúc tiêu cực bị gió trên sườn núi thổi bay đi, Ôn Túc An đột nhiên cảm thấy không có gì là quá khó khăn, giống như Lâm Tứ đã nói, cô nên học cách dựa dẫm vào anh nhiều hơn.

"A Tứ, sau này khi chúng ta không đi làm nữa, chúng ta về hưu sẽ sống ở đây đi. Mình sửa sang nhà của bà, hoặc là xây cái khác giống như nhà của bà, một căn nhà nhỏ hai tầng, vừa đẩy cửa sổ là có thể nhìn thấy ánh hoàng hôn."

Lâm Tứ ôm Ôn Túc An ngồi trên bờ ruộng, nghe cô nói huyền thuyên về dự định tương lai giữa hai người, có lẽ Ôn Túc An cũng không nhận ra, cô đã vô thức mang Lâm Tứ gắn vào cuộc sống sau này của mình.

"Được, vậy chúng ta sẽ đến thị trấn Vân để dưỡng lão." Lâm Tứ nói, "Nhưng anh sợ em sẽ thấy chán, vài ngày thì còn vui vẻ, ở lâu hơn sẽ sống không được."

Ôn Túc An quay đầu, không phục nói: "Em có thể sống được, anh đừng đánh giá thấp em."

Lâm Tứ nhướn mày, "Ở đây không có quán bar."

"Em lúc đó quá già để đi bar rồi."

"Ở đây không có trung tâm mua sắm và rạp chiếu phim, cũng phải lái xe một tiếng rưỡi mới tới."

"Vậy chúng ta lái xe đi, dù sao em cũng không lái xe, em có sẵn tài xế rồi."

"Em lấy tài xế ở đâu vậy?"

"Anh đó."

Lâm Tứ hơi híp mắt, vòng tay ôm eo cô, "Ôn Túc An, anh cưng chiều em quá rồi đúng không?"

Ôn Túc An không hề sợ hãi, ngược lại giơ tay quơ quơ chiếc vòng ngọc trước mặt Lâm Tứ, "A Tứ, bà nội đang nhìn."

"..."

Lâm Tứ mất bình tĩnh.

Vốn dĩ anh muốn dùng chiếc vòng này để gài bẫy Ôn Túc An, nhưng hóa ra chính anh mới là người mắc bẫy, bây giờ mỗi khi anh hơi to

tiếng với cô, Ôn Túc An sẽ giơ chiếc vòng ra nói rằng bà nội đang nhìn.

Cô biết cách đối phó với anh.

Thấy Lâm Tứ mặt đen thui, Ôn Túc An hả hê cười ngã vào lòng anh. Lâm Tứ bế cô lên, vừa đi vừa nói: “Anh thấy em rất nhiều năng lượng, hay là mình chơi dã chiến một chút.”

Cạch một tiếng, thắt lưng bị cởi ra, quần tụt xuống, lộ ra viền quần lót, Ôn Túc An hét lên, mắng anh là lưu manh rồi nhanh chóng bỏ trốn khỏi hiện trường.

Cũng may xung quanh không có ai, nếu không Lâm Tứ rất có thể đã bị cảnh sát bắt.

— —

Bây giờ đã là tháng 9, mặc dù đã qua giữa hè nhưng nhiệt độ ở Vụ Thành vẫn chưa hạ, thậm chí có vài ngày nhiệt độ còn cao hơn cả những ngày nóng nhất của tháng 7 và tháng 8.

Giữa tháng chín, Ôn Tư Chi gọi điện cho Ôn Túc An, nói sắp nhập học, hỏi Ôn Túc An có thể đón mình không.

Cuối tháng 8, Ôn Tư Chi đã nói với Ôn Túc An rằng mình trúng tuyển Đại học Vụ Thành, khi giấy nhập học được gửi về nhà, Ôn Chi Bình lần đầu tiên nổi giận với cô, Cát Tư Tình cũng bày ra biểu tình không thể tin được.

Nhưng Ôn Tư Chi không sợ, quyết định này cô đã cân nhắc rất lâu, chuyên ngành cô muốn học rất nổi tiếng ở Vụ Thành, cô không phải vì Ôn Túc An hay chỉ là vì muốn trốn khỏi ngôi nhà này.

“Ba mẹ em thật sự để em tới đây à?” Ôn Túc An đang ở trong tiệm xăm của Lâm Tứ, ngồi trên chiếc ghế bập bênh bên cửa sổ.

"Không còn cách nào khác, em đã trúng tuyển rồi, họ không thể bắt em bỏ học."

Ôn Túc An cười cười, "Trâu bò."

Ôn Tư Chi âm ừ, "Chị em giống nhau thôi."

"Vậy bạn trai nhỏ kia thì sao?"

"Cậu ta cũng đến Vụ Thành, nhưng không phải đại học Vụ Thành mà là học viện thể thao."

Ôn Túc An nhướn mày, "Sinh viên thể thao?"

"Vâng."

Ôn Túc An thân thiện nhắc nhở: "Vậy em cũng nên cẩn thận quan sát, nam sinh trong trường thể thao đều có loại tiềm lực đó."

Ôn Tư Chi biết ý của Ôn Túc An, nói: "Không sao, cậu ấy dám lừa em, em sẽ biến thành cặn bã gấp đôi, nếu có ai hỏi vì sao chia tay, em sẽ nói là do hấn bị bắt lực."

"Phì— —" Ôn Túc An phá lên cười, Ôn Tư Chi thật sự làm cho cô kinh ngạc. Ôn Túc An từ trên ghế sa lon ngồi dậy, hứng thú hỏi: "Hai đứa đã làm chưa?"

Câu hỏi của Ôn Túc An quá thẳng thắn, hiển nhiên quên mất người đối diện là một cô bé vừa mới lớn.

Ôn Tư Chi bị câu hỏi này làm cho sững sốt, một lúc lâu sau mới ngượng ngùng nói: "Không có!"

"Không có còn dám nói bậy, tiểu trinh nữ, em có biết đàn ông "không được" là như thế nào không?"

Ôn Tư Chi đầu bên kia điện thoại đã đỏ mặt, "Chị, đừng nói nữa!"

"Không phải là em khơi ra sao, không có chuyện gì, chúng ta đều là người lớn, nói rõ ràng một chút đi."

"Ôn Túc An, đừng đầu độc trẻ em."

Đằng sau, một giọng nói trầm và dễ chịu xen vào, mang theo ý trêu chọc.

Ôn Tư Chi cũng nghe, liền hỏi, "Là anh rể sao?"

Ôn Túc An vẫn tươi cười, gật đầu nói: "Đúng đúng đúng, anh rể đang tìm chị, Ôn Tư Chi, sau này tìm đàn ông nhất định phải lấy hình mẫu của anh rể em biết chưa."

Ôn Tư Chi không địch nổi nữ lưu manh Ôn Túc An, vội vàng cúp điện thoại.

Ôn Túc An nghe tiếng bíp trong điện thoại, la lên, "Sao lại cúp máy?"

"Đúng là trẻ con, mới nói mấy câu liền thẹn thùng." Ôn Túc An lắc đầu thờ dãi.

Lâm Tứ đứng phía sau Ôn Túc An, hai đầu dựa vào lưng ghế tựa, hừ lạnh một tiếng, "Dù sao cũng không phải ai cũng giống như em, hồi cấp hai đã bắt đầu yêu đương."

"Mối tình đầu ai mà không có chứ." Ôn Túc An cũng bắt chước Lâm Tứ, "Em nghe nói anh trong thời kỳ hẹn hò mờ ám còn hôn môi con gái người ta, chưa xác định đã ở chung một chỗ với người ta, anh là tên cặn bã đùa giỡn tình cảm thiếu nữ..."

"Sớm muộn gì anh cũng làm thịt Lương Hạnh."

"Lâm Tứ, anh dám giết người diệt khẩu."

Lâm Tứ khẽ cười một tiếng, giơ tay nhéo gáy Ôn Túc An, "Đừng nghe cậu ta bôi xấu thanh danh của anh, lúc đó là bởi vì có người đột nhiên hôn anh, là anh chịu thiệt thòi."

Thấy Ôn Túc An trợn tròn mắt, Lâm Tứ đột nhiên cúi người ôm lấy cô.

Ôn Túc An kinh hãi ôm lấy cổ Lâm Tứ, cô đá chân giãy giụa: "Anh làm gì vậy, thả em xuống!"

Lâm Tứ ôm cô đi lên lầu hai, "Hai chị em đều đã to tiếng bàn luận như vậy, giờ anh phải chứng minh mình thật sự có năng lực."

"Hôm nay anh không đi làm?"

"Đàn ông có năng lực thì không cần phải làm việc."

"..."

— —

Ôn Tư Chi không cho người nhà đi cùng, trước khi đi Ôn Chi Bình nhắn tin cho Ôn Túc An, nói em gái mới đến Vụ Thành, lạ nước lạ cái, nhờ Ôn Túc An chăm sóc.

Ôn Túc An bĩu môi, không đáp.

Giúp chăm sóc, giúp ai chứ.

Nhưng không có cách nào, Ôn Tư Chi thật sự quá ngốc, xuống máy bay cũng không biết đi đâu, Ôn Túc An vẫn không đành lòng để cô bé ở đó một mình.

Ôn Tư Chi cùng bạn trai đến, Ôn Túc An và Lâm Tứ đi đón, vừa gặp, Ôn Tư Chi liền kéo Ôn Túc An nói huyên thuyên không ngớt.

Tên bạn trai của Ôn Tư Chi có bốn chữ, nhưng Ôn Túc An không nhớ nổi, chỉ nhớ chữ Bằng nên gọi cậu ta là Tiểu Bằng.

Bởi vì không học cùng trường, Ôn Tư Chi và Tiểu Bằng tạm chia tay ở cổng trường đại học, Ôn Túc An và Ôn Tư Chi vẫy tay chào tạm

biệt cậu.

Ôn Tư Chi có chút nghi hoặc, "Chị, chị không vào cùng em sao?"

Ôn Tư Chi hờ hững, "Em cũng đã lớn rồi, nên học cách tự lập, biết hèn hò rồi, không cần chị ở bên cạnh nữa."

Ôn Tư Chi ôm Ôn Túc An, "Đừng mà chị, em không quen ai ở đây cả, em sợ, cũng không biết đi đâu báo danh."

Ôn Tư Chi được cưng chiều mà lớn lên, việc gì cũng có người làm cho, cô bé chưa bao giờ cần tự mình làm, bị bỏ lại trong khuôn viên rộng lớn như thế này, cô bé thực sự có chút bối rối.

"Nhìn xung quanh đi, những người khác đều đang một mình báo danh, cũng không có cha mẹ đi cùng." Ôn Tư Chi nhìn xung quanh, đúng là như vậy, Ôn Túc An nói tiếp: "Khi chị học đại học cũng một mình từ sân bay về Vụ Thành, sao em vô dụng thế."

Ôn Tư Chi bị dạy dỗ đành phải cúi đầu, miệng bĩu ra như bị oan ức, đáng thương giống như một con thỏ trắng nhỏ.

Lâm Tứ đứng bên cạnh nhìn hai người, ho nhẹ một tiếng.

"Đưa em đến văn phòng báo danh, phần còn lại em tự lo được chứ?"

Ôn Tư Chi lắc đầu, nhìn Ôn Túc An cầu cứu.

"Tự mình học làm mọi việc đi!"

Con thỏ trắng nhỏ lại cúi đầu xuống.

Ôn Túc An hạ quyết tâm không giúp, ném cô bé đến văn phòng báo danh rồi bỏ đi.

Lâm Tứ liếc Ôn Tư Chi đang đẩy hai cái vali lớn đi không nổi, hỏi Ôn Túc An: "Em xác định có thể để con bé ở đó một mình chứ?"

On Túc An liếc anh một cái, lạnh lùng nói: "Anh quan tâm nó nhiều như vậy?"

"..."

Lâm Tứ thờ dãi, "Anh rể tốt thật là khó làm."

Đối với gia đình, Ôn Túc An tốt cũng không được, không tốt cũng không được.

Nhớ lúc đầu Ôn Tư Chi và Tiểu Bằng cãi nhau, nửa đêm thường gọi điện thoại cho Ôn Túc An, Lâm Tứ phiền lòng vì "việc lớn" bị gián đoạn, nhin không được nói vài câu, lại bị Ôn Túc An mắng không thương em gái.

Kết quả là bây giờ...

Làm đàn ông đã khó, làm anh rể càng khó hơn.

— —

Tuy nói như vậy nhưng Ôn Túc An vẫn chưa đi, hiếm khi quay lại đại học Vụ Thành, Ôn Túc An cũng muốn đi tham quan, nhân tiện dẫn Lâm Tứ dạo một vòng.

"Trường có mười hai căn tin, nói thật, cho đến khi tốt nghiệp em cũng chưa ăn hết." Ôn Túc An dừng một chút, cười nói: "Bởi vì ngày nào em cũng ra ngoài ăn cơm với bạn trai.."

Lâm Tứ: "..."

Anh cho rằng người có miệng lưỡi dao găm chính là Ôn Túc An mới đúng.

Đại học Vụ Thành diện tích rộng lớn, hôm nay bọn họ mới đến khuôn viên chính, nếu thật sự đi thăm toàn bộ khuôn viên thì phải lái xe vòng quanh.

^

~

-

.

Ôn Túc An dẫn Lâm Tứ đến sân chơi. Sân trường đại học vốn là thánh địa hẹn hò của các cặp đôi sinh viên, mỗi buổi tối ở sân chơi đều có các cặp đôi tay trong tay đi dạo, Ôn Túc An từng đến nơi này rất nhiều lần.

"Lần trước anh nói, anh học trường đại học nào?"

Lâm Tứ nói: "Học viện tài chính quốc gia"

Ôn Túc An thờ dãi: "Vậy ra anh cũng là sinh viên ưu tú, điếm vào học viện tài chính khá cao, sinh viên tốt nghiệp hẳn là có thể lập tức kiếm tiền đúng không?"

Lâm Tứ cúi đầu nhìn cô, lập tức hiểu ra ý tứ, "Em muốn nói cái gì."

Ôn Túc An lắc đầu, "Chỉ là hỏi thôi."

Có người chạy dọc theo đường băng, Lâm Tứ khoác vai kéo Ôn Túc An qua một bên.

"Không biết người khác có kiếm được tiền hay không, nhưng anh thì không tệ." Lâm Tứ nói.

Ôn Túc An lập tức hỏi: "Anh có phải thật ra còn có đầu tư ở lĩnh vực nào khác không, em không phải muốn tiền của anh, chỉ là tò mò thôi."

Lâm Tứ khế cười một tiếng, ngữ khí bình tĩnh: "Kho bạc của anh chỉ có phu nhân của anh được biết, em cũng không phải vợ của anh, anh cần gì phải nói cho em biết."

Ôn Túc An: "..."

Tên cáo già Lâm Tứ...

Quên đi, mặc kệ Lâm Tứ có tiền hay không, dù sao cô có tiền, sau này cũng sẽ không để cho hai người bọn họ đói bụng, cùng lắm là để cho Lâm Tứ mỗi ngày nấu cơm, cọ toilet để trả nợ.

Hai người đi dọc theo đường nhựa, buổi tối thời tiết cực kỳ mát mẻ, người qua lại càng ngày càng nhiều, trên sân còn có người chơi bóng, Ôn Túc An khoác tay Lâm Tứ, trạng thái vô cùng hưng phấn nhìn qua hai cậu trai trẻ trên sân.

"Ôn Túc An."

Một giọng nói mang theo ý cảnh cáo rơi vào bên tai, Ôn Túc An vội vàng thu hồi ánh mắt.

Một lúc sau, một anh chàng đẹp trai tóc ngắn, cơ bụng tám múi chạy đến, Ôn Túc An liền ngậm miệng.

Người bên cạnh nặng nề thở ra một hơi.

Ôn Túc An lập tức ngoảnh mặt đi, dựa vào người Lâm Tứ, uất ức nói: "A Tứ, mau đến hôn em."

Lâm Tứ không khách khí nói: "Làm sao vậy?"

"Mau giúp em chuyển hướng lực chú ý, em sợ sẽ bị nhan sắc ngoài kia dụ hoặc."

"..."

Lâm Tứ rất cuộc không chịu nổi nữa.

"Ôn Túc An, em trả lại vòng tay của bà cho anh, Lâm gia chúng ta không có con dâu như em!"

Chương 48: MaiTai

Cuối tháng 10, Cừ Tiểu Chiêu gửi tin cho Ôn Túc An, một công ty lớn bị điều tra truy tố tội buôn bán m@ túy và rửa tiền ở nước ngoài, trong đó có tên Cố Chính.

Đối với kết quả này của Cố Chính, Ôn Túc An cũng không quá kinh ngạc, ngày cảnh sát điều tra thì cô đã biết Cố Chính xảy ra chuyện gì, sau khi điều tra xong, cô chỉ mừng vì mình không rơi vào cạm bẫy của Cố Chính.

Khi đó Cố Chính đúng là thỉnh thoảng cho cô rất nhiều tiền, cô cũng cẩn thận đề phòng, trong khoảng thời gian đó hai người lại thường xuyên cãi vã, Ôn Túc An là người rất lý trí, cho nên cô đã nghĩ đến khả năng hai người không thể tiếp tục, vì vậy Cố Chính đưa cho cô thứ gì, cô nhất định không đụng đến, hoặc là trực tiếp từ chối.

Khi đó Cừ Tiểu Chiêu cũng nói cô không cần phân biệt rạch ròi như vậy, hai người dù sao đã ở chung rất lâu rồi.

Mãi cho đến khi chuyện này xảy ra, Cừ Tiểu Chiêu mới hoàn toàn bội phục Ôn Túc An.

"Cho nên, tiền Lâm Tứ đưa cho cậu, cậu không hề đụng đến?"

Ôn Túc An nằm nghiêng trên giường, bóng người trong nhà vệ sinh mơ hồ, là Lâm Tứ đang rửa mặt.

Trầm mặc một giây, Ôn Túc An nói: "Ừ, không đụng."

Tiền của Lâm Tứ và chiếc vòng ngọc anh tặng đều bị Ôn Túc An cất đi, cô vốn không phải người bi quan như vậy, nhưng sau chuyện của

Cố Chính, cô rất khó tin vào bất cứ lời hứa nào. Không phải cô không tin Lâm Tứ, chỉ là cô không tin chính mình.

Cô không có lòng tin vào tình yêu vĩnh cửu.

Cừ Tiểu Chiêu cũng biết tính Ôn Túc An, có một số nút thắt chỉ có thể tự bạn mình tháo gỡ.

"Vậy hai người đã nói đến chuyện kết hôn chưa?"

Ở cái tuổi của họ, mọi mối quan hệ không còn chỉ là để vui chơi, chơi không được, cũng không muốn chơi nữa, có lẽ là đã trải qua quá nhiều chuyện, cảm xúc lắng xuống, chuyện yêu đương đều sẽ suy nghĩ theo hướng lâu dài.

Ôn Túc An nghĩ đến chiếc vòng tay, suy nghĩ một chút, cô nói: "Không tính là chính thức nói chuyện, nhưng anh ấy có ý tưởng này, cũng nói với tôi anh ấy rất nghiêm túc.

"Còn cậu thì sao?"

Ôn Túc An im lặng.

Tiếng nước trong nhà vệ sinh ngừng lại, một lúc sau mới nghe tiếng nói chuyện điện thoại, có lẽ Lâm Tứ đang nói chuyện gì đó với ai đó, nhưng giọng nói hơi nhỏ, cô không nghe thấy rõ ràng.

Một lúc lâu sau, Ôn Túc An mới thu hồi ánh mắt, thấp giọng nói: "Tôi có nghĩ đến, nhưng tôi sợ."

Nếu bạn thích một ai đó, tất nhiên bạn muốn có tương lai với anh ta, không ai có ý nghĩ chia tay khi còn yêu nhau.

Ôn Túc An chưa từng nghĩ sau khi chia tay lại có thể bắt đầu một mối quan hệ trong thời gian ngắn như vậy, lúc đầu cô cũng không thể xác nhận tình cảm của mình dành cho Lâm Tứ sau cùng là yêu hay dựa dẫm.

Một người chết đuối được một ngư dân tốt bụng cứu sống, cô có thể tràn đầy lòng biết ơn, nhưng liệu tình yêu có thể nảy sinh không?

Không chắc chắn.

Trong khoảng thời gian đó, thay vì nói Ôn Túc An đang kiểm tra mức độ tình cảm của Lâm Tứ đối với cô, không bằng nói là cô đang xây dựng tâm lý cho chính mình thì đúng hơn.

Quyết định ở bên Lâm Tứ cũng là tất cả dũng khí Ôn Túc An có thể gom lại.

Hai người trong điện thoại cũng không ai lên tiếng, bởi vì trong quan hệ nam nữ, không ai có thể quyết định thay người khác, chỉ có thể tự biết ấm lạnh. Cừ Tiểu Chiêu không dám khuyên Ôn Túc An, chỉ thầm hy vọng bạn mình sẽ tìm được người tốt, cô càng hy vọng Lâm Tứ chính là người có thể mang lại hạnh phúc cho Tiểu An.

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Túc An nằm trên giường ngẩn người nhìn trần nhà, cũng không để ý Lâm Tứ đã đi ra.

Một gương mặt tuấn tú đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt, Ôn Túc An nửa giây mới phản ứng lại, chớp chớp mắt.

"Cưng à, mắt em có ghèn kìa."

"..."

Người khác đánh thức nhau bằng một nụ hôn chào buổi sáng dịu dàng, tại sao người đàn ông của cô lại như thế này.

Ôn Túc An nhắm mắt quay đầu đi, Lâm Tứ khẽ mỉm cười quay đầu cô lại.

"Anh còn không chán ghét em." Nói xong, rất tự nhiên lau đi dấu vết trên mắt cô, giống như đã làm rất nhiều lần, "Để anh xem, nào, vẫn rất xinh mà."

Ôn Túc An tức giận đẩy anh, "Đứng dậy, đê em nặng muốn chết rồi."

"Thật không, vậy em nằm trên đi?"

"... Mới sáng sớm..."

"Anh có nói gì đâu, do đầu óc em đen tối."

"Anh là đồ bi3n thái vặn vặo."

Điều Lâm Tứ thích làm nhất chính là trêu Ôn Túc An, chọc cô giống như còn mèo xù lông, sau đó lại đến vuốt ve khiến cô cụp đuôi ngoan ngoãn.

"Mau tắm rửa đi, anh đi làm bữa sáng." Làm ầm ĩ một hồi, Lâm Tứ kéo Ôn Túc An xuống giường, mặc lại quần áo cho cô, thu dọn xong xuôi mới đi vào phòng bếp.

Ôn Túc An đang dựa vào cửa toilet đánh răng, cửa mở, từ góc độ này vừa vặn có thể nhìn thấy bóng người đang làm bữa sáng trong phòng bếp.

Sau khi ở bên Lâm Tứ, cô có vẻ càng ngày càng lười biếng, không cần nấu cơm cũng không làm việc nhà, dường như cả ngày chỉ xem phim truyền hình hoặc chơi game. Cô từng nói với Lâm Tứ, cứ tiếp tục như vậy, cô cảm thấy mình sắp trở thành người vô dụng.

Lúc đó Lâm Tứ đã nói gì?

Anh nói, "Ôn Ôn, em rất độc lập, có thể tự mình làm nhiều việc trong cuộc sống, nhưng anh không muốn em một mình nữa, anh muốn trở thành người mà em cảm thấy có thể dựa dẫm."

"Ôn Ôn, hết sốt salad rồi, anh xuống mua một chút." Giọng Lâm Tứ từ trong bếp truyền ra, "Anh chiên hai quả trứng, em đói thì ăn trước đi, trong tủ lạnh có ngũ cốc đấy, em có thể đổ sữa vào ăn chung."

Lâm Tứ đi tới cửa liếc Ôn Túc An, nhíu mày nói: "Đánh răng xong thì nhanh nhổ đi, bọt sẽ nhỏ giọt xuống sàn."

Ôn Túc An không nói, chỉ nhìn anh cười.

Lâm Tứ dừng lại, "Em cười cái gì?"

Miệng cô đầy bọt, nói không rõ ràng: "Em đột nhiên cảm thấy, mình giống như một đứa trẻ..."

Lâm Tứ nhìn cái miệng đầy bọt của cô, cười nhạt nói: "Đúng vậy, mỗi ngày đều cảm giác anh đang nuôi con thơ."

Ôn Túc An khế hừ một tiếng, "Đó là do anh muốn nuôi."

"Ừ." Lâm Tứ đẩy Ôn Túc An vào toilet để cô đánh răng cho sạch sẽ, "Nào nhóc, há miệng ra, a, nhổ bọt đi."

"Ha ha ha ha ha ha!"

"Còn cười, lát nữa sẽ sạch."

"Sẽ không... Khụ khụ khụ!"

"..."

Mãi sau này, khi Ôn Túc An nhớ lại những hình ảnh đó, mới phát hiện từ rất sớm cô đã được anh yêu thương nuông chiều.

— —

Ngày đến đồn cảnh sát là một ngày nhiều mây, mặt trời chưa ló dạng, trời u ám đến nỗi tâm tình mọi người đều không được sáng sủa.

Lần này đến để hỗ trợ một số cuộc điều tra, tài khoản của Ôn Túc An cùng với hành trình gần một năm qua đã được kiểm tra kỹ lưỡng, ngay cả công ty ở Lăng Thành của Ôn Chi Bình cũng bị truy xét, cuối

cùng, mọi nghi ngờ đã được giải tỏa, chứng minh rằng cô không liên quan đến việc phạm pháp của Cố Chính.

Ngoài ra, khi cảnh sát thẩm vấn Cố Chính đã có một thu hoạch ngoài ý muốn, đó là việc Cố Chính thuê người theo dõi và hành hung Lâm Tứ, mặt khác, thời gian quán của Ôn Túc An thường có mấy cô gái say rượu bị quấy rối cũng là do anh ta chủ mưu.

Ôn Túc An không hiểu tại sao Cố Chính lại làm như vậy, là để trả thù cô sao?

Sau đó, cảnh sát nói cho cô biết, Cố Chính thực ra mắc bệnh tâm thần hoang tưởng, bắt đầu từ hai năm trước, lúc đó anh ta vẫn còn có thể tự khống chế nên không nói cho Ôn Túc An, mãi đến khi hai người chia tay, bệnh tình càng nặng hơn, mọi chuyện đã không thể挽 hồi.

Đến cục cảnh sát nhiều lần nên đội trưởng cũng nhận được mặt cô, hai người trò chuyện một hồi, có người tiến vào nói vài câu với đội trưởng.

Đội trưởng nhìn Ôn Túc An nói: "Cố Chính muốn gặp cô, cô có muốn đi không?"

Lần này Ôn Túc An không chút do dự, "Không muốn."

Trải qua chuyện như vậy, những ký ức tốt đẹp duy nhất đối với Cố Chính đều đã bị xóa sạch, hiện tại cô cảm thấy không cần thiết gặp Cố Chính, mọi đáp án cô đều đã rõ trong lòng, cần gì phải đối chất với anh ta.

Đội trưởng cũng không ngạc nhiên khi Ôn Túc An sẽ từ chối, anh ta cầm lấy một chiếc hộp từ bên cạnh đẩy tới trước mặt Ôn Túc An, "Đây là một sổ thứ chúng tôi tìm được khi phong tỏa nhà Cố Chính, nó không liên quan đến vụ án, bên trong có một sổ thứ, tựa hồ là liên quan đến cô, xem thử có muốn lấy đi không."

On Túc An rũ mắt xuống, nhìn chiếc hộp.

Lần nữa thấy những thứ này, Ôn Túc An không biết nên nói gì.

Những đồ vật kia mang theo tất cả ký ức năm năm giữa bọn họ, chút kỷ niệm xa xôi mơ hồ cũng từng chút một hiện về, dù sao cô cũng không mất trí nhớ, làm sao nói quên liền có thể quên.

Ở góc xa của chiếc hộp là một cuốn nhật ký màu xanh nhạt.

Ôn Túc An từng có một cuốn sách cùng kiểu, dành cho các cặp đôi, của cô là màu hồng, nhưng sau khi chia tay thì đã mất.

Cô lấy cuốn nhật ký ra, bìa đã bạc màu ngả vàng, cô chưa từng nhìn thấy cuốn nhật ký này của Cố Chính, anh ta cũng chưa từng xem qua nhật ký của cô, đó là không gian riêng tư giữa hai người.

Ôn Túc An lật trang đầu tiên, trên đó có nét chữ đã mờ.

"Tôi đang được ở cùng với một người mà tôi rất thích. Cô ấy xinh đẹp, tính tình vui vẻ. Cô ấy thích ăn sườn heo, thích nhất là thịt kho tàu. Cô ấy thích ăn nho, cũng thích uống nước ép nho. Cô ấy biết trượt ván, đua xe, ca hát và nấu ăn, cô ấy dường như có thể làm được mọi thứ, một người tốt như vậy đồng ý ở bên tôi nên tôi phải đối xử tốt với cô ấy, yêu cô ấy thật nhiều, làm việc chăm chỉ hơn, rồi ở bên cô ấy mãi mãi..."

Ôn Túc An bình tĩnh đọc đến một nửa, sau đó không đọc nữa, cô gấp cuốn nhật ký lại, cho vào hộp các tông cùng với những thứ khác, đem trả lại cho đội trưởng.

Cô lạnh lùng nói: "Không cần, anh tự giải quyết là được."

Đội trưởng nhìn Ôn Túc An, cười hỏi: "Không cần nữa? Không tiếc sao?"

Ôn Túc An hơi cong môi lắc đầu, "Hiện tại tôi đã có một cuộc sống mới, anh ấy cũng muốn bảo vệ tôi cả đời, anh ấy rất ghen cho nên tôi cũng không muốn làm anh ấy không vui."

Lúc này Ôn Túc An mới thực sự nhận ra, dấu ấn của Cố Chính trong lòng cô đang dần phai nhạt, di chứng anh ta để lại cho cô cũng dần được chữa khỏi bởi sự xuất hiện của một người khác.

— —

Khi Ôn Túc An ra khỏi đồn cảnh sát thì mặt trời đã ló ra khỏi đám mây u ám, ánh nắng chiếu thẳng vào người cô, ngẩng đầu lên thì thấy mây đen đã bị gió thổi bay đi.

Ôn Túc An khẽ nheo mắt.

Tay bị ai đó giữ chặt, ngón tay cũng bị nắm chặt trong lòng bàn tay, cô nghe thấy anh nói: "Lương Hạnh có bạn gái, nói hôm nay mời chúng ta ăn tối, em muốn ăn gì? Ăn đồ Tây được không, cho cậu ta rách ví luôn."

Ôn Túc An cười gật đầu, "Đúng vậy, tiện nghi của cậu ta nhất định phải chiếm."

"Được! Để anh xem nhà hàng Tây đắt nhất ở Vụ Thành là ở đâu..."

"A Tứ."

Ôn Túc An khoác tay Lâm Tứ đi xuống bậc thang.

"Ừm?"

"Em yêu anh."

"..."

Lâm Tứ dừng bước.

Như sau cả thế kỷ anh mới phản ứng lại, chậm rãi xoay người, mỉm cười nghiêng đầu, "Vừa rồi là ảo giác của anh đúng không?"

"Không phải, là em nói, em yêu anh."

Nụ cười đọng lại nơi khóe miệng, Lâm Tứ sửng sốt, Ôn Túc An cảm thấy bàn tay anh đang ôm cô siết chặt hơn, từ khoảng cách gần như vậy cô có thể nhìn thấy từng biểu cảm thay đổi của anh, trong mắt anh dần dần hiện lên tia cảm xúc như cơn thủy triều dữ dội, nhấn chìm anh và bao vây cô.

Ôn Túc An rút tay ôm eo Lâm Tứ, dựa vào trong ngực anh, nghe nhịp tim đập rộn ràng của anh, im lặng đáp lại tình yêu anh dành cho cô.

Không có gì phải sợ, việc chưa xảy ra thì không có gì đáng sợ, chỉ cần bây giờ họ yêu nhau là đủ rồi. Mười năm hay hai mươi năm, không ai nói trước được.

Cô ôm chặt anh, nói rõ ràng bên tai anh: "Lâm Tứ, em yêu anh, rất yêu anh."

— Em đứng trước mặt anh, từng vết sẹo đều được phơi bày, vết thương kia cũng từng bước được chữa lành.

Chương 49: Snowball

Năm nay tuyết đầu mùa đến trễ, cuối tháng 11 mới có tuyết rơi, hôm nay là đêm Giáng Sinh, Ôn Túc An lấy ra lễ phục Nô-en cô đã chuẩn bị từ lâu. Váy hở lưng màu đỏ rượu vang, cổ áo hình chữ V.

Cô không sợ lạnh, nhưng vẫn do dự về bộ váy này.

Lâm Tứ thấy cô một lúc vẫn chưa ra, liền đi vào phòng thay đồ, "Thay đồ xong chưa em?"

Ôn Túc An xoay người, nâng váy trong tay hỏi: "Em mặc cái này mặc được không?"

Lâm Tứ cũng không thèm nhìn, "Mặc cái này đi."

Ôn Túc An mở y phục raướm lên người mình, chiếc áo cổ hình chữ V phía trước hở đến giữa ngực, phần sau lộ gần hết tấm lưng trắnh nỡn của cô, bộ này khoe ra dáng người đẹp của cô một cách rõ nét và sống động, nhưng cô cũng lo lắng Lâm Tứ sẽ cảm thấy quá lộ liễu.

Mấy năm nay cô rất ít ăn mặc như vậy, bởi vì Cố Chính không thích, thỉnh thoảng còn chê bai cô về cách ăn mặc, thời gian trôi qua, cô cũng dần từ bỏ những kiểu quần áo mình yêu thích.

Lâm Tứ đi tới, nghiêm túc nhìn cô từ đầu đến chân, nói: "Thật đẹp, em mặc bộ này đi."

Ôn Túc An hơi giật mình.

Cô lẩm bẩm: "Anh không thấy chiếc váy này quá hở hang sao?"

Lâm Tứ nhướng mày, nghiêng đầu nhìn một hồi.

"Hoàn toàn không hờ hang."

Ôn Túc An đấm cho tên lưu manh Lâm Tứ vài cái, anh vội cười ôm cô vào lòng.

"Mặc đi, chỉ cần em không liếc mắt với mấy cậu trai trẻ khác là được."

Lâm Tứ biết Ôn Túc An đang suy nghĩ gì, sờ sờ đầu cô, ôn nhu nói: "Em thích làm gì thì làm, mặc quần áo nào em thích cũng được, đây là tự do cũng là niềm vui của em, anh sẽ không hạn chế tự do của em, cũng sẽ không tước đoạt niềm vui của em."

"Là đàn ông, đương nhiên anh cũng có tính chiếm hữu. Anh không muốn thấy đàn ông khác nhìn chằm chằm vào bạn gái mình, nhưng anh cũng biết chuyện này không liên quan gì đến em. Em xinh đẹp và quyến rũ, chuyện đó không có gì sai, chỉ cần anh ở bên cạnh, bảo vệ em thật tốt là được."

"Cho nên em yên tâm, anh sẽ bảo hộ mỹ nhân của anh thật tốt."

Anh sẽ không bởi vì cô mặc một bộ váy gợi cảm mà lấy áo khoác bọc lấy người cô, anh muốn nói với cô rằng, không sao, cô có thể thoải mái khoe sắc đẹp của mình, không cần lo lắng suy nghĩ bậy bạ của người khác, vì anh đang ở đây rồi.

Ôn Túc An sừng sốt một hồi, sau đó giơ tay ôm lấy Lâm Tứ, nhẹ giọng nói: "A Tứ, cảm ơn anh."

Lâm Tứ xoa đầu cô, "Ngoan, vật nhỏ."

— —

Bởi vì là Lễ Giáng Sinh, 【Sầu Nhiên】 mở cửa từ chiều, Lâm Tứ nghỉ một ngày, qua phụ giúp Ôn Túc An.

Lương Hạnh còn trêu Lâm Tứ chuyển 【Khổ Tư】 sang 【Sầu Nhiên】 để có thể cùng nhau đi làm mỗi ngày, kết quả nghe xong đề nghị này, Lâm Tứ còn cho rằng đó là một ý kiến hay.

Thật thái quá.

【Sầu Nhiên】

Cây thông Noel được dựng bên ngoài, cửa sổ và mái hiên đều được trang trí hình Giáng Sinh, Ôn Túc An và Lâm Tứ đến thì thấy một ông già Noel đang ở bên ngoài tặng quà cho khách hàng.

Lâm Tứ nhướn mày, hỏi Ôn Túc An: "Em phân công bọn họ làm việc này à?"

"..." Ôn Túc An dứt khoát phủ nhận, "Không phải, là Mai Túc làm."

Cô chỉ nói rằng muốn tổ chức Giáng Sinh rực rỡ hơn mọi năm, không ngờ Mai Túc thật sự nỗ lực biến yêu cầu của cô trở thành hiện thực như vậy.

"Chị Ôn, anh rể!"

Vừa tới cửa, nhân viên bên ngoài lần lượt chào hỏi hai người, Lâm Tứ thỉnh thoảng cũng tới đây, có đôi khi còn gọi đồ ăn khuya cho mọi người.

"Giáng Sinh vui vẻ." Ôn Túc An híp mắt, khó khăn ngẩng đầu lên, mở miệng chào hỏi mọi người.

Thấy cô như vậy, mọi người đều không nhịn được cười.

Vì ngoài trời lạnh nên Lâm Tứ vẫn bắt Ôn Túc An mặc áo khoác và quàng khăn nên trông cô bây giờ chẳng khác gì một con gấu.

Ôn Túc An thấy mọi người cười nhạo mình, lập tức nhú mày, nhéo cánh tay Lâm Tứ, "Đều là lỗi của anh, nhìn em chắc là buồn cười lắm

đúng không?"

Lâm Tứ cố nén cười, dẫn cô vào phòng, "Không sao, trong quán nóng lắm, lúc đó cởi áo khoác ra là được, váy của em rất đẹp mà."

Nhắc đến váy, Ôn Túc An hai mắt sáng lên, trong lòng vui vẻ.

Tối nay Ôn Túc An lên sân khấu hát một ca khúc như thường lệ, ngoài ra cô còn khuyến khích Lâm Tứ hát chung vì cô thấy Lâm Tứ hát rất hay. Giọng Lâm Tứ rất trầm, khi hát lên rất gợi cảm, có khi mất ngủ, cô bắt Lâm Tứ ôm cô hát một bài tình ca, sau đó chẳng những không ngủ được mà còn khiến Ôn Túc An rục rịch bắt Lâm Tứ vận động cả đêm.

Đẹp trai lạ còn hát hay, nhất định phải khoe với mọi người.

Ôn Túc An hát xong liền kéo Lâm Tứ lên sân khấu, đẩy microphone về phía anh. Đám nhân viên và bạn bè bên dưới bắt đầu kích động, la hét cổ vũ.

Lâm Tứ nhướn mày cười, lúc cầm microphone còn cào nhẹ vào lòng bàn tay Ôn Túc An khiến cô hơi bối rối.

Ôn Túc An không biết Lâm Tứ sẽ hát bài gì, có thể là một bài R&B, thể loại mà anh yêu thích.

Hôm nay Lâm Tứ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, vạt áo sơ mi quy củ nhét vào trong quần dài màu đen, cả người vô cùng đứng đắn, lại có thêm cảm giác thiếu niên, nhưng khúc nhạc dạo đầu vang lên, cảm giác tương phản thật lớn liền xé rách bộ dáng thanh thuần.

Tiếng bass và tiếng trống mạnh mẽ, Lâm Tứ đặt microphone lên giá đỡ, chân nhịp theo tiết tấu.

“Ngẩng đầu nhìn tà áo thướt tha dưới gió

Ngay cả trong tưởng tượng cũng cảm nhận được sự mềm mại

Dù là lụa trắng hay nhung tơ

Từng giây từng phút đều khiến anh rung động."

Ôn Túc An vốn có thói quen nghe nhạc Quảng Đông, trong quán bar cô cũng hát rất nhiều bài tiếng Quảng Đông, vốn tưởng rằng Lâm Tứ sẽ chọn một bài hát nổi tiếng đang thịnh hành, không ngờ anh lại chọn một bài tiếng Quảng Đông, là bài "Quần hạ chi thần" của Trần Dịch Tấn.

Khi hát bài này, ánh mắt Lâm Tứ không rời khỏi Ôn Túc An, thẳng thắn, mập mờ nhưng tràn đầy tình ý.

Ôn Túc An bị đẩy đến trước sân khấu, khoảng cách giữa cô và Lâm Tứ chỉ có ba bốn mét, cô ngẩng đầu, anh rũ mắt, thế giới bên ngoài ồn ào náo nhiệt, nhưng dường như anh chỉ đang hát cho một mình cô nghe.

Tà áo trắng không giấu được nét phong lưu của Lâm Tứ, Ôn Túc An chợt có cảm giác Lâm Tứ đang nhìn cô mà hát, đó là một loại hấp dẫn không thể cưỡng lại, cam tâm tình nguyện trầm luân, mỗi động tác nhỏ, mỗi một lần nheo mắt đều là hướng về phía cô.

Anh là bề tôi dưới váy cô, cô là nữ thần của anh.

Sau khi bước xuống sân khấu, Lâm Tứ liền nhìn thấy Ôn Túc An đang tròn xoe mắt nhìn mình, lần đầu tiên trong mắt cô hiện lên vẻ thẹn thùng cùng rụt rè. Lâm Tứ không tự chủ, kéo ót cô lại, hôn sâu.

Đúng là điên rồi, người trong quán rượu điên, hai người bọn họ cũng điên.

"Nghe hay không?" Lâm Tứ mặc cho những người khác hò hét phấn khích, hỏi cô.

Ôn Túc An thở hồng hộc: "Rất êm tai."

"Ôn Túc An, anh là bề tôi dưới váy em, có chết cũng cảm thấy vui về."

Ôn Túc An nghe xong liền nóng mặt, xung quanh bị một đám người la ó, cô hiếm khi thẹn thùng nhưng lúc này chỉ biết vùi đầu vào lòng Lâm Tứ.

Lâm Tứ ôm eo cô, ở bên tai cô cười nói: "Lát nữa về tổ chức lễ kỷ niệm?"

Ôn Túc An thắc mắc: "Kỷ niệm gì?"

Không phải kỷ niệm của họ là vào tháng sáu sao?

Lâm Tứ thổi vào tai cô, khàn khàn nói: "Kỷ niệm lần đầu lên giường."

Ôn Túc An sững sốt một chút, giây tiếp theo liền đỏ bừng mặt.

Cô vòng tay qua cổ Lâm Tứ, treo lên người anh, cô thật sự thích anh chết mất.

Nhưng còn chưa được bao lâu, cô cảm thấy Lâm Tứ đứng thẳng dậy, tay ôm eo cô hơi buông lỏng. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, phát hiện Lâm Tứ đang nhìn về phía sau mình.

"Chuyện gì vậy?"

Ôn Túc An nghi hoặc nhìn lại.

Cả người cô đông cứng.

Ôn Chi Bình ở phía sau, cau mày nhìn cô, sau lưng Ôn Tư Bình là Ôn Tư Chi mồ hôi nhễ nhại, chỉ vào điện thoại di động, lại làm một động tác tay.

Ôn Túc An trong nháy mắt tỉnh lại, nét ửng hồng trên mặt nhanh chóng tiêu tán, buông Lâm Tứ ra, gọi Ôn Chi Bình một tiếng "ba."

— —

"Chị, ba nhất quyết muốn đến gặp chị, em nhắn tin gọi điện cho chị, chị cũng không trả lời."

Ôn Túc An liếc nhìn điện thoại, đúng là có mấy cuộc gọi nhớ của Ôn Tư Chi, nhưng lúc đó cô đang cao hứng nên không để ý đến điện thoại.

"Không sao." Ôn Túc An bình tĩnh nói, "Dù sao sớm muộn ông ấy cũng sẽ biết."

Ôn Tư Chi cúi đầu rũ xuống, "Em cũng bị phát hiện rồi."

Ôn Túc An liếc cô bé một cái, "Bị mắng sao?"

Ôn Tư Chi lắc đầu, "Không, ba không nói gì, giống như bây giờ, chỉ mang vẻ mặt âm trầm đi ra, sau đó nói em dẫn đến chỗ chị, ai biết được hôm nay chị đang..."

Ôn Túc An vô cảm nhếch môi.

Ôn Chí Bình đi công tác ở Vụ Thành, ghé qua thăm hai chị em, lại tình cờ nhìn thấy hai cô con gái hẹn hò với bạn trai, thực sự tâm tình không tốt, mặc kệ bọn họ có đang ở cùng bạn trai hay không, nhất quyết bắt hai chị em đi ăn tối cùng ông.

Vấn đề là, không cho phép hai người bạn trai kia đi theo.

Trước khi đi, Ôn Túc An nắm tay Lâm Tứ bảo không sao, nói anh về nhà chờ cô, Lâm Tứ cũng không nói gì, chỉ nói cô đi ăn vui vẻ.

Có Ôn Chí Bình thì làm sao mà vui vẻ gì, không cãi nhau cũng đã không tệ rồi.

— —

^

Ôn Chi Bình tìm được một nhà hàng truyền thống, sau khi ngồi xuống, Ôn Tư Chi và Ôn Túc An tự động ngồi sang một bên.

Ôn Chi Bình liếc nhìn hai người, không hiểu quan hệ của họ từ khi nào mà trở nên tốt như vậy.

Nhưng trọng tâm của ngày hôm nay không phải chuyện này.

"Ôn Tư Chi."

Ôn Chi Bình rất ít gọi ra đầy đủ họ tên, vì vậy Ôn Tư Chi lập tức giật mình ngồi thẳng dậy.

"Hừm, bản lĩnh không tệ. Nói đi, mọi chuyện bắt đầu từ khi nào, có phải là học kỳ hai của năm cuối cấp không?"

Ôn Tư Chi một mực cúi đầu, lo lắng nói: "Không phải, sau kỳ thi đại học mới thật sự quen nhau."

"Con đi học ở Vụ Thành là vì cậu ta?"

"Không phải, con đã nghiên cứu các trường đại học rất kỹ, chuyên ngành hoạt hình của Vụ Thành là tốt nhất."

"Ba có từng nói lúc này con không thích hợp yêu đương không?"

"Con biết, nhưng con..."

"Nó lớn rồi, yêu đương thì có làm sao?" Ôn Túc An nãy giờ im lặng đột nhiên lên tiếng, Ôn Chi Bình ngược mắt nhìn sang, Ôn Túc An nhấp một ngụm trà, nhàn nhã nói, "Nó cũng không phải trẻ con, mười tám tuổi thành niên rồi, không còn gọi là yêu sớm nữa."

Ôn Chi Bình vốn đã tức đến ngộp thở, không chút suy nghĩ nói: "Con cho rằng ai cũng coi tình yêu là trò đùa giống con sao?"

Ôn Tư Chi ngẩng đầu, căng thẳng nhìn Ôn Túc An, lại phát hiện Ôn Túc An nghe xong lời này cũng không lộ ra cảm xúc, phản ứng cũng

lãnh đạm, giống như không phải đang nói chính mình.

Ôn Chi Bình hít sâu một hơi, đè nén lửa giận dời tầm mắt, Ôn Tư Chi ngoài ý muốn bắt gặp ánh mắt của ông, lập tức sợ hãi cúi đầu.

Đứa trẻ đã lớn, không chịu sự kiềm chế của ông nữa, Ôn Chi Bình biết Ôn Tư Chi tuy bề ngoài ngoan hiền nhưng thực ra cũng ngang ngược như chị mình, nếu không đã không giống Ôn Túc An, tự điền nguyện vọng đi học xa nhà.

Yêu thì cũng đã yêu rồi, không thể ép Ôn Tư Chi chia tay, nếu không cũng như Ôn Túc An năm đó nhảy cửa sổ, con bé này không chừng sẽ nhảy sông.

Thôi đi

“Vừa rồi người trong quán bar là bạn trai của con?” Nói xong chuyện của Ôn Tư Chi, cuối cùng chủ đề chuyển sang Ôn Túc An.

Ôn Túc An cười cười, "Không phải bạn trai thì là gì, là vịt sao?"

“Ôn Túc An!” Ôn Chi Bình liếc Ôn Tư Chi bên cạnh, ý bảo Ôn Túc An đừng nói nữa.

"Cậu ta làm nghề gì, gia cảnh thế nào, trong gia đình có bao nhiêu người, điều kiện tài chính hiện tại ra sao, có nhà riêng không?"

Ôn Chi Bình hỏi rất nhiều, so với Ôn Tư Chi, những câu hỏi này thực tế và sắc bén hơn rất nhiều.

Ôn Túc An mặt không chút cảm xúc trả lời, Ôn Chi Bình nghe xong nhíu mày không hài lòng.

"Mở tiệm xăm thì kiếm được bao nhiêu tiền? Nghề này không ổn định, lại không có nhà riêng. Làm sao con quen cậu ta, gặp nhau ở quán bar đúng không, Tiểu An, loại đàn ông như cậu ta nhìn không đáng tin..."

“Đáng tin hay không con tự biết.” Ôn Túc An nói, “Con quen anh ấy một năm, đủ hiểu rõ anh ấy là người như thế nào.”

Ôn Chi Bình hừ lạnh một tiếng, "Rõ sao? Lúc đầu cũng nói hiểu rõ Cố Chính, cuối cùng còn bị tên khốn đó lừa suýt thì vào tù."

Không khí trên bàn ăn đột nhiên lạnh đi, Ôn Tư Chi nhìn Ôn Chi Bình, rồi nhìn sang Ôn Túc An, không dám động đũa.

Còn ở lại nữa chắc chết ngạt mất, Ôn Tư Chi thận trọng nói mình đi vệ sinh.

Ôn Tư Chi không còn ở bàn ăn, mọi chuyện cũng dễ nói hơn.

“Tiểu An, ba biết con oán hận ba rất nhiều, từ nhỏ ba đã quan tâm và yêu thương con quá ít, nhưng dù sao con cũng là con gái của ba. Một người cha nhất định sẽ không muốn con gái mình có một cuộc sống tồi tệ. Ba hy vọng rằng người bạn đời tương lai của con có thể giúp đỡ con trong cuộc sống hay sự nghiệp, cũng hy vọng cậu ta có thể trở thành nơi trú ẩn an toàn của con. Vì vậy đừng trách ba quá thực dụng, trong xã hội này, bất kể là gia đình giàu có hay gia đình bình thường thì đều hy vọng môn đăng hộ đối. Cậu ta là người Vụ Thành, nếu kết hôn, chắc chắn hai đứa sẽ phải ở lại Vụ Thành.”

Nói đến đây, Ôn Chi Bình thở dài.

"Ở một nơi xa như vậy, làm sao ba có thể yên tâm khi con ở một mình mà không có người thân nào bên cạnh? Nếu con sống không tốt thì sao? Không phải chỉ cần tình yêu là có thể no bụng."

"Tình yêu quá hư ảo, con và Cố Chính đã ở bên nhau năm năm rồi, ba nghĩ con còn hiểu rõ chân tướng chuyện này hơn ba. Tiểu An, mặc dù điều này rất tàn nhẫn, nhưng ba vẫn muốn nói cho con biết, thế giới này không phải cổ tích, đến cuối cùng chỉ còn lại nỗi lo cơm áo gạo tiền, tình yêu không thể chống đỡ được bao lâu."

— —

Về đến nhà, trong phòng đèn còn sáng, cạnh cửa đặt ngay ngắn một đôi giày nam, Ôn Túc An cong môi cười.

Sau khi nói rất nhiều lần, người này cuối cùng cũng không để giày lung tung nữa, đã hình thành thói quen sắp xếp giày gọn gàng.

“Ôn Ôn?” Giọng Lâm Tứ từ trong bếp truyền ra, Ôn Túc An đáp: “Ừm, em về rồi.”

Vừa vào phòng đã ngửi thấy mùi thơm, Ôn Túc An bước vào bếp liền thấy Lâm Tứ đang nấu ăn.

Cô cúi người ôm eo Lâm Tứ từ phía sau, "Anh chưa ăn tối sao?"

"Anh ăn rồi, anh làm cho em."

Ôn Túc An hơi sừng sốt, Lâm Tứ đặt thìa xuống, xoay người ôm Ôn Túc An, "Đoán là buổi tối em không có khẩu vị, cho nên anh chuẩn bị sẵn thức ăn cho em."

Ôn Túc An lập tức cười phá lên.

Lâm Tứ rất hiểu cô.

"Nấu cháo sao?"

"Ừm, cháo gà xé phay, mấy ngày nay dạ dày em không thoải mái, hẳn là mấy bữa tối hôm trước ăn quá nhiều dầu mỡ, vì vậy anh nấu cháo cho nhẹ bụng."

Ôn Túc An được Lâm Tứ ôm vào lòng, ngửi thấy mùi cháo gà nồng nặc, trong lòng tê dại.

Hiếm khi cô không cãi nhau với Ôn Chi Bình, chỉ vì cô biết Ôn Chi Bình nói đúng.

Lời nhắc nhở của ông vẫn còn văng vẳng bên tai, những lời nói tưởng chừng như sắc bén ấy lại đầy tính thực tế, tình yêu là thứ mong manh nhất, đôi khi cô cảm thấy tình yêu thật sự mong manh như bọt nước, nhìn thì đẹp đẽ nhưng thực ra chỉ cần chạm nhẹ là vỡ.

Vài câu nói của Ôn Chi Bình đã cho thấy thành trì niềm tin ban đầu có chút rạn nứt, Ôn Túc An lại bắt đầu rơi vào vòng nghi vấn lặp đi lặp lại.

Lâm Tứ có thể yêu cô bao lâu.

Ôn Túc An vùi đầu vào lòng, đột nhiên hỏi.

"A Tứ, chúng ta mãi mãi ở bên nhau nhé?"

Lâm Tứ cúi đầu, "Sao đột nhiên lại hỏi cái này?"

Ôn Túc An lắc đầu, cô chỉ muốn một câu trả lời từ Lâm Tứ, "Chỉ cần nói cho em biết, anh sẽ mãi ở bên em, nói cho em biết đi, được không?"

Từ lúc trở về, Lâm Tứ có thể cảm nhận được Ôn Túc An trầm mặc, đại khái cũng có thể đoán được cha con Ôn Túc An đã nói chuyện gì.

Lâm Tứ cười cười, nói: "Em nói như vậy, cho dù bây giờ anh nói thật thì cũng nghe thành anh chỉ đang dỗ em."

"Vậy thì anh dỗ em đi."

Lâm Tứ nhìn vào mắt Ôn Túc An, dùng ngón tay vuốt ve vành tai cô, ôm chặt lấy cô, áp má vào trán cô.

Thực ra chỉ mới mấy giây thôi mà Ôn Túc An có cảm giác như đã nửa thế kỷ trôi qua.

Với sự im lặng của Lâm Tứ, lòng Ôn Túc An từng chút chùng xuống, những cảm xúc tiêu cực kia như muốn bùng nổ.

"VẬY... CHÚNG TA KẾT HÔN ĐI."

Ôn Túc An nghe tim đập loạn xạ, ngẩng đầu kinh ngạc: "Cái gì?"

Lâm Tứ nhìn đi nơi khác, dường như cũng đang suy nghĩ.

"Ôn Ôn, thực ra anh rất muốn vĩnh viễn được ở bên em, nhưng không biết làm sao để chứng minh khát vọng này. Vừa rồi anh cũng chỉ có thể nghĩ ra một cách để trói buộc em cả đời, là dùng tờ giấy kết hôn cột chặt em vào sinh mệnh của anh."

Anh lại nhìn vào mắt cô, "Anh muốn có một tương lai với em, vì vậy, chúng ta kết hôn đi."

Chương 50: Russian Spring - Hoàn chính văn

Ôn Túc An sừng sốt một chút, lúc này mới ý thức được Lâm Tứ đang nghiêm túc nói chuyện kết hôn.

Từ khi ở bên nhau bọn họ đã gián tiếp đề cập chuyện này, Lâm Tứ cũng nói cho cô biết về dự định tương lai, cùng với sự việc chiếc vòng tay, anh đã sớm tỏ rõ thái độ với cô. Nhưng mà, không hiểu sao lúc này nghe từ miệng anh nghiêm túc nói ra, Ôn Túc An vẫn cảm thấy choáng ngợp.

Ôn Túc An còn chưa kịp trả lời, Lâm Tứ đã nói tiếp: “Em không cần vội vàng cho anh đáp án, anh chỉ muốn cho em biết, anh nghiêm túc muốn ở bên em cả đời. Còn việc khi nào kết hôn, kết hôn ở đâu, tất cả do em quyết định.”

Ôn Túc An dựa vào trong lòng Lâm Tứ, hồi lâu mới nói: “Vậy nếu như em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thì sao?”

“Vậy thì...” Lâm Tứ cười, “Chúng ta cứ yêu đương hẹn hò cả đời đi.”

“Anh nguyện ý không?” Ôn Túc An hỏi.

Lâm Tứ nhún vai, “Không muốn thì còn làm gì được, chỉ cần em đừng chạy trốn là được.”

Do trải nghiệm từ nhỏ nên Lâm Tứ có chút sợ hãi hôn nhân, chịu ảnh hưởng của Lâm Tấn Thành, anh sợ mình sẽ không thể trở thành một người chồng, người cha tốt...

Nhưng sau khi gặp Ôn Túc An, anh thường xuyên ở lại nhà cô, dần dần nhìn thấy đồ đạc của mình ở mọi góc ngách trong nhà cô, Lâm

Tứ nghiêm nhiên có cảm giác mình đã có một mái ấm, cũng khao khát cuộc sống gia đình.

Anh cũng không nhớ rõ, nhưng đột nhiên có một ngày, anh bắt đầu nghĩ đến việc sẽ đặt tên cho con của hai người.

Ôn Túc An ngẩng đầu lên, hai tay nắm chặt góc áo, do dự lên tiếng, có chút ngượng ngùng, "VẬY, lúc này là anh đang cầu hôn em sao?"

Lâm Tứ nhướn mày, "Em nghĩ sao?"

"Không tính." Ôn Túc An cau mày, "Người ta cầu hôn phải có hoa, có nhẫn, còn có không gian lãng mạn. Anh bây giờ cầu hôn em chỉ bằng một nồi cháo gà."

Lâm Tứ nhìn Ôn Túc An cười to, cảm thấy Ôn Túc An càng ngày càng dễ thương.

"Ừm, không tính, lần sau anh sẽ cầu hôn chính thức."

— —

Tết Nguyên Đán năm nay, Ôn Túc An trực tiếp đưa Lâm Tứ về nhà, Ôn Chi Bình nhìn thấy tuy rằng không biểu lộ cảm xúc, nhưng cũng không nhiệt tình, ngược lại Cát Tư Tình lại bận rộn tiếp đãi Lâm Tứ.

Bà nội Ôn năm nay trở về biệt thự họ Ôn, Ôn Túc An đương nhiên chỉ có thể ở trong nhà.

Cơm nước đã xong, Lâm Tứ và Ôn Túc An đang ngồi trong phòng khách xem tivi, xung quanh không có ai, Lâm Tứ tiến lại nói: "Em à, anh có được tính là gả vào hào môn không?"

Ôn Túc An liếc một cái, "Anh muốn như vậy à?" Cô lại nói: "Nhưng đáng tiếc, em sẽ không kế thừa công ty của ba, cho nên rốt cuộc vẫn là tiểu thư nghèo túng."

"Không sao, anh có tiền, anh sẽ nuôi em."

Ôn Túc An không cho là vậy, chiếu lệ gạt đầu, "Được, chờ anh phát tài rồi sẽ bao nuôi em."

Lâm Tứ cười, xoa đầu Ôn Túc An.

Lúc ăn cơm, vì bữa khoản có Lâm Tứ ở đây, Ôn Chi Bình không còn lải nhải nói nhiều như trước, sau khi ăn cơm xong liền lên lầu nghỉ ngơi.

Ôn Túc An đem Lâm Tứ ra khỏi nhà, bảo dẫn anh đi đến một nơi.

Ôn Túc An mặc dù không nói rõ ràng, nhưng Lâm Tứ đại khái cũng đoán được Ôn Túc An sẽ dẫn anh đi đâu.

Trên bia mộ có khắc dòng chữ "Từ Úy" và một tấm ảnh đen trắng. Khi Lâm Tứ lần đầu gặp Ôn Chi Bình, anh còn tưởng Ôn Túc An và Ôn Chi Bình giống nhau, nhưng đến khi gặp Từ Úy, anh mới biết Ôn Túc An giống mẹ nhiều hơn.

Từ Úy khi qua đời mới ngoài ba mươi tuổi, dung mạo trẻ trung như thiếu nữ đôi mươi, thoạt nhìn Lâm Tứ còn tưởng đây là chị gái Ôn Túc An.

"Mẹ, con tới thăm mẹ, chúc mừng năm mới." Ôn Túc An đặt bó bông cúc trước mộ mẹ, kéo Lâm Tứ ngồi xuống, "Đây là bạn trai của con, anh ấy tên Lâm Tứ, mẹ nhìn xem, rất đẹp trai đúng không."

Bình thường Ôn Túc An một mình đến thăm mẹ cũng không nói nhiều, phần lớn chỉ ngồi ở chỗ này, có khi cả tiếng đồng hồ cũng không nói một câu, nhưng lần này cô lại nói rất nhiều, kể tường tận mọi chuyện xảy ra trong một năm vừa qua, Lâm Tứ cũng nói chuyện tới Từ Úy, hai người nấn ná đến hơn một tiếng đồng hồ mới rời đi.

Sau khi đi ra, Lâm Tứ ôm eo Ôn Túc An, cười hỏi: "Giờ mới biết em thích anh như vậy, còn tí mi giới thiệu anh với mẹ."

Ôn Túc An bình tĩnh nói: "Nói cặn kẽ như vậy để sau này nếu như anh dám có lỗi với em thì mẹ em nửa đêm sẽ tới tìm anh tâm sự."

"..." Lâm Tứ chợt hiểu ra, "Bảo sao vừa rồi em còn nói sinh nhật của anh cho mẹ."

Phụ nữ thật tàn nhẫn.

— —

Lâm Tứ và Ôn Túc An ở lại Lăng Thành một tuần, hôm trước khi đi, Ôn Chi Bình gọi Lâm Tứ vào thư phòng một mình nói chuyện, Ôn Túc An ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại hoảng hốt.

"Chị, không sao đâu, anh rể lợi hại như vậy, nhất định có thể đánh bại ba."

Ôn Tư Chi vừa ăn quà vặt vừa nói, Ôn Túc An lườm cô bé một cái, "Cứ cười đi, sau này chị sẽ không nói giúp Tiểu Bằng của em đâu."

"Em sai rồi, chị!"

Ôn Túc An lo lắng đợi bên ngoài thư phòng, ước chừng nửa tiếng, Lâm Tứ rốt cuộc cũng đi ra.

Lâm Tứ vừa đi ra liền nhìn thấy Ôn Túc An, trên mặt cô lộ ra vẻ khấn trương, Ôn Túc An hỏi: "Ba nói chuyện gì với anh?"

Lâm Tứ thấy bộ dạng của cô thật buồn cười, liền an ủi: "Không sao, tùy tiện tán gẫu thôi."

Ôn Túc An nghi hoặc nhìn, lại thò đầu vào, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Ôn Chi Bình.

"Nhìn cái gì? Ba còn có thể can thiệp ta sao?"

Chậc chậc, đúng là hung dữ.

^

^

Ôn Túc An trở về Vụ Thành, cũng không hỏi Lâm Tứ cùng Ôn Chi Bình đã nói gì. Sau khi trở về, Lâm Tứ có chút kỳ quái, cả ngày lén lút đi sớm về muộn, Ôn Túc An miễn cảm, liền nhận thấy có gì đó không ổn.

Di chứng từ chuyện Cố Chính khiến cô nổi lên nghi hoặc, vì vậy thường tra hỏi Lâm Tứ, nhưng lần nào anh cũng có cách dỗ cô, thậm chí còn bị anh kéo lên giường dạy dỗ vì cái tội vu khống bạn trai.

Ôn Túc An tự cảm thấy mình sẽ không xui xẻo như vậy đi, bị hai tên đàn ông liên tiếp lừa gạt.

"Nếu lo lắng thì cứ đi theo, xem buổi tối anh ấy đi đâu." Cừ Tiểu Chiêu đề nghị.

Ôn Túc An nói: "Không đi, hiện tại tôi vẫn có chút trốn tránh, lỡ như anh ấy thật sự ở bên ngoài có người khác thì làm sao bây giờ..."

"Chị em, can đảm lên đi, nếu như anh ấy thật sự làm chuyện có lỗi với cậu thì lập tức gọi tôi tới, tôi sẽ xé nát miệng anh ta tại chỗ."

Lời nói của Cừ Tiểu Chiêu khiến Ôn Túc An rùng mình, thậm chí còn đang suy nghĩ xem trận chiến giữa Cừ Tiểu Chiêu và Lâm Tứ thì ai sẽ thắng.

Tuy nhiên, Cừ Tiểu Chiêu cũng an ủi cô rằng dựa vào trực giác của một người phụ nữ, cô cảm thấy Lâm Tứ nhất định là một người tốt, sẽ không bao giờ làm điều gì có lỗi với Ôn Túc An.

Ôn Túc An tin lời bạn thân của mình, cũng chờ xem Lâm Tứ đang bận rộn chuyện gì.

— —

Cũng may Lâm Tứ không để Ôn Túc An lo lắng quá lâu, hôm nay là kỷ niệm một năm yêu nhau, sáng sớm tinh dậy, Lâm Tứ nói với Ôn

Túc An rằng buổi tối sẽ đưa cô ra ngoài. Buổi chiều, Ôn Túc An bắt đầu chuẩn bị, mặc bộ áo cô mới mua, chờ xem Lâm Tứ định làm gì.

Buổi chiều, Lâm Tứ đi làm chút việc vặt, sau khi trở về liền cùng Ôn Túc An đi ra ngoài.

Ngồi trong xe, Ôn Túc An bắt đầu đoán xem Lâm Tứ sẽ đưa cô đi đâu.

"Đừng nói anh muốn đi đến nhà hàng mới khai trương được netizen giới thiệu gần đây nhé. Nghe nói phải đặt bàn từ rất lâu..."

Lâm Tứ cười, mặc kệ Ôn Túc An lung tung đoán mò.

"Hôm nay chúng ta ăn cơm ở một chỗ đặc biệt." Cuối cùng Lâm Tứ cũng chỉ đưa ra manh mối như vậy.

Đặc biệt?

Ôn Túc An nghĩ tới nghĩ lui, lại không nghĩ ra Vụ Thành có nơi nào đặc biệt, chẳng lẽ Lâm Tứ muốn dẫn cô đi cắm trại?

Thôi đi, mùa hè nóng cháy mà cắm trại gì...

Khung cảnh trước mặt ngày càng trở nên quen thuộc cho đến khi cô nhìn thấy tòa nhà cao tầng mang tính biểu tượng của Vụ Thành.

Ôn Túc An quay đầu, "Sao lại dẫn em tới đây?"

Đây là khu vực trung tâm của Vụ Thành, Ôn Túc An rất ít khi tới đây, bởi vì mức sống ở đây rất cao.

Chỉ là một ngày kỷ niệm, không cần phải tiêu tốn quá nhiều tiền.

"Mình tìm một nhà hàng nào cũng được mà, nơi này đắt lắm."

Lâm Tứ không nói gì, nhìn Ôn Túc An đầy ẩn ý rồi quay vô lăng, lướt qua mấy quán ăn đó, đi vào một khu nhà.

Ôn Túc An sừng sốt một chút, rất nhanh trong đầu liền hiện ra một suy đoán.

Tiếng ồn của phố xá cũng bắt đầu im bật, Lâm Tứ dẫn Ôn Túc An vào thang máy, đi lên lầu.

“Hôm nay chúng ta đến nhà bạn anh ăn tối à?” Ôn Túc An vẫn không thể tin nổi, hỏi một câu có phần ngờ ngẩn.

“Em bị ngốc à?” Lâm Tứ xoa đầu Ôn Túc An, thang máy mở ra, ngay trước mặt có một cánh cửa.

Ôn Túc An lúc này đã chắc chắn đến 90%, cho đến khi thấy Lâm Tứ nhập mật khẩu vào, cửa mở ra, suy đoán hão huyền lúc này mới trở thành hiện thực.

Căn hộ nhìn ra bờ sông ở trung tâm Vụ Thành, rộng 100m², trang trí rất đẹp, căn nhà như này Ôn Túc An chỉ từng thấy trên mạng, chưa từng nghĩ có ngày mình sẽ bước chân vào.

"..." Ôn Túc An nuốt nước miếng, "Lâm Tứ, anh được phú bà nuôi dưỡng sao?"

“Em đang nghĩ gì vậy?” Anh phì cười.

Lâm Tứ nắm tay Ôn Túc An, ghi dấu vân tay lên thiết bị an ninh, nói cho cô biết mật khẩu, sau khi vào cửa, từ trong tủ giày lấy ra một đôi dép, bật đèn trong phòng lên, mọi thứ bày ra trước mắt làm cô chóng mặt.

Lâm Tứ đẩy Ôn Túc An đi vào, bên ngoài khung cửa sổ lớn từ trần đến sàn có thể nhìn thấy những con tàu du lịch đang trôi lững lờ trên sông.

Cô nghe thấy Lâm Tứ nói: "Ôn Túc An, từ nay về sau nơi này sẽ là nhà của chúng ta."

Ôn Túc An tỉnh táo lại, không thể tin được Lâm Tứ lại có thể đột nhiên mua một căn nhà đất tiền như vậy.

"Đợi một chút, anh kiếm đâu ra căn nhà này vậy?"

"Anh đã mua nó."

"Anh lấy tiền ở đâu?"

Lâm Tứ vẻ mặt nghi hoặc nhìn Ôn Túc An, cảm thấy mình bị oan ức, thật ra đã hơn một lần anh nói với Ôn Túc An, rằng anh không nghèo như vậy, nhưng Ôn Túc An có lẽ cảm thấy rằng anh chỉ đang lừa cô.

"Em có nhớ anh từng là nhân viên ngân hàng đầu tư không?"

"Nhớ"

"Mặc dù không làm trong ngành này nữa, nhưng anh cũng có một vài khoản đầu tư. Tiệm xăm không phải là tất cả tài sản của anh, đầu tư tài chính mới là thu nhập chính."

Ôn Túc An hiểu ra, "Cho nên anh lấy tiền đầu tư để đặt cọc nhà sao?"

Nói xong lời này, Lâm Tứ thấy ánh mắt cô ngưng trệ, trầm mặc một lát, sau đó mới nghiêm túc nhấn mạnh: "Thanh toán hết rồi."

"..."

Những ngôi nhà ở đây có giá khởi điểm 100.000 nhân dân tệ mỗi mét vuông, Lâm Tứ làm sao có khoản đầu tư lớn như vậy, đã thế còn mở tiệm xăm làm gì, sao không trực tiếp mở công ty đầu tư...

Lâm Tứ biết Ôn Túc An suy nghĩ gì, liền nói, "Nhà bà nội"

Ôn Túc An: "Bán rồi?"

Lâm Tứ: "Tốt hơn bán nữa."

Ôn Túc An: "???"

Lâm Tứ khế cười: "Được đền bù."

"..."

Im lặng trong ba giây.

"Chết tiệt!!!!"

Cô đã nghĩ rằng bạn trai của mình là một anh chàng chán chường, sống trong nghèo khó, nhưng chỉ sau một đêm liền nhận ra anh ấy là một nhà đầu tư tài chính.

chờ Ôn Túc An tiêu hóa xong, Lâm Tứ mới chậm rãi giải thích.

Khi đưa Ôn Túc An về, anh chỉ nghe nói nhà cũ có thể bị phá bỏ, nhưng không có văn bản chính thức nên không nói cho Ôn Túc An biết. Khi đang ăn tết ở Lăng Thành thì văn bản phá dỡ đã chính thức được ban hành, Lâm Tứ tính toán số tiền đền bù và số tiền tiết kiệm của bản thân, ước tính có thể mua một căn nhà ở trung tâm thành phố nên đã nói với Ôn Chi Bình về vấn đề này.

"Cho nên em thắc mắc vì sao ba không làm khó anh, thì ra là vì anh dùng tiền mua chuộc ông ấy."

"Mua chuộc cái gì?" Lâm Tứ nắm tay Ôn Túc An, "Những lo lắng đó là chuyện bình thường, cho dù ba em không nói lời nào, anh cũng sẽ mua căn nhà này cho em. Đây là phòng làm việc, bên cạnh là phòng ngủ, còn có phòng cho khách..."

Căn nhà Lâm Tứ mua rộng gần 200m², bố trí ba phòng ngủ, hai phòng khách, mấy tháng nay Lâm Tứ ngày nào cũng đi sớm về muộn để lo việc sửa sang, cố gắng tạo bất ngờ cho Ôn Túc An vào đúng ngày kỷ niệm của hai người.

Sau khi thăm nhà mới, Lâm Tứ nhìn Ôn Túc An đang sửng sờ, ánh mắt dịu dàng.

“Lại đây.” Anh hướng Ôn Túc An, vươn tay.

Ôn Túc An đi tới, Lâm Tứ kéo cô đến trước mặt, từ phía sau ôm lấy cô, hai người cùng nhìn về phía dòng sông sáng lấp lánh phía dưới.

Màn hình LED lớn của tòa nhà chiếu đoạn phim quảng cáo của một bộ phim nào đó.

Ôn Túc An đang xuất thần, Lâm Tứ đột nhiên thì thầm bên tai cô: "Ôn Ôn, nhìn màn hình đi."

Ôn Túc An nhìn màn hình LED đối diện.

Quảng cáo trên màn hình phát xong, sau đó màn hình đen kịt trong chốc lát, giây tiếp theo Ôn Túc An nhìn thấy người trên màn hình biến thành mình.

Cô đông cứng lại.

Có rất nhiều hình ảnh và video mà ngay cả cô cũng không biết từ đâu đến, một số cảnh cô hát trên sân khấu của quán bar, một số cảnh cô mặc đồ ở nhà nhảy múa, một số cảnh cô đứng dưới ánh đèn đường trong mưa tuyết, còn có hình ảnh cô mặc váy yếm chạy trên cánh đồng mùa hè. Từ lúc quen cô, mỗi lần gặp nhau anh dường như đều chụp lại một tấm hình hoặc lưu lại một video về cô.

Ôn Túc An từng thắc mắc tại sao Lâm Tứ lại vô cớ chụp ảnh cô, lúc đó Lâm Tứ nói vì cô xinh nên muốn chụp, lâu dần Ôn Túc An cũng quen nên không thắc mắc nữa.

Nhưng cô không ngờ rằng tất cả những thứ anh chụp đều sẽ xuất hiện vào lúc này.

Lâm Tứ ôm lấy người phụ nữ đang kinh ngạc không nói nên lời, nhỏ giọng nói: "Anh không nghĩ ra cách cầu hôn nào lãng mạn, chỉ có thể dùng cách th ô tục này, cũng là cách thông báo cho cả thế giới biết em và anh chính thức ở bên nhau. Ôn Túc An, có thể em cảm thấy anh không đứng đắn, lúc nào cũng giống như đang bông đùa, có đôi khi bộc lộ tình cảm còn bị em coi là trò lưu manh..."

Ôn Túc An cười thành tiếng, nhưng cười xong, hốc mắt lại ươn ướt.

"Nhưng trên thực tế, từ lần đầu tiên tiếp cận em, anh đã không nghĩ đến chuyện đùa giỡn. Trong ấn tượng của anh, em lúc đó mặc váy hai dây màu đen, đứng trên sân khấu hát bài "Kiss Everywhere," lúc đó anh rất thích em, có thể em nghĩ rằng anh chỉ quan tâm đến tình d*ch, nhưng thực sự anh đã yêu em từ cái nhìn đầu tiên, giống như những gì em đã hát đêm đó, anh có lẽ cũng đã bị em đánh cắp mất trái tim của mình, vì vậy anh luôn cố chấp muốn đến gần em."

"Anh đã nói rồi, anh không phải người xấu xa, em ở bên anh, anh sẽ không để cho em chịu oan uổng, anh có thể cho em tất cả những gì anh có, cho nên... "

Chiếc nhẫn kim cương khúc xạ ánh sáng trong phòng, xẹt qua đôi mắt đắm lệ của Ôn Túc An, cô khẽ chớp mắt, một giọt thủy tinh rơi xuống, cô cũng nhìn thấy dòng chữ trên màn hình lớn đối diện, đồng thời một câu nói rơi vào tai cô.

— — 【 Ôn tiểu thư, gả cho anh nhé? 】

— — "Ôn tiểu thư, gả cho anh nhé?"

Năm đó, Ôn Túc An bị một tên lưu manh lừa gạt, khi cô đang thất hồn lạc phách thì có một Lâm Tứ xông vào cuộc đời cô, một người đàn ông không có gì nổi bật, nhưng mỗi lần nhìn cô đều toát ra cảm giác ôn nhu và nâng niu như báu vật.

Anh từng nói với cô, đừng vì bất kỳ ai mà thay đổi bản thân, bởi vì trên đời này sẽ không có ai yêu bản thân mình hơn chính cô.

Anh cũng nhiều lần an ủi cô rằng, thay vì tìm kiếm ánh sáng, thà bản thân mình là ánh sáng.

Anh cũng cho cô biết rằng, anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện vui vẻ qua đường với cô, anh vẫn luôn nghiêm túc và kiên định với cô.

Cừ Tiểu Chiêu từng hỏi, cô còn tin vào tình yêu không.

Ôn Túc An nghĩ đến vấn đề này, đưa tay đeo nhẫn vào.

Cô nghĩ, thứ cô tin tưởng không phải là tình yêu.

Mà là Lâm Tứ.

"Vâng."

- Hết văn bản -